

Mơ về phía anh

Contents

Mơ về phía anh	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	8
3. Chương 05-06	12
4. Chương 07-08	18
5. Chương 09-10	24
6. Chương 11-12	28
7. Chương 13	34
8. Chương 14	37
9. Chương 15-16	41
10. Chương 17-18	47
11. Chương 19-20	52
12. Chương 21-22	58
13. Chương 23-24	64
14. Chương 25-26	70
15. Chương 27	77
16. Chương 28	80
17. Chương 29-30	84
18. Chương 31	92
19. Chương 32	96
20. Chương 33-34	100
21. Chương 35-36	107
22. Chương 37	111
23. Chương 38	115
24. Chương 39	119
25. Chương 40	123
26. Chương 41	128
27. Chương 42	132
28. Chương 43-44	136
29. Chương 45-46	144
30. Chương 47	152
31. Chương 48-49	156
32. Chương 50 (hết)	161

Mơ về phía anh

Giới thiệu

Tác giả sách không ngần ngại phơi bày cái ham muốn trần trụi của nhân vật nữ, để nói với cả thế giới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mo-ve-phia-anh>

1. Chương 01-02

Chật chội.

Giống như những con cá thu bị đóng hộp? NO! NO!

Những con cá thu đóng hộp còn được đặt nằm ngang trong hộp, nhưng trên xe buýt, đám người chen chúc kia đều là đứng thẳng, giống một cái hộp tắm bị mở tung ra thì đúng hơn.

Những cái đầu đen sì che hết cả cửa sổ xe, có muốn cũng chẳng thể nhìn thấy quang cảnh bên ngoài, chiếc xe buýt dường như đang lăn bánh trong màn đêm đen kịt.

Cùng với những cái nghiêng và lắc của xe buýt, các hành khách trong xe cũng nghiêng và lắc lư theo. Xe rẽ về bên trái, quẹo sang bên phải, tiến về phía trước... thỉnh thoảng có người bị ai đó giẫm phải chân. Nếu người bị giẫm chân là đàn ông, lập tức trong xe sẽ vang lên tiếng chửi mẹ của kẻ vừa thực hiện hành động “giẫm chân” đó. Sau đó sẽ là tiếng “bật lại” của kẻ vừa bị chửi.

Ngực của phụ nữ bị “chà xát”, mông bị “đè ép”, nhưng không có ai réo tên của mẹ cái kẻ thực hiện các hành động ấy ra mà chửi cả.

Tại sao ư? Bởi vì phụ nữ không có quyền “chửi bậy”. Nếu như có một bà hay cô nào đó dám réo tên người ta ra mà chửi, lập tức sẽ khiến cho “dư luận” trong xe bất bình: “Đàn bà mà cũng chửi bậy à? Thật là không biết xấu hổ!”

Đàn ông bị giẫm phải chân có thể công khai phẫn nộ. Đàn bà bị đè ngực, ép mông lại phải câm lặng nhìn nhục. Ngực của ai bị đè, đó là nỗi sỉ nhục của người đó. Nếu mà mở mồm kêu la thì sẽ càng nhiều người biết, mà càng nhiều người biết thì nỗi sỉ nhục càng lớn. Không ca thán thì sẽ không có ai biết, mà không có ai biết thì đồng nghĩa với việc chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

Chân của Hạ Phiêu từng bị người ta giẫm vài lần, ngực từng bị người ra sờ vài lượt, mông cũng bị người ta ép không ít lần... nhưng cô đều nhẫn nhịn không kêu la, bụng thầm mong xe buýt mau tới bến.

Nhưng xe buýt dường như cứ đang “làm tình” ở trong bóng tối với con đường ấy, hết cọ xát, va chạm rồi lại trượt đi... mãi... Cô dường như có thể nghe thấy tiếng rên rỉ của con đường, không phải tiếng rên rỉ vì sung sướng...

Tay Hạ Phiêu tóm chặt vào thanh ngang trên xe buýt trong khi thân thể lại bị người ra xô đẩy ra rõ xa, đến mức cánh tay như sắp sửa lìa ra khỏi người đến nơi rồi.

Những người đứng và ngồi hai bên xe buýt đều giữ tư thế thống nhất với xe, xe nghiêng về phía đông, mọi người tuyệt đối không thể nghiêng về phía tây, chỉ có những người đứng ở phía đuôi xe là luôn giữ lập trường im. Nói một cách chính xác, phía sau xe không phải là “mọi người” mà là “người”.

Giờ cô có thể cảm nhận rõ ràng cái cảm giác những cơ thể dính chặt vào nhau. Là một cơ thể người chứ không phải là nhiều cơ thể người.

Làm thế nào để phán đoán sau xe không phải là nhiều người mà là “người”? Chỉ có thể trải nghiệm, chỉ có thể thấu hiểu điều này... nếu như bạn đã từng chen chúc trong một cái xe buýt đầy ắp người.

Cô cách nào ngoảnh đầu lại để nhìn xem người đứng sau lưng mình là ai, nhưng cô có thể cảm nhận được một thân hình “kiên cố” đang áp sát vào lưng mình. Con người chỉ khi làm tình mới giữ khoảng cách quá gần như thế này mới một người khác, đó là một cảm giác như hoà vào làm một với đối phương.

Cô lại một lần nữa vươn tay ra, định bám vào thanh ngang trên xe buýt. Đường như cái thanh ngang ấy chính là cái cọc cứu mạng cô, có bám được vào nó mới có hi vọng thoát ra khỏi đám người nóng nực này.

Nhưng cô đã không thể bám được vào nó, dường như cái thanh ngang ấy lại đột nhiên cao lên thêm mấy xentimet nữa.

Cái thân hình phía sau lưng cô lại đè mạnh lên người cô, không còn nghi ngờ gì nữa, đó chắc chắn là một người đàn ông.

Làm sao để phân biệt được cái thân hình đang đè lên lưng mình là nam hay nữ? Chỉ có thể trải nghiệm, chỉ có thể cảm nhận... những người từng bị đàn ông đè lên sẽ tự nhiên hiểu được cảm giác này.

Nhưng giữa cái cơ thể nóng rực đó và thân hình cô bỗng xuất hiện một “vật thể” còn nóng hơn thể đang chọc vào mông cô. Một ý nghĩ vụt thoáng qua trong đầu cô: “Yêu râu xanh trên xe buýt”.

Trong cảnh hỗn loạn ấy, cô nghe thấy tiếng một ai đó đang chất vấn: Cái người này rốt cuộc cứ chạm vào đàn bà là vốn như vậy hay chỉ có phản ứng đặc biệt đối với tôi thôi nhỉ?

Chủ nhân của cái “vật thể” ấy nóng hổi sau lưng ghé sát vào tai cô nói: “Em à, cái mông của em thật là... sexy! Khiến cho anh không thể kiềm chế được...”

Người đó nói rồi liền đưa tay véo một cái lên mông cô.

Cô suyt chút nữa thì kêu lên thành tiếng. Nhưng cô không biết phải kêu lên thế nào, kêu lên: “Bắt lấy lưu manh?” hay là kêu lên: “Anh nhẹ tay một chút có được không?” Vẫn còn đang do dự thì ý nghĩ kêu lên đã chìm vào trong dòng suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Một giọng nói hùng hồn vang lên trong đầu cô: Chỉ có những đứa con gái chẳng ra làm sao mới kêu la lớn tiếng để ọi người thấy rằng mình quyến rũ đến mức nào. Một cô gái đẹp và có sức quyến rũ thực sự sẽ không bao giờ kêu lớn tiếng như vậy, cô đã sớm quen với việc “làm hoa cho người ta hái, làm gái cho người ta trêu” rồi.

Thế sao? Vậy thì tôi có lẽ thuộc vào loại con gái có sắc đẹp và sự quyến rũ, bởi vì tôi không hề kêu la. Chính xác là tôi đã quen với việc bị những kẻ khác giới trêu chọc, chẳng phải là đã có bao nhiêu thằng đàn ông khen ngợi cái mông của tôi đẹp hay sao? Nhưng bọn họ đều khen ngợi tôi với tư cách là bạn trai của tôi. Còn chuyện không kiềm chế được mà khen tôi như vậy ngay trên xe buýt thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Trên xe không chỉ có một người phụ nữ, thiếu nữ trẻ cũng không ít, nhưng mà cái mông của họ rõ ràng là không thể sexy như của tôi, hoặc cũng có thể họ hoàn toàn chẳng có mông. Có rất nhiều phụ nữ gần như không có mông, nếu không phải là vì quá gầy, hai cái chân cứ như hai cái que được cắm thẳng vào eo thì cũng là mông và eo cùng mọc trên một đường thẳng, nhìn vào chẳng khác gì một tấm phản. Thậm chí còn có người ở hai bên eo lồi lên hai khối thịt rất to, cái này cũng được gọi là mông à? Chẳng khác gì treo ngang một cái mắc áo lên eo để xoè rộng cái chân váy sang hai bên vậy.

Hạ Phiêu nghĩ đến cái mông sexy của mình, trong lòng lại cảm thấy vô cùng hạnh diện. Nhưng cô ý thức được rằng cái mông sexy của mình hiện giờ đang gây phiền toái cho cô. Nếu như cái thằng mất dạy kia thật sự định... ngay trên xe như thế này, vậy thì tôi... sẽ kêu lên chẳng chút do dự, bởi vì... bởi vì nếu không kêu lên, thì cái thằng mất dạy đấy chắc chắn sẽ nghĩ rằng tôi... tình nguyện cho hắn sờ nắn.

Nhưng mà... kêu lên có tác dụng gì không? Nếu như trong tay thằng khốn sau lưng có hung khí, liệu hắn có cầm dao huỷ hoại dung nhan của tôi không? Hoặc giả kẻ đó vì bị người khác làm mất hứng, từ xấu hổ

chuyển sang tức giận, sẽ theo chân tôi đến một nơi không có người qua lại, rồi ra tay giết chết tôi, như vậy nghe có vẻ hợp lý hơn cả.

Trong đầu lại vang lên một giọng nói kì lạ: Gặp phải kẻ cuồng dâm, nếu như phản kháng không có tác dụng, chỉ bằng cứ nhắm mắt mà hưởng thụ.

Nhưng mà... có rất nhiều người không nghĩ như vậy, bọn họ muốn phụ nữ phải liều mạng chống cự, bất chấp tính mạng, có thể chết chứ không thể thất thân, mạng chỉ là chuyện nhỏ, trinh tiết mới là chuyện lớn. Nếu như bị kẻ khác làm nhục trên xe buýt thì còn nhục nhã hơn cả bị cưỡng hiếp ở nơi vắng vẻ. Ở nơi vắng vẻ chẳng có ai cứu giúp, có thất thân cũng là điều có thể thông cảm được, nhưng ở trên xe buýt... xung quanh toàn người là người... chẳng nhẽ không biết đường mở miệng kêu cứu hay sao?

Những cô gái lớn tiếng kêu la sẽ bị chửi là: không có sức hứ

Những cô gái không kêu sẽ bị chửi là: đê tiện, phóng dăng.

Tay của hắn đã dò dẫm ra trước ngực của cô, cứ như thể nó bị ép đến mức không thể ở yên vị trí được. Tay hắn bóp mạnh vào ngực cô, hai bàn tay đặt đúng vào hai bên ngực trái, phải của cô.

Trong khi hai tay bóp ngực cô, gã đàn ông đó còn có đủ thời gian để ghé vào tai cô thì thầm: “Xin lỗi, tại đông quá!”

Giọng nói trầm ấm và đầy cuốn hút.

Giọng nói của con yêu râu xanh chẳng phải the thé rất chói tai sao?

Khốn kiếp! Mày đã bị tao hấp dẫn, sao không dám quang minh chính đại theo đuổi tao mà lại đi làm cái trò... hạ lưu này?

Hai bàn tay khốn kiếp ấy đang mân mê ngực của cô, đó là phần nhạy cảm nhất trên cơ thể cô, ngay cả khi tự mình vuốt ve cũng khiến cho ham muốn của cô trỗi dậy, thế mà nay lại bị một kẻ lạ mặt hai tay nắn bóp, cô không thể kiềm chế được nữa.

Tuyệt đối không thể để cho tên khốn này phát hiện ra những phản ứng của cơ thể mình, vì vậy Hạ Phiêu lấy hết sức lực trong người gào lên: “Dừng tay!”

Nhưng giọng nói của cô như bị nhốt chặt trong quả bóng khí, không tìm được nơi nào để thoát ra nên chỉ khiến cho quả bóng căng to hơn mà thôi. Một quả bóng lớn chèn ngay trước ngực khiến cho cô đau đớn.

Không có vũ khí nào khác, tay chân đều không thể cử được, cứ như thể có mấy bàn tay tằm lợm đang giữ chặt lấy chân tay cô vậy.

Vũ khí duy nhất của cô lúc này là: cái mộng, chính là thứ đã gây ra cái phiền toái này, vì vậy kẻ phải giải quyết vấn đề này chính là nó. Nếu như cô có thể lắc mạnh mộng, đập mạnh vào tên khốn ấy thì có lẽ “công cụ duy trì nòi giống” của hắn sẽ đi tong. Sau lưng hắn là bức tường người, không còn đường lui, không có chỗ để tránh, và một cái thì nhất định hắn sẽ đi đời.

Cô thót bụng lại, kéo mộng về phía trước, sau đó dồn sức hất mạnh mộng về phía sau.

Có tiếng kêu thảm thiết.

Thành công rồi!

Nhưng tiếng kêu liên tục không dứt, không phải xuất phát từ một cái cổ họng mà là từ rất nhiều cái cổ họng, có đầy đủ cả nam cả nữ...!

Phản ứng dây chuyền chẳng? “Súng” và phải “súng” hay sao?

Một khối hỗn độn.

Xe lật rồi!

Có thể như vậy sao? Dừng mộng tấn công yêu râu xanh mà xe lại bị lật được sao?

Trong đầu lại vang lên giọng nói ấy: Một con bướm đập cánh ở Siberia mà còn có thể làm sập cả khối băng hà nghìn năm ở Nam cực.

2.

Siberia có bướm sao? Nam cực có băng hà nghìn năm sao? Là con bướm nào vậy? Là khối băng hà nào thế? Không phải bất kì một con bướm nào trong mỗi lần đập cánh đều có thể làm sập một khối băng hà nghìn năm của Nam cực... tất cả đều cần phải có điều kiện thích hợp.

Điều kiện thích hợp? Đây mới là điều quan trọng!

Con người thường chỉ nhớ đến kết luận mà quên mất tiền đề để kết luận được thành lập.

Không có xe buýt, đương nhiên cũng chẳng có yêu râu xanh trên xe buýt, lại càng không có nguyên nhân gây ra vụ lật xe.

Sự thật là: không hề có xe buýt.

Chỉ là một giấc mơ.

Một giấc mơ xuân.

Giấc mơ vào mùa xuân, giấc mơ có liên quan đến vấn đề “người lớn”.

Mùa xuân... những ngày vạn vật sinh sôi, tràn trề sức sống.

Có một danh nhân nổi tiếng nào đó đã từng nói: “Mùa xuân, ngay cả cột sống cũng có giấc mơ của riêng mình”.

(Nghe có vẻ như là xương cột sống chính là bộ phận mơ mộng nhất trong cơ thể. Thực ra, n>i chính xác hơn thì ngay cả một cọng tóc trên cơ thể cũng có giấc mơ của mình.)

Hạ Phiêu nằm ườn trên cái giường ngủ cỡ QUEEN (cỡ to) của mình, xương cột sống tạm thời chẳng có cảm giác gì, đương nhiên đầu tóc cũng không có gì khác thường, tuy nhiên, một bộ phận nào đó trên cơ thể bắt đầu mơ mộng. Ở đó có hai bộ phận giống nhau, bình thường thì không cái nào can thiệp đến hoạt động của cái nào, gần như chẳng thể cảm nhận được sự tồn tại của nhau. Nhưng hiện giờ, bởi vì nóng bức làm cho giãn nở, cả hai đều “mở rộng thể lực” của mình, làm đầy lên không gian vốn đã có giới hạn. Vì sự “xung đột” biên giới khiến cho cả hai cảm nhận được sự tồn tại của nhau.

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, nguồn gốc của sự xung đột này chính là giấc mơ xuân ban nãy.

Đáng tiếc là mộng đã tàn, vĩnh viễn không thể biết được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì. Cho dù ngày mai có nằm mơ một giấc mơ như vậy thì đó cũng là một chiếc xe buýt khác, một tên yêu râu xanh khác.

Con người không thể “tắm trong” cùng một dòng sông hai lần.

Đã phải hơn mười năm rồi cô chưa chen chúc trên xe buýt. Những ngày trước phải chen chúc trên xe buýt, cô cũng chưa từng bị yêu râu xanh trên xe buýt quấy nhiễu.

Rốt cuộc là vì lúc ấy, những chuyến xe buýt mà mình đi không có yêu râu xanh hay là mình không có đủ sức hấp dẫn, không thể khơi dậy hứng thú của bọn yêu râu xanh?

Rất có khả năng là như vậy.

Cô đã rời xa Trung Quốc rất nhiều năm rồi, lúc ra nước ngoài, cô mới mười sáu tuổi.

Nếu như là con gái Mỹ, thế thì ở độ tuổi mười lăm, mười sáu chính là giai đoạn dễ dàng cuốn hút sự chú ý của đám yêu râu xanh nhất. Những cô thiếu nữ người Mỹ mười lăm, mười sáu tuổi ai nấy đều xinh tươi như hoa, tràn trề nhựa sống, khoẻ mạnh, trưởng thành, phổng phao, còn không bị béo phì nữa chứ. Đó chính là thời kì hoàng kim của họ. Bước qua tuổi hai mươi, rất nhiều cô gái người Mỹ phát phì, sau ba mươi tuổi, khả năng hấp dẫn yêu râu xanh của các cô gái gần như là bằng 0.

Nhưng với một cô gái người Trung Quốc mười lăm, mười sáu tuổi, nhất là cô lúc bấy giờ, đa phần đều chưa dậy thì hết. Mà cho dù có dậy thì rồi thì cũng cố gắng mà che giấu cơ thể của mình. Những cô gái nhút

nhất như vậy, chen chúc trong cái xe buýt nhón nháo như hộp tắm thì cũng chẳng thể lọt vào tầm mắt của đám yêu râu xanh.

Mà lúc ấy, những người đàn ông Trung Quốc chen lấn trên xe buýt dường như đều chẳng có bản năng đàn ông gì cả. Bọn họ ngày ngày chen chúc trên xe buýt, hành trình lại dài dằng dặc, không biết là do mãi chen lấy hay là do đang cố gắng nhịn tiểu, hoặc cũng có thể là đã bị các bà vợ “vắt kiệt sức” rồi nên bản năng của họ không thể trỗi dậy. Nói tóm lại là những người đàn ông đó, mặt mày vàng vọt, sức khoẻ yếu ớt, chỉ cần chen được lên xe buýt thôi là họ đã hạnh phúc lắm rồi, đứng trên xe buýt mà không bị ngã thì đã là một thắng lợi lớn, thế nên làm gì có kẻ nào dồi dào sinh lực để mà trở thành yêu râu xanh trên xe buýt chứ?

Xem ra yêu râu xanh không phải ai muốn cũng có thể làm được, nói chung là cần phải có một chút QUALIFICATIONS (tư cách, điều kiện) để làm yêu râu xanh.

Điều kỳ lạ là, cô đã đến Mỹ mấy năm rồi, chẳng còn cảm thấy ảm ức, nhục nhã khi bị một kẻ lưu manh nào đó bóp vài cái, bẹo vài lần. Thế nhưng trong giấc mơ, cô vẫn giữ nguyên tư tưởng của những cô gái Trung truyền thống. Không chỉ có tư tưởng mà ngay cả hành vi cũng như vậy.

Một con người ở trong giấc mơ mới là chính mình. Ban ngày, hành vi, lời nói của con người đều chịu sự điều khiển của đại não, thế nên ai nấy đều đeo trên mặt một cái mặt nạ, tất cả những dũng cảm và giải phóng đều chỉ là giả tạo, tất cả những vẻ mặt bình thản cũng đều là giả tạo.

Có thể cô ấy không phải là một cô gái Trung Quốc truyền thống, bởi vì cô không e sợ bị người khác chê cười. Điều cô sợ, chính là những tên yêu râu xanh ấy cười nhạo những phản ứng của cơ thể cô trước sự kích thích của chúng. Như vậy chẳng phải là khiến cho lòng tự tôn của đám yêu râu xanh được thoả mãn hay sao?

Hạ Phiêu thường không coi yêu râu xanh với “tội phạm cưỡng dâm” là một. Đặc điểm của “tội phạm cưỡng dâm” là sự dụng biện pháp mạnh: vũ lực, bạo lực. Nếu như theo định nghĩa này của cô thì cách nói: khi “bị cưỡng dâm”, nếu không thể chống lại được thì chỉ bằng nhắm mắt vào mà hưởng thụ, sẽ trở thành vấn đề lớn. Với những kẻ dùng bạo lực để cưỡng hiếp con gái, phản kháng không có tác dụng thì cũng không thể nhắm mắt hưởng thụ được. Nếu như một tên lưu manh dí dao vào cổ bạn, chĩa súng nhắm vào đầu bạn, thậm chí trói bạn lại, nhét cái tất hôi của hắn vào mồm bạn, đánh đập tới tấp khiến ặt mày bạn thâm tím, ra sức dày vò thân thể bạn rồi chặt bạn thành mấy khúc ném vào sọt rác thì bạn làm sao có thể nhắm mắt mà hưởng thụ được?

Cái gọi là “nhắm mắt hưởng thụ” chỉ là dành để nói khi gặp yêu râu xanh mà thôi. Vì vậy những cô gái thông minh mới phát minh ra cái gọi là “bao cao su đề phòng cưỡng dâm”, bên trong có treo ngược một cái móc câu, yêu râu xanh mà móc vào thì đảm bảo không thể lôi xuống được, đành phải bó tay chịu trời.

Một tội phạm cưỡng dâm chấp nhận sử dụng cái “bao cao su đề phòng cưỡng dâm” mà người bị hại đã chuẩn bị sẵn nếu không phải là một tên yêu râu xanh thì chỉ có thể là một kẻ ngu độn, nhất là sau khi báo chí đã đưa tin ồ ạt về một cô nào đó

đã phát minh ra cái “dụng cụ” này.

Vì vậy, Hạ Phiêu đã định nghĩa cho gã đàn ông đó bằng cái tên “yêu râu xanh” chứ không phải là “tội phạm cưỡng dâm”.

“Yêu râu xanh”, chỉ cần nhìn tên thôi cũng đủ hiểu: là một con “yêu tinh” háo sắc.

Háo sắc: ham mê sắc đẹp, thích sắc đẹp, vì sắc đẹp mà phát điên...

Sắc là gì? Đương nhiên là sắc đẹp rồi! Những kẻ hành động xấu xa mà không cần quan tâm xem nạn nhân có sắc đẹp hay không thì không thể gọi là “yêu râu xanh”, mà nên gọi là “lưu manh”.

Tuy nhiên, yêu râu xanh ngoài đặc tính háo sắc còn mang đặc tính của “yêu”, tức là còn có tính hoang dại, chiếm đoạt... Chính vì vậy mà những tên yêu râu xanh này thường không quan tâm xem nạn nhân có đồng ý hay không mà vẫn tự ý ra tay đối với phụ nữ.

Nếu như lược bỏ tính “chiếm đoạt” đi, chỉ còn lại tính “hoang dại”, có phản ứng mãnh liệt đối với “sắc đẹp” thì đó cũng có thể coi là một người đàn ông không tồi.

Phụ nữ có thích một người đàn ông chẳng có chút rung động nào với mình không?

Đáp án đương nhiên là NO (không)!

Phụ nữ thường thích một người đàn ông bị thân thể của mình hấp dẫn, tuy nhiên phụ nữ không thích một người đàn ông một khi đã bị mình hấp dẫn rồi liền bắt chấp tất cả để chiếm đoạt.

Nói một cách chính xác, phụ nữ không phải hoàn toàn phản cảm với hành vi “chiếm đoạt” của đàn ông, nhưng cần phải xem tình hình cụ thể và mức độ “chiếm đoạt” có thích hợp hay không.

Phụ nữ do đủ các nguyên nhân mà đôi khi cũng trở nên ỡm ờ. Nếu như phụ nữ tỏ ra ỡm ờ, đàn ông sẽ lập tức dừng tay. Kiểu đàn ông như vậy thường khó mà lấy được lòng phụ nữ. Tuy nhiên, phụ nữ cũng không thích một gã đàn ông từ đầu đến cuối chỉ biết chiếm đoạt, điều quan trọng là đàn ông phải biết nhìn nhận chính xác sự phản đối của phụ nữ là thật hay là giả.

Đàn ông không hư, đàn bà không yêu.

Gã đàn ông “hư hỏng” lọt vào mắt xanh của phụ nữ, hư là hư ở chỗ anh ta biết lúc nào cần phải kiên trì, lúc nào nên từ bỏ; hư là hư ở chỗ anh ta biết dùng cách thức như thế nào để khơi dậy vọng của phụ nữ; hư là hư ở chỗ anh ta có thể biến một người phụ nữ còn e thẹn, ngại ngùng thành một người phụ nữ sẵn sàng dang rộng hai tay để hưởng thụ khoái lạc tình dục.

Đàn ông hư hỏng dễ bị đàn bà hấp dẫn, dễ bị đàn bà khơi dậy ham muốn mãnh liệt. Anh ta không cưỡng ép, nhưng anh ta cũng không vì một hai tiếng kêu phản đối của họ mà từ bỏ. Anh ta thích thú “vờn” đàn bà, khơi dậy ham muốn trong lòng họ, khiến cho họ sẵn sàng cởi lòng đón nhận khoái lạc tình dục.

Cái gọi là “đàn ông hư hỏng” chính là những người đàn ông có khả năng và bản lĩnh trong tình dục.

Gã đàn ông mà Hạ Phiêu gặp trong giấc mơ có lẽ là loại đàn ông hư hỏng kiểu này. Cô biết rõ bản tự của những tên yêu râu xanh trên xe buýt là nhờ một cuốn tiểu thuyết truy lạc vô cùng kích thích có tên “Xe sói”.

Cô đã tìm thấy tiểu thuyết này trên văn đàn bàn luận những “vấn đề cấm kỵ” của người lớn, nhưng cô thà gọi là nó “tiểu thuyết truy lạc” hơn là “tiểu thuyết đồi trụy”.

Nghe nói “những điều cấm kỵ” đã trở thành vấn đề bàn luận trên các diễn đàn văn học.

Cô chợt nhớ đến bố của mình, làm tình đến mức khiến ẹ mang thai và sinh ra cô, đó quả nhiên là một công lao quá lớn. Để rồi kể từ đó đã “đuối cổ” chuyện làm tình ra khỏi phòng ngủ, cứ như thể làm tình là một chuyện khiến cho người khác phải xấu hổ, nếu như không phải là để duy trì nòi giống thì ai lại mặt dày đi làm mấy việc này?

Nghĩ đến chuyện: truyền thống của Trung Quốc là đàn ông nắm vai trò chủ đạo trong chuyện tình dục, vì vậy cô đoán chắc là bố cô không có hứng thú với chuyện tình dục, nếu không thì làm gì có chuyện, chồng nói “muốn” mà vợ lại dám mở miệng nói nửa chữ “không”. Thế thì vợ có tác dụng gì? Tác dụng của vợ chính là làm cho chồng thoải mái, nếu không thì đàn ông lấy vợ để làm cái gì?

Không biết ham muốn có liên quan đến gen di truyền hay không. Nếu như là có thì có khi cô chẳng phải là con gái đẻ của bố cô hoặc cũng có thể cô được thừa hưởng kiểu gen này từ mẹ? lang=“VI”>Nghĩ đến đây, cô thường tự nhiên cảm thấy sờn gai ốc. Một người phụ nữ, có ham muốn rất mãnh liệt nhưng lại gặp phải một ông chồng chẳng thích làm chuyện ấy. Quan niệm truyền thống khiến cho bà vừa không dám vượt rào vừa không chịu li hôn, ngay cả chuyện tự làm ỉn thoải mái cũng coi là một chuyện đáng xấu hổ. Không biết bà đã sống gần hết đời người như thế nào nhỉ?

Thảo nào bố mẹ thường xuyên cãi vã.

Cô tự biết ham muốn của mình tương đối cao. Khi còn trẻ, một tuần gần như không có ngày nào là cô không “tự làm ỉn sướng” (sau này cô gọi tắt là “tự sướng”). Đó thật sự là một hình thức “tự sướng” chân chính, không cần nhờ đến sự giúp đỡ của người khác.

Một người bạn đại học nói với cô rằng người Pháp thường gọi hành vi này là LITTLE DEATH (cái chết nhỏ).

Cô chưa từng nếm mùi vị của cái chết, nhưng cô rất thích cách nói này, rất hình tượng. Lúc bay lượn trên đỉnh cao của khoái lạc, cả thế giới này dường như không tồn tại, tất cả đều như biến mất, chỉ còn lại cảm giác sung sướng đến cực độ, mọi thứ như quay cuồng, cơ thể mềm nhũn, nhẹ nhàng, ý thức như tan biến...

Cô lao xuống khỏi giường, chạy đi lấy cái laptop. Bật laptop lên, vào web, tìm cuốn tiểu thuyết “Xe sói” trong Bookmark ra và bắt đầu đọc...

2. Chương 03-04

Cấm kị.

Những vấn đề cấm kị... những vấn đề không cho bàn luận đến.

Đùa cái quái gì vậy? “Những vấn đề cấm kị” là diễn đàn của người lớn, chẳng nhẽ còn không thể bàn bạc đến vấn đề giới tính? Lẽ nào để cho bọn trẻ ranh bàn đến giới tính hay sao?

Giới tính từng là vấn đề cấm kị... ở một thời đại nào đó.

Giới tính vẫn là vấn đề cấm kị... ở một khu vực hay miền đất nào đó.

Giới tính mãi mãi là vấn đề cấm kị... đối với một số người nào đó.

Ở các nước phương Tây, nơi mà vấn đề giới tính tương đối thoáng, dùng từ “cấm kị” để đặt tên cho các diễn đàn bàn luận về giới tính chẳng khác gì “lạt mềm buộc chặt”.

Bản năng của con người là như vậy, càng là những thứ cấm kị thì càng muốn thử.

Chúng ta hãy lấy một giả thiết: nếu như toàn bộ phụ nữ đều đi đi lại lại trên đường mà không một mảnh vải che thân, vậy thì còn có ai có hứng thú với những bộ ngực căng tròn? Lần đầu tiên nhìn thấy, các thanh niên trai trẻ thường chảy nước dãi thèm thuồng. Lần thứ hai nhìn thấy, thanh niên trai trẻ chỉ chảy có một chút nước dãi. Lần thứ một trăm, một nghìn nhìn thấy, còn có cái gì để mà chảy nữa ngoài nước mũi?

Thứ chất lỏng ấy chỉ chảy ra khi bị cấm kị mà thôi.

Để lộ nửa ngực, để lộ nửa eo ra bên ngoài... nhìn thấy nhiều rồi thành ra cũng gì thú vị nữa.

Liệu có một ngày nào đó, người ta sẽ để lộ tất cả thân thể ra ngoài không? Hoặc cũng có thể ngày ấy đã qua rồi.

Vào thời kì viễn cổ (thời đại người vượn hay vượn người?), con người đã phô bày toàn bộ cơ thể ra bên ngoài, không một mảnh vải che thân. Về sau con người mặc thêm quần áo là để chống chọi với cái lạnh. Nhưng tại sao khi trời không lạnh mà con người vẫn mặc quần áo? Có thể, rất có thể mục đích không phải là tránh rét, cũng không phải là vì che đậy, mà là để tăng thêm phần kích thích. Phần lớn thời gian đều che đậy lại, rất hiếm khi mới cởi bỏ ra sẽ khiến cho người ta bị kích thích và tò mò cực độ.

Nghe nói có một dân tộc nào đó nằm ở khu nhiệt đới, cả nam cả nữ đều trần như nhộng. “Cái đó” của đàn ông không chỉ không đậy lại mà còn được đeo lên một thứ trang sức. Mà thứ trang sức thường gấp lại là một đốt tre được chụp lên phần đầu của “cái đó”, sau đó dùng dây thừng buộc chặt vào bên hông. Chắc chắn rằng những phụ nữ ở đây khi nhìn thấy “cái đó” của đàn ông, cảm giác chẳng khác gì chúng ta nhìn thấy nước mũi của đàn ông vậy.

Phụ nữ ở quảng trường Thảm Quyển nhìn thấy “cái đó” của một người đàn ông (rất có thể là anh ta bị điên) đang khoả thân liên hét lên, thậm chí bỏ của chạy lấy người.

Không chỉ bỏ chạy, mà còn rất bàng hoàng.

Bàng hoàng bỏ chạy là một phản xạ có điều kiện ở con người. Mặc dù không phải là có nguy hiểm gì, mặc dù cũng chưa từng trải qua quá trình rèn luyện đối phó với những tình huống này, nhưng rõ ràng đó vẫn là phản ứng có điều kiện.

CU CHUYỆN KINH ĐIỂN:

Sức chứa của nhà tắm trong trường là có hạn, nam nữ phải chia ngày tắm rửa. Con trai tắm vào ngày thứ hai, tư, sáu; con gái tắm vào thứ ba, năm, bảy và chủ nhật. Con gái được tắm nhiều hơn con trai một ngày không phải là bởi vì con gái nhiều hơn con trai mà là vì con gái sạch sẽ hơn con trai, các bộ phận cần phải “cọ rửa” nhiều hơn và thời gian tắm rửa lâu hơn.

Một hôm nào đó, một cô nữ sinh nhớ nhầm thời gian tắm (!), xồng xộc lao vào phòng tắm. Sau khi đã cởi tuột hết quần áo ở trong phòng thay đồ và đi ra phòng tắm, trong đám hơi nước nghi ngút, từng tấm thân trần trụi hiện ra trước mắt cô, hai quả “thủy lôi” ở trước ngực dường như đã bị co lại hết, chỉ còn thấy thấp thoáng bóng dáng của hai “quả nho tím” tồ điểm, và còn cả... “cái gì đó”... ở bên dưới...

Cô nữ sinh mặt mày biến sắc, hoảng hốt bỏ chạy một mạch. Những cậu con trai thì vui mừng khôn xiết, nhiệt tình giữ cô nữ sinh đó ở lại.

Lại một lần khác, một cậu nam sinh nhớ nhầm thời gian (!) xông thẳng vào nhà tắm. Sau khi cởi hết quần áo trong phòng thay đồ và đi ra ngoài phòng tắm, trong đám hơi nước nghi ngút, anh ta nhìn thấy từng tấm thân trần trụi, trên ngực ai nấy đều treo hai quả “thủy lôi” to đùng, bên dưới “súng ống” chẳng thấy đâu, chỉ thấy một khu “rừng rậm” lấp ló.

Đám con gái mặt mày biến sắc, kêu ầm lên rồi bỏ chạy tán loạn. Anh chàng nam sinh ấy sung sướng đến mức đứng ngây ra thưởng thức “phong cảnh

Không ít các cô gái không may gặp phải yêu râu xanh trên xe buýt, nhưng những người dám viết những điều đó ra giấy thường viết được không quá một trăm chữ. Chẳng phải là ham muốn của đàn ông khó kiềm chế hay sao? Bọn họ cuống quýt như khi bông đài đầy nước tiểu, vội vàng tìm kiếm một nơi nào đó để xả hết ra ngoài. Mọi phụ nữ đều có thể trở thành “địa điểm giải quyết” cho đàn ông.

Tuy nhiên, “Xe sói” đã viết dài đến tận mấy tập, một tập lên đến hàng nghìn chữ, tổng cộng cũng phải hàng vạn chữ, dùng hàng vạn chữ để viết về một lần mạo hiểm của yêu râu xanh trên xe buýt.

Nhân vật nữ chính trong “Xe sói” có một cái tên trần đầy ý thơ: Thư Tinh.

Thư Tinh lấy chồng không lâu thì chồng phải ra nước ngoài du học. Đây là một người phụ nữ ngoài chồng ra thì chưa từng tiếp xúc với một người đàn ông nào khác, một người phụ nữ ngoài chồng mình ra không chấp nhận bất kỳ một người đàn ông nào khác.

Một người phụ nữ thuộc tuýp giữ gìn trinh tiết.

“Trong khi các cô gái xinh đẹp khác đều mãi mê vui đùa, yêu đương với các chàng trai thì những năm tháng đại học của Thư Tinh chỉ quanh quẩn trên giảng đường và trong thư viện”.

Xinh đẹp, trong sáng, hiền hậu, trinh tiết... rất giống với đa số bạn đọc nữ của chúng ta.

Nhưng bên cạnh đó, Thư Tinh cũng là người phụ nữ đã từng nếm trải cảm giác ngọt ngào mãnh liệt của tuần trăng mật. Sau khi hai vợ chồng bị chia cách hai nơi, cả con người Thư Tinh lúc nào cũng khao khát sự vuốt ve của đàn ông. Đương nhiên là trong tâm trí Thư Tinh, người đàn ông ấy chỉ có thể là chồng mình, nếu không hành động ấy chẳng khác gì phạm tội.

Thư Tinh đã vô tình gặp một tên yêu râu xanh trên xe buýt, dường như không phải là loại đàn ông ôm cái “bể đầy tràn”, vội vàng đi tìm một phụ nữ để giải quyết vấn đề cấp bách trước mắt.

Hắn ta háo sắc nên đã chọn một phụ nữ có nhan sắc tuyệt trần như Thư Tinh: anh ta biết thế nào là đẹp, biết rằng bên trong khuôn mặt lạnh lùng và xinh đẹp ấy là khao khát dục vọng mãnh liệt của một tấm thân đã phải xa chồng quá lâu. Hắn ta háo sắc, hắn ta “vờn” Thư Tinh từ tập một cho đến tập chín, biến Thư Tinh từ một cô gái luôn giữ gìn trinh tiết trở thành một người đàn bà đam mê dục vọng. Hắn ta là một người biết “thương hoa tiếc ngọc”, từ đầu đến cuối chỉ “mơ man” mà không quá bạo liệt.

Sự khác biệt giữa tội phạm cưỡng dâm và yêu râu xanh:

Tội phạm cưỡng dâm sử dụng vũ lực, bạo lực, làm tổn hại đến thân thể người phụ nữ, đi ngược lại với nguyện vọng của phụ nữ, chỉ để ý đến vấn đề giải quyết nhu cầu của mình.

Yêu râu xanh không sử dụng vũ lực, bạo lực, không làm tổn thương đến cơ thể người phụ nữ, ban đầu là đi ngược với nguyện vọng của phụ nữ, nhưng cuối cùng vẫn kích thích được ham muốn của phụ nữ, trở thành cả hai bên cùng tình nguyện và đôi bên cùng lên đến “đỉnh”.

Đây còn có thể gọi là “yêu râu xanh” không? Ngoài việc ban đầu đi ngược lại với nguyện vọng của người phụ nữ thì các vấn đề khác dường như đều là nhu cầu của phái nữ, có thể nói đây chính là hình ảnh của một người đàn ông hư hỏng mà phụ nữ yêu thích.

Một người đàn ông rất có khả năng tình dục.

Một người đàn ông bị kích động vì diện mạo xinh đẹp của bạn.

Một người đàn ông hơi có ý chiếm đoạt.

Một người đàn ông hiểu được làm thế nào để kích thích ham muốn của phụ nữ.

Một người đàn ông sẽ dẫn bạn leo lên đến đỉnh cao của khoái lạc.

“Những vấn đề cấm kỵ” vẫn là những điều tế nhị đối với đa số mọi người, tuy nhiên, mối quan hệ tình dục lành mạnh giữa nam và nữ đã không còn là vấn đề cấm kỵ, cho dù là viết hay đến đâu cũng chỉ là mấy tư thế đó mà thôi, chẳng thể nào hấp dẫn được độc giả nữa. Xem nhiều rồi khiến cho người đọc cũng cảm thấy nhạt nhẽo.

Trai trên gái dưới, trai dưới gái trên, bảy mươi hai chiêu trong hoàng cung đời Thanh, tám mươi tư chiêu của người nước ngoài...

Dù gì cũng chỉ là hư cấu, thế thì tại sao không hư cấu cho dễ nghe một chút?

Nhưng cho dù có viết hay đến đâu, viết nhiều rồi thì cũng vẫn chẳng có người đọc.

Hạ Phiêu không hay lên mạng xem các “vấn đề cấm kỵ”, bởi vì cô không hứng thú với những chuyện chưa biết gì về nhau đã lên giường cùng nhau rồi. Con người không phải là động vật, cứ đến thời kì phát dục là phải đi tìm bạn tình. Con người không như vậy, con người không có thời kì “phát dục”, cái “tình” của con người có được trên nền sinh lí những vấn đề chịu sự chi phối của não bộ.

Diễn đàn của “Xe buýt” không có nhiều lời bình khiến cho cô cảm thấy bị kích động. Lúc đọc cô thường ghép những tưởng tượng vào với nhau, hình thành một người đàn ông đẹp trai, rất đàn ông và mãnh liệt trong cái lót “yêu râu xanh” trên xe buýt. Con yêu râu xanh này đã thích cô từ lâu, âm thầm tìm mọi cách tiếp cận cô nhưng không có cơ hội, thế nên đành phải thực hiện hạ sách là lợi dụng sự chật chội trên xe buýt để thể hiện tình cảm của mình.

Trên xe buýt, trước con mắt của rất nhiều người, làm tình là chuyện cấm kỵ. Làm tình trong một môi trường như vậy bắt buộc phải trông chừng ánh mắt người, bắt buộc phải lén lút lút lút. Nhưng chính bởi vì làm tình ngay ở “khu vực cấm” nên mới càng cảm thấy bị kích thích. Một bàn tay thò vào giữa hai chân ở ngay trên xe buýt sẽ khiến cho người ta bị kích động, nhưng nếu như là nằm trên giường QUEENSLIDE của mình ở nhà thì e rằng hứng thú sẽ giảm đi ít nhiều.

Trong khoang xe chật chội, một cơ thể của người khác giới áp chặt vào lưng mình, những ngón tay nóng ấm và thon dài mơn man những phần nhạy cảm nhất trên cơ thể người phụ nữ.

Hưng phấn, kích thích, ngại ngùng, kháng cự, chiếm đoạt... tất cả được thực hiện từng bước một.

Cô dường như có thể cảm nhận được bàn tay của yêu râu xanh đang mân mê những bộ phận nhạy cảm nhất trên người cô, có thể cảm nhận được hơi thở phả vào cổ cô từ miệng tên yêu râu xanh, có thể nghe thấy những lời ong bướm mà tên yêu râu xanh thì thầm bên tai cô...

Cô thầm kêu gào trong lòng: Ok, đã đến lúc rồi! Come on, love me, kill me... (Nữa đi nào, yêu em đi, giết em đi...)

Đúng là đã đến lúc rồi, cơ thể của cô biết rõ điều đó, cơ thể của cô do cô làm chủ. Cô đưa tay thể hiện một động tác mời gọi.

4.

Con người có thể đàn ông thỏa mãn nhu cầu của cái miệng. Đi nhà hàng nào, ăn món sơn hào hải vị gì, mùi vị ra là sao, giá cả như thế nào, nấu nướng như thế nào... đều có thể đàn ông bàn luận.

Nhưng đối với nhu cầu thỏa mãn tình dục, mọi người lại không dám công khai bàn luận.

Nhất là ham muốn của phụ nữ.

Một người đàn ông cần đàn bà, mọi người đều cho rằng đó là lẽ dĩ nhiên. Cho dù anh ta có nói ra hay không, mọi người đều nghĩ tới thay cho anh ta. Không còn ít tuổi rồi, cần bàn đến chuyện lấy vợ rồi, độc thân quả là một chuyện vô cùng khó khăn! Cho dù có phải bán cả em gái trong nhà cũng phải đổi lấy được một người vợ cho anh.

Ngoài nhu cầu duy trì nòi giống cho gia đình còn có nguyên nhân khác là: nếu đàn ông không được thỏa mãn về nhu cầu tình dục thì đối với người khác hay đối với chính bản thân mình đều có hại.

Các nhà khoa học cảnh báo: Trung Quốc hiện nay đang có sự mất cân bằng về tỉ lệ nam nữ. Đến một năm nào đó, sẽ có hàng chục triệu thanh niên không kiếm được vợ, điều đó ắt sẽ dẫn đến sự biến động trong xã hội.

Nếu như nhu cầu tình dục của phái nữ không được thỏa mãn thì sao?

Phụ nữ không nên có ham muốn, những phụ nữ có ham muốn là dễ tiện, là thấp hèn, sẽ bị thiên hạ chửi mắng.

Thời đại đã thay đổi, tuy nhiên cũng có một số người vẫn không thay đổi quan niệm.

Ham muốn của đàn ông có thể công khai, ham muốn của đàn bà lại phải kiềm chế. Đàn ông có ham muốn là chuyện vinh quang, đàn bà có ham muốn là chuyện đáng sỉ nhục.

Đó chính là những đạo lí của những người đàn ông tự biết mình “bắt lực” để xưng lên.

Nếu như mang ra so sánh trên nền tảng bình đẳng, một người đàn ông không thể thỏa mãn ham muốn của đàn bà, vì vậy đàn ông thường không dám cho phụ nữ có cơ hội “tỉ thí” bình đẳng. Bọn họ kiểm soát về chính trị, kinh tế, kiểm soát mọi phương diện của xã hội, bọn họ đều ra đủ các tiêu chuẩn có lợi cho đàn ông.

Một hoàng đế có thể có tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần. Một người đàn ông có tiền có thể có mấy người vợ lẽ. Những người đàn ông này liệu có thể thực sự thỏa mãn nhu cầu của phụ nữ không? No, absolutely not! (Không, tuyệt đối không thể!)

Những người phụ nữ ấy có được oán than không? Có thể ngoại tình không? Có thể “tạo phản” không? No, absolutely not!

Xã hội mới, luật hôn nhân mới một vợ một chồng, nhưng một vợ một chồng có thể bảo đảm rằng nhu cầu của cả hai đều được thỏa mãn hay không?

Chồng thì có thể đảm bảo, nhưng vợ thì rất khó nói.

Hạ Phiêu còn nhớ có một hôm cùng mẹ lái xe đi đâu đó, đột nhiên mẹ cô lại nói đến vấn đề yếu sinh lý của bố. Đúng thế, mỗi lần đều rất nhanh... có khi còn chưa kịp... thì đã...

- Vậy thì... mẹ có thể lên đến đỉnh không?

- Lên đỉnh? Lên đỉnh là gì? Mẹ... từ trước đến giờ... chưa bao giờ...

- Hai người... không nghĩ cách à?

- Cách gì? Chuyện này thì có cách gì để mà nghĩ?

- Ví dụ như kéo dài màn dạo đầu chẳng hạn...

- Màn dạo đầu á? Màn dạo đầu là cái gì? Con nói là hôn nhau à? Mẹ và bố con chưa từng hôn nhau...

- Bố mẹ chưa từng hôn nhau?

- Không hề... à, có một lần, trong đám cưới của em con... đám thanh niên choai choai ấy hò hét đòi bố con phải hôn mẹ...

Hạ Phiên vẫn còn nhớ lần đó, nhớ rõ hành động bố hôn mẹ chẳng khác gì một màn biểu diễn. Bố tỏ ra rất đắc chí, dường như muốn nói với tất cả mọi người rằng: Nhìn xem, trình độ hôn của bố không tồi phải không?

Nhưng cô không bao giờ nghĩ rằng bố mẹ lấy nhau gần ấy năm trời mà chỉ có một lần chạm môi đó thôi, lại còn là do đám thanh niên kia hò hét mới chịu làm.

- Bố tại sao không hôn mẹ?

- Ai mà biết được!

- Ngoài hôn ra còn có thể thực hiện các cử chỉ dạo đầu khác, ví dụ như...

- Ông ấy chẳng bao giờ làm những thứ đó, bố mẹ... không còn “động phòng” từ lâu rồi!

- Mẹ có thể thử... tự... bằng tay...

Một thời gian sau, hai mẹ con Hạ Phiêu lại lái xe ra ngoài, mắt mẹ nhìn ra xa xa, cứ như thể mình đang nói chuyện với một người chẳng có liên quan gì, chậm rãi nói:

- Cái mà con nói... mẹ thử rồi... nhưng không có hiệu quả... cảm thấy chẳng dễ chịu chút nào!

3. Chương 05-06

5.

Có người nói dân tộc Hán là dân tộc nhạt nhẽo nhất của Trung Quốc. Các dân tộc thiểu số khác đều có thể hát ca, nhảy múa, tình cảm nồng nhiệt... Trong khi đó, dân tộc Hán lúc nào cũng làm ra vẻ đàng hoàng, ngay thẳng, cái gì cũng phải để ý đến lễ tiết...

Nam nữ thụ thụ bất thân, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, môn đăng hộ đối, tam tòng tứ đức, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, trinh tiết liệt nữ... ngay cả chuyện yêu đương cũng không được tự do...

Có người nói người Trung Quốc là người vô vị, tẻ nhạt nhất trên thế giới. Người phương Tây sợ nhất là bị người ta nói: “Cái người này thật là boring (tẻ nhạt)”, đáng kiêu hãnh nhất là tính hài hước, vui vẻ.

Người Trung Quốc sợ nhất điều gì? Sợ bị người khác nói là “Hán gian”, sợ bị kẻ khác nói là không yêu nước>, sợ bị nói là kiêu ngạo.

Bị người khác coi là Hán gian thì có làm sao? Không yêu nước thì sao? Kiêu ngạo thì làm sao?

Thế nào? Chẳng nhẽ những thứ ấy lại khiến cho bạn không thể chịu nổi?

Ai khiến cho bạn không thể chịu nổi?

Ai? Đương nhiên là quần chúng. Cái gì là quần chúng? Tức là một nhóm người, một đám người, một tập hợp người... Quần chúng có thể làm bất cứ việc gì mà không bị trừng phạt, pháp luật không nhắm vào đám đông mà, nếu không thì con người đâu cần kết bè kéo cánh làm chi?

Còn về boring, không quan trọng. Không có tính hài hước? Có gì đáng sợ chứ? Tính hài hước có thể mài ra để ăn không?

Một người không boring sẽ không khiến cho người khác khó chịu. Một người có tính hài hước có thể khiến cho người khác vui lòng.

Đều là vì người khác cả.

Một người được người khác nói là rất khiêm tốn và lịch sự sẽ có thể “hoà nhập” với đám đông, được quần chúng công nhận, như vậy sẽ được an toàn, không cần phải đứng đầu sóng ngọn gió. Một người được công nhận là có lòng yêu nước sẽ tránh được việc bị kẻ khác ném phân vào cửa nhà, nói không chừng còn được thăng quan tiến chức, tiền vào như

Đều là vì bản thân mình cả.

Amazing (Ngạc nhiên)! Văn hoá giới tính Trung Quốc đã giáo dục phụ nữ Trung Quốc như thế nào nhỉ? Không những có thể khiến cho phụ nữ không dám nghĩ đến chuyện đó về mặt tư tưởng mà ngay cả về thể xác cũng không có chút cảm xúc, thậm chí chẳng có cái gọi là “ham muốn”. Bạn nói xem có tài không?

Cái gì? Đây không phải là nguyên nhân của văn hoá?

Tại sao lại không phải? Ngay cả gen còn có thể cải tạo chứ đừng nói đến cảm giác của con người.

Nghe nói người Amish có một đột biến gen đặc biệt khiến cho họ bị béo phì. Không phải là do định mệnh sắp đặt mà là do gen quyết định. Vận mệnh sắp đặt hay là gen quyết định, cái nào quan trọng hơn cái nào? Đương nhiên là gen quyết định quan trọng hơn rồi. Chuyện vận mệnh sắp đặt còn có thể có cách giải quyết và né tránh, nhưng gen đã quyết định thì có chạy trời cũng không khỏi nắng.

Ai bảo không có nơi để chạy? Người Amish đã sử dụng thói quen sinh hoạt của mình để tránh khỏi số phận béo phì của mình. Họ không sử dụng bất kì một phương tiện hiện đại nào, đi lại hoàn toàn bằng đôi bàn chân. Đi mãi đi mãi, người Amish không những không bị béo phì mà ngay cả cấu trúc gen cũng có sự thay đổi.

Văn hoá giới tính truyền thống của Trung Quốc đã bó buộc phụ nữ gần ấy năm trời, cho dù vẫn chưa bóp chết những gen khoái lạc đó thì cũng bóp chết chức năng cảm nhận khoái lạc tình ái của phụ nữ rồi.

Những người phụ nữ như mẹ quá nhiều rồi!

Cái thế hệ ấy, đừng nói là khoái lạc tình dục mà ngay cả niềm hứng thú yêu đương cũng chưa chắc đã có. Hôn nhân đều là do người khác sắp đặt. Bố là thành phần trí thức trong xã hội cũ, mẹ là bí thư đoàn. Người nọ giúp đỡ người kia. Mẹ thích những người học giỏi, còn bố thì sao? Có trời mới biết được! Có thể là bởi vì thân phận trí thức của mình nên bố muốn tìm một người vợ đài các, đứng đắn.

Bố mẹ đã đến với nhau như vậy đấy, có thể thời gian đầu còn miễn cưỡng sống qua ngày, dù sao trong những năm tháng cải cách làm gì có hoạt động vui chơi giải trí gì đâu. Làm việc, kiếm tiền, ăn cơm... chỉ cần được no bụng ngày ba bữa là đủ rồi.

Về sau người thân, bạn bè đều nói mẹ thật có con mắt, trong cái xã hội “càng nhiều tri thức càng phản động” ấy, mẹ lại biết trước mà thích những người học giỏi. Cũng thật là có tầm nhìn, bố học hành khá ổn, đến mức được sang Mỹ du học.

Một người làm quan cả họ được nhờ, một người xuất ngoại, cả nhà đi theo. Bố đi Mỹ năm năm, cuối cùng cũng đưa được cả nhà sang Mỹ sum họp.

Có người bảo rằng mẹ tôi thật có phúc! Chồng ra nước ngoài mà vẫn không quên vợ con, đón hết cả nhà sang bên đó, đây quả là cái phúc mấy đời của mẹ.

Oa! Một người đàn ông, chỉ cần là một người đàn ông không bỏ vợ bỏ con là xứng đáng để tuyên dương? Phụ nữ phải tích đức mấy đời mới kiếm được một người đàn ông như vậy? Cái giới hạn đạo đức của xã hội này quả là có vấn đề!

Bố không bỏ vợ có thể là do ở bên Mỹ không có hoàng đế, không có ai mời bố lên làm phò mã, thế nên bố có muốn bỏ vợ e là cũng chẳng có cơ hội. Nếu như có người mời bố lên làm phò mã, thì có lẽ bố đã đi từ lâu rồi. Thái độ của bố đối với mẹ hiện giờ cũng chẳng khác bố vợ là bao.

- Cô thì hiểu cái gì? Cô chẳng hiểu cái quái gì, vậy mà cứ suốt ngày ra vẻ ta đây giỏi gia

Đây là câu cửa miệng của bố mỗi khi nổi điên, thái độ cực kì khinh miệt, nghe mà xương cột sống cũng ớn lạnh.

Mẹ “ra về ta đây” khi nào chứ? Mẹ lúc nào cũng tỏ ra cẩn thận, tỉ mỉ, biết mình bây giờ sống nhờ vào người khác, chỉ e đánh mất bát cơm nên lúc nào cũng rất e dè, khiến cho người làm con cũng cảm thấy chua xót, rất muốn nói với mẹ rằng: “Mẹ ơi đừng sợ, bố không nuôi mẹ thì con nuôi!”

Tuy nhiên, cũng không đơn thuần là vấn đề nuôi dưỡng. Vợ chồng, gia đình... những cụm từ thần kì biết bao. Cả đời mẹ gồng mình gánh chịu chẳng phải là vì mấy cụm từ này sao?

Cho dù người chồng có lạnh nhạt đến mức nào thì cuối cùng vẫn là chồng của mình. Cho dù gia đình có bất hoà ra sao cũng vẫn là gia đình của mình. Một người đàn bà không gia đình, không chồng con, ở vào cái tuổi xế chiều, bạn bảo bà ấy biết sống tiếp như thế nào?

Cuộc đời của mẹ, thật sự chẳng xứng đáng. Nỗi khổ của người phụ nữ, mẹ không thể né tránh, nhưng hạnh phúc của người phụ nữ, mẹ vẫn không được hưởng thụ. Chưa từng có một nụ hôn chân chính, chưa từng được nếm cái cảm giác “lên đỉnh”, không có thứ tình yêu nồng nàn, cũng chẳng có vật chất phong phú để hưởng thụ... Nhưng mẹ lại phải trải qua nỗi đau đớn khi sinh con, trải qua nỗi vất vả của một người phụ nữ một nách hai con, chịu đựng một cuộc sống vợ chồng không tình yêu, không tình dục, chịu đựng nỗi nhục nhã khi chồng cặp bồ ở bên ngoài.

- Cô thì biết cái quái gì? Tôi có bồ bao giờ chứ?

- Anh tưởng rằng anh không thừa nhận thì tôi không biết chắc? Anh đã ngoại tình sáu bảy năm nay rồi, anh tưởng tôi không biết hay sao?

Hạ Phiêu không biết chính xác là bố có ngoại tình hay không? Cô chưa từng tận mắt bắt gặp, mẹ cũng không thể đưa ra những bằng chứng xác đáng. Nhưng tận sâu thẳm trong lòng, Hạ Phiêu tin rằng bố có bồ ở bên ngoài, chỉ không biết là đã đến mức độ nào mà thôi.

Bởi vì trong dòng máu của bố có những “nguyên tử không an phận”. Rất lâu, rất lâu trước, lâu đến nỗi đã là bao lâu rồi, khi còn ở Trung Quốc, có người đã nói với Hạ Phiêu:

- Bố cậu thường xuyên ôm tôi...

- Ông ấy coi cậu như con gái nuôi, ôm cậu cũng là chuyện thường...

- Không phải, không phải là kiểu ôm đó, mà là... là...

Cô ấy cuối cùng vẫn không nói ra được đó là kiểu ôm như thế nào, nhưng Hạ Phiêu cho dù vẫn còn ít tuổi cũng đã ngộ ra một điều gì đó. Kể từ khi đó, mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt bình thản của bố, cô lại cảm thấy thật giả tạo và đáng buồn nôn.

Nhưng cô không hề nói ra chuyện này với mẹ.

6.

Thân hình cao gầy, khung xương hoàn hảo, mặc cái gì cũng rất đẹp mắt, không mặc gì thì càng tuyệt vời. Chân tay dài, toàn thân sạch sẽ không tí vết, không có chút mỡ thừa, cũng không bị trơ xương sườn, nhìn vào thật dễ chịu, sờ lên càng dễ chịu hơn nữa. Sờ vào đâu cũng thấy săn chắc, trẻ trung.

Sống mũi rất thẳng, đôi mắt rất mê đắm, mỗi khi nhìn người khác, ánh mắt tràn đầy tình cảm thương yêu.

Áo sơ mi trắng, quần dài màu đen, đi giày da cũng màu đen, vào mùa đông mặc thêm một cái áo gi lê đen bên ngoài, trên eo còn buộc một cái váy quây nhỏ.

Tại sao lại buộc một cái váy quây nhỏ trên eo?

Bởi vì đây là nhà hàng ăn Trung Quốc, ông chủ là người Bạch [1]. Người Bạch mở nhà hàng ăn Trung Quốc? Có thể làm ăn phát đạt không?

[1] Xưa còn được gọi là Dân Gia, là một trong 56 dân tộc được Cộng hoà nhân dân Trung Quốc chính thức công nhận. Người Bạch chủ yếu sống ở các tỉnh Vân Nam, Quý Châu và Hồ Nam.

Ông chủ đầu cần phải đích thân xuống bếp, vậy thì có gì mà không làm ăn được? Thuê vài người biết làm là ổn thôi mà. Người Bạch làm ông chủ cũng tốt, sẽ không giống như những ông chủ người Hoa lúc nào cũng dán mắt canh chừng nhân viên từ sáng sớm cho đến tối mịt, luôn mồm thúc giục nhân viên phải làm

cái này cái kia, chẳng để cho nhân viên có nổi một phút nghỉ ngơi. Nếu như tôi làm việc ở đó thì chắc là tôi đã chết non rồi!

Nhà hàng này kinh doanh khá tấp nập, môi trường rất tốt, có Fullbar (quán bar tiêu chuẩn), Dessert thượng hạng (bữa điểm tâm), có món bánh ngọt tên là Great wall of china (Trường Thành Trung Quốc), chocolate cake (bánh sô cô la). Nhà hàng đó về sau phá sản, rumor (giới truyền thông) nói rằng phá sản là bởi vì thua lỗ.

Chúng tôi xuyên ăn vùng dessert. Ở đó buổi trưa là buffer (bữa ăn tự phục vụ), có một số waitstaff (nhân viên phục vụ) không đưa vé cho khách, sau khi nhận tiền mặt của khách hàng liền bỏ vào túi riêng.

Giờ thì bạn đã hiểu vì sao mà những ông chủ người Hoa phải suốt ngày dán mắt canh chừng nhân viên chưa?

Có rất nhiều thanh niên làm việc ở đó, có người tìm bạn gái, có người tìm bạn tình, có người lại muốn kiếm chác chút ít.

Tôi là người hay trầm uất, vì vậy nói chuyện với những người thật thà tôi thấy không “hợp khẩu vị” nhưng với những người không thật thà tôi lại không dám quá mức khoa trương.

Hoàn cảnh của tôi lúc đó cũng khá ổn. Giành được học bổng và financialaid (học bổng trợ cấp), ở trong cùng một thành phố với bố mẹ. Bố mẹ tôi không trợ cấp tiền cho tôi nhưng toàn bộ các môn học giành được điểm B trở lên sẽ cho tôi một trăm đồng. Bề ngoài bố actlike (giống như) dùng một phần thưởng lớn để khích lệ tôi. Nhưng thực ra bố tôi rất ki kiệt trong chuyện tiền bạc, bao nhiêu năm nay chưa bao giờ ra ngoài ăn hàng với mẹ tôi cả.

Tôi làm waitress (nhân viên phục vụ), buổi trưa còn được, chỉ cần rót nước và thêm đồ uống cho khách hàng, khách hàng ăn nhanh rồi trả tiền, sau đó tôi thu dọn bát đĩa là xong. Nhưng đến tối thì thê thảm rồi, không còn là buffer nữa mà là gọi món. Một mình tôi phải phụ trách mấy bàn liền. Bàn này gọi, bàn kia gọi, ai nấy đều chưa ngồi nóng đít đã gọi thức giục mang đồ ăn lên.

Waitressing (làm nhân viên phục vụ) cần phải rất giỏi multitasking (xử lý nhiều việc trong một lúc), trong khi đó multitasking của tôi lại rất tồi tệ. Chính vì vậy mà mọi việc đều bị tôi làm cho rối tinh cả lên. Thỉnh thoảng đến bàn ăn của khách tôi lại quên mấy phải bê cái gì l, đành quay lại lấy, thỉnh thoảng lại đưa nhầm món của bàn này cho bàn khác, thậm chí còn có lúc tôi bất cẩn làm rơi đĩa khiến cho thức ăn bắn tung toé...

Đầu óc tôi lúc nào cũng căng thẳng, càng sợ làm sai thì càng sai nhiều. Bản thân tự cảm thấy cảm hận mình tại sao lại vùng về đến như vậy?

Mỗi người đều phải làm rất nhiều việc sidework (công việc tạp vụ), ví dụ như: lấy tấm khăn ăn quần vào dao nĩa, mỗi người phải bọc tối thiểu năm mươi cái mỗi tối. Một số người có thói quen lấy trộm inventory (những cái đã bọc rồi) để cho đủ số lượng quy định. Lúc ấy tôi không dám làm như vậy. Tôi cũng không biết tiếp cận với người khác, chính vì vậy mà tôi không nên làm công việc waitress này.

Suýt chút nữa thì bỏ chạy... suýt chút nữa...

Tại sao lại bỏ chạy? Đương nhiên là bởi vì trai đẹp rồi.

Lúc mới đi làm, tôi thấy ai cũng giống ai, chẳng nhận ra ai đẹp trai, ai xấu trai cả. Ở đó giống như một đô thành lớn, loại người nào cũng có, ai cũng có điểm đẹp trai riêng, nói chung là khó mà nhìn ra ai đẹp trai cả.

Những waitres (nhân viên phục vụ nam) nhìn những waitress (nhân viên phục vụ nữ) chúng tôi... chắc chắn là cũng cùng một cảm giác như vậy.

Về sau tôi có hỏi anh ấy ấn tượng lúc nhìn thấy tôi lần đầu tiên là gì, anh thường cười không nói. Tôi không buông tha, cứ gặng hỏi cho bằng được, anh liền hỏi vặn

- Thế ấn tượng đầu tiên của em với anh như thế nào?

- Anh? Chẳng có ấn tượng gì!

Anh không hề bực tức, dường như anh là người chẳng bao giờ biết bực tức.

- Lần đầu tiên nhìn thấy không có ấn tượng gì cũng không sao, từ từ sẽ có ấn tượng thôi!

Đúng vậy, từ từ sẽ có ấn tượng thôi, từ từ sẽ phân biệt được ai đẹp ai xấu rồi.

Từ nhỏ đến lớn, những người con trai mà tôi thích chưa chắc đã là những anh chàng đẹp trai mà mọi người thường ca ngợi. Lúc còn nhỏ tôi rất thích Lưu Đức Hoa, lúc ấy chẳng có mấy người thích anh ấy, về sau Lưu Đức Hoa ngày càng nổi tiếng, nhưng tôi lại cảm thấy người nổi tiếng không phải là bản thân họ thực sự, họ cũng không thể làm mọi thứ vì bản thân mình. Có thể ở Mỹ thì có thể làm như vậy bởi vì ở đó con người đề cao quyền tự do cá nhân.

Thực ra cái tôi cảm nhận được đầu tiên không phải là vẻ đẹp trai của anh ấy mà là sự ầm áp của anh.

Tôi cũng không thể nói rõ được rốt cuộc anh ấy khiến cho tôi cảm thấy ầm áp như thế nào, chỉ biết dường như có một luồng khí ầm bao vây quanh tôi.

Bạn nói xem có lạ không cơ chứ? Cho dù tôi có đến nơi nào, dường như tôi cũng cảm thấy có một đôi mắt đang chăm chú quan sát mình. Và đôi mắt ấy sớm muộn gì cũng xuất hiện trước mặt tôi.

Cho dù ở nơi nào tôi cũng cảm thấy anh đang nhìn tôi.

Thứ cảm giác ấy thật tuyệt, nhiều lúc nó khiến cho tôi cảm động đến muốn khóc.

Tính tình của anh rất tốt, lúc nào cũng cười nói vui vẻ. Anh là Hoa kiều ở Indonexia, học đại học ở Mỹ, bố là thương nhân, mẹ ở nhà chăm lo gia đình, cả đời chưa bao giờ ra ngoài làm thuê.

Tính cách của tôi tương đối hướng nội. Khi còn học cấp ba ở trong nước, tôi từng là một Clown (chú hề) của lớp. Nhưng lúc ấy tôi cảm thấy rất đau khổ trong lòng bởi vì tôi luôn phải ép mình hướng ngoại, lúc nào cũng phải vui vẻ, hài hước nhưng trong lòng thừa hiểu rằng mình không phải là người như vậy.

Anh là waitres lâu hơn tôi, lại multitasking hơn tôi, dường như trong não anh có rất nhiều thread (mạch nhánh), mỗi một thread lại phụ trách giải quyết một việc, không cái nào gây ảnh hưởng đến cái nào.

Mỗi lần tôi quên mang món ăn cho khách, ngại ngần đi vào trong lấy đều chạm mặt anh.

- Haizzzz, lại quên cái gì rồi?

- Quên mang mì khô ăn với nước vì vẩn thần...

- Để anh đi lấy!

Anh lấy mì khô ra, còn nhân tiện cầm theo hai đôi đũa.

Đến bàn ăn của khách, vừa đặt mì khô xuống tôi đã nghe thấy ông khách nọ hỏi:

- Có đũa không?

Anh ấy đã đoán trước được việc này.

Ngẩng đầu nhìn anh, tôi biết anh đang đứng ở một nơi không xa, miệng cười hi hi như nói với tôi rằng: “Anh thông minh lắm chứ!”

Giờ nghỉ trưa, những người khác đều chạy đi đâu hết cả, chẳng có ai quản lí, một cảm giác hụt hẫng dâng lên trong lòng. Nhưng vừa ngoảnh đầu lại đã nhìn thấy anh chưa đi, vẫn đứng ở bên cạnh quầy bar.

- Ngồi lại quán một lúc nhé!

- Ừm... ok!

Anh không nói nhiều nhưng là một người rất biết lắng nghe, lúc nào cũng cười hi hi, cứ như thể bạn kể chuyện gì cũng rất là thú vị vậy.

- Nói gì đi! Sao lúc nào cũng là em nói thế? Sao anh không chịu nói gì cả?

- Anh thích nghe em nói!

Anh nói với thái độ rất thành khẩn, chẳng mấy chốc đã có thể thuyết phục được bạn, khiến cho bạn cảm thấy anh ấy thực sự thích nghe bạn nói chuyện. Đó là khoảng thời gian tôi nói chuyện nhiều nhất trong cuộc đời.

Ánh mắt của anh... đúng vậy... tôi thích nhất là ngắm nhìn ánh mắt của anh.

Trình độ miêu tả của tôi không được tốt lắm, tôi không biết dùng từ gì để hình dung. Cho dù là lấy một ví dụ để so sánh tôi cũng không biết phải so sánh thế nào.

Ánh mắt ấy... giống như ánh mắt anh trai nhìn em gái? Không phải. Như thượng đế nhìn các con dân của mình? Cũng không phải. Giống cái gì nhỉ? Chẳng giống cái gì cả, giống như chính bản thân anh, chỉ có anh mới có ánh mắt ấy, mà ánh mắt ấy, chỉ có thể đặt vào trong đôi mắt anh mới thích hợp.

Ngày anh nghỉ, tôi suýt khóc, cố gắng nuốt vào trong lòng biết bao nhiêu nước mắt. Tôi không biết vì sao tôi muốn khóc, chỉ cảm thấy rất cô độc. Nhà hàng ồn ào náo nhiệt, đầu óc tôi rối bời, trong lòng vô cùng cô độc.

Có biết bao nhiêu chuyện phải làm, những việc làm sai trái nhiều vô kể, coworker (đồng nghiệp) đều không đếm xỉa đến tôi, có người còn cười nhạo tôi, giám đốc cũng tìm tôi mắng mỏ. Nghe giọng điệu của ông ấy tôi biết nếu mình còn phạm sai lầm một lần nữa thì ông ta sẽ đuổi cổ tôi khỏi đây là cái chắc.

Tôi cứ nghĩ rằng hôm đó sau khi về nhà tôi sẽ khóc một trận cho đã đời, nhưng không, một mình trốn ở nhà khóc chẳng khác gì một con c.

Hơn nữa lại rất mệt. Thế nên tôi không khóc.

Muốn khóc, nhưng không khóc.

Ngày hôm sau, trước khi bước vào cánh cửa nhà hàng, tôi chỉ sợ không nhìn thấy anh trong đó, sợ rằng hôm qua anh xin nghỉ là nghỉ việc hẳn.

Tôi thấp thỏm lo lắng bước vào trong nhà hàng, nhìn thấy anh đang đứng dựa lưng vào quầy bar, nói chuyện với một waitres. Suýt chút nữa thì nước mắt tôi rơi xuống.

- Hey, chào em! Hôm qua thế nào?

- Hôm qua? Rất tốt!

- Thế thì anh đúng là lo hão rồi! Anh cứ sợ em sẽ...

Muốn khóc rồi, muốn khóc lắm rồi, xin anh đừng nói gì thêm nữa, cũng đừng nhìn em bằng ánh mắt thương cảm đó nữa.

- Này, tay em làm sao thế? Bị bỏng à? Để anh xem nào...

Cuối cùng thì nước mắt cũng trào ra. Cũng còn may là có vết bỏng làm cái cớ.

- Sau này phải cẩn thận một chút. Đĩa đặt trong nồi càng lâu thì càng nóng. Trước tiên em phải chạm thử vào xem có nóng không đã, không nóng thì mới được bê đi. Đừng để bị bỏng bàn tay... đáng yêu như thế này... sẽ xấu lắm đấy! Có đau không em?

- Hối nhiều, bị thế này có thể không đau được không? (Chỉ có điều nếu anh nắm chặt thêm một lúc nữa thì tay sẽ không còn đau nữa.)

Anh ấy có thể nghe thấy những gì trái tim tôi đang nói không nhỉ? Chắc chắn là có, nếu không sao anh ấy cứ nắm chặt lấy tay tôi không chịu buông ra?

Trưa hôm đó, mọi người đều chạy đi đâu hết, chỉ còn lại tôi và anh.

Vẫn là nụ cười đó, vẫn là “thính giả” đó.

Nhưng tôi cứ nói, cứ nói mãi... rồi bỗng nhiên bật khóc.

Tại sao lại khóc? Tôi cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy có thể khóc thoải mái trước mặt anh, có thể tự do và khóc cho đã đời.

Thế là... tôi khóc...

4. Chương 07-08

7.

Có thể khóc chẳng chút ngại ngần trư

ớc mặt người khác có phải là một cảm giác vô cùng tuyệt vời!

Nhưng chớ coi thường điều này, hãy nghĩ kĩ mà xem, trên đời này có được mấy người có thể khiến cho bạn có cảm giác này? Cho dù là trước mặt bố mẹ cũng chưa chắc có được cảm giác thoải mái

Đúng vậy, khi còn nhỏ, bị ngã rất đau có thể khóc òa lên trước mặt mẹ. Mẹ sẽ vội vàng chạy đến bôi thuốc, băng bó vết thương, tuy nhiên cũng khó tránh khỏi bị nghe vài câu cần nhẩn của mẹ, ví dụ như là: Sao mà bất cẩn thế? Lớn bằng ngần này rồi, làm gì cũng phải để ý chút chứ...

Còn bố?

Con gái con đứa gì mà suốt ngày chạy long nhong ở ngoài đường, có ngã cũng đáng đời! Còn dám mở miệng khóc à? Lần sau mà còn ngã nữa, xem tao có để ẹ mầy bôi thuốc cho không?

Chất vấn, cảnh cáo, đe dọa...

Là con gái, có rất nhiều chuyện không được phép làm, có rất nhiều điều không được phép nói ra. Tại sao?

Bố chưa bao giờ giải thích cho tôi.

Bố không phải là một người thích giải thích mọi vấn đề, chỉ biết trách mắng, kết luận mà không bao giờ có một lời giải thích.

Ha ha ha... có đôi khi tôi cũng giống như vậy, chỉ biết trách cứ, kết luận mà không một lời giải thích. Là học từ bố đấy, mà chắc chắn là bố cũng học từ bố của bố, mà bố của bố chắc chắn cũng học từ bố của bố của bố...

Những người làm bố đều như vậy...

Bố là người sầm mặt mắng bạn chẳng giống con gái mỗi khi bạn bị ngã.

Bố là người quát mắng hỏi bạn tại sao không giành được 100 điểm khi bạn mang 99 điểm về khoe.

Bố là người nghiêm mặt dặn bạn không được kiêu ngạo khi bạn giành được 100 điểm.

Bố là người mắng bạn mang nòi giống ngu dốt khi bạn không gì thành tích tốt.

Bố là người răn đe bạn đừng có lẳng lơ mỗi khi bạn muốn soi gương thêm một lần nữa trong khi bố lại ôm ấp những cô gái đáng tuổi con mình.

Bố là người mắng bạn từ lần thứ nhất đến lần thứ n rằng bạn yêu đương sớm mỗi khi bạn có bạn trai nhưng chính bố cũng là người giục bạn đến n+1 lần là hãy lấy chồng đi.

.....

Lớn lên rồi, ngay cả cái quyền tự do khóc trước mặt mẹ cũng không còn.

- Phiêu Nhi, con sao thế? Con ốm à?... Không ốm sao tự nhiên lại khóc? Làm mẹ giật cả mình! Con nên lấy chồng sớm đi, cứ như vậy mẹ lo con sẽ...

- Cái cậu lần trước mẹ thấy cũng được, con đừng có kén chọn quá, cũng không còn ít tuổi nữa đâu. Con gái mà, lúc còn trẻ còn có cơ hội lựa chọn, lớn tuổi một chút cơ hội sẽ ít đi. Con mà cứ kén chọn mãi mẹ e là...

- Con không kén chọn!

- Con không kén chọn á? Người ta có điểm nào không xứng với con chứ?
- Không phải là vấn đề có xứng hay không...
- Thế thì là vấn đề gì?
- Dù sao cũng phải có một chút... cảm giác chứ!
- Con gái bây giờ càng ngày càng rắc rối. Lúc trước bố mẹ coi trọng chuyện tình cảm, giờ con lại coi trọng cảm giác. Tìm đối tượng là để sống với nhau chứ không phải chơi đồ hàng, mẹ với bố con...
- Mẹ đừng nhắc đến bố với mẹ nữa, như bố mẹ mà gọi là tình yêu
- Sao lại không phải là tình yêu? Mẹ thích bố con học giỏi, biết chữ nghĩa...
- Mẹ chọn cán bộ à? Bố thích mẹ ở điểm gì?
- Bố con thích mẹ... mẹ lúc ấy còn trẻ, xinh đẹp. Con nhìn thấy mẹ bây giờ, không nhìn thấy mẹ lúc ấy...
- Lúc ấy mẹ còn trẻ, còn xinh đẹp mà bố chẳng bao giờ hôn mẹ, thế còn yêu đương cái gì? Chẳng qua là hai người ghép lại với nhau sống tạm bợ qua ngày thôi.
- Thế chẳng phải sống thì là gì? Con còn muốn gì nữa? Hai người cho dù có yêu nhau như thế nào thì lúc về già cũng chỉ là cùng nhau sống qua ngày mà thôi!
- Đến già mới sống qua ngày, nhưng con chưa già, mẹ không muốn bắt con sống qua ngày như thế này từ bây giờ đây chứ? Thôi bỏ đi, coi như con chưa nói gì.

Khoảng cách giữa hai thế hệ... không thể lấp đầy.

Trước mặt bạn gái cũng không được khóc sao?

Không phải là không được khóc mà là không muốn khóc trước mặt bọn họ.

- Phiêu, cậu làm sao thế? Có chuyện gì à? (Giả vờ như quan tâm hỏi han.)
- Không sao, không có chuyện gì!
- Ôi trời, cậu làm tớ hết hồn! Còn tưởng cậu có chuyện gì cơ đấy! (Ngụ ý: không có chuyện gì thì cậu khóc cái gì mà khóc! Đúng là dở hơi!)

Có thể khóc trước mặt anh, không cần tìm lí do, muốn khóc là khóc, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Không hỏi, không khuyên, không không trách cứ, không nói chuyện, chỉ ngồi đó, nhẹ nhàng... nhìn bạn khóc, chờ bạn khóc hết, nghe bạn khóc, dường như bạn khóc bao lâu thì anh ấy ngồi nghe bấy lâu...

Khóc một hồi lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, sau đó lại mỉm cười.

- Có phải em rất ngốc nghếch không?
- Ngốc nghếch á? Tại sao?
- Bởi vì... em vô duyên vô cớ lại khóc.
- Con người không ai vô duyên vô cớ lại khóc cả!
- Thế anh có biết vì sao em khóc không?
- Anh không biết...
- Ngay cả vì sao em khóc anh cũng không biết? Anh còn... anh cũng không hỏi tại sao?
- Hỏi tại sao? Có khi chính bản thân em cũng không biết tại sao mình lại khóc.
- Hừ, anh...

Tôi định tát yêu anh một cái nhưng bị anh túm được tay. Bàn tay anh rất nhanh...

Kéo tôi vào lòng, ôm một cái rất nhanh, lập tức thả tay ra... có người bước vào.

Mẹ kiếp!

Ở Mỹ, nam nữ thường không còn là trai tơ, gái trinh khi bao nhiêu tuổi?

Mười lăm, mười sáu tuổi. Cái này là tôi xem ở trên ti vi chứ chưa bao giờ từng nói chuyện với ai.

Có khoảng bao nhiêu học sinh bạn khác giới?

Bạn khác giới... hợp thì chơi, không giống như lúc tôi còn ở trong nước, thích nhau còn phải giả bộ. Thực ra ai cũng đều muốn vượt ranh giới. Không biết xã hội lúc ấy đã đào tạo ra bao nhiêu con người biết chịu đựng.

- Ở cấp ba em đã có bạn trai chưa?

- Ừm... không rõ lắm. Có thể định nghĩa rõ ràng cho từ “bạn trai” được không?

Lúc ấy chẳng có ai nói chuyện giới tính với tôi, bởi vì ngại. Lần đầu tiên tôi làm việc này là vào năm tôi hai mốt tuổi. Tôi hoàn toàn không thể hòa nhập vào cuộc sống ở Mỹ khi còn học cấp ba. Lúc ấy tôi vừa đến Mỹ, tâm trạng rất u uất, lại rất cô độc, văn hóa Đông - Tây xung đột, thứ ngôn ngữ hoàn toàn mới mẻ, thói quen sống hoàn toàn khác biệt...

Năm đầu tiên, ngay cả đối tượng để thầm thích tôi cũng không có. Năm thứ hai tôi từng hôn thử với một anh chàng đẹp trai người Ba Lan. Đây coi như là lần đầu tiên tôi trải nghiệm một việc làm có liên quan đến vấn đề giới tính.

Anh chàng đẹp trai người Ba Lan ấy tôi quen trong lớp Gym Class (lớp thể dục). Chúng tôi bắt đầu gọi điện thoại, buồn chuyện suốt ngày suốt đêm. Lúc ấy tình bạn chúng tôi rất trong sáng, bởi vì chúng tôi thường ở bên cạnh nhau mỗi giờ thể dục, thường bị người khác hỏi rằng có phải chúng tôi thích nhau không. Lúc ấy tôi còn nổi nóng cơ.

Anh ấy rất đẹp trai, đẹp trai kiểu manly (đàn ông), trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười. Có lần anh đến lớp muộn, thầy giáo nói đùa phạt anh chống đẩy năm mươi cái. Anh không nói nửa lời, nằm bò xuống nền đất thực hiện luôn.

Về sau anh tìm được việc ở một cửa hàng rồi giới thiệu tôi đến đấy làm. Về sau nữa tôi làm quen với bố mẹ anh. Bố mẹ anh đã từng sống ở Mỹ một thời gian. Cửa hàng làm việc cách nhà anh không xa nên thỉnh thoảng tôi có đến nhà anh ngủ qua đêm.

Một buổi tối nọ, chúng tôi đã hôn nhau. Đó là nụ hôn đầu của tôi, vô cùng ngọt ngào. Nhưng anh không coi tôi là bạn gái của anh. Tối đó anh đã nói mọi người toàn để ý đến cái vẻ bề ngoài của anh mà không coi trọng học thức của anh, cứ như thể ông trời đố kị với cái vẻ bề ngoài của anh.

Về sau, anh với một cô gái người Ba Lan đóng cửa hôn nhau trong nhà vệ sinh, tôi biết được liền bỏ chạy.

Ngày hôm sau anh đến cửa hàng tìm tôi, muốn tôi làm rõ nguyên nhân vì sao tôi lại bỏ về sớm như vậy. Tôi không nói cho anh biết.

Sau đó, lên đại học, chúng tôi học ở hai trường khác nhau. Anh ấy yêu một cô gái người Hàn Quốc. Bố của cô ấy là lãnh đạo trong lãnh sự quán. Hào quang từ hai người họ luôn tỏa ra rực rỡ. Cô gái đó khiêu vũ rất giỏi, rất yêu anh. Anh cũng rất yêu cô, trong nhà anh dán đầy ảnh của cô. Nhưng cô ấy rất hay ghen tuông vợ vắn, chỉ đi xem với anh ấy một bộ phim thôi cũng khiến cho cô lo lắng anh sẽ yêu nhân vật nữ chính của bộ phim. Vài năm sau, anh không chịu nổi sự giày vò này nữa nên hai người chia tay.

Còn nhớ có một lần anh ở nhà tôi, mặc một chiếc quần yếm dài, nhìn rất đẹp trai. Tôi rất muốn cựa đổ anh. Giờ nghĩ lại, đó là ham muốn đầu tiên của tôi.

Bạn đã từng quan hệ tình dục khi còn học cấp ba chưa? (Có lẽ là chưa, hỏi nhỏ chút nhé, có tự sướng không?)

Không hề.

Nếu như khi học cấp ba không có bạn khác giới, bạn có cảm thấy bị áp lực không?

Lúc đó áp lực là gì? Làm gì còn có thời gian mà đi tìm bạn trai chứ.

Thái độ học hành của học sinh ra sao?

Cũng giống như học sinh Trung Quốc thôi, có đứa nọ, đứa kia. Nhưng người ta không đối xử với những học sinh có thành tích học tập kém quá tàn khốc như ở Trung Quốc. Ở đây thành tích học tập không tốt là chuyện của thành tích, còn ở trong nước, thành tích học tập không tốt thì đồng nghĩa với việc mọi mặt đều không tốt.

Học sinh có thái độ gì đối với sex (giới tính)?

Còn nhớ có một lần ở chỗ thay đồ nữ, có một cô học sinh kéo áo của mình lên để khoe với các bạn nữ khác chiếc áo ngực mới của mình. Lúc đó tôi vô cùng kinh ngạc, cảm thấy cô gái đó thật đúng là mặt dày!

Trong tiết thể dục, có một học sinh nam bảo bạn nữ đứng cạnh mát xa lưng cho cậu ta. Lúc ấy tôi thực sự không dám nhìn.

Nhà trường có dạy các kiến thức về giới tính không?

Ở cấp ba không dạy, hình như dạy từ hồi cấp hai.

Học sinh cấp ba ở Mỹ có gì giống và khác so với học sinh cấp ba ở Trung Quốc?

Nam nữ tự do kết bạn, trong ngoài trường đều có rất nhiều hoạt động. Nhà trường không quy định phải mặc quần áo như thế nào, rất tự do.

8.

Lần đầu tiên?

Lần đầu tiên cái gì? Lần đầu tiên có bạn trai? Hay là lần đầu tiên... làm tình?

Ha ha, chưa rút ra định nghĩa à? Vậy thì để tôi tự ý nói nhé!

Tôi có lẽ có thể coi là một đứa con gái hư ở trong nước. Ngay từ nhỏ tôi đã rất quan tâm đến chuyện nam nữ, mới học lớp sáu tôi đã có phản ứng sinh lý. Lần đầu tiên bị kích thích là khi tôi đứng trước gương, khi đó tôi mặc một chiếc áo phông, nhìn ngắm mình ở trong gương, tôi thử kéo cổ áo xuống tận vai, sau đó tôi thấy mình bắt đầu có phản ứng, cảm thấy bản thân mình rất hấp dẫn, rất dễ chịu và cũng rất mê hoặc.

Sau đó tôi bắt đầu khám thân khi đi ngủ.

Có một lần mẹ phát hiện ra tôi khám thân khi đi ngủ liền mắng mỏ thậm tệ, nói là tôi không biết xấu hổ.

Có lẽ là bởi vì lúc còn nhỏ mắt tôi cận thị nên tôi không thể nhìn rõ chính mình ở trong gương. Cho đến hôm nay, tôi không thể nào nhớ nổi hình dáng của mình lúc đó như thế nào. Chỉ có điều lúc đó tôi không bao giờ tự sướng. Bởi vì tôi không biết phải tự sướng như thế nào.

Lúc còn học cấp hai, tôi có thầm thích một cậu bạn, nghỉ hè lúc nào cũng nhớ đến cậu ấy. Về sau, khi năm học bắt đầu, tình cảm ấy cũng từ từ biến mất.

Về sau nữa tôi cũng thầm thích hai cậu bạn trai (tất nhiên là vào các thời điểm khác nhau), không có chuyện gì xảy ra cả, chỉ là lúc nào tôi cũng nhớ đến cậu ấy mà thôi. Lúc ấy chúng tôi cũng không được phép yêu đương.

Có một cậu trong số đó lúc gặp nhau trong buổi họp lớp đã nắm chặt lấy tay tôi. Tôi nghĩ rằng cậu ta chẳng tôn trọng mình gì cả! Về sau, cậu ta đã cùng tôi đi xe đạp trên đường về, nhưng tôi chẳng có chút cảm giác gì. Ở trong nước tôi chỉ thầm thích một ai đó, không ai biết chuyện này cả.

Lúc vừa đến Mỹ, tôi rất hụt hẫng, rất sợ hãi, cảm giác mình giống như một củ cải bị mọi người hợp sức nhổ lên và ném vào một vùng hoang mạc lạ lẫm. Tôi mong muốn biết bao có một người đào cho tôi một cái hố, giúp tôi cắm những cái rễ xuống lòng đất sâu để cho những cái lá của tôi vươn dài ra, để cho tôi có thể ra hoa.

Nhưng không có ai giúp tôi đào hố, tôi chỉ có thể dựa vào bản thân.

Mặc cho tôi vùng vẫy như thế nào, tôi vẫn không thể cắm rễ vào vùng đất ấy, lúc nào cũng bị nằm phơi nắng trên cát. Nhìn những cây củ cải khác ngày một tươi xanh, những cái rễ đâm sâu vào lòng đất, những phiến lá xanh tươi mỡ màng, sao mà tự do... tôi lại thầm ngưỡng mộ.

Tôi mong có thể đào hết bọn chúng lên, từng người từng người một rồi ném về Trung Quốc! Để xem chúng còn có thể sống vui vẻ như vậy được nữa không.

Nghĩ kĩ lại thì điều này cũng thật khó nói. Người Mỹ trời sinh đã rất tự tin, rất lạc quan, rất mạnh dạn, yêu mạo hiểm, yêu những câu chuyện li kì.

Người Trung Quốc rất sợ lạc loài chẳng giống ai, trong khi người Mỹ lại sợ không thể khác biệt so với mọi người.

Người Mỹ có thể thân nhiên nói “nin hao”[1] với một vẻ mặt hết sức “thành thạo” tiếng Trung. Mặc dù chỉ có thể biết dăm ba từ tiếng Trung nhưng họ vẫn đủ tự tin để chạy đến bắt chuyện với một người Trung Quốc. Một người như vậy làm sao có thể để mình mất mặt ở một quốc gia xa lạ chỉ bởi vì ngôn ngữ bất đồng đây? Hoàn toàn ngược lại, bọn họ sẽ cảm thấy vô cùng hưng phấn và hào hứng vì được ở trong một môi trường hoàn toàn mới mẻ.

[1] Câu chào bằng tiếng Trung Quốc.

Suy nghĩ của các bậc phụ huynh người Mỹ cũng rất thoáng. Con cái thành tích học tập chẳng ra làm sao nên phải đi học nghề, rồi thì nghiện ma túy, chưa kết hôn đã có con... các bậc cha mẹ vẫn có thể kiêu hãnh tuyên bố trong lễ tốt nghiệp của con là: “Tôi tự hào về con trai (con gái) tôi!”

Thật không hiểu bọn họ kiêu ngạo cái quái gì chứ? Nếu như tôi vì học kém mà phải đi học nghề, liệu mẹ tôi có chạy đến trường tôi mà tuyên bố: “Con tôi thi đỗ vào trường dạy nghề rồi, tôi tự hào về con gái tôi quá!” không?

Đừng có nằm mơ nữa!

- Mày xem xem con nhà người ta thi đỗ vào trường gì kia kìa? Havard, Yale, Princeton... toàn là những trường đại học danh tiếng! Mày nhìn mày đi, trường dạy nghề à? Thua kém người ta đến bao nhiêu bậc hả con? Mày bảo tao còn mặt mũi nào mà đi gặp bạn bè đây? Thế mà mày còn mong tao đến dự lễ tốt nghiệp của mày sao? Mày thấy tao chưa đủ mất mặt hay sao hả?

Rốt cuộc là ai làm mất mặt ai đây? Nếu như tôi ngu dốt, tôi vụng về, đầu óc tôi không dễ đào tạo... vậy thì là ai đã cho tôi những gen di truyền đó? Là ai đã lôi tôi đến Mỹ trong khi tôi đang học cấp ba?

Tàn khốc!

Kéo một đứa trẻ từ nền văn hóa quen thuộc dễ dàng như nhổ một củ cải rồi ném nó vào một môi trường hoàn toàn mới. Bản thân bọn họ còn mải mê với việc mưu sinh, cũng chẳng có thời gian chăm lo cho con cái, vì vậy việc thích nghi với môi trường mới đều phụ thuộc vào bản thân đứa trẻ.

Có lẽ những đứa trẻ còn ít tuổi sẽ thích nghi với môi trường mới dễ dàng hơn. Lớn như tôi lúc đó quả là khó khăn!

Đã quen với nền văn hóa Trung Quốc suốt mười sáu năm trời, “thể diện”... hai cái từ đó đã ăn sâu vào trong huyết quản... bảo tôi làm sao có thể bắt chước những người Mỹ đó, mặc dù ngôn ngữ bất đồng vẫn có thể hi hi ha ha cười đùa, bắt chuyện với những người xung quanh? Làm sao tôi có thể làm được?

Trong khi đó, bố mẹ tôi chỉ toàn làm cho sự việc càng trở nên tồi tệ hơn.

Vai trò của bố mẹ dường như chỉ là dốc hết sức tạo ra phiền phức cho con cái vậy. Con cái ở trường đã lo lắng đến phát sốt lên rồi, về đến nhà còn bắt chúng học thêm tiếng Trung.

Tại sao cứ phải học tiếng Trung? Chúng ta đã có thể định cư rồi, sẽ không về Trung Quốc nữa, tại sao cứ nhất định phải học tiếng Trung?

- Chớ nhiều lời, không học tiếng mẹ đẻ thì chẳng phải lãng quên văn hóa của mình hay sao?

So what (quên thì có sao)? Trên thế giới có biết bao nhiêu quốc gia không có nền văn hóa Trung Quốc, chẳng phải ở đó con người ta vẫn sống rất tốt hay sao?

(Nói không chừng có khi còn tốt hơn thế nữa. Nếu như bố mẹ không thấy Mỹ tốt hơn nước mình thì bố mẹ còn bỏ đến Mỹ làm gì? Lại còn định cư ở đây nữa chứ?)

- Mày... mày... cái con... mất dạy!

- Khi bị bố mắng mỗ, tuyệt đối không được cãi lại, đây là quy định

- Quy định của nhà nào? Pháp luật có quy định như vậy không?

- Không cần biết là quy định của nhà nào, nhưng nhà mình là như vậy! Mày không được phép quên tổ tiên, tao không cho phép mày... bán nước!

(Con đâu bán nước? Nếu như con bán nước thì con đã ôm mớ tiền khổng lồ ấy để phát tài từ lâu rồi! Đâu còn phải ở đây mà nghe bố giáo huấn chứ?)

- Ha ha, đừng giận mà! Chẳng nhẽ con nói không đúng? Ngày ngày kể lễ lịch sử lâu đời, bốn phát minh lớn, khoác lác cái quái gì chứ? Bốn phát minh ấy có phải bố phát minh ra đâu?

Thật là kì lạ, Lỗ Tấn được người đời ngưỡng mộ ngàn ấy năm trời, sao không ai phát hiện ra là ông ấy đã mĩa mai cái “lịch sử lâu đời” ấy từ lâu rồi nhỉ?

AQ của Lỗ Tấn: “Hừ, tổ tiên của tao giàu hơn mày nhiều!”

AQ của bây giờ: Chúng ta có bốn phát minh lớn, chúng mày có không? Chúng tao có năm nghìn năm lịch sử, chúng mày có không? Lịch sử của chúng mày mới có hơn hai trăm năm chứ bao nhiêu?

(Oa, một vận động viên chạy hơn năm nghìn năm bị một vận động viên mới chạy hai trăm năm đuổi kịp rồi! Đúng là thỏ rùa chạy thi!)

- Tao nói ày biết, kể cả xét trên góc độ kinh tế cũng nên học tiếng Trung Quốc. Hiện nay ảnh hưởng của Trung Quốc trên thế giới ngày càng mở rộng, kinh tế Mỹ hoàn toàn phụ thuộc vào Trung Quốc, mày học tiếng Trung Quốc có thể có thêm cơ hội tìm việc làm

- Lại nói quá rồi! Bố biết tiếng Trung Quốc mà sao chẳng có thêm một cơ hội tìm việc nào cả?

- Mày... quá là tự cao tự đại rồi đấy! Tao nói ày biết, những người không tiếp thu ý kiến khác nhau sớm muộn gì cũng sẽ ăn hận!

- Tiếp thu? Tiếp thu đến mức nào? Hối hận? For what (vì sao phải hối hận)? Bởi vì con không học tiếng Trung? Tiếng Trung mà con cũng phải học sao? Trình độ của con thừa sức dạy mấy thằng người Mỹ cơ đấy!

...

- Thôi bỏ đi, bố đừng giận! Chẳng qua chỉ là học tiếng Trung thôi mà, bây giờ con sẽ đi viết một bài văn cho bố, bố đọc thử xem con có cần thiết phải học tiếng Trung nữa không nhé!

Văn viết xong rồi, không dài lắm, nhưng tôi tự cảm thấy cũng không tồi.

Rõ ràng là bài viết rất sáng tỏ vấn đề, bố không còn dữ tợn ép buộc tôi nữa nhưng vẫn lên tiếng cảnh cáo:

- Con người phải biết cẩn thận, khiêm tốn! Một lần khiêm tốn bằng bốn lần tự kiêu! Chớ có nằm ngủ quên trên thành tích, nếu không sẽ bị rơi lại phía sau đấy!

(Thành tích có phải là cái chiếu ngủ đâu? Tại sao phải nằm lên đó mà ngủ? Nằm ngủ trên thành tích sẽ lạc hậu ư? Ngủ một chút thôi có được không? Nằm trên thành tích ngủ một giấc đã đời có được không?)

Nói đến “nằm” tôi lại nhớ...

Ok, nói một chút đến mấy cái lần đầu tiên của tôi nhé!

Lần đầu tiên hẹn hò.

Sinh nhật hai mốt tuổi của tôi, ngày hôm đó anh nghỉ. Hết giờ làm việc của tôi, a đến nhà hàng đón tôi đi ăn mừng sinh nhật khiến ọi người trong nhà hàng đều biết anh thích tôi. Lúc ấy mặc dù miệng tôi nói rằng không thích anh công khai như vậy nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào. Anh mặc một chiếc áo T - Shirt đồng phục của nơi anh nhận đưa báo, cùng tôi đến nhà hàng TJ Friday (một nhà hàng của Mỹ) để ăn tối. Đó có thể coi là lần hẹn đầu tiên của chúng tôi.

Chúng tôi đã nói những gì nhỉ? Không nhớ nữa. Thật đấy, chẳng nhớ gì nữa cả! Mặc dù là lần đầu tiên hẹn hò nhưng bởi vì ngày nào cũng chạm mặt nhau ở chỗ làm, vì vậy... cũng chẳng có gì khác biệt.

Lần đầu tiên đến nhà anh.

Nhà cửa vô cùng lộn xộn, lại bẩn nữa chứ, giống như một homeless (kẻ không nhà). Anh ở chung với hai người anh, để tiết kiệm tiền. Anh là con thứ tư trong một gia đình có năm anh em. Bố mẹ anh vẫn ở Indonexia, anh ở chung với hai anh trai. Hai người anh trai của anh đến đây để học, còn một người anh nữa của anh cũng đang học ở một vùng khác trên đất Mỹ. Về sau em trai anh cũng đến đây du học, học ở ngôi trường sau này tôi theo học.

Lần đầu tiên tôi đến nhà anh, tôi rất khó chịu về sự bừa bộn và bẩn thỉu, nhưng về sau tôi cũng quen dần.

Lần đầu tiên kiss (hôn).

Cũng không còn nhớ là đã bắt đầu như thế nào nữa. Bởi vì đó không phải là nụ hôn đầu của tôi nên tôi cũng chẳng nhớ rõ nữa.

Sau một thời gian hẹn hò, có một hôm ở nhà bố mẹ tôi, trong phòng của tôi, tôi ngồi quay lưng lại với anh, anh hỏi tôi có muốn xem một món đồ không. Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy anh đang nằm trên ghế sofa, quần đã tụt xuống, khiến tôi giật thót cả người.

Về sau, lại một hôm anh ấy ngủ ở nhà tôi. Anh ngủ dưới đất, tôi ngủ trên giường. Nửa đêm tỉnh lại, nhìn dáng vẻ ngủ say vô cùng đáng yêu của anh, tôi thích thú kích thích anh (lúc đó chúng tôi vẫn chưa làm gì). Tôi ưỡn ngực bảo anh hôn vào đó, hơn nữa còn rên rỉ đầy hưng phấn. Anh cũng rất hưng phấn.

Lần đầu tiên làm tình

Là sáu tháng sau đó. Đã đủ dài chưa nhỉ? Có thể trong ấn tượng của mọi người, một cô gái lớn lên ở Mỹ như tôi đã lên giường với người yêu ngay từ lần đầu tiên hẹn hò. Nhất là khi tôi đã hai mốt tuổi đầu.

Nhưng thật sự phải đến sáu tháng sau chúng tôi mới làm tình thật.

5. Chương 09-10

9.

Lần đầu tiên đã xảy ra như thế nào?

Không nhớ rõ nữa.

Thực ra tôi chẳng mấy để tâm đến chuyện này, biết là anh muốn nên dứt khoát làm luôn cho bỏ công yêu đương.

Anh có thể holdon (nhịn) sáu tháng không làm thật. Tôi cũng không biết nguyên nhân vì sao, có thể là bởi vì anh ấy là người Indonexia, hoặc cũng có thể là do tôi không đủ sức hấp dẫn? Chắc không đến nỗi ấy đâu nhỉ? Mặc dù chúng tôi có đến sáu tháng không làm thật nhưng những cái khác đều làm hết. Cả hai đều lên đỉnh, hiệu quả chẳng mấy khác biệt so với làm thật, có thể vì thế mà chúng tôi không gấp gáp làm thật chẳng?

Có thấy máu không?

Ha ha, vấn đề này đặc chất Trung Quốc, chưa bao giờ nghe thấy người Mỹ nói đến chuyện này?

Không thấy máu, lúc còn nhỏ tôi từng đi một chiếc xe đạp có thanh ngang ở phía trước. Có một lần không cẩn thận tôi đã ngã xoạc chân đè lên đó, chỗ kín đau buốt dữ dội, sưng đỏ mất mấy ngày, có thể màng trinh của tôi đã tặng cho cái xe đạp từ lúc đó rồi.

Anh ấy có để tâm đến chuyện này không?

Chuyện này thì tôi không biết. Tôi chưa bao giờ nói với anh về chuyện này. Những chuyện nhỏ nhặt thế này đâu có đáng để nhắc đến.

Những người đàn ông trong nước có quan tâm đến điều này không? Đó là chuyện của trước đây nhỉ? Giờ còn có ai để tâm đến chuyện này? Ai còn nhà quê thế chứ?

Nhưng tôi biết câu trả lời hoàn toàn ngược lại. Một đứa con gái hai mốt tuổi mà còn trinh như tôi thật xấu hổ mỗi khi nói chuyện với các bạn nữ người Mỹ. Chỉ có điều tôi cảm thấy bọn họ đều rất hiểu cho tôi, bởi vì tôi đến từ Trung Quốc mà, bọn họ đều biết các ông bố, bà mẹ người Trung Quốc lúc nào cũng dán mắt trông chừng con cái mình.

Bọn họ đương nhiên cảm thấy rất kì lạ, không thể tưởng tượng được. Nhưng bọn họ không bình phẩm hay đánh giá nọ kia về tôi.

Không can thiệp vào cách sống của người khác, tôn trọng cách sống của người khác... Cho dù cách sống ấy có khác biệt so với bạn thì cũng sẽ không can thiệp.

Điểm này rất khác biệt so với người Trung Quốc.

Trước khi mất trinh tôi cũng ngại chẳng muốn kết bạn với các bạn trai người Mỹ. Các chàng trai người Mỹ chỉ thích enjoy sex (tận hưởng tình dục) chứ không muốn làm một thầy giáo, không muốn bỏ thời gian rèn luyện một đứa con gái chẳng biết cái gì. Bạn gái của họ tốt nhất là nên được đào tạo từ sớm, đã lên giường là phải thành thạo.

Khó mà tưởng tượng phải không? Có gì mà không thể tưởng tượng cơ chứ? Đều là vấn đề phong tục thôi mà.

Trước đây, trong rất nhiều nền văn hóa, cái màng trinh không phải là cái gì đó quá quan trọng, thậm chí còn là thứ mang lại tai họa cho đàn ông, vì vậy trước khi con gái lấy chồng, họ thường phải phá rách màng trinh, có như vậy mới không mang đến tai họa cho chồng tương lai của họ.

Phương pháp kì quái và hiếm c

Một bộ lạc nào đó là do một bà phù thủy nào đó đứng ra gánh vác trọng trách này. Phù thủy mà, thế nên không giống ai hết, sẽ không phải chịu tai họa do màng trinh gây ra.

Một nghi thức náo nhiệt được gọi là “nghi thức trưởng thành”. Người của cả bộ lạc sẽ tập trung ở quảng trường, những cô gái chuẩn bị lấy chồng sẽ nằm giữa quảng trường, gối lên chân của mẹ. Mọi người cùng hát ô la la một lượt, bà phù thủy sẽ dùng cái móng tay vừa bẩn vừa sắc của mình để phá vỡ màng trinh của các cô gái, sau đó giờ ngón tay có dính máu tươi lên trước mặt đám đông.

Nghi thức kết thúc, các cô gái có thể xuất giá rồi.

Đáng sợ? Đây vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất đâu!

Còn có một bộ lạc khác do thủ lĩnh của bộ lạc thực hiện cái việc “dơ bẩn” này. Không còn cách nào khác, thân là thủ lĩnh của bộ lạc, không thể không làm việc gì cống hiến cho bộ tộc của mình được! Hơn nữa đã có thể làm thủ lĩnh của bộ lạc thì đương nhiên phải có bản lĩnh hơn người, có thể tránh tà, không sợ máu.

Liệu đây có phải là âm mưu của thủ lĩnh bộ lạc không nhỉ?

Ai mà biết được?

Anh nói, anh thích nụ cười của em, thích đôi má lúm đồng tiền trên má em.

Rất dịu dàng, nghe thật dễ chịu.

10.

Xe

Chưa từng lái thử xe ô tô, đều là automatic (tự động), xe hơi là auto mà, đương nhiên automatic phải tốt rồi!

Lúc mới bắt đầu lái xe, cảm thấy xe là xe, người là người. Xe là chủ, người là nô bộc. Nhìn cái “con quái vật” khổng lồ này, cứ nghĩ không biết phải làm thế nào để biết được tâm trạng của nó. Đừng nói là nghĩ ngợi, ngay cả việc nghe nhạc trên xe cũng không dám, lúc nào cũng lo chân đạp nhầm chỗ.

Về sau thì sao? Người và xe hợp thành một, lúc này đã biết chân phải đặt ở đâu. Bánh xe chính là chân của tôi, muốn nó đi về hướng nào nó sẽ đi về hướng đó. Cũng có thể nói bộ óc của tôi nằm ở trên xe, tôi muốn nó đi đâu thì nó sẽ đi đấy.

Làm tình liệu có thể đạt được hiệu quả này không?

Ha ha, cái này thì khó nói lắm, bởi vì mỗi người mỗi khác mà!

Làm tình là một chuyện rất kì lạ, có thể nói là sự giao lưu cơ thể ở mức độ sâu sắc nhất nhưng lại là sự giao lưu ngôn ngữ ở tầng nông nhất.

Cơ thể của một người khác, xuyên qua không gian, đi sâu vào cơ thể bạn, bạn có thể cảm nhận tất cả, đó chính là cảm giác “hòa làm một” của hai cơ thể, ôm ấp dù có chặt đến mấy cũng không thể đạt đến “độ sâu” như thế này.

Nhưng bạn lại không thể cùng anh ấy giao lưu ngôn ngữ ở mức độ sâu nhất.

- Anh nghĩ rằng khóa này ai sẽ trúng cử chức vụ tổng thống Mỹ?

Hư... bạn có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển của anh ấy.

Nếu như bạn tiếp tục dò hỏi anh ấy về sở trường và sở đoản của hai người ứng cử tổng thống, chắc chắn anh ấy sẽ “nghèo” luôn.

Đã không phải là kiểu giao lưu sâu sắc gì hết.

Nói về kĩ năng? Nói về kĩ năng cũng không được!

- Anh có nhanh không? Có mạnh không? Em đã từng gặp ai nhanh, mạnh hơn anh chưa?

Đi vào hồi ức...

Ừm, cái anh chàng đó, nhanh thì có nhanh, nhưng mà... cứ như là chuồn chuồn đậu nước, cưỡi ngựa xem hoa, chẳng phân nặng nhẹ, nhanh chậm, chỉ có một tốc độ ấy mà thôi. Đơn điệu, nhạt nhẽo, hành sự nóng nảy, hời hợt, không sâu sắc... Nói tóm lại là... không ổn!

Còn có một anh chàng khác, mạnh thì có mạnh, nhưng mà hơi mạnh quá. Nghiến răng nghiến lợi... ngay cả tiếng rên rĩ cũng như là tiếng chửi bới, giống đang làm tình ở chỗ nào chứ? Rõ ràng là đang “hành hạ” nhau thì có. Nghĩ tới đã thấy khó chịu, chỉ muốn lao ngay vào nhà vệ sinh.

Vấn đề làm tình, cũng là một vấn đề khoa học, không hề có một chút nào giả tạo hay kiêu ngạo.

Tình cảm không thể giả tạo, giả tạo sẽ ảnh hưởng đến chất lượng làm tình.

Tình một đêm? Đương nhiên là đã từng thử, nhưng đó chỉ là trong chốc lát, nhưng điều đó không cho thấy tình cảm là giả tạo. Trong một đêm đó, tình cảm không phải giả tạo.

Tình dục một đêm? Cũng đã từng, đừng nói là tình cảm giả tạo, bởi vì hoàn toàn chẳng có chút tình cảm nào.

Anh chàng đẹp trai trong đầu đương nhiên không phải chỉ có một, cũng không nhất định phải là loại đẹp trai, chủ yếu là phải có thân hình với khí chất manly. Tôi cũng không biết thế nào thì được gọi là đẹp trai, chỉ dựa vào cảm giác. Cảm thấy anh ấy đẹp trai thì có nghĩa là anh ấy đẹp trai.

Đúng vậy, những lúc nghĩ về anh ấy tương đối nhiều, bởi vì anh là người đầu tiên khiến cho tôi lên đỉnh, cũng là người làm tình tuyệt nhất tôi đã từng gặp. Mỗi lần ở bên cạnh anh, mỗi lần làm tình với anh tôi đều lên đỉnh. Với người khác thì sao? Ha ha, chẳng giấu gì bạn, phần lớn là không lên đỉnh.

Tại sao chia tay với anh ấy?

Anh ấy không có đầu óc, ngày ngày đi học, làm bài tập, chơi điện tử, xem phim truyền hình Trung Quốc... chỉ như vậy thôi cũng thỏa mãn lắm rồi. Mỗi lần nói chuyện với tôi đều là những chuyện mắm muối tương cà, học hành cũng rất bình thường.

Lúc ở bên cạnh anh, chỉ có lên giường tôi mới cảm thấy vui vẻ. Nhưng thời gian lên giường thì đáng bao nhiêu chứ?

Tôi vẫn có thể khóc thoải mái trước mặt anh, anh vẫn không nói nửa lời, lặng im ngồi nhìn tôi khóc. Nhưng tôi biết đó không phải là vì anh ấy có thể hiểu tôi mà là bởi vì tính cách thờ ơ của anh. Ngay cả những bộ phim truyền hình Trung Quốc dài lê thê anh ấy vẫn kiên nhẫn ngồi xem được huống chi ngồi nhìn tôi khóc? Trong các bộ phim truyền hình có biết bao nhân vật nữ suốt ngày khóc tằm tức.

Không còn hứng thú khóc lóc trước mặt anh ấy nữa rồi.

Nghĩ lại lần đầu tiên bật khóc trước mặt anh, mọi thứ mơ hồ như là một giấc mộng.

Muốn tìm một người chồng kiên nhẫn, biết nhẫn nhịn? Trước tiên hãy đi mua mười bộ phim Hàn, mười bộ phim Đài Loan, mười bộ phim Trung Quốc về đề tài tình cảm rồi ngày ngày bật cho anh ấy xem.

Có thể xem hết mười bộ phim Hàn sẽ lọt vào vòng hai.

Có thể xem hết mười bộ phim Đài Loan sẽ lọt vào vòng ba.

Có thể xem hết mười bộ phim Trung Quốc...

Lấy luôn không hối tiếc!

Dòng sông quê chậm rãi chảy qua, chẳng một gợn sóng, chẳng có lúc nổi lúc chìm, lúc nào cũng như vậy, bình lặng đến kì lạ.

Nếu như sau khi nghỉ hưu tôi gặp anh ấy, có lẽ tôi sẽ chung sống với anh đến hết đời. Nhưng anh lại là người yêu đầu tiên của tôi, chẳng nhẽ người đầu tiên lại là người cuối cùng?

Không can tâm!

- Chúng ta... chia tay nhé!

Lông mày khẽ nhướn lên, đôi mắt có chút đau buồn, nhưng chẳng có một gợn sóng.

- Anh không hỏi vì sao em muốn chia tay với anh à?

- Muốn chia tay đương nhiên phải có nguyên nhân.

- Vậy anh nghĩ vì sao em muốn chia tay?

- Anh không biết!

- Anh không biết cũng không hỏi?

- Có thể chính bản thân em cũng không biết vì sao muốn chia tay với anh!

Không đưa tay ra ôm lấy anh, ngay cả hứng thú nhấc tay lên cũng chẳng có.

Đi thật sao? Quyết tâm từ nay về sau không bao giờ đến chỗ anh ấy nữa?

Cứ tưởng rằng sẽ nghe thấy tiếng đóng sầm cửa phía sau, sau đó anh sẽ như một con sư tử đực bị thương, gầm thét thật to rồi xông ra kéo tôi lại.

Một cảnh tượng tàn khốc. Sự níu kéo...

Thô bạo lôi lên giường, hung hăng xé toạc quần áo, điên cuồng

Nước mắt rơi như mưa, cầu xin em đừng rời xa anh.

Hai mắt bốc lửa, không cho phép em nhắc đến chuyện chia tay một lần nữa, nhắc đến anh sẽ đánh chết em!

Bạn thích một người thô bạo?

No... nhưng mà tình yêu... biết nói như thế nào nhỉ? Tình yêu thì phải có... chút gì đó khác với cuộc sống hàng ngày mà.

Cứ bình yên như sau mỗi lần hẹn hò lại đi về nhà. Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất là không còn đến chỗ của anh ấy nữa, cũng không còn mời anh đến chỗ mình nữa.

Rất tuyệt!

Đúng là rất tuyệt, nhưng... rất không quen. Lại quay trở lại với cuộc sống một mình, dường như là từ xã hội nô lệ quay về xã hội nguyên thủy vậy. Ăn cơm, xem ti vi, tối đến đi ngủ, làm tình hoặc không làm tình... rồi chìm vào giấc mơ, ngay cả giấc mơ cũng quá đổi yên bình.

Tôi không nói cuộc sống như vậy có gì không tốt, rất nhiều người xung quanh đều sống như vậy. Nhưng tôi mới hai mốt tuổi đã phải sống cuộc sống như người về hưu thế này sao? Có phải là quá sớm không nhỉ?

Cứ nghĩ cả cuộc đời này sẽ phải sống như vậy, tất cả các tế bào trong người tôi đều như đang gào lên: NO!

Ngày đầu tiên sau khi chia tay, cảm giác mới lạ. Cuộc sống đáng nhẽ nên như thế này, không thể cứ êm đềm mãi như ở trong một cái ao tù.

Ngày thứ hai sau khi chia tay, cũng tạm ổn, đi dạo phố, ăn cơm với bạn gái, nghe cô ấy nói chuyện về bạn trai, hình ảnh hiện ra trong đầu chính là anh ấy.

Ngày thứ ba sau khi chia tay, rất vô vị, xem ti vi, nhớ đến anh thường ngồi cười lớn trước màn hình ti vi mà ngưỡng mộ chết đi được! Làm sao có thể sống vô lo vô nghĩ như vậy được nhỉ?

.....

Ngày thứ n sau khi chia tay, wonder (băn khoăn) sao anh không gọi điện đến, mấy ngày nay anh làm gì? Sự ra đi của tôi có khiến cuộc sống của anh trở nên rối loạn? Bực bội, tiếp tục chia tay.

Ngày thứ n+1 sau khi chia tay, toàn thân khó chịu, rất thèm có được một cái ôm thật chặt của ai đó, khao khát một ai đó nằm trên người mình...

Cơ thể cũng biết khao khát?

Không phải chứ? Đó là vì cơ thể của bạn vẫn chưa thức tỉnh đầy thôi.

6. Chương 11-12

11.

Vẫn là căn phòng bừa bộn ấy, cảm giác thật thân thuộc! Trong không khí phảng phất mùi vị của tôi với anh.

Bản thân mình đề nghị chia tay, rồi chính bản thân mình lại quay trở lại. Như vậy thì giống cái gì?

Ha ha... tại sao phải giống cái gì?

Nhớ anh, muốn được anh ôm ấp, muốn nụ hôn của anh, muốn làm tình với anh. Thế nên, quay trở lại.

Chỉ đơn giản như vậy thôi!

Anh cũng rất đơn giản, không ngạc nhiên, không chất vấn, không oán trách, không cần nhằn, cứ như thể chúng ta đã thống nhất mấy hôm trước không gặp, để hôm nay mới gặp nhau

Ăn cơm, không xem ti vi, chui vào phòng của anh...

Cuồng nhiệt như là đêm tân hôn.

Dòng sông quê lại chậm rãi chảy qua, chẳng một gợn sóng, chẳng có lúc nổi lúc chìm, lúc nào cũng như vậy, bình lặng đến kì lạ.

Ăn cơm, xem ti vi, tối đến đi ngủ, làm tình hoặc không làm tình... rồi chìm vào giấc mơ, ngay cả giấc mơ cũng quá đổi yên bình.

- Chúng ta chẳng mấy khi giao lưu gì cả!

- Em muốn giao lưu như thế nào?

- Em muốn giao lưu... về tư tưởng!

- Chúng ta như thế này chẳng phải là giao lưu về tư tưởng hay sao?

- Thế này thì không phải, anh... chỉ biết xem ti vi thôi! Xem phim truyền hình Hồng Kông mà thú vị thế à? Cứ cười hi hi ha ha suốt thôi!

- Thế em muốn xem phim gì?

- Em không thích xem phim!

- Thế em muốn làm gì?

- Muốn... chia tay với anh!

Lại là chia tay, lại là ngày thứ nhất, ngày thứ hai, ngày thứ n, ngày thứ n+1...

Rồi lại tìm đến anh... như ngựa quen đường cũ...

Nhớ anh, nhớ cái ôm của anh, nhớ nụ hôn của anh, muốn... Thế là... lại tìm đến bên anh.

Chỉ đơn giản như vậy thôi!

Đơn giản... hợp tan, tan hợp... không nhớ là bao nhiêu lần nữa. Anh ấy có cảm giác bực bội không?

Hình như là không.

“Em đến rồi à? Mời ngồi!.. Em đi à? Vậy anh không tiễn nhé!”

Tính tình anh ấy rất tốt? Đúng vậy, anh ấy là người tốt, một người chẳng có yêu cầu gì, tính cách vô cùng tốt. Bực bội là bởi vì không theo đuổi được mục tiêu của mình, mục tiêu càng nhiều, bực bội càng lớn. Không có mục tiêu gì, không nghĩ ngợi gì... thế thì làm sao bực bội cho được?

Anh là F1 (Visa du học sinh đến Mỹ du học). Mấy anhem của anh cũng đều là F1, đều đến Mỹ để học. Chỉ có điều bọn họ không giống như người đại lục, phần lớn đều đến đây để học thạc sĩ hay tiến sĩ, bọn họ đều đến đây để học chương trình phổ thông.

Sao lại đến đây để học phổ thông? Tôi cũng không biết nữa, có lẽ người Indonexia xuất ngoại dễ hơn người đại lục.

Trong nhà hàng có đến mấy ông chủ, trong đó có một người là người Hồng Kông, tên là Benny, mỗi lần chúng tôi đến, Benny thường cười trêu chúng tôi:

- Lấy nó đi! Lấy nó rồi sẽ có thẻ nhập cư!

Cảm giác thật tồi tệ!

Nếu như anh nhảy lên mà cãi rằng anh không ở cùng tôi vì cái thẻ nhập cư ấy, tôi sẽ cảm thấy anh thật giả tạo.

Nếu như anh nhảy lên mà thừa nhận rằng anh ở cùng tôi là vì thẻ nhập cư, tôi sẽ cảm thấy anh đều cáng.

Anh không nhảy lên phản bác. Anh chỉ cười, thật không thể tin nổi!

Anh chưa bao giờ nhắc đến chuyện hôn nhân với tôi. Nếu như anh nhắc đến, chắc chắn tôi sẽ đồng ý, tôi sẽ lấy anh, tôi sẽ nói với mình rằng, tôi vốn không muốn cùng anh sống cuộc đời bình thường của một cặp vợ chồng già, nhưng vì thân phận của anh, tôi đành phải lấy anh, coi như là giúp đỡ anh vậy.

Lúc già rồi, tôi sẽ nói với con gái rằng, thực ra trước đây mẹ không muốn lấy bố con. Mẹ đồng ý lấy bố chỉ là để bố con có được cái thẻ nhập cư. Nếu như không lấy bố con, mẹ chắc chắn có thể tìm được một người đàn ông tài giỏi gấp mười lần bố con, chỉ có điều... nếu vậy thì con đã không có mặt trên đời...

Con người sống một đời, làm chuyện gì cũng có lí do cả. Không có lí do thì làm sao thuyết phục được bản thân, mà không thể thuyết phục được bản thân thì làm sao mà sống yên ổn được?

Có đôi khi một ai đó không muốn làm điều gì chỉ bởi thiếu một cái lí do, chẳng biết ăn nói ra sao với chính bản thân mình.

Anh ấy không nhắc đến chuyện kết hôn, tôi không có lí do để kết hôn với anh, tôi chẳng biết ăn nói ra sao với bản thân mình cả.

Không kết hôn với anh, ít nhất tôi còn có một lí do để nói với chính bản thân mình: Anh không phải là một người chồng lí tưởng.

Người chồng lí tưởng? Người chồng lí tưởng là như thế nào?

Tôi không biết, tôi chẳng hiểu gì về đàn ông cả, anh ấy là người bạn trai đầu tiên của tôi.

Cuộc sống của tôi thiếu đi một “hình tượng người cha”. Bố tôi lúc nào cũng bận rộn ở bên ngoài, chẳng bao giờ quản lí chúng tôi. Từ nhỏ đến lớn tôi chẳng mấy khi cảm nhận được hơi ấm của gia đình, thậm chí còn có cảm giác e sợ nữa. Tôi cũng chưa bao giờ thích những chuyện tổ chức sinh nhật hay đón Noel, tặng quà lẫn nhau... cảm thấy những việc đó thật tẻ nhạt, lại lãng phí thời gian. Tôi có quen một số người thường vắt óc nghĩ xem làm thế nào để mất ít tiền nhất mà lại mua được món quà tốt nhất cho bạn bè. Bố tôi rất hài hước, Noel một năm nọ, ông dùng một cái bì thư nhỏ gói kín hai viên kẹo sữa hình con thỏ rồi mang tặng cho các đồng nghiệp.

(Kẹo sữa hình con thỏ? Không đầu độc chết những người đồng nghiệp của bố đấy chứ?)

(Hài, có hai viên thôi mà, chết làm sao được chứ?)

Còn có một lần ở trong xe, bố lái xe, tôi ngồi ở bên cạnh, chiếc xe đi sát vào lề đường bên trái và đỗ lại trước ngã ba đèn xanh đèn đỏ. Bên trái có một homeless (kẻ lang thang) đang đứng ở đó xin tiền. Ông cầm mấy đồng coins (tiền xu) trong tay kéo cửa xe xuống định cho người đó. Nhìn thấy người đó đưa bàn tay đen sì sì ra trước mặt, ông liền ném những đồng tiền xu ấy xuống đất. Những đồng xu lăn lăn trên mặt đất khiến cho homeless kia tức điên. Lúc ấy tôi vô cùng sợ ông sẽ bị cho ăn một bạt tai.

Còn có một lần trong nhà nghỉ, ở một cái Hands on tank lab (Bể cá cho phép du khách sờ tay vào bắt cá), có một loại cá tên là Stingray, sống lưng màu đen, cái đuôi rất dài, cái bụng béo tròn. Các hành khách khác đều đứng ngắm Stingray bơi lội tung tăng và nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng của chúng. Nhưng bố tôi thì giỏi rồi, ông đến bên bể cá, sờ tay xuống tóm lấy cái đuôi của nó nhấc lên không. Tôi đứng ngây người ở bên cạnh nhìn ông kinh ngạc.

Mẹ tôi nói bố tôi rất kém trong khoản sex, cả đời này mới chỉ làm chuyện đấy có mấy lần, mỗi lần đều kết thúc rất nhanh chóng.

Nhưng bố tôi lại hay xem phim sex trên mạng, kết quả là làm cho cái máy tính bị hỏng, phải nhờ em trai tôi sửa giúp. Em trai tôi kể lại cho vợ nó nghe, cuối cùng chuyện đến tai tôi.

Tôi cảm thấy thật là buồn nôn, thế sẽ không bao giờ lấy một người chồng như ông ấy. Chồng của tôi tuyệt đối không thể có một đặc điểm nào giống bố tôi được.

Mẹ tôi là một người phụ nữ tuyệt vời, chịu thương chịu khó, lương thiện. Tôi có thể cảm nhận được tình yêu của mẹ. Nếu như là ở Trung Quốc, có lẽ mẹ sẽ sống vui vẻ hơn so với ở đây. Mặc dù mẹ không có bằng cấp như bố nhưng Common sense (kiến thức thường thức) của mẹ lại giỏi hơn bố gấp nhiều lần. Bố tôi ở ngoài lúc nào cũng nói nói cười cười với mọi người, nhưng khi ở nhà lại chẳng biểu lộ chút tình cảm nào. Khi tôi đi học, mối quan tâm duy nhất của bố là thành tích học tập của tôi có tốt hay không. Khi tôi đi làm, quan

tâm duy nhất của bố là đã được thăng chức hay chưa? Giờ thì ông ấy đang quan tâm đến vấn đề cá nhân của tôi, coi chuyện tôi nhiều tuổi như vậy rồi mà chưa lấy được chồng là một điều sỉ nhục lớn.

Nếu tôi buộc phải ở với người này cả đời thì chắc là tôi sẽ tổn thọ mất.

Anh không phải là kiểu người như bố tôi, nhưng cũng không phải là một người chồng lí tưởng.

Ba năm, không nhớ rõ đã chia tay đến bao nhiêu lần.

Có một lần anh nổi cáu, bởi vì anh đến trường tìm tôi nhưng tôi lại đi đến một buổi party (bữa tiệc). Anh ấy đã đợi tôi hai tiếng đồng hồ (lúc ấy chưa có điện thoại di động) mà không đợi được nên đã bỏ về. Tối hôm đó anh không nhận điện thoại của tôi. Hôm sau tôi gọi anh cũng không nhắc máy.

Hóa ra anh ấy cũng biết tức cơ đấy!

Mấy ngày hôm sau, tôi đến nhà anh, làm tình với anh... thế là anh lại bình thường trở lại.

Lần chia tay cuối cùng, anh khóc... tôi cũng khóc.

Nửa năm sau, tôi quay lại tìm anh thì anh đã có bạn gái mới, là Benny giới thiệu cho anh, nghe nói hai người rất hợp nhau.

Cô gái đó chắc là sẽ hạnh phúc.

Cơ thể vẫn khao khát... nhưng không thể quay lại tìm anh nữa rồi, bởi vì anh đã có bạn gái khác rồi.

Tâm trạng có chút hụt hẫng, nhưng cũng không đến nỗi quá tồi tệ.

Trên mặt anh thường mọc những cái mụn đỏ rất to. Anh không có. Anh thích xem phim truyền hình tình cảm. Chúng tôi không hề giao lưu về mặt tư tưởng... Chúng tôi chỉ có niềm vui khi lên giường.

Có thể dễ dàng thuyết phục bản thân.

Sự hụt hẫng của cơ thể... khiến cho tôi học cách tự sướng.

Tôi thường tự kích thích bản thân khi cơn ham muốn tìm đến. Đầu vú của tôi rất nhạy cảm, chỉ cần xoa nhẹ lên cũng khơi dậy ham muốn trong người, thế rồi trong đầu tôi lại tự tưởng tượng ra những đoạn băng sex nóng bỏng.

Ví dụ như một cô nữ sinh rất sexy nhưng lại cực kì bảo thủ đang ngồi trong phòng học, cái ghế bị cậu nam sinh ngồi phía sau cô khoét một cái lỗ. Và cậu nam sinh đó bắt đầu quấy nhiễu cô, từ dưới lên trên.

Hoặc là: một cô gái vô cùng gợi cảm đi dạo trên một bãi đất hoang, một anh chàng chạy đến xé toạc quần áo của cô ra. Cô gái bắt đầu phản kháng, nhưng sau khi cảm nhận được khoái cảm liền hưởng ứng. Nhưng anh chàng kia ngừng lại, cô cầu xin anh... Sau đó anh chàng lại tiếp tục, cô gái sung sướng, hạnh phúc.

Little death.

Khoái lạc và tử vong, hóa ra lại gần gũi đến như vậy.

Khoái lạc, là cơn cực khoái của cơ thể, không liên quan gì đến tư tưởng, chỉ là sự tận hưởng của các giác quan.

Tử vong, là điểm tận cùng của cơ thể, không có liên quan gì đến tư tưởng, chỉ là sự chết đi của các giác quan.

12.

Đàn bà, như sói, bốn mươi như hổ, năm mươi ngồi đất hít bụi.

Đàn ông, hai mươi hừng hực, ba mươi hơi mềm, bốn mươi lông léo, năm mươi liên tưởng.

Đàn ông, đàn bà hoàn toàn ngược nhau.

Một người đang lúc như sói như hổ thì người kia đã bắt đầu uể oải rồi.

Một người ngồi đất hít bụi thì người kia chỉ có thể liên tưởng mà thôi.

Oa, mẹ tôi đang trong độ tuổi ngồi đất hít bụi rồi đấy! Vậy thì tôi phải suy nghĩ cẩn thận rồi, tránh để bà phải sống phí đời!

Có ham muốn là không tốt à? Ham muốn là biểu hiện hết sức bình thường về tâm sinh lí, người không có ham muốn mới đáng lo ngại, không phải là có vấn đề về sinh lí thì cũng là có vấn đề về tâm lí.

Kìm nén ham muốn, các vấn đề rắc rối khác sẽ xảy ra.

Vấn đề rắc rối gì? Ha ha, tôi không biết, tôi chưa bao giờ kìm nén ham muốn nên tôi đương nhiên không biết được. Nhưng tôi biết kìm nén ham muốn là không tốt, không có lợi cho sức khỏe tâm sinh lí của con người.

Mẹ tôi thường nghi ngờ bố tôi ngoại tình, ngày ngày nghĩ cách theo dõi bố.

Nếu như bố tôi có thể thỏa mãn nhu cầu của mẹ tôi ở trên giường, liệu bà còn nghi ngờ nữa không? Thế lực không tốt không thành vấn đề, chẳng phải là vẫn còn đôi bàn tay cần cù hay sao?

Hoàn toàn không nghĩ đến điều đó. Bố căn bản là không yêu mẹ.

Nghĩ đến đã thấy sợ, cả đời chỉ làm chuyện đó có vài lần, hơn nữa thời gian lại còn rất ngắn

Thật phục hai người họ! Chỉ có ngần ấy lần mà cho ra được đến hai đứa trẻ! Cũng chuẩn đấy chứ! Làm sao mà không khiến người ta khâm phục cho được?

Làm tình? Hay là tạo người? Đây là một vấn đề.

Có một bộ lạc họ là bộ lạc tạo người, hưởng thụ khoái lạc của cơ thể là một điều tà ác, nhưng không “giao lưu” thì làm sao mà tạo ra người được? Phải làm thế nào đây?

Nam nữ ai nấy đều mặc những cái áo bông vừa to vừa dày, che kín hết thân thể, chỉ để lại lại một cái lỗ hổng ở cơ quan sinh dục. Khi giao hợp, cơ quan sinh dục nam thò ra khỏi lỗ hổng và đi vào cơ thể người phụ nữ... Chỉ cần... thế là xong! Nếu tạo ra người được rồi thì không cần phải giao cấu nữa.

Còn có một bộ lạc họ, con gái khi trưởng thành phải thực hiện “lễ cắt”, tức là cắt bỏ bộ phận âm vật, không để cho họ có cơ hội được hưởng thụ khoái cảm trong giao cấu.

Oh my god! (Ôi chúa ơi!)

Thật không dám tưởng tượng, nếu như tôi sinh ra ở bộ lạc đó, bị người ta bắt ép phải thực hiện lễ cắt đó thì tôi phải làm thế nào đây? Vĩnh viễn không thể cảm nhận được sự kì diệu của tình dục, như vậy chẳng phải là sống phí hoài một đời hay sao?

Tôi không phải là con gái Trung Quốc.

Tôi đã từng là con gái Trung Quốc, đã từng là cô gái Trung Quốc bị mẹ mắng vì khỏa thân khi đi ngủ. Nhưng năm mười sáu tuổi sau khi tôi đến Mỹ, tôi đã không thực hiện “lễ cắt” tinh thần, tôi tự do, thoải mái hưởng thụ khoái cảm nhục dục.

Đàn ông nước ngoài? Ý bạn là đàn ông Mỹ hả?

Có chứ, tôi từng có mấy người bạn trai là người nước ngoài

A, là một người da trắng được ông chủ người da đen giới thiệu. Sau khi tôi chuyển việc, rất trùng hợp, nơi làm việc của A lại nằm ngay bên cạnh công ty tôi. Anh ấy rất đẹp trai, đôi mắt màu xanh rất quyến rũ, thân hình cũng rất ok. Chỉ tiếc là trước ngực anh ấy bị lõm một vùng, nghe nói đó là vết sẹo để lại sau ca phẫu thuật lúc còn nhỏ. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy liền giật mình hoảng hốt, nhưng anh chẳng hề để bụng, chỉ từ tốn giải thích cho tôi thôi.

Trước khi nghỉ hưu bố anh từng làm việc ở một Consultant firm (công ty tư vấn). Tôi và A từng tới nhà ông. Căn nhà rất to, rất đẹp, được thiết kế bởi nhà thiết kế Ralph Lauren (nhà thiết kế nội thất danh tiếng người Mỹ).

Nhưng tôi ngay từ đầu đã biết tôi và anh không hợp nhau. Anh hoàn toàn không hiểu tôi, chúng tôi toàn là “ông nói gà bà nói vịt”. Anh là người republican (người của đảng Cộng hòa), còn tôi lại là người tương đối independent (không có chính kiến), tuyệt đối không phải là republican, vì vậy tôi thấy anh thật là bảo thủ.

Tôi không thích anh ta cho lắm, cũng không có chung tiếng nói, vì thế mà sau này chúng tôi chia tay nhau.

Sau khi tôi chuyển đến thành phố này, anh ấy có đến một lần nhưng tối đó về luôn, bởi vì tôi bảo anh ngủ trên ghế sofa...

Anh rất hứng thú với tình dục, gần như lần nào gặp cũng làm chuyện đó, cũng có thể là do chúng tôi không có quá nhiều chuyện để nói với nhau.

B, người Trung Đông, thân hình rất tuyệt, giọng nói rất đàn ông, rất có duyên với con gái. Anh qua lại với một người phụ nữ hơn anh rất nhiều tuổi, là bạn của mẹ anh. Về sau người trong nhà anh làm âm chuyện này lên, mẹ anh tức giận lâm bệnh suýt chết. Cuối cùng hai người phải chia tay nhau, anh lấy một cô gái giàu có.

Khi ở bên anh bạn trai người Indonexia, tôi đã từng qua lại với anh. Chúng tôi học cùng một trường, lại học cùng một khoa nên thường đi chung với nhau. Chuyện lên giường với nhau xảy ra hết sức tự nhiên. Chúng tôi đã từng quan hệ với nhau vài lần, không hề có relationship (quan hệ yêu đương chính thức), cũng tạm được.

Về sau chuyện này bị anh bạn trai người Indo của tôi biết được, anh ấy rất tức giận.

Giờ chẳng còn liên lạc gì với anh chàng người Trung Đông này nữa, vợ của anh ta thường ghen tuông với mối quan hệ của chúng tôi, tôi cảm thấy cô ta thật nhạt nhẽo.

C, đồng nghiệp công ty, chỉ làm tình một lần duy nhất, quen biết lúc đi công tác.

Thực ra chuyện hẹn hò của tôi với anh ta nói ra thật sự rất lãng mạn, đáng tiếc là tôi không yêu anh ta.

D, người Ấn Độ, là người khác giới thiệu cho tôi. Tôi là bạn gái đầu tiên của anh ta. Anh ta là một virgin (trai tơ) ba mươi mấy tuổi. Tôi với anh ta thực ra ngay từ khi bắt đầu chỉ nên làm bạn thôi.

Tôi có quan hệ cùng lúc với anh ta và A. Anh ta rất adore (thích) tôi, thường gọi tôi là babe (cưng), nói rằng tôi đúng là một Hot babe (cực cưng nóng bỏng), nghe thật ngọt tai.

E, đồ khốn kiếp, câu chuyện này rất dài, không muốn nghĩ lại. Từ anh ta tôi biết được thế nào là nói dối, thế nào là tự cao tự đại, thế nào là manipulation (độc tài)...

Năm người đàn ông nước ngoài này, không thể nói rằng tôi đã từng yêu họ, chưa bao giờ tôi cảm thấy rung động trước họ...

Sự khác nhau giữa đàn ông Trung Quốc và đàn ông nước ngoài?

Rất khó so sánh. Bởi vì những người mà tôi từng quan hệ đều thuộc các kiểu người khác nhau.

Intercourse (đời sống tình dục) của tôi thường chẳng có cảm giác gì (trừ với người bạn trai người Indo của tôi). Một người bạn trai người Hoa của tôi nói rằng tôi như vậy là không bình thường, bởi vì anh ta rất giỏi giang ở trên giường. Cô bạn gái cũ của anh ta luôn cảm thấy anh thật tuyệt vời, rất mạnh mẽ. Anh nói anh có thể cảm nhận được rõ ràng rằng tôi rất phấn khích với màn do đầu của anh ta, nhưng sau đó tôi tự nhiên lại cảm thấy nhàm chán. Bởi vì khi làm tình không cảm nhận được tình yêu, bởi vì chỉ có sự tiếp xúc ở chỗ đó, bên trong lại không có dây thần kinh cảm giác, chẳng mấy chốc đã trở nên chán ngắt.

Anh ta cứ như một con hải cẩu, chẳng khác gì hành hạ người ta.

Thực ra anh ta làm tình rất tuyệt. Anh ta nói anh ta rất mê da, cơ thể của tôi, thích nhìn cơ thể trần trụi của tôi dưới ánh trăng lúc nửa đêm, chỉ cần chạm tay vào làn da của tôi là anh ta lại thêm muốn.

Trước đây tôi thường nói với người khác rằng mình không thích có bạn trai là người nước ngoài, bởi vì bọn họ có đẹp trai đến mấy cũng chỉ để treo lên tường mà ngắm chứ chẳng thể chung sống được.

Nhưng giờ tôi không nghĩ như vậy nữa, với tôi bây giờ, Anything is possible, why restrict myself? (Không gì là không thể, sao cứ phải quá nghiêm khắc với bản thân?)

7. Chương 13

13.

Theo báo cáo điều tra giới tính của hãng Durex năm 2004.

Số lượng bạn tình trung bình của người Trung Quốc là 19,3 người, cao hơn nhiều so với số lượng bình quân của toàn cầu là 10,5 người.

Tần suất sinh hoạt tình dục bình quân mỗi năm của người Trung Quốc là 90 lần, đứng vị trí thứ bảy trên toàn thế giới, thấp hơn số lượng bình quân của toàn cầu là 103 lần.

Lứa tuổi lần đầu tiên tiếp thu giáo dục giới tính của Trung Quốc trung bình là 13,7 tuổi, tương đương với độ tuổi trung bình của thế giới.

22% số người Trung Quốc được điều tra nói rằng họ tiếp nhận giáo dục giới tính từ gia đình hoặc người giám hộ.

Bạn tình nhiều nhất, tần suất hoạt động tình dục không cao, độ tuổi lần đầu tiếp nhận giáo dục giới tính thấp dần nhưng có đến 78% số người nói rằng họ không tiếp nhận giáo dục giới tính từ gia đình hoặc người giám hộ mà là học được từ trên mạng.

????????

Có hơn 350 nghìn người đến từ 41 quốc gia trên toàn thế giới đã tiến hành điều tra về thái độ và hành vi giới tính này, trong đó số người Trung Quốc tham gia điều tra lên đến hơn 100 nghìn người (108.720). Trong số những người Trung Quốc tham gia điều tra, số lượng nam giới lên đến 87.304 người, nữ giới là 21.416 người, chủ yếu là những người ở độ tuổi từ 25 đến 34.

Lần điều tra này được tiến hành trên internet.

Báo cáo điều tra cho hay, tần suất hoạt động tình dục của người Pháp là nhiều nhất, trung bình là 137 lần mỗi năm, thời gian cho khúc dạo đầu bình quân là 22,5 phút. Tiếp theo là người Đức.

Bản báo cáo còn cho thấy, độ tuổi trung bình quan hệ tình dục lần đầu tiên trên toàn thế giới là 17,7 tuổi. Con số này có xu hướng ngày càng thu nhỏ lại. Độ tuổi trung bình lần đầu tiên quan hệ tình dục của thanh niên từ 16 đến 20 là 16,5.

Trong số những người tham gia điều tra, có đến một phần ba cho rằng nhà nước nên đầu tư nhiều hơn cho việc giáo dục giới tính để đề phòng lây nhiễm các bệnh lây truyền qua đường tình dục. Ngoài ra, cũng có đến gần ấy người đã quan hệ với bạn tình mà không sử dụng biện pháp an toàn vì thiếu hiểu biết.

Có người Trung Quốc nào đó có trung bình 19,3 bạn tình thật sao?

Chắc chắn là có! Bạn không nhìn thấy trong những người Trung Quốc tham gia điều tra hầu hết đều là đàn ông à? Đàn ông bây giờ chẳng phải ai cũng thích lăng nhăng ở ngoài

Tôi cho là có, bởi vì đây là điều tra qua mạng, các phiếu điều tra đều là vô danh, sao phải nói dối chứ?

Bốc phét! 19,3 người bạn tình? Tôi thấy những gã người Trung Quốc tham gia điều tra ngay cả 1,93 người bạn tình cũng chẳng có ấy chứ. Nếu như có thật thì chắc họ còn đang bận làm tình chứ có thời gian đâu mà lên mạng tham gia điều tra?

Chuyện này thì có gì đáng bốc phét chứ? Vô danh mà, có bốc phét thì cũng chẳng có ai biết đến mình.

Nhưng mà người Trung Quốc rất yêu nước, làm sao có thể để cho kẻ khác vượt qua mình được?

Vượt qua! Vượt qua! Cho dù thế nào chúng ta cũng phải vượt qua!

Cổ động lên nào, hành động đi thôi, phải áp đảo bọn Tây!

Vì tổ quốc, xông lên!

19,3 người bạn tình, bạn đã đạt đến mức đó chưa? Bạn đã cống hiến cho tổ quốc chưa? Bạn có làm cho Trung Quốc mất mặt không đấy?

Không đạt đến con số bình quân ư? Thật sự không nhớ nổi nữa, ban đầu còn nhớ để đếm, về sau thì Lost track (không nhớ nổi), chỉ nhớ được vài người nổi bật thôi.

Chia tay với người bạn trai người Indo là bởi vì năm thứ tư đại học có gặp được một anh chàng người Trung Quốc, trông rất thư sinh, có chút kiêu ngạo, học thạc sĩ ở một trường đại học danh tiếng ở trong nước, làn da trắng bóc, mịn màng như lụa.

Nhà cửa cũng vô cùng bừa bãi và bẩn thỉu, cái nhà vệ sinh thì thôi rồi, không thể chấp nhận được! Tôi từng giúp anh ta dọn dẹp một lần. Lúc đó anh ta ở chung với vài người bạn, ai nấy đều bừa bộn và bẩn thỉu. Điều đáng kinh ngạc là anh ta có thể đứng rửa tay rất kĩ càng trong cái nhà vệ sinh không thể chấp nhận nổi ấy.

Anh ta đã có bạn gái, yêu nhau từ hồi còn ở trong nước. Hai người rất yêu nhau, nhưng cô người yêu rất thất vọng về anh vì cả hai chẳng bao giờ hiểu nhau. Về sau anh bắt cần làm cô ta có thai. Cô ta phá cái thai đi, khoảng cách giữa hai người ngày càng lớn. Thêm vào đó, điều kiện của cô ta rất tốt, trong trường có rất nhiều người theo đuổi cô ta, vì vậy mà anh rất lo lắng và ghen tuông.

Trước khi gặp tôi, anh ta đã depress (căng thẳng thần kinh) từ rất lâu rồi.

Anh ta có làm một trang web viết về tình yêu của mình với cô người yêu. Tôi đọc thấy rất cảm động, nhưng tôi không có ý định cướp người yêu của người khác. Về sau chúng tôi được phân vào cùng một nhóm, mọi người nói chuyện và quen biết lẫn nhau. Tết năm đó, tôi gửi tặng anh một tấm thiệp điện tử, sau đó hẹn anh ra ngoài đi dạo, thế rồi hai chúng tôi trở nên thân thiết.

Ở bên anh hơn một năm, ban đầu chúng tôi có làm tình vài lần, về sau thì chẳng làm gì cả, bởi vì anh không muốn làm những chuyện có lỗi với bạn gái của mình, nói rằng anh đã coi cô ta là vợ của mình, coi tôi là một người bạn thân. Anh ta còn nói ở bên đó cô ấy có bao nhiêu là bạn bè, sao anh lại không thể có một người bạn chứ?

Tôi thường đến chỗ anh nấu cơm cho anh ăn. Khoảng thời gian đó, trong đầu tôi chỉ có hình bóng của anh, vì vậy đầu óc lúc nào cũng nặng nề. Anh từng gặp bố mẹ tôi. Anh không thích mẹ tôi, nói rằng mẹ rất thô, giọng nói lại quá to. Lúc ấy tôi có viết rất nhiều nhật kí, nói rằng tôi rất yêu anh, quyết không lấy ai ngoài anh.

Một năm sau, có một hôm tôi và anh chơi bóng bàn. Tâm trạng anh có vẻ rất khác thường. Về sau anh nói với tôi rằng bạn gái anh chuẩn bị lấy chồng. Tới lúc ấy anh mới phát hiện ra rằng anh thực sự luôn yêu cô ấy, nhưng biết được điều đó thì đã quá muộn.

Tôi đã ở bên anh suốt tối hôm đó, sáng ngày hôm sau tôi nói sẽ đưa anh ra sân bay. Anh đứng dậy khỏi giường, trao cho tôi một French kiss (nụ hôn kiểu Pháp). Đến tận bây giờ tôi vẫn không biết tại sao anh lại hôn tôi khi mà anh đã nhận ra rằng người mà anh yêu chính là bạn gái anh.

Tôi cùng anh đến trường, lặng lẽ nhìn anh đặt vé máy bay ở trên mạng, luống cuống đến mức thay vì đánh tên mình anh đã đánh tên người yêu vào. Anh ngại ngần nhìn tôi, tôi giả vờ như không để ý. Tôi lái xe tiễn anh ra sân bay. Chúng tôi đi quá cửa ra vào nên đành phải vòng lại. Anh nói anh là người đăng kí cuối cùng.

Anh đã đến với bạn gái của mình nhưng không nói điều gì, khi trở về anh mang theo nỗi đau khôn xiết. Bạn gái anh với bạn trai của cô ta đã đi gặp gia đình hai bên, mọi chuyện đã sắp đặt xong hết, không thể cứu vãn được nữa. Cô ta yêu một sinh viên chính quy của trường, lúc đó cô ta đang học tiến sĩ. Anh chàng kia nói rằng ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã muốn kết hôn với cô ta.

Sau khi anh quay về, tôi đến sân bay đón anh. Đợi cả buổi mà chẳng thấy người đâu. Về sau đến nhà anh, thấy anh chẳng nói gì đến tôi, tôi nghĩ thế là hết, anh đang muốn trút giận lên mình. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán. Về sau chúng tôi thường xuyên cãi vã vì những chuyện nhỏ nhặt. Cuối cùng anh nói với tôi rằng: Chúng ta chấm dứt ở đây thôi!

Một lần, tôi nói chuyện điện thoại với bạn gái anh, nói với cô ta rằng người mà anh yêu là cô chứ không phải là tôi. Trong party tốt nghiệp của tôi, anh có đến góp mặt. Đó là lần cuối cùng tôi gặp anh. Sau lần đó anh có gọi điện cho tôi, nói rằng mẹ anh qua đời, còn nói đến chuyện người ta giới thiệu cho anh vài cô gái, trong đó có một cô ăn xong liền ném khăn lau tay lên bàn, anh lập tức cảm thấy cô đó bẩn thỉu, không hợp với mình.

Tôi thật sự từng yêu anh. Anh rất thông minh, cũng có thể rất lãng mạn. Lúc đó anh nói cả đời này sẽ không bao giờ kết hôn bởi cô ta chính là vợ của anh. Tôi cũng nói tôi sẽ không kết hôn. Giờ nghĩ lại cứ ngỡ như đang kể về chuyện về một ai đó...

Còn nhớ rất rõ dáng vẻ của anh. Thân hình anh không tồi, làn da mịn màng quyến rũ, tôi đặc biệt thích vuốt ve anh. Còn nhớ có một buổi tôi đến phòng thí nghiệm của anh, trong phòng không có ai khác, lúc vòng tay ôm anh, tôi đã thò tay vào vuốt ve tấm lưng anh. Anh đột nhiên nổi giận, nói rằng tôi không tôn trọng anh. Thật là kì quái!

Năm tốt nghiệp đó, đến Vancouver thăm một người bạn lúc nhỏ, tôi đã gặp được một anh chàng vô cùng đẹp trai tại party, là người đẹp trai nhất mà tôi từng date (hẹn hò): dáng người cao ráo, bờ vai rộng, thân hình rắn chắc, ánh mắt sắc sảo... Anh mời tôi khiêu vũ, tôi “kiêunhận lời”. Thực lòng tôi rất thích anh.

Về sau, tôi gặp anh lúc đang chơi bóng chuyền với bạn. Anh thường giả bộ vô tình chạm vào tay tôi, về sau anh nói với tôi rằng anh chấm cho bàn tay tôi 100 điểm. Trước đó tôi chẳng bao giờ để ý, hóa ra bàn tay mình lại đẹp đến như vậy, cũng chưa từng có ai nói với tôi điều này.

Cùng nhau đi trượt tuyết, anh chạm tôi, tôi chạm anh... rồi cả hai yêu nhau.

Về sau, đúng hôm tôi chuẩn bị về nước, bạn của bạn có làm một bữa cơm mời tôi đến dự. Hôm đó tôi rất mong anh cũng có mặt nhưng đáng tiếc tối đó anh phải đi làm. Đang buồn bã vì nghĩ rằng cả đời này chẳng thể nào gặp lại anh nữa thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa, tôi nghĩ chắc chắn là anh. Quả nhiên đúng như vậy! Nhìn thấy anh, cả người tôi như muốn bay lên vì sung sướng.

Tối đó tôi uống hơi nhiều bia nên phải đi vệ sinh liên tục. Đám bạn trêu tôi nhớ đến bạn trai rồi nên mới như vậy, chẳng hiểu bọn họ liên tưởng cái kiểu gì nữa.

Cơm no rượu say rồi, một bọn bốn người đổi địa điểm, đến một quán bar tiếp tục uống rượu. Nhìn thấy anh đang say đắm nhìn tôi, khuôn mặt quá đẹp trai khiến cho tôi không thể không mê mẩn. Sau đó anh bắt đầu đưa tay lên vuốt ve làn môi tôi, tôi hoàn toàn đắm chìm trong giấc mộng.

Sau đó, gần như là cùng một lúc, chúng tôi chồm đến... hôn nhau say đắm. Đó là nụ hôn tuyệt vời nhất trong đời tôi. Thứ cảm giác vẫn vương, nóng bỏng ấy... thực sự đang tồn tại!

Chúng tôi không phải đang hôn nhau, nên nói rằng chúng tôi đang làm tình trong trạng thái còn nguyên quần áo trước bàn dân thiên hạ.

Về sau chúng tôi tạm biệt đám bạn, dắt tay nhau ra khỏi quán rượu. Anh dẫn tôi về nhà anh. Anh rất muốn, tôi cũng rất muốn. Nhưng tôi không làm, chỉ nói một câu: “Chúng ta vẫn chưa mấy quen biết”. Anh chỉ cười.

Nhưng chính bởi vì nụ hôn và đoạn phim lãng mạn ở Vancouver mà tôi đã bay đến chỗ anh mấy lần (lúc ấy anh vẫn chưa lấy được thẻ nhập cư vĩnh viễn ở Canada, đi không tiện). Chúng tôi đi trượt tuyết ở khắp nơi, dạo công viên, nói chuyện, ăn uống, câu cua ở biển, ngắm cảnh trên núi... Phong cảnh ở đó đẹp không đâu sánh bằng. Còn nhớ chúng tôi đã từng lái xe đến vài khu trượt tuyết nổi tiếng cách đó khá xa. Trên đường đi chúng tôi có dừng lại nghỉ ngơi, phóng tầm mắt ra xa, phong cảnh như ở chốn bồng lai: Hai ngọn núi màu vàng giữa biển ẩn hiện giữa làn mây trắng muốt, những làn gió thổi qua kéo mây cùng nhảy múa, những làn sóng biển nhấp nhô vỗ vào vách núi. Đó chính là phong cảnh đẹp nhất mà tôi từng được ngắm.

Đó là những ngày tháng tươi đẹp, mặc dù chúng tôi vẫn chưa chính thức đi làm, thậm chí tôi còn nợ nần chồng chất. Nhưng tôi chưa bao giờ lo lắng về chuyện tiền bạc. Dường như tôi sinh ra không phải là để lo lắng về tiền bạc mà chỉ để lo nghĩ đến chuyện tình yêu.

Về sau, tôi phát hiện mình mang thai đứa con của anh. Chẳng nghĩ ngợi nhiều, mẹ dẫn tôi đi phá thai. Anh gửi tiền đến cho tôi, gọi điện an ủi tôi. Gã bác sĩ phá thai cho tôi trông thật kì dị, dáng người thấp thì thôi

không nói đến, anh ta rất đen, mặt mũi cũng kì lạ, trông chẳng khác gì một con tinh tinh đen. Các máy móc trong phòng làm việc đều là loại cao cấp.

Về sau, chúng tôi bàn chuyện kết hôn. Ban đầu tôi làm visa dành cho chồng chưa cưới cho anh. Trong thời gian ấy anh về nước một chuyến, sau khi quay lại anh nói rằng anh không muốn đến nữa, hỏi xem tôi có muốn tiếp tục nữa hay không. Tôi rất đau lòng nên quyết định thôi, tự mình điều trị vết thương lành.

Còn nhớ có một lần trong khách sạn ở khu trượt tuyết, bên ánh lửa đỏ rực trong lò sưởi, những giọt rượu cay xè từ từ ngấm vào cổ họng, trong lúc ân ái đột nhiên tôi hỏi một câu: “Anh ở bên em không phải vì cái thẻ định cư đấy chứ?”.

Về sau cho dù có giải thích rất nhiều lần anh vẫn để bụng chuyện đó.

Một năm sau, anh lấy được thẻ định cư vĩnh viễn ở Canada. Anh viết thư nói với tôi rằng anh đang định về giúp mẹ làm ăn.

Tôi viết thư hồi âm trên anh, bảo anh hãy đến chỗ tôi.

Anh

Sex tương đối ổn. Sức khỏe cũng tốt. Đôi khi tôi cảm thấy anh như con trai của mình, anh nói bạn gái cũ của anh cũng nói vậy.

8. Chương 14

14.

Một chuyên gia của Trung Quốc đã từng đưa ra ý kiến của mình trước câu hỏi như sau: “Một người phụ nữ bình thường, trong cuộc đời rất cuộc có thể quan hệ với bao nhiêu đàn ông?”

Không = phí đời

Một = thiệt thòi

Hai đến ba = truyền thống

Ba đến năm = bình thường

Năm đến mười = hòa vốn

Mười đến mười lăm = hơi bận rộn

Mười lăm đến hai mươi = hơi loạn

Hai mươi đến ba mươi = hơi mệt

Ba mươi đến năm mươi = quá mức phóng túng

Năm mươi trở lên = mù quáng

Ha ha, không biết bà chuyên gia này có tất cả bao nhiêu bạn tình?

Tôi không biết mình đã ừng có bao nhiêu bạn tình, mười lăm, mười sáu... chắc vậy! Nhưng tôi không bận rộn, cũng chẳng loạn. Đầu phải là cùng lúc đối phó với mười lăm, mười sáu người đàn ông mà phải bận mới chả loạn cơ chứ?

Thậm chí còn ngược lại nữa là khác, phần lớn thời gian tôi đều rất rảnh rang, một thứ nhàn rỗi về mặt tình cảm. Kể cả những lúc có bạn tình ở bên cạnh, trái tim tôi vẫn rảnh rang như một con diều bay trên cao, cứ phiêu du, chao liệng... vĩnh viễn vẫn là một cánh diều cô đơn giữa bầu trời cao, mãi mãi chẳng thể vùi mình

trong hơi ẩm của một vòng tay. Những người qua đường không phải là không hề chú ý đến trái tim của tôi, nhưng họ đều cho rằng không đáng để mạo hiểm.

Mười lăm, mười sáu người bạn tình, cảm giác vẫn là “phí đời”. Có số lượng nhưng không có chất lượng. Nếu như có thể thỏa mãn về mặt chất lượng thì ai còn hao tâm tổn sức đi tìm đến mười lăm, mười sáu người bạn tình ỉn chứ?

Bạn tình càng nhiều, trái tim càng u uất. Mười lăm, mười sáu người... lần lượt bị gạch ra khỏi danh sách... vĩnh viễn.

Thế giới tình yêu bớt đi mất mười lăm, mười sáu đối tượng để mơ tưởng...

Không muốn ngoảnh đầu lại...

Không muốn nhớ lại nhất chính là những ngày tháng chung sống với thằng khốn khiếp đó.

Sau khi tốt nghiệp tôi tìm được một công việc và thuê nhà ở gần nơi làm việc. Chính ở nơi đó tôi đã quen với thằng khốn đó. Chủ nhà giới thiệu với tôi rằng đó chính là bạn trai của con gái lớn của bà ta, hiện giờ tạm thời ở lại nhà bà. Tên khốn đó cao hơn tôi một chút, thân hình tương đối vạm vỡ, ăn mặc khá cầu kì, một con mắt của hắn trông có vẻ có thần hơn con mắt còn lại. Về sau tôi mới biết con mắt đó sở dĩ không có thần là bởi vì nó là con mắt giả. Lúc đó hắn ta mặc quần áo dài nên tôi không nhìn thấy những vết sạm tro trên người hắn, cũng không chú ý đến bàn tay phải thiếu mất ngón cái của hắn, chỉ cảm thấy hắn ta khá quan tâm đến tôi, giúp tôi xách nước, kéo ghế cho tôi ngồi...

Một buổi tối thứ sáu, tôi đang ăn nốt món cơm rang yêu thích còn thừa lại từ bữa trưa thì thằng khốn đó vào phòng tôi, hỏi tôi buổi tối đã có hẹn chưa. Hắn ta nói vốn dĩ hắn ta phải đi ăn cơm với một khách hàng, đã đặt sẵn bàn ăn, nhưng chuẩn bị đến giờ hẹn thì vị khách nọ có việc đột xuất không đến được, hắn hỏi tôi xem có thể cùng hắn đi ăn không. Tôi bảo với hắn rằng mình vừa ăn cơm xong, hắn nói không sao, đi uống vài li với hắn cũng được. Nghĩ bụng dù sao cũng đang không có việc gì làm nên tôi đã nhận lời.

Hắn mở cửa xe mời tôi vào. Chiếc xe hắn lái là xe Mercedes, đời cổ. Chúng tôi dừng lại trước một nhà hàng rất sang trọng ở trung tâm thành phố. Bên ngoài cửa còn có nhân viên chuyên giúp khách hàng đỗ xe vào bãi. Nhân viên đó có quen với hắn ta, xem ra hắn thường xuyên tới đây.

Trong nhà hàng bày trí rất đẹp, khiến cho người khác cảm thấy rất oneofacking (độc đáo). Nhà hàng có hai tầng, trần nhà rất cao. Hôm đó tôi hoàn toàn không còn nhớ hôm đó đã nói những gì với hắn, chỉ nhớ hắn gọi cho tôi một đĩa cá hồi, nói rằng đây là món ăn ngon nhất ở nhà hàng này, nhất định phải nếm thử. Trong lòng tôi vô cùng xúc động bèn nếm thử xem sao, cũng không đến nỗi tồi.

Về sau hắn ta thường xuyên tìm tôi nói chuyện. Có một hôm hắn nói rằng hắn rất thích tôi. Tôi kinh ngạc hỏi hắn chẳng phải là đã có bạn gái rồi sao? Hắn nói rằng đó chỉ là nói dối chủ nhà thôi. Hắn và “bạn gái” quen biết nhau ở Vermont (Mỹ) trong một hội nghị bảo vệ loài trâu hoang dã. Cô gái ấy đã nhờ hắn giúp đỡ, cùng về nhà cô ấy lừa mẹ cô ấy rằng cô đã có bạn trai, bởi vì thực ra cô ấy là một người đồng tính, mẹ cô không chấp nhận, nói là nếu tiếp tục yêu người cùng giới sẽ cắt tiền học phí của cô.

Tối hôm đó chúng tôi makeout (làm tình) đến mấy lần. Về sau, mấy ngày liên tiếp đều makeout mấy lần. Một buổi tối chủ nhật nọ, chúng tôi đang bận rộn ở trên giường thì có người gõ cửa. Là chủ nhà, bà ấy kiên quyết đòi vào phòng nói chuyện với tôi.

Tôi nhìn thằng khốn đó, chỉ thấy hắn ta lạnh lẽo nhảy ra khỏi giường, trốn vào trong tủ quần áo. Tôi đi mở cửa, chủ nhà lao vào phòng, đưa mắt nhìn quanh rồi nhanh chóng tìm ra hắn ta.

Chủ nhà đã đuổi chúng tôi ra ngoài ngay trong tối hôm đó. Suốt đường đi, điện thoại của hắn đổ chuông liên hồi, mỗi lần điện thoại đổ chuông hắn đều xuống xe để nghe, nói rất nhỏ, đáng vẻ rất lén lút. Về sau, trong phòng nghỉ ở khách sạn, nhân lúc hắn tắm tôi đã ghi lại số điện thoại đó lại.

Chúng tôi chẳng có nơi nào khác để đi, chỉ có thể vào ở tạm trong khách sạn. Chúng tôi tới một khách sạn nọ, tôi nghe thấy hắn cãi cọ với nhân viên lễ tân. Hắn nói rằng hắn đã đặt phòng ở đây rồi, tại sao giờ máy tính lại không tìm thấy. Hắn nói rằng đây là lỗi của khách sạn, vì vậy khách sạn phải discount (ưu đãi, giảm giá). Tôi chột dạ, hắn không thể nào biết trước được hôm nay chúng tôi sẽ tới đây, rõ ràng hắn đang nói

dối để kiếm lời. Nhân viên lễ tân không mắc lừa hắn. Cuối cùng chúng tôi đành phải đến một khách sạn khác, người trả tiền là tôi. Hắn nói hắn không mang theo ví tiền, nói vài ngày nữa sẽ trả tôi.

Chúng tôi bàn bạc với nhau phải làm thế nào trong khách sạn. Tôi nói tuần sau tôi phải đi công tác. Hắn hùng hồn nói với tôi rằng hắn sẽ đi tìm chỗ ở cho chúng tôi, chúng tôi sẽ ở chung với nhau, bảo tôi để lại chìa khóa xe bởi vì xe của hắn đang cần phải đại tu. Lúc đầu tôi còn chần chừ, hắn nhìn tôi như kiểu bị tôi làm tổn thương, nói rằng hắn yêu tôi như vậy, thế mà tôi nỡ không tin tưởng hắn. Thế là tôi liền giao chìa khóa xe cho hắn.

Trong thời gian đi công tác, tôi rất lo lắng. Bởi vì dù sao tôi cũng quen biết hắn chưa lâu, sợ hắn sẽ bán mất xe của tôi nên tôi phải thường xuyên gọi điện về cho hắn. Lúc đó tôi tự nói với mình, nếu như hắn không bán xe của tôi đi, tôi sẽ không bao giờ nghỉ ngơi nữa.

Đi công tác về, xe vẫn còn. Hắn đã thuê được nhà, đồ dùng trong nhà cũng sắm sửa đầy đủ.

Ngày hôm sau tôi quay lại chỗ trọ cũ để lấy đồ rồi chuyển đến ở chung với hắn.

Sau đó tôi thấy gần như ngày nào chúng tôi cũng cãi lộn. Có một lần đang làm tình, tôi nhìn thấy hắn chu miệng lên trông rất đáng yêu, tôi liền bật cười. Hắn nghe thấy liền dừng lại, hỏi tôi cười cái gì. Tôi đáp không có gì, thế là hắn dùng ngón tay chọc giận, mắng tôi mất mười phút liền. Cuối cùng Storm out (dông tố cũng qua đi), hắn lao ra cửa nhanh như một trận cuồng phong.

Một lần khác, tôi đã di chuyển cái Dining table (bàn ăn) một chút, hắn ta cũng tức giận, nổi cơn lôi đình, nói rằng không chịu bàn bạc với hắn đã tự ý!

Sống chung với nhau được khoảng hai tháng, hắn ta thường xuyên về muộn. Thịnh thoảng còn đánh thức tôi dậy làm tình. Tôi cảm thấy như vậy khá kích thích nên chẳng bao giờ cự tuyệt.

Có một lần cãi nhau với hắn xong tôi về nhà, máy tính xách tay của tôi vẫn để ở chỗ hắn. Buổi sáng tôi quay lại lấy, cửa không khóa, tôi đẩy cửa bước vào, nhìn thấy hắn với một đứa con gái khác đang trần truồng nằm ở trên giường. Nhìn thấy tôi hắn luống cuống không biết làm thế nào. Lúc hắn mặc xong quần áo, đi ra ngoài cửa, hắn còn hung hăng định đánh tôi. Tôi bảo hắn hãy trả tôi tiền. Về sau hắn nói rằng hắn với con đàn bà đó vô tình gặp mặt ở quán bar, thế là lên giường với nhau chứ chẳng có gì khác. Tôi liền tha thứ cho hắn.

Lúc đó tôi cảm thấy vô cùng cô độc, không thể nói chuyện với đồng nghiệp, bọn họ đều là những tri thức thành phố, trông ai cũng có vẻ rất vui vẻ, còn tôi... lại vô cùng cô độc, vô cùng buồn bã. Thứ cảm giác này đã đeo bám tôi suốt từ ngày bỏ tôi đến Mỹ, mẹ tôi suốt ngày nổi cáu.

Hai tháng sống chung với tên khốn đó toàn là tôi trả tiền thuê nhà. Hắn thường xuyên lấy cớ này nọ. Một hôm, hắn nói với tôi rằng hắn mất việc rồi, nói cần phải mua một bộ ple để đi tìm việc. Tôi và hắn đi chọn, kết quả lại là tôi bỏ tiền.

Có một lần hắn đến tìm tôi, nói là muốn đi camping (cắm trại) với tôi, nhưng cần phải chuẩn bị một số Camping equipment (dụng cụ cắm trại). Thế là chúng tôi lại đi mua, tôi mất toi năm trăm đô. Hắn ta nói hắn ta sẽ mang về nhà hết và giúp tôi sắp xếp mọi thứ, sáng hôm sau hắn sẽ đến đón tôi. Ngày hôm sau hắn đến thật, nhưng chưa nói được chục câu đã kiếm cớ cãi nhau với tôi rồi đập cửa lao ra ngoài. Về sau tôi gọi điện bảo hắn mang các thứ tôi đã mua đến, hắn nói hắn đã mang đến rồi nhưng ngại không mang vào nên đã đặt hết ngoài cửa.

Đương nhiên ở bên ngoài cửa chẳng có gì hết.

Một lần đang ngồi trên xe, hắn ta tự nhiên tỏ ra vừa tức giận vừa ử dột. Đang đi đường hắn đột nhiên dừng lại, đâm đá như điên vào xe ô tô đằng sau, nói là người ta đi sát quá, làm cho anh lái xe phía sau hoảng hồn. Về đến nhà, hắn nói với tôi rằng kẻ thù đã tìm đến cửa rồi. Hắn nói là hắn đến từ Sourica (Nam Phi), bố hắn là phó chủ tịch một công ty năng lượng quy mô lớn, trong nhà rất giàu có. Hắn ủng hộ phong trào đòi tự do của người da đen, lén lấy rất nhiều tiền của gia đình ủng hộ cho họ. Gia đình hắn lại phản đối phong trào đó, vì vậy hắn bị mọi người disown (cắt đứt quan hệ), còn đòi phải trả hết số tiền kia trong vòng mấy năm, nếu không sẽ thuê đầu gấu dùng Baseballbat (gậy khúc côn cầu) đánh chết. Hắn nói nghe thật đáng sợ, toàn thân hắn run rẩy. Nhìn thấy hắn khiếp sợ đến thế, lúc đó tôi đã viết một tấm chi phiếu 1.000 đô

cho hắn. Hắn vô cùng cảm kích, ngày hôm sau liền đi tìm người đòi tiền hắn, nói là phải ra sân bay bởi vì ở nơi đó người ta không ang súng vào cửa.

Tôi đang làm việc thì nhận được điện thoại của hắn, nói với tôi tên một gã ba và bảo tôi nhất định phải có mặt trong vòng 15 phút nữa. Tôi đến đó, nhìn thấy hắn đang ngồi sau xe cảnh sát. Nhìn thấy tôi hắn liền đưa cho tôi một túi công văn, nói là registration (giấy phép sử dụng súng) của hắn đã quá hạn, lại không có Driver's license (bằng lái xe), chứng minh hết hạn... nên bị cảnh sát tạm giam, cần phải bảo lãnh. Hắn dặn tôi nhất định phải chờ điện thoại của hắn, còn nói tôi đừng có mở túi công văn đó ra. Về đến nhà, tôi mở túi công văn ra, bên trong là một khẩu súng và mấy viên đạn. Về sau hắn nói rằng hắn đã đưa cho hai tên cảnh sát đó mỗi người một trăm đồng, bảo tôi đến lấy bao công văn của hắn, nếu không hắn sẽ bị giải đến đồn cảnh sát, mà tôi không có giấy phép sử dụng súng sẽ bị phạt từ năm năm. Hôm đó, rất muộn hắn mới gọi điện về, tôi đi bảo lãnh hắn tại ngoại, hắn nói hắn muốn yên tĩnh một mình.

Về sau tôi mới biết hóa ra hắn đến chỗ của một con đàn bà khác.

Một hôm tôi về nhà, trong nhà lênh láng nước, hắn nói là ống nước bị hỏng, phải chuyển ra ngoài ở. Hắn sẽ tạm thời ở nhà bạn, bảo tôi về nhà bố mẹ.

Về sau tôi mới biết hóa ra hắn chuyển đến ở cùng với bạn gái mới của hắn.

Tôi chuyển ra ngoài, lần đầu tiên có nơi của riêng mình. Hắn nói hắn cần có xe, nếu không sẽ không thể trả tôi tiền được. Tôi đến cửa hàng bán xe hơi mua cho hắn một con BMW cũ, giấy tờ đều để tên của tôi. Tôi trả tiền mua xe cho hắn. Có một lần hắn hẹn tôi ra ngoài. Hắn nói muốn mua loa để trong xe, tôi liền mua cho hắn. Lúc đi tôi nhìn thấy có một sợi tóc vàng dính trên áo hắn. Hắn nói rằng đó là tóc của thầy giáo lớp ameeting (lớp cai rượu) của hắn, ông ấy là một truckdriver (lái xe tải) có mái tóc vàng rất dài nhưng trên đỉnh đầu lại hói một mảng to tướng. Hôm đó tôi còn bỏ tiền giúp hắn thay lốp xe.

Một ngày của mười tháng sau, tôi đang ở nhà, vô cùng nhàn rỗi. Bỗng nhiên tôi nhận được một cú điện thoại, là giọng con gái. Cô ta hỏi tôi có quan hệ thế nào với tên khốn đó. Tôi liền hỏi vặn lại cô ta có quan hệ gì với hắn ta, cô ta trơ tráo nói cô ta là bạn gái của hắn, đã mang thai đứa con của hắn... tôi kinh ngạc hỏi cô ta quen hắn như thế nào, cô ta nói quen ở trong quán rượu. Tôi hỏi cô ta sống ở đâu, đáp án chính là căn hộ ở tầng trên căn hộ tôi với hắn đã ở trước đây. Tôi liền hỏi có phải cô ta có mái tóc vàng rất dài không, cô ta hỏi sao tôi biết?

Tôi lập tức gọi điện thoại cho con gái của chủ nhà cũ, cô ta nói cô ta không phải là les, chứng minh rằng hôm đó lúc chúng tôi bị đuổi ra ngoài, hắn ta còn gọi điện cho cô.

Thế là tôi gọi điện cho thằng khốn đó, vạch trần chuyện lén lút của hắn với con đàn bà kia, bảo hắn lập tức lái xe trả lại cho tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát là bị mất trộm xe. Đầu tiên hắn còn dùng dằng, về sau thấy thái độ của tôi kiên quyết quá nên hắn đành đồng ý. Nói rằng sẽ gặp tôi ở Mall (trung tâm mua sắm). Tôi đến Mall, hắn lại bảo hắn đến nhà tôi rồi, đã đỗ xe ở đó rồi. Lúc nhìn thấy chiếc xe của mình, phần đầu xe đã bị đâm nát bét.

Tôi gọi điện thoại báo cảnh sát, tố cáo hắn tội lừa đảo. Thái độ của đám cảnh sát vô cùng thờ ơ, bảo tôi mang tất cả chứng cứ đến. Tôi chẳng có chứng cứ, chỉ có hóa đơn, lại không tìm được tên khốn ấy nên đành chịu thua. Nỗi ám ức bị hắn lừa mất 17.400 đô tôi đành nuốt vào bụng. Nếu còn tiếp tục dính líu tới hắn, e là cả đời này của tôi coi như đi tong.

Sau khi trả xe cho tôi, hắn nói với tôi trong điện thoại rằng, những gì hắn ta nói với tôi trước đây đều là lừa gạt. Thực ra hắn ta chỉ là một kẻ bình thường, trước đây từng làm việc trên tàu, sau đó được một bà cô sồn sồn bao, trở thành laptop (đồ chơi) của bà ta, kiểu như trai bao gì đó. Về sau hắn không chịu đựng được nữa, đành phải nhảy xuống biển, sau đó được cứu lên, kể từ đó mưu sinh bằng nghề lừa đảo.

9. Chương 15-16

15.

Chuyện cũ như sương khói, làn khói mờ mịt.

Chuyện cũ như giấc mộng, giấc mộng dài.

Chuyện cũ không nên ngoảnh đầu lại, nó làm cho trái tim đau nhức.

Không phải đau vì tình yêu, mà là đau vì loveless (không tình yêu).

Đau vì tình yêu là nỗi đau chân thật, biết được đau đớn vì ai, vì sao đau đớn. Đau cũng có đối tượng của nỗi đau, có nguyên nhân của nỗi đau. Sợ nghe thấy giọng nói của anh, vậy thì né tránh giọng nói của anh. Sợ nụ cười của anh, vậy thì né tránh nụ cười của anh.

Đau vì loveless, là nỗi đau trống rỗng. Không biết đau đớn vì ai, không biết vì sao mà đau đớn. Không có đối tượng của nỗi đau, không có nguyên nhân của nỗi đau. Muốn nghe một giọng nói mà không tìm được giọng nói ấy. Muốn nhìn thấy một nụ cười mà không tìm ra nụ cười ấy.

Bệnh lí phức tạp không rõ nguyên nhân... hết thuốc chữa.

Không phải một bệnh lí phức tạp không rõ nguyên nhân, mà là một căn bệnh rất rõ ràng, đó là thiếu tình yêu.

Nhưng vẫn không có thuốc chữa.

Mười lăm, mười sáu bạn tình... vẫn là phí hoài cuộc sống.

Bước đi trên thế giới này, đã mấy chục năm, từng vào phòng của rất nhiều người, cũng có rất nhiều người bước vào phòng của mình, bước vào đời tư của rất nhiều người, cũng có rất nhiều người bước vào đời tư của mình, từng hôn rất nhiều người, cũng rất nhiều người từng hôn mình, vuốt ve rất nhiều người, cũng rất nhiều người từng vuốt ve mình, làm tình với rất nhiều người, cũng rất nhiều người làm tình với mình...

Nhưng vẫn là một cuộc sống loveless.

Nếu như giờ tôi chết đi, ai sẽ là người khóc cho tôi?

Ai sẽ nắm lấy bàn tay gầy guộc của tôi và nói với tôi rằng: “Xin em đừng rời bỏ anh!”

Chỉ muốn có một chút tình yêu, một chút cảm giác, một chút rung động, một chút điện thoại, một chút quan tâm, một chút chân thành...

Đừng thờ ơ, đừng tê dại, đừng là nhân vật phụ trong các vở kịch tình yêu, đừng lừa dối, đừng lo lắng...

Chỉ một chút yêu cầu nhỏ nhoi ấy thôi mà sao khó thành hiện thực đến như vậy?

Có bao giờ hối hận đã rời bỏ người bạn trai đầu tiên không? Không hề. Có lẽ sau khi tôi nghỉ hưu, nếu như tôi vẫn còn cô đơn một thân một mình, tôi sẽ hối hận, hối hận lúc ấy đã không giữ chặt người ấy. Nếu như có thể cùng anh ấy bình yên đi qua những tháng ngày nghỉ hưu của tuổi già, chắc chắn sẽ tuyệt vời hơn phải sống một cuộc sống cô độc cả đời. Nhưng một khi chưa nghỉ hưu, tôi tuyệt đối không hối hận.

Ngay cả cái tên của anh là gì tôi cũng không nhớ nữa.

Lúc nhớ đến anh, tôi thường gọi anh là “người bạn trai đầu tiên”, “người Indo”. Anh là người duy nhất có thể khiến cho tôi đạt đến đỉnh điểm. Anh thích xem phim truyền hình, mặt anh thỉnh thoảng vẫn mọc những cái mụn trứng cá đỏ.

Nghỉ hưu rồi, việc học hành của anh đã hoàn tất rồi, anh thích xem phim thì cứ để cho anh xem.

Nghỉ hưu rồi, mặt của anh cũng sẽ không mọc mụn nữa.

Điều quan trọng là gặp gỡ không đúng

Gặp phải người không tốt?

NO, ngoài tên khốn ấy thì gần như ai cũng là người tốt.

Không có quá nhiều lí do nhưng đã ở bên nhau. Không có quá nhiều nguyên nhân, nhưng đã chia tay.

Có gặp lại cũng vẫn là bạn bè, nhưng về cơ bản thì gần như không bao giờ gặp lại.

Tại sao một con người lại cần tìm kiếm tình yêu?

Không có tình yêu thì không được sao? Không có tình yêu chẳng phải cũng ngày ăn ba bữa, đi làm rồi tan ca hay sao?

Bố mẹ tôi nóng ruột rồi, dù sao cũng đã ba mươi tuổi đầu rồi. Ở cái tuổi này mà còn chưa lấy chồng thì ra cái thể thống gì chứ? Mà nhìn người nọ người kia xem, người ta đều kết hôn hết rồi, ngay cả em trai mà cũng lấy vợ rồi, có con rồi đấy, thế mà mà...

Tại sao cứ phải giống người này người kia chứ? Sao cứ phải ra cái thể thống gì chứ?

Ai ai ai kết hôn thì liên quan gì đến mình? Em trai có con thì liên quan gì... Thực ra em trai có con cũng có liên quan đến tôi. Đứa nhóc đó thật đáng yêu: cái mặt bụ sữa, những ngón tay múp míp, rít sữa mẹ đến đỏ cả mặt, lõm cả má, trán còn lấm tấm mồ hôi nữa chứ. Thế giới của trẻ con thật đơn giản, lại vô cùng hạnh phúc.

Đột nhiên tôi cũng muốn có một đứa nhóc như vậy, muốn ôm nó vào lòng... như ôm cả thế giới này vậy.

Bước vào thời kì “tiêu điều tình cảm”.

Bước vào thời kì “đói khát tình cảm”.

Bước vào thời kì “tìm kiếm nguyên hình nhân vật

Nhân vật: chồng, cha của con mình.

Giới tính: nam.

Độ tuổi: dưới bốn mươi.

Nghề nghiệp: không hạn chế.

Đặc điểm tính cách: không hạn chế, chỉ cần yêu mình là được.

Cái đập vào mắt chính là giới tính. Đàn ông. Nhắm tính tuổi tác một chút, có lẽ nên là dưới bốn mươi. Những tiêu chí khác đều không cần kén chọn, miễn là anh ta yêu mình.

Chính là cái quy định này mới khó.

Làm thế nào để biết rằng anh ta yêu mình?

Mời đi ăn... không tính.

Mời đi xem phim... không tính.

Hôn... không tính.

Lên giường... không tính.

Thề non hẹn biển... không tính.

Những cái này tôi đều thử rồi, đều không đáng tin.

Cho dù có ăn bao nhiêu bữa cơm

Cho dù có hôn nhau bao nhiêu lần

Cho dù có lên giường bao nhiêu lần

Cho d thề ước bao nhiêu...

Cuối cùng đều có khả năng là:

- Phiêu, giờ anh mới nhận ra rằng đời này anh không thể sống thiếu cô ấy. Chúng ta hãy làm bạn thôi nhé!
- Phiêu, vợ anh có bầu rồi, giờ anh... làm sao mà rời xa cô ấy được?
- Phiêu...

Cút hết đi! Đừng có mà lượn lơ trước mặt mà Phiêu này Phiêu nọ với tôi nữa!

Trái tim đã nguội lạnh.

Tự phủ định chính mình.

Phủ định cuộc sống.

Phủ định đàn ông.

Mẹ kiếp! Trên đời này chẳng có loại đàn ông chất lượng cao! Toàn là... nói thế nào bây giờ nhỉ? Chẳng thể tìm được một tính từ để miêu tả bọn họ.

Từ bỏ yêu cầu về tình yêu.

Từ bỏ rồi mới dễ tìm ình một đối tượng. Giờ chỉ lại hai điều kiện: đàn ông, dưới bốn mươi.

Có lẽ đâu đâu cũng có.

Nhưng đâu đâu cũng chẳng tìm được.

Hài... quên mất một điều kiện quan trọng: chưa có vợ.

Đàn ông dưới bốn mươi thì không thiếu, nhưng phóng tầm mắt ra xa, ai nấy đều là chồng của người ta rồi, những người đàn ông đã kết hôn hoặc s kết hôn... Chồng của người ta thì chớ xông vào mà tranh cướp, tôi đâu có muốn là Home wrecker (kẻ phá hoại gia đình của người khác).

Đã đến giới hạn cuối cùng rồi.

Có lẽ đã là giới hạn, bởi vì nó thấp đến mức không thể thấp hơn nữa. Ba điều kiện: đàn ông, dưới bốn mươi tuổi, chưa vợ.

Thế này mà cũng gọi là điều kiện sao?

Điều tàn, điều tàn thật rồi.

Những điều kiện mà không bao gồm tình yêu đều là điều tàn.

Tôi cũng điều tàn rồi.

Không phải là tôi không muốn có tình yêu, mà là thế giới của tôi không hề có tình yêu.

Tôi đã reconcile (thỏa hiệp) với cuộc sống rồi. Tôi không oán trách nó không chuẩn bị tình yêu cho tôi, nó không còn mang giấc mộng tình yêu ra để quấy nhiễu tôi nữa.

Tôi và cuộc sống, gần như chẳng còn mâu thuẫn.

Gặp gỡ? Gặp gỡ ở đâu? Giáo sư người Hoa? Học viện Khổng Tử? Đàn ông hay đàn bà? Bao nhiêu tuổi? Đã kết hôn chưa?

Hồi hơi đường đột, nhưng Tiểu Lan không phải là người ngoài, là bạn bè, là bà mối ngầm.

Đàn ông: hợp tiêu chuẩn.

Chưa vợ: cũng hợp tiêu chuẩn.

Hơn bốn mươi tuổi rồi. @#*\$&&.....

Hơn bốn mươi tuổi mà chưa lấy vợ á? Biến thái?ái vật? Vua... ếch?

Hoặc cũng có thể là một “chú đẹp trai”? Một womanizer (kẻ lang thang theo đuổi đàn bà)? Vậy cũng được, mình sẽ trở thành trạm dừng chân của anh ta, khiến cho chú đẹp trai từ nay buông dao thành phật...

Cái gì? Không phải là chú đẹp trai mà là “chú lùn” á?

Còn là một chú hói?

Già, thấp, lại còn hói.

Hứng thú mất hết. Các người cứ đến nhà chú già ấy chơi đi, tôi không đi...

Thôi được rồi, đi thì đi! Ngồi không cũng chán, đến kiếm bữa cơm cũng được...

Vì một bữa cơm mà không ngại gian khổ đến tận Thâm Sở.

Sa đọa, đúng là sa đọa.

16.

Trí giả ái sơn, nhân giả ái thủy. (Người tài trí yêu núi, người nhân nghĩa yêu nước.)

Sai! Hình như

là “Trí giả ái thủy, nhân giả ái sơn”.

Lại sai à? Không nhớ nữa, chẳng nhớ được rốt cuộc là trí giả yêu thủy hay là nhân giả yêu thủy nữa? Tại sao chỉ có một kẻ được yêu nước thôi?

Tại sao không thể cả hai cùng yêu nước? Tại sao không thể cả hai vừa yêu nước và yêu

Lê nào nước và núi là đối lập?

Lê nào trí giả và nhân giả cũng đối lập?

Nếu như chỉ có thể làm một người, tôi sẽ là trí giả hay nhân giả?

Tôi yêu núi, những dãy núi trùng điệp. Trước trời núi bao la, tôi cảm thấy hưng phấn như muốn hét lên.

Tôi đến rồi đây...

Lại như có cảm giác muốn thì thầm tâm sự.

Đời người thay đổi khôn lường, thế nhưng núi non ngàn đời vẫn thế. Sự bền vững và vĩnh cửu ấy, sự kiên cố và rộng lớn ấy... khiến cho đời người trở nên dung tục và bé nhỏ, khiến cho những vui buồn, phần nộ của con người sao mà bé nhỏ, ngu xuẩn và nực cười đến vậy!

Nhưng tôi thích nước, các loại nước.

Những con suối róc rách, những đại dương dậy sóng, những mặt hồ long lanh, những ngọn thác cuộn trào. Ngay cả những vũng nước đọng trên mặt đất sau cơn mưa... cũng thật mê hoặc. Lúc còn nhỏ tôi thường thích đi dép lê lội qua những vũng nước ấy.

Những người yêu núi chắc chắn cũng yêu nước. Những người yêu nước sao có thể không yêu núi?

Người tài trí ắt phải là người có nhân nghĩa, nhưng người có nhân nghĩa chưa chắc đã là người có trí thức.

Người nhân nghĩa ắt phải là người tài trí, không có trí sao có thể trở thành một người nhân nghĩa chân chính?

Một người chọn nơi “an cư” nằm giữa non xanh nước biếc, liệu có phải là vừa là người tài trí vừa là người nhân nghĩa không? Nhưng ít nhất cũng có thể khẳng định người đó không phải là một tên ngốc.

- Giáo sư Từ... anh ta... ở trong nhà riêng sao?

- Đương nhiên là nhà riêng rồi, người ta là giáo sư, lẽ nào lại đi thuê phòng ở?

- Giáo sư Từ... ở một mình sao?

- Đương nhiên là một mình, người ta đơn thân mà lại!

Vấn đề “đương nhiên”, đương nhiên là phải hỏi, đương nhiên là cần có lời đáp.

Mặt trời từ từ xuống núi, chiếc ô tô chạy men theo con đường rợp bóng cây ven hồ. Mặt hồ tĩnh lặng tới kì lạ. Rất muốn một mình chìm vào trong lòng hồ, lắng tai nghe tiếng tay vỗ vào mặt nước, thưởng thức cái cảm giác hai bàn chân chạm xuống lớp bùn đất mềm nhũn dưới đáy hồ, cảm giác làn nước âm ẩm xuyên qua các kẽ chân, càng đi ra chỗ sâu, nước càng dâng lên cao, vuốt ve cơ thể như một tình nhân, mơn man bầu ngực tựa như đôi bàn tay dịu dàng, không ai có thể tuyệt vời bằng. Gọi cảm, mê đắm, kích thích... han muốn trôi dạt...

- Ở đây anh có hành chưa?

Thật là đồ phá đám! Người ta đang admire (thưởng thức) phong cảnh mỹ lệ ven hồ, mọi tế bào trong cơ thể đều đang tràn đầy ý thơ, một cây hành của Tiểu Lan đã “đuổi sạch” ý thơ đi đâu mất. Hừ, mấy cái chuyện đưa cà mắm muối này mà đem ra nói trong một hoàn cảnh tràn đầy ý thơ như thế này, không biết vị giáo sư Từ kia sẽ trả lời như thế nào?

Già, lùn, đầu lại hói.

Cảnh bên hồ đẹp như tranh sơn dầu, sao có thể để ột gã đàn ông vừa già, vừa lùn, vừa hói nhảy vào được chứ? Tôi phải phản đối! Tôi phải phản đối dựa trên danh nghĩa của người bảo vệ môi trường, tuyệt đối không thể để một lão già vừa lùn vừa hói nhảy vào định cư ở nơi này được. Như vậy là làm ô uế cảnh quan thiên nhiên.

Làm ô uế cảnh quan thiên nhiên là một tác!

- Còn gừng không? Hết rồi á? Vậy thì anh đi mua đi! Bọn em không mang gừng theo đâu.

Lại nữa rồi! Người ta đang phản đối để bảo vệ môi trường sinh thái, thế mà một nhánh “gừng” của Tiểu Lan đã xua tan ý định phản đối của tôi rồi. Mua gừng làm cái gì chứ? Chẳng phải là gừng già mới cay hay sao? Ông ta già như vậy, chẳng nhẽ lại chẳng bằng một nhánh gừng?

- Không được, không được rồi, anh ra ngoài mua gừng, bọn em đến đó làm sao vào nhà? Đợi ở bên ngoài á? Anh trai à, anh có biết ở bên ngoài lạnh thế nào không hả?

Tiểu Lan có thể không nhẽo với ông ta như vậy là bởi vì bố của cô ấy với “lão gừng” đó là bạn thân (nhưng sao mình lại gọi là “lão gừng” nhỉ?). “Lão gừng” đã giúp Tiểu Lan chuyển tới sống ở Mỹ, cũng không biết là đã dùng cách gì, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện kết hôn giả. Nếu là như vậy, một cô gái trẻ tuổi như vậy, “lão gừng” chắc chắn không tha, nhất định sẽ chuyện giả thành thật cho xem.

Ha ha ha ha... một trận cười khanh khách vang lên, không biết là “lão gừng” đó đã nói cái gì. Nếu như bạn muốn phán đoán một người có hài hước hay không căn cứ vào tràng cười khanh khách của con gái, chắc chắn mười lần sai chín.

- Nếu như chúng ta đến đó mà không có anh ta ở nhà thì chúng ta cứ đợi ở trong xe đi, bên ngoài lạnh lắm!

- Đừng lo, anh ta không khóa cửa đâu.

Cửa không khóa?

Già, lùn, lại hói đầu.

Có cảm giác đồng cảm, muốn tổ chức quyền góp.

Phong cảnh hùng vĩ của núi non nhòa dần, thay vào đó là “hương vị” gần gũi của con người: cây cầu nhỏ, con đường mòn, vườn hoa, cây cối, nhà cửa, bãi cỏ

Đẹp như tranh.

Không muốn phản đối nữa.

Có thơ làm chứng:

Khô đặng lão thụ hôn nha, tiểu kiều lưu thủy nhân gia.

(Dịch thơ: Cây khô đổ bóng chiều tà/ Cầu xanh ngấn nước mái nhà liêu xiêu.)

Cây dây leo đã nhìn thấy rồi (chỉ có điều vẫn còn xanh, nhưng mùa thu đã đến rồi, “cây khô” đâu còn là xa vời?), cây cỏ thụ cũng đã nhìn thấy, cây cầu cũng có rồi, nước chảy, người ta... lại cộng thêm “con quạ chiều” là giáo sư Từ nữa, vậy là đầy đủ rồi.

Trước đây chỉ chú ý đến “nước chảy dưới chân cầu” mà quên mất “cây khô” và “quạ chiều”. Cực đẹp và cực xấu, sự sống và tàn lụi... câu thơ đã dung hòa giữa sự sống và cái chết để tạo ra một cảnh tượng tuyệt mỹ.

Hôn nha?

Con quạ lúc hoàng hôn? Hay là con quạ hoa mắt lúc hoàng hôn?

Cho dù là loại nào thì cũng vẫn phù hợp với giáo sư Từ của chúng ta. Một giáo sư của học viện Khổng Tử vừa già, vừa lùn lại vừa hói, gầy như que củi, lưng còng như thằn lằn ở nhà thờ Đức Bà, ngoài hình ảnh “quạ chiều” ra thì chẳng tìm ra được một cái Icon (biểu tượng) nào khác phù hợp hơn nữa cả.

Cửa nhà quả nhiên không khóa. Không đóng kín cũng chẳng mở toang.

Balance (cân bằng)?

Mở cửa đi vào bên trong, dường như là đi vào một “danh lam thắng cảnh”. Trên tường có tranh chữ, đáng tiếc là không hiểu ý nghĩa của những lời thơ trên đó. Màu sắc, mùi vị, phong cách, bài trí, dụng cụ gia đình... tất cả đều ảng phát hơi thở của văn hóa, nó đập vào mắt bạn, bao vây lấy con người bạn...

Hơi thở? Không khí?

Phòng ngủ, phòng khách, cầu thang... điển hình của phong cách kiến trúc Mỹ. Trong phòng ngủ có một cái Island (một cái bục tách biệt), một đầu to, một đầu nhỏ, giữa hai đầu to nhỏ là một đường gấp khúc hoàn hảo, chỉ có những người con gái vào loại “thượng hạng” mới có được những đường cong hoàn mỹ đến vậy.

Vẻ đẹp cấu trúc phương Tây, vẻ đẹp khí chất phương Đông, Đông - Tây kết hợp, phối hợp trong ngoài, chân thực tới mức có thể đưa tay ra chạm vào được, nhưng tuyệt đối không phải là thứ có thể cảm nhận bằng tay. Dường như có thể ngửi thấy được, nghe thấy được, nắm thấy được...

Oa... I'm in a we! (Cung kính nể phục)

Đây là một căn nhà kì diệu, tất cả mọi thứ dường như đang truyền đạt đến tôi một message (thông điệp), một message quý báu và bí mật. Không phải là sự truyền đạt về ngôn ngữ, không phải là sự truyền đạt về số hiệu, không phải là bất kì một hình thức truyền đạt hữu hình nào. Cái message đó nồng nàn trong không khí, bồng bềnh trong hơi thở của căn nhà, bao vây lấy tôi, tấn công tôi, khúc xạ vào trái tim tôi, khúc xạ vào não bộ của tôi, tôi có thể cảm nhận được, nhưng tôi không thể nào lí giải được.

Tôi cần thời gian.

Nếu như cho tôi sống trong thứ không khí này khoảng ba mươi ngày, tôi nhất định sẽ lí giải được cái message ấy.

Sống ở đây ba mươi ngày? Vậy thì sẽ thế nào nhỉ? Một không khí vừa cổ kính vừa hiện đại, vừa mang phong cách phương Tây lại vừa mang hương vị phương Đông, vừa đơn giản vừa thần kì, vừa tôn nghiêm vừa lãng mạn.

Một người đàn ông vừa già, vừa lùn lại vừa hói đầu.

Oh my g

Có một chiếc xe đang tiến lại gần. Càng gần hơn. Xe dừng lại. Tắt máy,

Có người đến gần. Càng gần. Gõ cửa. Đẩy cửa.

Quạ chiều về rồi!

Trái tim tôi bị đả kích.

Dường như có một lực từ trường khúc xạ ra khắp nơi, tôi bị trúng từ trường rồi, mặt đỏ lựng, tim đập nhanh, đầu nặng trĩu không sao ngẩng đầu lên được.

Tôi đứng nhặt giá ở bên cạnh cửa, đó sẽ là “cống hiến lớn lao” nhất của tôi dành cho buổi tối ngày hôm nay... nó sẽ được dùng ón mì lạnh. Tôi là một người ưa sạch sẽ, tôi không thể chịu nổi những cái rế giá thò ra bên cạnh những sợi mì. Dù sao thì tôi cũng đâu có việc gì để làm.

Tôi nhặt giá ở bên cửa.

Cảm thấy hình như quạ chiều đang lại gần... biết rằng quạ chiều đang lại gần.

Ngẩng đầu.

Một nụ cười hấp dẫn nhất thế gian.

Ngất lịm.

10. Chương 17-18

17.

Hoàng hôn. Ngược chiều ánh sáng.

Gió nhẹ mơn man qua những kẽ lá. Xanh thẫm... đỏ rực... úa vàng.

Mặt hồ xanh biếc, dòng nước long lanh phản chiếu ánh sáng mặt trời.

Đây là kiệt tác của ai? Sao mà quen thuộc... sao mà xa lạ thế?

Bắc Mỹ một chiều cuối thu. Một kiệt tác của thiên nhiên.

Rất ít khi để ý tới lá cây vào mùa xuân, mùa hè, nhưng đến mùa thu lại rất khó để không để mắt tới vẻ đẹp của những chiếc lá diệu kì... Thật là rực rỡ, những phiến lá như bị ai đó nhuộm màu trở nên thanh tao và nho nhã, thân cây vươn thẳng lên cao như sắp chạm vào bầu trời, giữa những phiến lá xinh đẹp đều có những khe hở chính xác như được đo đếm, khiến ỗi phiến lá đều có được khoảng trời xanh của riêng mình, đều có thể tự do rung rinh trong gió nhẹ.

Giữa trưa, bầu trời trong xanh như được tô điểm bởi những phiến lá úa vàng. Chiều tà, mặt trời nhuộm một lớp ánh sáng dịu dàng lên vạn vật. Cảnh tượng đẹp như một bức tranh sơn dầu.

Giữa bức tranh sơn dầu này, là một người đàn ông mặc áo phông màu vàng, đó là một màu vàng mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Có thể thứ màu này nếu mặc trên người của bất kì ai đều trở nên wadrobe disaster (thảm họa thời trang), nhưng khi được mặc lên người anh, nó lại trở nên vô cùng hoàn mĩ, khiến cho người ta phải thẫm ghen tị.

Cứ như thể anh được sinh ra để mặc những chiếc áo màu vàng như vậy.

Cứ như thể anh được sinh ra để đứng ở bên cạnh cánh cửa này, để tô điểm cho Master piece (kiệt tác) của thiên nhiên.

Người và cảnh hợp làm một.

Có một vẻ đẹp, có thể khiến cho bạn ghen lời, khiến bạn đờ đẫn, khiến bạn ngốc nghếch, khiến bạn thần thờ thốt lên rằng: “Đẹp quá!” rồi ghen lời không nói được thêm điều gì.

Tôi ngây dại.

I'm in a we!

Người đàn ông mặc áo phông màu vàng... là quạ... quạ chiều sao?

Chắc chắn không phải là quạ chiều.

Đầu anh ta không hói! Những sợi tóc mềm mại vẫn cứng đầu bám chặt trên trán, chẳng có dấu hiệu gì của bệnh hói, thậm chí còn có một lọn tóc “dũng cảm” lòa xòa xuống trước mặt, nghịch ngợm hàng mi anh.

Dáng người anh ta cũng không thấp! Một đứa cao như tôi mà còn phải ngẩng đầu.

(Đương nhiên là lúc đó tôi đang ngồi ở bậc cầu thang bên cửa. Ngồi ở đó, chỉ cần không phải là một midget (chú lùn) thì tôi đều phải ngẩng đầu nhìn. Nhưng tôi có khả năng đánh giá, đối chiếu sự vật.)

Anh ta không hề già! Khuôn mặt nhẵn bóng, sống lưng thẳng đứng.

Già? Lùn? Hói đầu?

(Chưa từng biết là Tiểu Lan cũng có tài lừa bịp kẻ khác. Sao phải lừa bịp tôi chứ? Lẽ nào sợ tôi sẽ yêu anh ta? Nhưng chẳng nhẽ tôi không có mắt chắc? Tôi có thể tự nhìn thấy được mà?)

(Giá trị kì vọng càng thấp thì càng dễ phát sinh bất ngờ. Có thể đây chính là mục đích mà Tiểu Lan lừa tôi? Vậy thì chúc mừng Tiểu Lan, cậu đã thành công rồi!)

Anh ta chắc chắn không phải là quạ chiều!

Liệu có phải là người chuyển đồ ăn đến không? Hay là một vị khách đến tham dự bữa tối? Là học sinh của giáo sư Từ? Con trai của... quạ chiều? Anh em? Chị em?

Tôi điên rồi, chị em gì cơ

Đợi anh ta mở miệng thì biết ngay anh ta là ai ấy mà!

Anh ta sẽ nói cái gì? Hiếu kì-ìng...

Tình huống tưởng tượng:

A: Bánh pizza của cô đã gọi, tôi mang đến rồi đây...

B: Xin hỏi đây có phải là nhà của giáo sư Từ không?

C: Xin lỗi, chúng tôi đến muộn!

D:.....

Suy đoán chấm dứt, anh ta lại mỉm cười.

Lại ngất lịm.

(Là đang cười với tôi sao? Chắc là đúng. Ở đây làm gì có ai khác, “các chị em” đang ở trong bếp cả rồi, chỉ có một mình tôi ngồi nhặt giá ở ngoài cửa thôi mà.)

Thôi không đoán nữa, đầu óc chẳng thể điều khiển được, Nụ cười của anh ta có độc, đi cả vào trong xương cốt. Tôi bị trúng đòn của anh ta rồi, hai chân mềm nhũn, đầu óc tê dại, tim đập thình thịch, hô hấp khó khăn.

Anh ta chắc chắn là quạ chiều, anh ta chỉ có thể là quạ chiều, tôi cảm thấy anh ta chính là quạ chiều, tôi biết rằng anh ta chính là quạ chiều. Anh ta cũng mang hơi thở giống như căn nhà này, anh ta chính là cái message ấy. Có anh ta, không khí của căn nhà này mới hoàn chỉnh, văn hóa Đông-Tây mới thực sự giao hòa. Anh ta là con mắt của rồng, là cốt cách của bức tranh thủy mặc, là trung tâm của căn nhà này. Không khí trong căn nhà này tồn tại là bởi vì anh ta.

Tôi đã từng nhìn thấy anh ở đâu

Trong giấc mộng?

Trước tượng Phật?

Trong kiếp trước?

Cổ họng khô đắng, nói không lên lời.

Anh ta sẽ nói gì?

A: Bọn em đến rồi à? Đã để bọn em phải đợi lâu, bởi vì hơi tắc đường...

B: Em chính là Hạ Phiêu phải không?

C: Anh mua gừng về rồi đây!

D:

Suy đoán chấm dứt, anh ta mở miệng rồi.

- Hi! Tôi đã về rồi đây!

“Hi” ai vậy? Là tôi sao?

Đưa mắt nhìn quanh, không có ai khác, các chị em đều ở trong phòng bếp, ở đây chỉ có một mình tôi, người đang ngồi ở bậc thềm nhặt giá để “Hi”.

Kí ức hiện về.

Chiều muộn, em trai đói, tôi cũng đói, nhưng mà mẹ vẫn chưa về. Các bà mẹ khác đều đã về nhà nấu nướng, chỉ nghe thấy tiếng dao băm cóc cóc trên thớt, tiếng nồi niêu lẳng xềng, tiếng người lớn nhắc nhở lũ trẻ con. Chỉ có nhà tôi, vẫn lạnh tanh, mẹ vẫn chưa về. Nhà không ra nhà, trong lòng trống rỗng, hoang mang. Sao mẹ vẫn chưa về nhỉ? Có chuyện gì xảy ra ư

Trời như muốn sập xuống!

Một vụn năm trôi qua, mẹ xuất hiện ở cửa, chậm rãi nói:

- Mẹ về rồi đây!

Nỗi lo lắng trong lòng tan biến như mây khói, cả hai chị em đều chạy ùa đến lục lọi túi xách của mẹ. Em trai tôi tinh mắt tìm thấy ngay túi đồ ăn điểm tâm và túi hoa quả, nó sung sướng la hét ầm ĩ.

Mẹ cười dãn dờ:

- Chia cho chị với, đừng có tham lam ăn một mình đấy!

Tiếng dao băm vào thớt, tiếng nồi xoong va chạm, tiếng mẹ mắng mỏ em trai tôi.

Mẹ tôi cũng về rồi! Nhà đã ra nhà rồi! Trái tim tôi thanh thản rồi.

Trời sẽ không sập xuống.

Nghĩ tới mức ngây ngô ra rồi, suýt chút nữa thì chạy đến lục lọi cái túi trên tay anh.

Cứ như thể tôi đã sống ở nơi này cả vụn năm rồi.

Tôi thường nhặt giá ở nhà bởi vì tôi thích ăn mì lạnh, bởi vì cả tôi và anh đều thích ăn mì lạnh, bởi vì tôi ưa sạch sẽ, không muốn nhìn thấy những cái rễ giá thò ra khỏi những sợi mì.

Làm mì lạnh mà thiếu gừng là không được, nhưng trong nhà hết gừng rồi!

Anh lái xe ra ngoài mua, tôi đợi ở nhà sốt ruột biết bao!

Anh không về, nhà không ra nhà, trong lòng trống rỗng, hoang mang, sao anh vẫn chưa về? Xảy ra chuyện gì rồi?

Trời như muốn sập xuống!

Một vụn năm trôi qua, anh xuất hiện ở cửa, chậm rãi nói:

- Hi! Anh về rồi đây!

18.

Con người không phải là động vật duy nhất trên thế giới biết vui mừng. Nhưng con người là động vật duy nhất trên thế giới biết cười.

Có người mỉm cười, là bởi vì yêu cầu nghề nghiệp, là để thu hút được khách hàng.

Có người mỉm cười, là bởi vì yêu cầu của sự nghiệp, là để giành được phiếu bầu.

Có người mỉm cười, là yêu cầu của quyền lợi, là để giành được sự khen ngợi.

Có người mỉm cười, là yêu cầu của tình cảm, là để giành lấy những cái ôm.

Nụ cười của anh ta không hề có mục đích quyền lợi, nó phát ra từ trái tim, từ thế giới của những cái ôm. Cuộc sống thật tuyệt diệu!

Anh ta có nụ cười quyến rũ nhất trên thế giới này!

Nhìn thấy nụ cười của anh, tôi không đói, cũng không khát nữa, không mệt mỏi, cũng không điên khùng nữa!

Tôi hoàn toàn rơi vào thế giới nụ cười của anh rồi.

Anh đi ngang qua chỗ tôi ngồi, đi thẳng vào trong bếp.

Tôi nghe thấy tiếng trái tim mình chùng xuống, giống như tiếng một hòn đá rơi xuống đáy giếng.

Tôi chỉ là một người đi theo, người đi theo thường là vô hình, không thể nhìn thấy. Khách mời chính đang ở trong nhà bếp.

Bố của Tiểu Lan là bạn của anh ta, Tiểu Lan nhờ anh ta mà ra được nước ngoài, mối quan hệ ấy... chắc chắn là rất thân thiết.

Mỹ Hoa cũng là nhờ anh ta làm thủ tục cho ra nước ngoài, mối quan hệ ấy chắc chắn là rất thân thiết.

Bọn họ đều đã quen biết anh ta đến cả vạn năm rồi, có được mối quan hệ mật thiết với anh ta, một mối quan hệ thân thiết đến không thể phá vỡ.

Thế nhưng trong một vạn năm đó, tôi ở nơi nào?

Trong một thế giới không có anh ấy!

Cuộc đời thật là bất công!

Một vạn năm quen biết, một vạn năm thân thiết... tôi vĩnh viễn không thể đuổi kịp. Giống hệt như một đứa trẻ học hành thua kém bạn bè, cho dù có nỗ lực đến mấy cũng không thể nào đuổi kịp chúng bạn.

Khó chịu quá! Cô đơn quá! Ghen tị quá!

Một giây cũng dài như cả năm.

Anh ta về rồi... đi lướt ngang qua chỗ tôi, lên 1

Ngoảnh đầu lại... lại là một nụ cười.

Anh ta có nụ cười quyến rũ nhất thế gian.

Nhìn thấy nụ cười của anh ta, tôi không khó chịu nữa, không cô độc nữa, không ghen tị nữa! Chỉ thất thần...

Đắm chìm vào thế giới nụ cười của anh ta.

Một bóng dáng... đã mang đi cả một thế giới. Một nụ cười, lại đem thế giới ấy quay lại.

Một nụ cười... khiến cho trái tim tôi rung động.

Hai nụ cười... khiến cho trái tim tôi chao đảo.

Ba nụ cười... khiến cho trái tim tôi đắm say.

Bốn nụ cười...

Đến lượt tôi cười.

Anh ta từ trên lầu đi xuống, trong tay cầm một cái máy ảnh kỹ thuật số cũ.

Cũ? Tốt thôi, nó cho thấy anh ta là một người trọng tình, cho thấy anh ta là một người hoài cổ, một người tiết kiệm, một người am hiểu kỹ thuật hiện đại, một người tự tin, cho dù máy ảnh có cũ đến thế nào cũng có thể chụp ra được những bức ảnh hoàn hảo.

Ba đưa con gái chen chúc bên nhau. Đứng. Ngồi. Nửa đứng nửa ngồi. Người đứng người ngồi. Phòng khách. Nhà bếp. Trước cửa. Sau nhà.

Chúng tôi giống như mặt trời đỏ rực chiều sáng của vùng trời phía đông. Chúng tôi giống mặt trời lúc chiều tà le lói ở vùng trời phía tây. Chúng tôi giống như bóng đèn Nhật Quang chiếu sáng mọi góc ngách trong căn nhà.

Lặng lẽ sửa sang đầu tóc, trang phục, nụ cười, biểu cảm, còn cả lí tưởng nữa. Hối hận vì đã tin lời Tiểu Lan: “già, lùn, đầu hói”. Tệ thật, tôi không trang điểm rồi!

Hoa phù dung nở trên mặt nước trong veo. Vẻ đẹp tự nhiên không cần trang điểm.

Trong mắt anh ta tôi có phải là một đóa phù dung không? Có lẽ chỉ là một bông hoa bông rách nát mà thôi.

Hoa bông mọc trên nước, trong ngoài ướt lướt thướt.

Tiểu Lan và Mỹ Hoa đều trang điểm rất kĩ lưỡng. Mắc lừa bọn họ rồi!

Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân.

Thua ngay từ vạch xuất phát.

Thua một bước đầu, các bước sau sẽ lại thua. Trái tim tôi cứ hoang mang, không nghe theo sự điều khiển của tôi.

Món ăn sở trường thành món ăn tồi tệ. Tệ hại, lại thua rồi!

Nhất định lúc hát karaoke không được để thua! Bình tĩnh, bình tĩnh lại! Hít thở, hít thở! Dốc hết bản lĩnh, cao giọng hát, không được hụt hơi, biểu cảm phải phong phú, phải truyền cảm.

Hát rất tình cảm, anh ta nói vậy.

Nói vậy là có ý gì? Tại sao không nói đến kỹ thuật? Tại sao không bàn về chất giọng? Tại sao chỉ nhắc tới tình cảm? Lẽ nào anh ta... đã... đi guốc trong bụng tôi rồi?

Hoang mang.

Khoảnh khắc có anh... bay bổng... bay bổng

Khoảnh khắc không có anh... trầm lắng... trầm lắng.

Nhớ anh.

Ngủ dậy nhớ, đi làm nhớ, về nhà nhớ, trái tim như dậy sóng, lâu lắm rồi không có thứ cảm giác đó... hoặc cũng có thể chưa bao giờ có thứ cảm giác đó.

Cuối cùng cũng không thể chịu nổi nữa. Nói với Tiểu Lan.

- Cái gì...? Anh ấy? Cậu thích anh ấy? Anh ấy lớn hơn cậu ngần ấy tuổi, đầu lại hói, người lại thấp?

(Đừng có lừa tôi, tôi sẽ không mắc lừa cậu nữa đâu!)

- Anh ý hói ở đâu? Thấp ở chỗ nào chứ?

- Đương nhiên là hói ở đầu, dáng người thấp chứ còn gì nữa. Chẳng nhẽ là dáng người hói, đầu thấp hay sao? Hài... thật không ngờ! Xem ra cậu rung rinh thật rồi! Thôi được, cậu phải gặp anh ấy đã, tôi có thể giúp cậu! Mấy ngày nữa tôi sẽ dẫn cậu đến lớp Thái cực quyền của anh ấy, sẽ nói dối là cậu cũng muốn học Thái cực quyền, cứ đến đó xem sao đã?

- Thái cực quyền? Không phải là nói dối, tôi thật sự muốn học Thái cực quyền đấy! Thái cực quyền tốt cho sức khỏe, lại có thể giảm béo, có thể... nói tóm lại là tốt, tôi muốn học Thái cực quyền!

- Muốn học Thái cực quyền á? Bắt đầu từ khi nào thế?

- Từ rất lâu rồi...

- Ha ha... thôi đừng có nói dối trước mặt tôi! Cậu thích học Thái cực quyền từ bao giờ? Tôi động viên cậu biết bao nhiêu lần mà cậu đâu có chịu học, giờ đột nhiên lại muốn học á? Cậu dám nói dối tôi, đã thế tôi không giúp cậu nữa!

- Thôi mà, tâu nói dối nữa đâu, tôi rất muốn gặp anh ấy!

Tôi đến Racequetball center (trung tâm tennis) để đánh bóng, đợi anh lái xe đến đón. Bình thường đánh bóng rất hăng, nhưng hôm nay sao chẳng mấy hứng thú. Đợi mãi, đợi mãi, cuối cùng cũng đến giờ.

Anh đỗ xe ở bên ngoài Parking lot (bãi đậu xe) chờ tôi.

Lại là một chiếc áo màu vàng nhưng mà chất liệu khác, mềm mại, trơn mịn, mang khí chất của thần tiên.

Quần áo của tôi thật nặng nề, lại còn phảng phất mùi mồ hôi. Thương hiệu. Nhãn mác. Chất liệu. Màu sắc... tất cả đều chỉ là những cái bề ngoài.

Khí chất thần tiên... xuất phát từ bên trong, vượt qua ranh giới giới hạn.

Tôi muốn tập Thái cực quyền, thật đấy, không phải là để gặp anh, mà là để xứng đôi với anh! Không thể để lúc nào cũng là anh lơ lửng trên bầu trời còn mình thì lê lét dưới mặt đất! Không thể để anh thành tiên còn tôi vẫn là đất.

Đột nhiên hiểu ra vì sao tôi lại phải rời xa người bạn trai đầu tiên, quá tầm thường, quá trì trệ, cứ như thể anh ấy đang giữ chặt tôi dưới mặt đất, còn tôi lúc nào cũng muốn hướng lên cao, giãy giụa muốn thoát khỏi lực hấp dẫn của mặt đất để bay lên bầu trời.

Mười lăm, mười sáu người bạn trai... toàn là loại trì trệ, còn trì trệ hơn cả tôi. Họ chẳng khác gì hòn đá tảng buộc vào người tôi, khiến tôi bị giữ chặt dưới đất, ngăn cản tôi thoát khỏi sức hút của mặt đất.

Tôi muốn cùng anh bay lên. Hãy hứa với tôi, đừng kéo tôi xuống, hãy cùng bay với tôi!

Có lẽ nói “cùng” còn hơi sớm. Tôi phải bay về phía anh. Hãy đợi tôi, tôi sẽ bay về phía anh!

Anh khởi động xe. Tôi như ngồi trên phi thuyền, mất cân bằng, đầu bị cố định, không dám ngoảnh mặt sang nhìn anh. Sut cả chặng đường đi tôi cứ cảm thấy cơ thể đang bồng bênh trôi.

Nhà thi đấu đại học C. Rất to. Rất đông người. Lớp trưởng là một người da trắng, lần trước đã gặp ở nhà anh, tên là Edward, là bạn thân của anh.

Edward tỏ ra rất kính nể anh. Toàn thân anh toát lên phong thái của một vị lãnh tụ vĩ đại. Anh vẫy tay bảo Edward cứ tiếp tục.

Đợi Edward cho khởi động xong, anh liền bước lên bắt đầu tập luyện.

Tôi ngây người.

Phong thái ấy... kĩ thuật ấy...

Anh là người hay là thần tiên?

11. Chương 19-20

19.

Charisma! Chính là từ này!

“Phong thái của lãnh tụ”? “Phong thái của thần tiên”?

Yes and no.(Đúng, nhưng mà cũng không đúng)

Chẳng ai có thể phiên dịch chuẩn xác từ này. Cũng chẳng ai có thể định nghĩa được chính xác từ này.

Trong bách khoa wikipedia có viết: Charisma refers to a rare trait found in certain human personalities usually including extreme charm and a ‘magetic’ quality of personality and/ or apperance along with innate and powerfully sophisticated personal municability and persuasiveness (Charisma chỉ một đ điểm về tính cách hiếm thấy, bao gồm cả sức hấp dẫn cực lớn, một kiểu tích cách hoặc vẻ bề ngoài có sức hút như sắt từ, có sức thấu hiểu và thuyết phục rất lớn).

Mê đắm. Sức hút. Nhân cách và vẻ bề ngoài. Khả năng giao tiếp. Khả năng thuyết phục.

Cái quái gì thế này? Thế mà cũng đòi định nghĩa à?

Vẫn là người Trung Quốc lợi hại nhất, trong những hoàn cảnh kiểu như thế này, chỉ cần một câu ngắn gọn là miêu tả hết: Chỉ có thể lĩnh hội, không thể diễn đạt bằng lời.

Không thể diễn đạt bằng lời thì thôi không diễn đạt nữa. Mọi người tự lĩnh hội đi vậy.

Anh đang luyện Thái cực quyền.

Trời ơi, thật là chẳng dễ dàng chút nào!

Sao đầu gối của tôi lại cứng thế này? (Chân của anh dẻo lắm, uốn éo dễ dàng. Trong khi chân của tôi cứng đờ, chỉ có thể đứng thẳng.)

Sao tay của tôi lại thẳng tưng thế này? (Tay của anh mềm mại uốn thành hình chữ U, còn tay của tôi thì cứng đờ dựng thành hình chữ V.)

Sao chân của tôi nặng nề thế này? (Anh như nổi trên mặt nước, còn tôi thì như bị cắm xuống đất.)

Sao mà đầu óc tôi chậm chạp thế này? (Anh chỉ ba động tác là hoàn thành, tôi thì cứ loay hoay mãi chưa xong.)

Anh giống như một thiên thần, bốn mươi đệ tử khao khát thành thiên thần đang follow (học theo) anh, trong ánh mắt lấp lánh sự sùng bái và ngưỡng mộ. Anh hoàn toàn không nhận ra điều đó, có vẻ như đây chẳng phải là chuyện gì to tát.

Anh bay bổng như thần

Học trò của anh vụng về bất chước.

Tôi, giống như một con rối bị giật dây trong tay một thằng nhóc nghịch ngợm.

Vô cùng sùng bái, vô cùng hoang mang, vô cùng tự ti, vô cùng hạnh phúc.

Đã hạ quyết tâm. Tôi phải học Thái cực quyền, học Thái cực quyền với anh. Anh dạy bao lâu tôi sẽ học bấy lâu. Anh mở lớp dạy bao lâu tôi sẽ làm học sinh của anh bấy lâu. Nếu như anh đổi nghề sang dạy thư pháp, vậy thì tôi cũng sẽ học thư pháp. Nếu như anh chuyển sang... quét rác... tôi cũng sẽ đi học quét rác với anh

Cuộc sống có mục tiêu. Cuộc sống có động lực.

Luyện xong Thái cực quyền, cùng nhau đi ăn. Nhà hàng Trung Quốc, một nhóm năm người, tôi, Tiểu Lan, Phòng Triển Huy, Edward, còn cả anh.

Gọi món ăn.

Tôi thích món phở Tinh Châu, đáng tiếc là trong menu không có món này.

- Có món phở Tinh Châu không?

- Dạ có, vì ít người gọi món này nên không viết trong thực đơn.

- Cho tôi một suất phở Tinh Châu nhé! Món tôi thích nhất đấy!

(Cô phục vụ ghi lại)

- Cũng cho tôi một suất phở Tinh Châu!

(Tim tôi như loạn nhịp)

Tại sao anh ấy cũng gọi phở Tinh Châu?

Đợi món ăn.

Trong lòng có một dấu hỏi lớn: Tại sao anh ấy cũng gọi phở Tinh Châu?

Tự hỏi không dưới bốn mươi lần, hai mươi lần có cùng một đáp án. Hai mươi lần còn lại có một đáp án khác.

A: Bởi vì anh ấy yêu tôi rồi!

B: Bởi vì anh ấy cũng thích ăn phở Tinh Châu.

Tôi thích đáp án A. Anh ấy đem lòng yêu tôi rồi, vì vậy mới gọi món giống tôi.

Tôi thích đáp án B. Cả tôi và anh cùng thích ăn phở Tinh Châu. Chúng tôi cùng là fan của phở Tinh Châu. Có phở rồi, soul (tâm hồn) đâu còn cách quá xa?

Khẩu vị giống nhau → dạ dày giống nhau → thể chất giống nhau → sở thích giống nhau → soul cũng giống nhau.

Đi đường vòng hơi xa một chút, nhưng đường đi cũng khá thuận lợi, chỉ cần kiên trì thì chắc chắn sẽ đến đích.

Đàn bà muốn nắm được đàn ông thì trước tiên phải “nắm” được cái dạ dày của anh ta đã.

Món ăn được mang đến rồi. Trước mặt tôi và anh đều là bát phở Tinh Châu. Đều là những sợi phở mềm mại, cùng là một loại rau, cùng là một loại tôm, cùng một loại thịt lợn... thịt gà... thịt bò

Những sợi phở dài nhuộm màu cà ri... màu vàng vàng... sợi dài như sợi dây thừng buộc chặt cái dạ dày của anh... rồi từ từ kéo lại phía mình... gần hơn... đã đủ gần... hôn lên môi anh.

Mặt nóng bừng, liếc mắt sang những người khác... không ai phát giác ra. Nhìn trộm anh một cái... tương đối bình tĩnh.

Thời gian một bữa cơm.

Thời gian một bữa cơm là bao lâu? Nửa tiếng? Một tiếng?

Hôm nay mới biết, thời gian một bữa cơm = thời gian của một cái chớp mắt.

- Phiêu, lát nữa có mấy người bạn làm ăn ở trong nước sang, bọn tôi phải đến một phòng Bia private (tư nhân, riêng tư) gặp họ. Cậu có đi không?

- Bọn tôi? Là những ai?

- Đương nhiên là mấy người chúng ta...

- Anh ấy... cũng đi chứ?

- Anh ấy là bạn của mỗi người chúng tôi, đương nhiên cũng sẽ đi.

- Tôi có thể đi cùng với các cậu không?

- Không thể thì tôi hỏi cậu làm cái gì?

(Suýt ngất) – Tôi đi! Tôi đi với mọi người! (Đừng có mà vội vàng như thế!)

Trong phòng Bia VIP. Đèn sáng. Bàn bia. Đồ uống. Giọng nói thì thầm.

Không dám nói chuyện với anh, cảm giác với anh quá mãnh liệt, sợ bị người khác nhìn ra, sợ bị anh nhận

Không hiểu tình hình trong nước, không biết làm ăn buôn bán, không dám nói chuyện với bọn Tiểu Lan, sợ bị người khác trách rằng nói chuyện ngoài chủ đề.

Nói chuyện với Phòng Triển Huy vậy, vừa hay không phải là người trong nước, là người Lào, nói tiếng Anh địa phương, tướng mạo giống như Hồng Kim Bảo lúc còn trẻ, di dân tới Nam Mỹ sau đó chuyển đến Bắc Mỹ, lấy một cô vợ da trắng người Mỹ học ngôn ngữ, không tìm được việc. I doubt (Tôi không tin), có lẽ là không tìm. I suspect (Tôi nghi ngờ là đúng như vậy), mẫu người khép kín, ít ra ngoài, mọi việc đều dựa vào chồng.

Hôn nhân bế tắc.

Người đàn ông trong cuộc hôn nhân bế tắc, có một sức hấp dẫn đặc biệt. Nếu như bọn họ than khổ, bạn sẽ mềm lòng. Nếu như bọn họ không than khổ, bạn sẽ cảm thấy cung kính nể phục.

Người phụ nữ trong cuộc hôn nhân bế tắc có một sức bài xích đặc biệt. Nếu như họ than khổ, bạn sẽ cho rằng họ là những người hay than vãn. Nếu họ không than khổ, bạn sẽ nghĩ rằng họ đã tê dại.

Người đàn ông trong cuộc hôn nhân bế tắc than thở rằng bế tắc chỉ có một mục đích duy nhất: khổ.

Người đàn ông trong cuộc hôn nhân bế tắc nói chuyện hôn nhân chỉ có một mục đích duy nhất: tán tỉnh.

Tôi là đàn bà, tôi cũng bế tắc nhưng vẫn chưa kết hôn.

Có phải tôi rất có sức hút đối với những gã đàn ông bế tắc trong hôn nhân? Tôi có giống hồ li tinh không? Hay là giống một cái “thùng rác”?

Chắc chắn là tôi giống một cái thùng rác rồi!

Hồ li tinh đi quyến rũ đàn ông chứ không phải là bế tắc bởi vì những gã đàn ông bế tắc trong hôn nhân. Nhưng cái “thùng rác” lại bế tắc bởi sự bế tắc của đàn ông. Đàn ông trút hết tâm sự, bế tắc của mình ra rồi phải dứt bỏ đi, để lại cái “thùng rác” ở lại từ từ xử lý cái bế tắc ấy.

Thôi thì thùng rác cũng được! Giờ tôi chỉ cần một người nói chuyện với mình, mà Triển Huy chính là ứng cử viên số một. Triển Huy là môn sinh tâm đắc nhất của anh ấy, bất kỳ một ai có liên quan đến anh đều là một mắt xích kết nối giữa tôi và anh ấy.

Muốn Triển Huy nói về anh nhưng không biết phải khơi gợi như thế nào, đành phải im lặng nghe nỗi bế tắc của Triển Huy. Không biết bản thân mình đang kể cái gì, chỉ biết trong lòng dậy nên một cảm xúc, nhưng lại phải che giấu lại, thật không mấy dễ dàng! Xem ra tôi không thích hợp để làm nhân viên FBI (cục điều tra liên bang Mỹ, phụ trách bảo vệ an toàn trong nước).

Cũng may là Triển Huy nói tiếng Anh mà những bí mật trong lòng tôi đều viết bằng tiếng Hán, chỉ cần tôi không tự phiên dịch ra là có thể giữ kín bí mật ở trong lòng.

Tôi liếc mắt nhìn anh. Anh đang hút xì gà, dáng vẻ rất quyến rũ. Từ nhà thi đấu chuyển sang phòng Bia, từ nơi ánh sáng chói lọi chuyển sang nơi có ánh điện mờ nhạt, vòng hào quang ánh sáng trên người anh đã nhạt bớt, đặc điểm của người đàn ông độc thân đột nhiên lộ ra đôi chút.

“Đàn ông độc thân”, cụm từ đáng yêu nhất trên đời!

Đàn ông độc thân có đặc điểm gì?

Tôi cũng không biết, chỉ biết anh không giống như Triển Huy, người đàn ông đã rơi vào bế tắc hôn nhân.

Triển Huy công một cuộc hôn nhân đi lại trên mặt đất, anh độc thân bay lượn trên bầu trời. Triển Huy bế tắc vì hôn nhân, anh vĩnh viễn không như vậy. Anh là mẫu đàn ông có thể mang theo bất kỳ người nào khác lên thiên đường, chỉ cần anh muốn, chỉ cần anh vươn tay ra.

Rất muốn đi về phía đó, ngồi xuống bên cạnh anh, cho dù không nói một câu gì.

Đếm nhẩm trong đầu, ba phút nữa... tôi sẽ đi về phía anh, n với anh rằng: “Hi! Xin chào, em muốn học Thái cực quyền với anh!”

Ba phút trôi qua... lại ba phút nữa trôi qua... tôi giống hệt như một cây đa già, gốc rễ đã ăn sâu vào lòng đất, không sao nhấc bước lên được.

Thời gia cứ thế trôi đi, cơ hội cứ từ từ biến mất.

Giải tán rồi. Cuộc gặp mặt chấm dứt.

Tôi vẫn chưa thể nói chuyện riêng với anh thì cuộc gặp mặt đã kết thúc.

Tiếc nuối. Hối hận.

Hối hận. Tiếc nuối.

20.

Trên đời chẳng có bữa tiệc nào là không tàn.

Tạm biệt. Bye bye. Đi cẩn thận. Drive carefully!

Nhưng tiệc tàn không phải là ngày tàn của thế giới.

Vẫn còn lại ba người chúng tôi: tôi, Tiểu Lan và anh.

Anh chở chúng tôi đến, còn phải chở chúng tôi về.

Sao có thể quên chuyện này cơ chứ? Một niềm vui bất ngờ. Ngồi vào xe của anh, chìm vào sự ngọt ngào đầy mê hoặc.

Tiểu Lan quả nhiên không hổ danh là dân nhà võ, rất cởi mở, giỏi xã giao, nói chuyện suốt quãng đường về. Bọn họ có cùng người quen, cùng bạn bè, cùng quá khứ. Một mối quan hệ dây mơ rễ má, vô cùng bền chặt.

Cảm giác một người đi theo lại tìm đến... người đi theo luôn là kẻ tàng hình.

Đến nhà Tiểu Lan rồi. Chưa đến nhà tôi.

Tim đập thình thịch.

- Em ở lại ngủ nhà Tiểu Lan một đêm nhé! – Anh đề nghị.

Tim như ngừng đập.

- Không được đâu, em ở chung với người ta, làm gì có chỗ cho cô ấy ngủ lại? Anh trai à, làm phiền anh, tốt bụng thì tốt cho trót, anh lái xe đưa cô ấy về nhà đi!

Ngồi cùng trong một chiếc xe với thần tiên? Không có người thứ ba? Chỉ có hai người chúng tôi? Ôi trời ơi, thần kinh của tôi có chịu đựng được thứ hạnh phúc quá sức lớn lao này không? Không dám ngồi phía trước, đành phải ngồi ra phía sau xe.

Xe lăn bánh.

Chóng mặt quá, tim đập nhanh quá, cảnh sắc bên trong và bên ngoài xe như lộn lộn với nhau.

Cơ hội tốt biết mấy! Nên làm gì đó chẳng? Làm gì bây giờ? Họng khô đắng. Khẽ hắng giọng, nào ngờ bắt đầu ho, ho tới mức đỏ hết cả mặt, giọng nói lạc đi.

- Công việc của em có bận không?

- Hơ? Đang hỏi em à? You mean (Ý của anh là)... công... công... việc? Hơ... (Công việc là ai nhỉ? Tôi có quen người này sao?)

Trầm ngâm suy nghĩ.

Ánh bên ngoài cửa sổ hắt vào, không sáng lắm, nhưng vẫn đủ để tôi nhìn rõ khuôn mặt của anh. Nụ cười nở trên môi anh... quyến rũ...

Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu: You mean... work (Ý của anh là “công việc”)?

Lại một nụ cười nữa. Có chút gian xảo, có chút tinh nghịch.

Chột dạ. Lấp bắp:

- À... cũng không bận lắm. Thế công việc của anh có bận không?

- Cũng ổn, không nhiều lắm, dạy quen rồi cũng thấy rất đơn giản!

Không ngờ thần tiên cũng biết nói những chuyện tầm thường này.

- Nhà em có mấy người? Bố mẹ ở đâu? Đến Mỹ khi nào? Có thích nước Mỹ không?

Giọng nói của anh rất chậm rãi, nhẹ nhàng, ấm áp, hiền hòa. Những câu chuyện tầm phào được phát ra từ cái miệng của anh, giống như những cơn sóng vỗ vào vách đá, tiết tấu nhịp nhàng, âm sắc tự nhiên, không nhanh không chậm, rất dịu dàng.

Anh ấy hỏi, tôi đáp. Trên trời dưới biển, hỏi gì đáp nấy.

Không dám hỏi anh. Không biết là sợ cái gì. Những thắc mắc trong lòng dường như đã bị tiêu hóa hết mất rồi.

Khó khăn lắm mới rặn ra được một câu hoàn chỉnh:

- Em thấy ở đây... hơi bức bối, nhịp sống... hơi chậm.

- Chậm cũng tốt chứ sao, có thể tự kiểm soát! Nhịp sống quá nhanh cứ như thể bị ai đó lôi đi vậy!

Oa! Quả là chân lí! Xuất khẩu thành “chân lí! Quả nhiên là thần thánh, thật quá sức ngưỡng mộ! Phải ghi nhớ câu nói này để làm câu nói tâm đắc nhất.

Đến rồi ư? Đến nhanh thế sao? Lẽ nào anh ấy đi đường tắt? Phóng nhanh vậy sao? Anh ấy biết bay à? Chẳng phải nói chậm là tốt hay sao?

Chết rồi! Không tìm thấy chìa khóa. Vứt đi đâu rồi? Làm thế nào bây giờ? Không có chìa khóa làm sao vào nhà được?

Chân tay lóng ngóng, vội vàng tìm kiếm. Mất điểm quá đi! Một đứa con gái buông quăng bỏ vãi, ruột để ngoài da.

Lại giở trò đúng không? Đâu có, tôi thực sự không tìm thấy chìa khóa mà, tuyệt đối không phải là bày trò đâu! Tôi thề có trời, tôi không tìm thấy chìa khóa thật!

- Có phải em để trong túi áo mà em đã thay ra không?

Áo đã thay ra? A, đúng rồi, áo khoác của tôi, sao có thể quên áo khoác cơ chứ? Tìm kiếm... dưới sự quan sát của anh. Tìm thấy rồi! Trong purse (túi xách) của tôi. Giờ chìa khóa lên show trước mặt anh, anh mỉm cười như muốn nói: “Đồ ngốc!”

Tôi ngây người, ánh mắt thương cảm ấy... khiến người ta say đắm.

Bốn mắt nhìn nhau. Tôi dường như quên mất cả không gian và thời gian.

- Đến nhà rồi, nghỉ sớm đi!

(Đuổi khách rồi sao? Đau lòng!)

- Vậy... em xuống xe đây!

- Cần thận nhé!

(Dịu dàng. Anh quan tâm, em vui mừng.)

- Ok!

Đi đến cửa, mở khóa, đẩy cửa, ngoảnh đầu nhìn anh.

Anh dựa người vào cửa xe, vẫy tay rồi bước vào trong xe, đóng cửa xe lại... Vèo... biến mất rồi!

Thật là hối hận! Chính sửa lại đoạn đối thoại ban nãy một chút:

Nam chính: Em đi cẩn thận!

Nữ chính: Không sao, anh sẽ bảo vệ em mà!

(Thật là lãng mạn biết bao! Đáng tiếc là cuộc sống luôn không như người ta mong muốn.)

Quay người lên cầu thang, cảm giác ngọt ngào trào dâng trong lòng.

Tôi nghĩ thấy dư vị của tình yêu.

Học bù. Khổ luyện Thái cực quyền. Lần sau gặp mặt sẽ tạo cho anh một bất ngờ.

Thái cực quyền: trước khi trời đất phân chia, nguyên khí hòa làm một, tức là Thái sơ, cũng là Thái nhất. Nguyên khí hỗn độn bất phân, hoặc là dương cương, hoặc là âm nhu, thiên biến vạn hóa, tác dụng vô cùng.

(Xin hỏi nhỏ một câu: nguyên khí hỗn độn bất phân có phải giống như một đám mây rất lớn lơ lửng giữa bầu trời không? Không phải, không phải, trời đất còn chưa phân chia, thế thì làm gì có sự phân biệt giữa trời và đất? Khó quá! Không thể tưởng tượng ra được cảnh tượng trời đất không phân chia. Thôi khó quá, bỏ qua.)

Thái cực quyền đồ có hình tròn, bên trong bao gồm hai nửa đen trắng có hình giống như con cá.

(Chúa ơi, hóa ra là cá à? Thế mà tôi còn tưởng là... hai con nòng nọc cơ! Hai con cá, một đen một trắng, một đục một cái. Đầu con cá đục nối vào đuôi con cá cái. Đầu con cá cái nối vào đuôi con cá đục... Nếu như anh ấy là con cá đục, còn tôi là con cá cái đó. Dừng lại ngay, ảnh hưởng đến học tập quá! Bỏ qua.)

Triết học Đạo gia truyền thống của Trung Quốc cho rằng vạn vật trên thế giới đều là do ‘âm’, ‘dương’ tạo thành, hơn nữa hai mặt âm, dương bắt buộc phải cân bằng. Vạn vật trên thế giới đều ở trong trạng thái phát triển không ngừng trong sự cân bằng.

Môn võ thuật có tên là “Thái cực quyền” này đã xuyên suốt nguyên lý hài hòa, cân bằng để rèn luyện võ thuật, nghiên cứu nguyên lý quyền thuật.

Thông qua việc tìm kiếm sự cân bằng và hài hòa cho cơ thể người để đạt được mục đích khỏe mạnh và trường thọ.

Thông qua việc làm rối loạn sự cân bằng và hài hòa của đối phương để giành được thắng lợi.

Thông qua việc tìm kiếm sự cân bằng và hài hòa của đối phương để giành được thắng lợi.

Thông qua việc tìm kiếm sự cân bằng và hài hòa giữa con người và giới tự nhiên, đạt đến mục đích “trời và người hòa là một”, tận dụng tự nhiên để cải tạo tự nhiên.

(Sao tôi cứ thấy Thái cực quyền giống như là màn đạo đầu ái ân? Mơn man, chậm rãi, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải... tất cả các bộ phận đều được vuốt ve. Khúc đạo đầu... ừm... khúc đạo đầu! Ngất! Lại lạc đề rồi!)

Màn đạo đầu Thái cực quyền...

m and (và) dương...

Hùng hực... rạo rực...

Hai con cá...

Các đục và cá cái...

Một khối hỗn độn...

12. Chương 21-22

21.

Một khối hỗn độn.

Quay cuồng. Quay cuồng. Nhẹ nhàng dâng lên. Từ từ lắng xuống. Dâng lên trên tạo thành trời, chìm xuống dưới biến thành đất.

Giữa trời và đất có một địa cầu. Trên địa cầu có một nước Mỹ. Trong nước Mỹ có một bang D, phía tây bắc bang D có một thành phố E. Phía đông nam thành phố E có một đại học C. Gần đại học C có một chung cư. Tầng hai chung cư có một căn hộ. Trong căn hộ đó có một gian phòng ngủ. Giữa gian phòng ngủ có một cái giường lớn. Trên cái giường lớn đó có... tôi.

Tối qua hơi quá sức. Mệt. Lười biếng. Không muốn đi làm. Nhưng lại không thể không đi làm. Chán

Không biết Tiểu Lan có giúp tôi set up (xây dựng) một cái date (hẹn hò) mới cho tôi không? Sao chẳng thấy tin tức gì cả?

Liệu có phải Tiểu Lan đã try (cố) rồi nhưng anh ấy không đồng ý?

Anh ấy có không đồng ý thì cậu cũng phải nói với tôi một tiếng chứ? Cứ chờ đợi như chờ đợi ngày hành hình thế này khó chịu chết đi được!

Nhờ người chẳng bằng nhờ dựa vào chính bản thân mình.

Chủ động xuất kích thôi, chớ ngồi yên mà chờ đợi nữa!

Không được, không được quá vội vàng! NO, không phải là không được vội vàng mà là không được tỏ ra quá vội vàng!!!! Hừ, Hạ Phiêu mình bắt đầu nhát gan từ bao giờ vậy? Thích thì tìm cơ hội tiếp xúc đi thôi, muốn date thì cứ nói thẳng, sao phải nghĩ ngợi nhiều như vậy? Mà tưởng rằng đây là Trung Quốc chắc?

Cái gì? Con gái Trung Quốc nhất định phải tỏ ra e dè, ngại ngùng á? Đã thời đại nào rồi? Nói không chừng con gái Trung Quốc còn bạo dạn hơn cả con gái Mỹ ấy chứ.

Thứ mà người Trung Quốc thiếu chính là tinh thần sáng tạo. Không, nên nói là môi trường cổ vũ sự sáng tạo mới đúng. Chẳng ai muốn làm trò hề cho thiên hạ. Chỉ cần có một người tiên phong, đặc biệt nếu thành công, người Trung Quốc sẽ nhanh chóng đuổi kịp. Cứ nhìn những hàng hiệu được làm nhái bởi Trung Quốc mà xem, chẳng giống y hệt đồ thật ấy chứ!

Tôi là người Trung Quốc vào đây làm gì? Tôi đâu có phải là người Trung Quốc? Giờ tôi lại chẳng sống ở Trung Quốc. Chi bằng cứ nghĩ đến con gái Mỹ thôi!

Không được! Mặc dù đây là Mỹ, nhưng anh ấy... chắc chắn là công dân Mỹ rồi, nhưng mà... ai mà biết được? Có khi cốt cách của anh ấy vẫn là người Trung Quốc cũng nên? Hơn bốn mươi tuổi rồi, ít nhất cũng có đến tám mươi phần trăm cốt cách có in “Sản xuất tại

Hãy xem con gái Trung Quốc theo đuổi con trai như thế nào.

Sáu điều đại kỵ khi con gái theo đuổi con trai:

1. Chờ vội vã:

Không được quá mức lộ liễu như đang giương biển “em đang theo đuổi anh”, nếu không sẽ tự biến mình thành một tên “yêu râu xanh”. Để tránh làm đối phương nảy sinh tâm lý cảnh giác, bạn nên biết chừng mực để không làm anh ấy sợ chạy mất dép.

2. Không được đeo bám:

Đeo bám là quyền lợi đặc biệt của con gái nhưng lại là “tử huyệt” của đàn ông. Đàn ông sợ nhất là những cô gái cứ vô duyên vô cớ đến đeo bám mình. Những cô gái chủ động đi tìm tình yêu ình nên biết tiến biết lùi, nếu thấy tình hình trước mắt không mấy khả quan nên biết tự rút lui. Anh ấy đã tỏ vẻ không muốn nhận lời hẹn hò, nếu bạn còn tiếp tục nài nỉ e rằng không những không nắm bắt được trái tim người đàn ông mình thích mà còn khiến cho anh ấy tìm mọi cách né tránh bạn! Biết nhu biết cương mới là cá tính của con gái hiện đại!

3. Không khép mình:

Nếu như đã chủ động theo đuổi người ta, bạn nên cởi mở một chút. Thực ra cho dù là ai theo đuổi ai thì tự nhiên và dễ chịu đều là những nguyên tắc giao tiếp cơ bản giữa nam và nữ. Bạn không vì nói chuyện với bạn bè mà hơi tí đỏ mặt chứ? Nếu như lúc bạn nhìn thấy anh ấy mà tim đập loạn xạ, mặt đỏ tía tai, toát mồ hôi hột, nói năng lắp bắp... thì không chỉ bản thân bạn khó xử mà anh ấy cũng sẽ cảm thấy ngại ngùng.

4. Tránh suốt mướt, ủy mị:

Người hiện đại đều sợ những chuyện ủy mị, suốt mướt. Những câu chuyện bạn tự cho là rất lãng mạn, ví dụ như tặng hoa, tặng kẹo, tặng thơ... nhưng đối phương có phải là một người lãng mạn giống bạn? Nh trước con mắt của đám đông, bạn càng có những hành động thân mật quá mức khiến cho anh ấy trở thành trò cười cho thiên hạ thì bạn và anh ấy càng không có tương lai

5. Không ép buộc:

Ai cũng sợ bị người khác ép buộc, bắt mình phải trả lời là Yes or No (Có hay không), chẳng để cho người ta một con đường lui, tin chắc rằng phần lớn đàn ông đều né tránh những người phụ nữ như vậy. Theo đuổi đàn ông là một quá trình rèn luyện sự kiên nhẫn. Dục tốc bất đạt.

6. Không nhu nhược:

Theo đuổi đàn ông không phải là hoàn toàn phục tùng, ngoan ngoãn nghe lời anh ta. Nhu nhược, gọi dạ bảo vâng chỉ khiến cho anh ấy nghĩ rằng bạn là một người không có chủ kiến, lâu dần sẽ có thái độ khinh thường bạn. Cho dù là theo đuổi đàn ông thì bạn cũng cần phải có cái tôi của mình!

Hừ dường như câu nào cũng có lí! Nhưng từ đầu đến cuối dường như chẳng thấy nói phải theo đuổi như thế nào. Chỉ thấy cấm cái nọ, cấm cái kia, thế thì theo đuổi cái quái gì?

Vứt mẹ nó đi! Bản cô nương đây theo đuổi đàn ông... chẳng có cấm kị cái gì hết! Chỉ cần thật lòng, sợ gì không làm được?

Biết rõ trong hang có hổ, vậy mà vẫn nhắm hang hổ mà đi.

(Vớ vẩn! Núi không hổ thì chỉ là núi không, mà núi không thì tôi lên đó làm quái gì? Bản cô nương đây phải nhắm núi có hổ mà tiến. Hổ thì có gì đáng sợ chứ? Sợ bị ăn thịt à? Hổ ăn thịt tôi chẳng sợ, chỉ sợ hổ không chịu ăn thịt tôi mà thôi!)

Trên đời không có đàn ông, chỉ sợ lòng không bền.

(Đàn ông không có thì bền lòng làm cái gì?)

Thôi bỏ đi, ca dao tục ngữ chỉ là những thứ vô giá trị, tự mình động tay động chân thôi!

Kĩ năng theo đuổi đàn ông của con gái thời đại điện tử: viết email.

Muốn tìm thấy hòm thư điện tử của anh ấy chẳng phải là điều quá khó. Giảng viên trong trường, lại biết tên rồi nên chỉ cần lên mạng tra là được. Nhưng bức thư này... sao mà khó viết quá!

Viết đến n lần, sửa đến n lần, cuối cùng viết ra một thứ có đến bốn điểm không giống: không giống thư tình, không giống thư cảm ơn, không giống thư mời, cũng chẳng giống bài tập.

Tư tưởng trung tâm: Người sống ở hải ngoại, hữu nghị gửi đồng bào, đều là thân cô độc, tội gì mà chẳng yêu?

Đại ý các đoạn: Anh trai à, có thời gian có thể cùng hangout (đi chơi, giết thời gian).

Tái bút: số điện thoại, địa chỉ hòm thư, địa chỉ nơi ở (Không phải cố ý đâu, đó chẳng qua chỉ là một mặc định trong hòm thư của tôi thôi).

Văn phong: nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, bình thản, chỉ là nói chuyện phiếm.

Kích vào "send"... tất cả sụp đổ.

Đợi hồi âm.

Có thể anh ấy sẽ không hồi âm.

Có thể gửi nhầm địa chỉ

Có thể... đã hết những cái "có thể" rồi.

Đá chìm đáy bể.

Đá chìm đáy bể là sao? Hòn đá ném xuống biển, có làm thế nào cũng chẳng thể vớt lên được, chỉ có thể để mặc vậy thôi. Hơn nữa một hòn đá rơi xuống biển, chìm thì cũng chìm rồi, trên đời thiếu g

đá mà phải phí công tìm kiếm

Nhưng đó chính là trái tim của tôi?

Đàn ông theo đuổi đàn bà: cách một tấm màn. Đàn bà theo đuổi đàn ông, cách một ngọn núi.

Cách một ngọn núi là sao? Trên núi chẳng phải có đường vòng qua núi sao? Nói không chừng còn có đường hầm qua núi ấy chứ? Nếu như có đường vòng qua núi thì lái xe theo đuổi là ok. Nếu như có đường hầm thì lái xe qua đường hầm là ổn.

Giữa tôi và anh chẳng cách biệt cái gì cả, nhiều nhất chỉ là một cái hồ. Lái xe men theo ven hồ xinh đẹp là có thể đến nhà anh ấy rồi.

Nhưng mà... nhưng mà... con đường dẫn vào tim anh vẫn chưa tìm thấy.

Có lẽ tôi không nên viết thư gửi anh ấy trước? Làm cho anh ấy sợ rồi chẳng? Khiến cho anh ấy khinh thường? Nghe nói phần lớn người Trung Quốc đều không thích con gái chủ động theo đuổi con trai, bọn họ thậm chí còn tỏ ra khinh thường.

Tại sao con gái lại không được theo đuổi con trai?

Bởi vì đàn ông sẽ khinh thường bạn! Con gái sinh ra là để cho người ta theo đuổi chứ không phải là theo đuổi người ta. Trong thời đại ngày xưa đều là đàn ông theo đuổi đàn bà, đều phải ném trái cảm giác đau khổ, khó khăn.

Hiện giờ? Hiện giờ có gì khác sao? Nhà ở đã có chưa? Xe cộ đã có chưa? Chưa có? Không có thì theo đuổi cái nổi gì? Đúng là không biết tự lượng sức mình.

Nói tóm lại... tựu trung lại... độ khó mà những kẻ theo đuổi phải thực hiện càng cao càng thể hiện được giá trị của kẻ được theo đuổi. Đàn ông có vượt qua được những thử thách thì mới có đủ tư cách nắm tay cô dâu. Trải qua một loạt những thử thách đó cho thấy: Thứ nhất, con gái nhà ta có giá trị, nếu không thì đứa nào chịu bỏ công sức theo đuổi? Thứ hai, kẻ theo đuổi là người có khả năng, gả con gái cho hắn ta rồi không sợ con gái mình phải chịu khổ. Thứ ba, vất vả lắm mới có được vợ, kẻ theo đuổi đâu dám không trân trọng?

Không phải trải qua các thử thách, con gái lại quay lại theo đuổi con trai, chắc chắn là loại người vội vàng “gả” mình đi.

Vội vàng gả mình đi thì có gì mà không đúng cơ chứ?

Ha ha, chẳng có gì là không đúng. Hàng tồn kho.

Hàng tồn kho thì có gì không được chứ? Vật báu quốc gia, có bán cũng không bán được.

Thời đại “thử thách kết hôn” là thời đại phụ nữ bị đem ra làm sản phẩm. Đàn ông phải trải qua rất nhiều thử thách để cưới vợ, phụ nữ thì không, là bởi vì một khi đã lấy chồng rồi, phụ nữ sẽ trở thành tài sản của đàn ông, đến ở nhà của đàn ông, con mang họ chồng. Phụ nữ sống là người của nhà chồng, chết làm ma nhà chồng. Mua hàng đương nhiên phải trả tiền, vượt qua thử thách tương đương với nhiệm vụ... trả tiền.

Phụ nữ thời đại ngày nay, sau hôn nhân không còn là tài sản của đàn ông, trước hôn nhân cũng không cần đàn ông phải bỏ tiền mua.

Tôi theo đuổi anh ấy thì tôi vẫn là tôi. Anh ấy theo đuổi tôi, tôi cũng vẫn là tôi. Lẽ nào tôi theo đuổi anh ấy thì tôi sẽ biến thành một người khác? Hoặc nếu anh ấy theo đuổi tôi thì giá trị của tôi sẽ tăng lên gấp bội?

“Hàng tồn kho”... người khác có nghĩ như vậy tôi cũng chẳng quan tâm. Nhưng liệu anh ấy có nghĩ như vậy không nhỉ? Chắc là không đâu, anh ấy là thần tiên mà, thần tiên thì làm sao có những suy nghĩ trần tục như vậy chứ? Tôi mười tuổi, tồn kho đã mười năm. Anh ấy hơn bốn mươi tuổi, tồn kho đã hơn hai mươi năm rồi. Đã cùng là hàng tồn kho, vì tình yêu thì cần gì để ý đến chuyện ai theo đuổi ai chứ?

Nhưng mà anh ấy... tại sao đến giờ vẫn chưa email lại ỉnh? Cũng chẳng gọi điện thoại, có phải là không nhìn thấy số điện thoại để lại trên email không? Rất có thể. Nhưng mà ít nhất cũng phải gửi email hỏi âm chứ?

Ngay cả email cũng không hỏi âm lấy một cái! Vô lí! Quá bất lịch sự! Tôi đâu có nói là muốn date với anh đâu? Chỉ nói muốn cùng hangout thôi mà, anh HANG hay là không HANG thì cũng phải hỏi âm chứ?

Hangout, anh có hiểu không hả? Hangout chính là... thôi chết rồi, liệu có phải anh ấy không hiểu từ Hangout không nhỉ? Anh ấy xuất thân là người học tiếng Trung, ngay từ khi sinh ra đã học tiếng Trung, học Trung văn ở Trung Quốc, đến Mỹ cũng vẫn học Trung văn, có lẽ anh ấy... thật sự không hiểu hangout. Có khi còn tưởng là tôi định “treo cổ” anh? Treo cổ anh thì chúng trước bàn dân thiên hạ?

Thảo nào anh ấy không hỏi âm? Chắc là bị tôi dọa cho chết khiếp rồi.

Nếu như tiếng Anh của anh ấy tệ đến vậy... thì làm sao anh ấy đến Mỹ làm giáo sư được chứ?

Có lẽ mấy ngày nay anh ấy bận quá chẳng? Mặc dù anh ấy nói dạy học cũng không bận lắm, nhưng mà... liệu có phải anh ấy còn phải dạy Thái cực quyền không? Nói không chừng còn tham gia các hoạt động xã hội, đợi anh ấy bận rộn nốt thời gian này...

Có khi nào anh ấy có bạn gái rồi không? Tiểu Lan nói anh ấy chưa có bạn gái, nhưng Tiểu Lan có phải đi guốc trong bụng anh đâu, làm sao biết được rốt cuộc anh ấy đã có bạn gái hay chưa chứ? Một số người bảo thủ thường không bao giờ công khai trước khi bạn gái chính thức nhận lời. Còn về những người bảo thủ cực kì... đã kết hôn đến cả chục năm rồi mà không công bố cho quần chúng biết... những chuyện này chắc chỉ có các minh tinh điện ảnh mới làm.

Anh ấy có bạn gái rồi? Phụ nữ thế nào mới xứng đôi với một nam... thần giới giang như anh? Có lẽ là một nữ... thần rất xuất sắc trên một phương diện

Chuông điện thoại reo vang, tim như ngừng đập.

Là anh ấy chẳng? Không phải là anh ấy? Là anh ấy? Không phải là anh ấy?

Tim loạn nhịp. Khó chịu. Đi ra ngoài. Nghe điện thoại.

Là Triển Huy.

Mẹ kiếp, anh chớ mồm vào làm cái quái gì, lẽ nào anh không biết tôi đang đợi điện thoại của anh ấy sao? Tôi dường như có thể nhìn thấy anh cướp cái điện thoại trong tay anh ấy. Anh treo cái hi vọng của tôi lên rõ cao, sau đó anh lại nói với tôi anh là Triển Huy... anh làm vậy chẳng phải là... cố ý lấy mạng của tôi sao?

Kiểm chế. Kiểm chế. Phải lịch sự.

- Triển Huy à? Tìm tôi có việc gì thế?

- Không có việc gì không được gọi điện cho cô hay sao?

(Người đàn ông bế tắc trong hôn nhân sao lại có giọng điệu này? Nghe chẳng dễ chịu chút nào!)

- Tôi không nói là không được gọi điện, nhưng anh gọi đến chắc phải có vấn đề gì đúng không?

- Đương nhiên là có chuyện rồi, không có chuyện ai gọi điện cho cô làm gì?

(Gập người, càng khó chịu hơn)

- Có chuyện gì thì anh nói mau đi, tôi còn...

- À... là như thế này, hôm nay tôi rất... chán, muốn hẹn cô ra ngoài ăn bữa cơm...

(Anh giở trò quái quỷ gì vậy? Lúc anh thấy chán là tôi à? Anh nghĩ cái quái gì vậy? Tôi là cái thùng rác của anh chắc? Tôi...)

- Ăn cơm á? Tôi...

(Thôi bỏ đi, giờ cũng chẳng có việc gì khác để làm, dù sao cũng không thể cứ ở nhà ôm cái điện thoại chờ anh ấy gọi đến được. Ra ngoài đi dạo một chút, nếu anh ấy gọi đến, phát hiện ra tôi không có ở nhà, biết

rằng tôi không phải hàng tồn kho có lẽ sẽ hứng thú hơn. Hừ, cho anh ta ném thử cái cảm giác bị lạnh nhạt nó thế nào!)

Chán... đột nhiên lại trở thành lí do của bữa cơm. Bởi vì chán nên hẹn người khác đi ăn cơm. Bởi vì chán, mới nhận lời đi ăn cơm với người khác.

Cùng ăn cơm với một người đàn ông đã kết hôn không chỉ chán mà còn khó chịu, lại còn đặc biệt nguy hiểm nữa. Nếu để vợ anh ta nhìn thấy thì tôi đi đời là chắc. Nếu như thật sự có chuyện như thế này thì chẳng phải tôi tự chuốc nhục, chuốc khổ vào thân hay sao? Người như tôi đây đâu có ý định ăn vụng, thế mà lại bị người ta coi là mèo ăn vụng đánh ột trận tơi bời, thế thì còn mặt mũi nào mà nhìn người khác cơ chứ?

- Tôi đã nói với anh ấy chuyện của cô rồi!

Ôi trời ơi!

- Anh... nói với anh ấy... chuyện của tôi? Anh ấy? Anh nào? Chuyện của tôi? Chuyện gì?

- Ha ha...cô đừng như vậy! Tôi vốn không muốn làm chuyện này, đều là vì Tiểu Lan ép tôi làm thôi. Tiểu Lan nói cô ấy đi nói không tiện, nói là tôi thân với anh ấy hơn, lại cùng là đàn ông, tôi nói sẽ tiện hơn...

Ồi cha mẹ ơi, Tiểu Lan làm cái quái gì vậy? Một bà mối còn chưa đủ hay sao mà còn phải kéo theo một ông mối vào? Tôi... tôi... tôi đâu có phải là hàng tồn kho, rõ ràng là lật bài ngửa ra rồi còn gì?

- Anh... anh... anh... nói... nói cái gì... với anh ấy rồi?

- Tôi bảo, someone has been bugging mhe wanted to introduce someone for your date. Are you dating anyone now? (Có người tìm tôi rất nhiều lần, bảo tôi giới thiệu cho anh một đối tượng hẹn hò. Giờ anh có hẹn hò với ai chưa?)

Someone (có người) sau đó lại someone... Ừm... chớ nghĩ Triễn Huy chỉ như một Hồng Kim Bảo võ biển, cục mịch, anh ta cũng tâm lí phết đấy, cũng biết xã giao ra phết. Đây một cái someone, kia lại một cái someone, nhưng nói someone không giống như someone, mà giống như someone else (người khác).

Nhưng mà một ông mối giới giao tiếp như vậy liệu có “lợn lành chữa thành lợn què” không nhỉ? Liệu có khiến cho anh ấy bỏ qua cái “someone” mà chỉ chú ý đến someone else không nhỉ?

- Vậy anh ấy... nói thế nào?

- Anh ấy bảo “NO”.

- NO? Thế là có ý gì? Là chưa date với ai hay là không muốn để someone giới thiệu một someone else cho anh ấy?

- Ý của anh ấy là... anh ấy chưa date với ai cả.

(Mừng phát điên) –Vậy anh ấy có biết cái someone... này là ai chưa?

- Biết, là cô, tôi đã nói với anh ấy rồi.

Hồng Kim Bảo đáng yêu quá! Luyện võ thì luyện võ nhưng phong độ giao tiếp vẫn là số một! Nhưng khoan đã, thế rốt cuộc tôi là someone hay someone else?

- Anh có nói với anh ấy... tôi muốn... giới thiệu ai date với anh ấy không?

- Không, Tiểu Lan không nói với tôi.

(Thông minh! Không ngờ Tiểu Lan lại có tài làm mai mối đến thế! Đúng là một bà mối điển hình của thời đại hiện nay!)

- Thế anh ấy nói

- Nói thế nào là nói thế nào?

- Thì là chuyện... someone mà anh nói với anh ấy... phải giới thiệu someone else cho anh ấy đấy...

- Ừm, anh ấy bảo, biết rồi!

- Chỉ có thể thôi á?
- Chỉ có thể.

13. Chương 23-24

Flow chart (Sơ đồ quy trình).

Tầng thứ nhất: anh ấy nói: biết rồi!

Có hai khả năng, chia thành hai nhánh, tượng trưng bằng A và B.

A: biết rồi = biết tôi là someone (người nào đó) rồi.

B: biết rồi = biết tôi là someone else (người khác) còn Triển Huy là someone rồi.

Đi theo nhánh A trước. Lại có hai khả năng, lại chia thành hai nhánh, tượng trưng bằng “a”, “b”.

Aa: Anh ấy rất có hứng thú với việc giới thiệu date, lập tức sẽ liên lạc với tôi. Ừm, nhánh này không tốt, cắt đi.

Ab: anh ấy không có hứng thú với người giới thiệu, không ao giờ thêm liên lạc với tôi. Ừm... nhánh này cũng không tốt, cắt luôn.

Đi sang nhánh B. Lại có hai khả năng, phân thành hai nhánh, tượng trưng bằng “c”, “d”.

Bc: Anh ấy rất có hứng thú với tôi, lập tức liên lạc với tôi. Ừm, nhánh này tốt, giữ lại.

Bd: Anh ấy không có hứng thú với tôi, không liên lạc với tôi. Ừm, nhánh này không tốt, cắt đi.

Một đi được có hai tầng mà đã bị chặt cả nhánh hết rồi. Thật phí công!

Ôi chán quá đi mất!

Rốt cuộc anh ấy đang nghĩ cái gì nhỉ? Đã hai ngày rồi mà chẳng có hồi âm. Có lẽ là Triển Huy làm hỏng việc, khiến anh ấy tưởng tôi là someone rồi trong khi anh ấy vốn có ý với tôi, thế nên vừa nghe thấy Triển Huy nói tôi muốn giới thiệu một someone else cho anh ấy, trái tim anh liền nguội lạnh, tâm trạng rối bời, đau đớn như bị dao đâm, đương nhiên là không liên lạc với tôi rồi.

Quỷ tha ma bắt!

Tiểu Lan làm hỏng việc rồi, bảo cậu ta đi nói chẳng phải là bởi vì cậu ấy rất thân thiết với anh hay sao? Thế mà cậu ta lại bảo Triển Huy nói. Đàn ông làm sao mà làm mai được chứ? Đàn ông miệng mồm vụng về, bảo anh ta đi mắng chửi người khác còn được chứ bảo anh ta đi làm mai thì... Hừ, thế có chết không cơ chứ?

Chỉ vì một chút sơ sẩy mà làm hỏng hết cả bàn cờ.

Khoan đã, làm sao mà biết được anh ấy coi tôi là someone else chứ? Triển Huy đâu có nói mình là someone, chẳng phải anh ấy đã nói rõ ràng có someone đang bugging anh ta hay sao? Vậy thì chắc chắn anh ta không phải là someone rồi, lẽ nào someone có thể tự bugging bản thân hay sao?

Ừm, lật lại thế cờ.

Nhưng chỉ lật lại thế cờ trong tư tưởng thì có tác dụng gì cơ chứ? Quan trọng là phải tiếp xúc với anh ấy, phải tìm cơ hội riêng tư với anh ấy, nếu không thì...

Không thể chịu nổi nữa rồi! Một sự chờ đợi không có giới hạn. Tôi sắp sụp đổ đến nơi rồi! Anh trai à, rốt cuộc anh đang nghĩ cái quái gì thế? Được hay không được thì phải nói một tiếng cho người ta biết chứ?

Được... thế thì tôi chẳng nói gì nữa. (Thành công rồi thì còn gì để mà nói chứ?)

Không được... tôi cũng chẳng còn gì để nói nữa. (Bại trận rồi thì còn gì để mà nói?)

Lại viết mail cho anh ấy? Nên viết cho anh ấy bằng giọng điệu thế nào đây? Dùng cái gì? Đừng có biến mình thành một harrissment (kẻ quấy rối).

Cũng chưa đến mức tuyệt vọng hoàn toàn, chỉ là tạm thời chưa có hồi âm thôi mà.

No news is good news! (Không có tin gì là tin mừng.)

Cho anh ấy thời gian là ba ngày, nếu như qua ba ngày mà anh ấy vẫn không hồi âm, tôi sẽ gửi một email cho anh ấy, sẽ dùng giọng điệu của một someone để nói chuyện với anh ấy. Nếu như anh ấy vẫn không hồi âm, tôi sẽ...

Lại cho anh ấy thêm ba ngày nữa, qua ba ngày tôi lại gửi một cái email cho anh ấy, nói chuyện với anh ấy bằng giọng điệu của một someone else. Nếu như anh ấy vẫn không hồi âm, tôi sẽ...

Đến chỗ anh ấy!

Đã lập xong kế hoạch, toàn thân nhẹ nhõm hơn nhiều, có chuyện gì ghê gớm đâu cơ chứ? Chẳng phải chỉ là ba ngày rồi ba ngày rồi ba ngày... hay sao? Chỉ cần qua chín ngày, mọi việc sẽ ổn thỏa.

Bản cô nương sẽ kiên nhẫn chờ đợi.

Một ngày trôi qua (Còn tám ngày nữa, không phải vội).

Lại một ngày trôi qua (Còn bảy ngày nữa, không phải vội.)

Điện thoại đổ chuông rồi!

- Hello!

- Là cô Hạ phải không?

Là anh ấy! Cuối cùng cũng đợi được rồi! Hít thở, hít thở sâu, hít thở sâu... sâu...

(Còn sâu nữa là hết chịu nổi luôn đấy! Hít sâu đến mức ngực sắp nâng lên đến mặt đến nơi rồi!)

Trời ơi, tôi biết nói chuyện bằng giọng điệu thế nào đây? Hải hước? Liệu anh ấy có cảm thấy tôi nông cạn không? Thản nhiên? Liệu anh ấy có cảm thấy tôi quá thờ ơ? Trang trọng? Trang trọng là tốt nhất!

- Vâng tôi đây! Xin hỏi ai đấy ạ?

(Đã đủ trang trọng chưa nhỉ?)

- Tôi là Từ Đạt Vĩ.

- À, là Mr Binsley phải không?

(Đáng chết, tên tiếng Anh của thần mà cũng dám gọi ra à?)

- Thứ bảy này cô không bận gì đúng không?

Nhịp tim tăng tốc.

Đúng là thần tiên! Nói chuyện cũng khác người thường, không thềm vòng vo mà đi thẳng luôn vào vấn đề. Nếu như bây giờ mà nói mấy chuyện đại loại như "Hôm nay thời tiết..." thì quá tầm thường!

- Thứ bảy? Tôi không... à có... à không... Ý tôi là No... Tôi có... không đúng, không đúng... ý tôi là Yes... tôi không...

(Trời đất ơi, đều tại mấy câu hỏi phủ định chết tiệt làm cho tôi loạn hết cả lên! Rốt cuộc phải trả lời như thế nào đây? Là Yes hay là No?

Aren't you a student? (Cô không phải là sinh viên đúng không?)

Yes, I am. (Không, tôi là sinh viên.)

No, I'm not. (Đúng, tôi không phải là sinh viên.)

(Hồ đồ, hồ đồ quá!)

- Vậy thì 12 giờ, cô đợi tôi ở Hnarks park (công viên Hnarks), chúng ta cùng ăn cơm trưa, có được không?

Trời ơi! Anh đúng là anh minh! Ngay cả bản thân tôi cũng còn chưa biết là Yes hay No thì anh đã biết rồi. Kể nào dám bảo anh không phải là thần, tôi sẽ liều mạng với kẻ đó.

- Ok, ok quá đi chứ!

(Oái, câu cuối cùng hình như là không đủ trang trọng. Thôi kệ nó, dù sao cũng hẹn rồi, trang trọng hay không trang trọng đâu còn quan trọng nữa.)

Mặc cái gì? Mặc cái gì? Mặc trang trọng một chút? Đừng để anh ấy tưởng mình là someone. Khoan đã, anh ấy đang hẹn hò sao? Hay là đang hẹn hò với bà mối? Chắc là hẹn hò, nếu là hẹn hò với bà mối thì phải nói: “Hãy dẫn theo người đó đi cùng” chứ. Nhưng anh ấy không nói vậy, như thế chứng tỏ anh ấy đang hẹn hò với tôi.

Vậy thì phải ăn mặc gợi cảm một chút? Hẹn hò vào buổi trưa... ừm... hình như là chưa bao giờ hẹn hò vào giờ này. Dưới ánh nắng mặt trời buổi trưa thì mặc cái gì là đẹp nhất nhỉ? Nên mặc màu sáng, thế mới hợp với xe hơi màu sẫm của tôi. Tóc dài buông xõa, ngực nở eo thon, đứng dựa lưng vào chiếc xe hơi, người nghiêng khoảng 15 độ, phô bày những đường cong gợi cảm, nhưng thế lại không phô bày được cặp mông

Có đeo kính râm không? Đeo cũng được, dù sao thì mọi người đều bảo tôi đeo kính đen trông rất tuyệt. Thôi bỏ đi, hay là không đeo thì hơn, ánh sáng mặt trời mùa thu đầu có quá gay gắt, mình đâu có phải là minh tinh mà phải bày đặt, ngay cả dưới ánh trăng cũng phải đeo kính râm. Người ta là sợ lộ thân phận nên mới đeo, mình thì có gì để mà sợ chứ? Hơn nữa, anh ấy là thần chứ có phải là bọn chó lợn đâu.

Hay là thôi đừng trang điểm quá cầu kì, nếu không sau này nhờ trang điểm không đẹp lại khiến cho anh ấy có ấn tượng không tốt, làm cho anh ấy có cảm giác “hồi đầu bị lừa”. Nên thuận theo trình tự, mỗi ngày một trang điểm đẹp hơn, khiến cho đầu óc anh u mê... càng ngày càng cảm thấy say đắm, giống như mấy ông già gặm mía, càng gặm càng thấy ngọt vậy.

(Xem ra mấy ông già gặm mía toàn là gặm từ đầu mềm nhất trở đi.)

Hay là để vận mệnh quyết định đi! Chọn ra bảy bộ quần áo, sau đó rút thăm để quyết định.

Thứ bảy, mặc lên người bộ quần áo mà vận mệnh đã sắp đặt, lái xe đến Hnaks park.

Ai nói rằng trên đời này việc khó chịu nhất là phải chờ đợi ai đó?

Nên chỉnh lại một chút: Trên đời này việc khó chịu nhất chính là chờ đợi thần tiên.

Thần cuối cùng cũng đến rồi!

Áo sơ mi màu xanh, sơ mi cẩm thùng. Bụng không phải là sân bay, là... cái chảo sâu lòng ở nhà tôi, lúc xào rau còn chê nó nông quá, lúc rán trứng lại trách nó quá sâu, đã ném nó đi từ lâu rồi, lẽ nào đã bị anh ấy nhặt lại? Nhặt thì đã nhặt rồi, sao còn phải giấu vào trong quần thể kia?

Ánh mặt trời chiếu xuống khuôn mặt anh, từ trên xuống dưới, lấp đầy những chỗ lõm và san phẳng những chỗ lồi, còn rải rác những ánh hào quang rực rỡ trên khắp khuôn mặt. Những nếp nhăn... không phân biệt địa điểm, hoàn cảnh... đua nhau tô điểm trên khuôn mặt

Đây là anh ấy sao? Hay là... bố anh ấy? Chú... anh ấy...

Chắc chắn là tôi nhầm rồi, rõ ràng trong điện thoại anh ấy nói: “Tôi là Từ Đạt Vĩ”. Tôi chắc chắn là không nghe rõ những gì người này nói, chắc là anh đã nói: “Tôi là bố của ... Từ Đạt Vĩ”.

(Lão già gặm mía chết tiệt này, ai cho lão nói năng linh tinh?)

- Xe của cô rất tương xứng với bộ đồ của cô!

(Nói cái quái gì vậy? Đây lẽ nào là lời nói của một vị thần?)

- Đã ăn cơm chưa?

(Hỏi thừa, hẹn người ta đi ăn cơm lại hỏi ăn cơm chưa? Ông tưởng tôi điên à?)

- Chưa ăn thì cùng đi ăn đi, có một Sandwich shop (cửa hàng Sandwich) rất ngon...

Quay người, nhìn thấy gáy anh ta.

Má ơi, cứu con với!

24.

Địa phương chỉ viện trung ương?

Đây là ví dụ ai nghĩ ra vậy? Bất hợp lí, cực kì bất hợp lí, bất hợp lí với tất cả những gã đàn ông hói đầu.

Nên nói là địa phương bao vây trung ương thì đúng hơn, nói một cá chính xác hơn là địa phương mở rộng ra trung ương.

Địa Trung Hải?

Là ví dụ ai nghĩ ra vậy? Bất hợp lí, cực kì bất hợp lí, ít nhất là đối với anh ta.

Địa Trung Hải, Địa Trung Hải, nhìn tên là đủ biết là đại dương giữa đất liền, bốn bề là lục địa, chỉ có ở giữa là biển. Nhưng biển có cao hơn lục địa không? Lục địa có thấp hơn mặt nước biển không?

Trông giống núi Phú Sĩ hơn, phần chân núi gần mặt đất thì mọc đầy cỏ cây rậm rạp, càng lên trên thì cỏ mọc càng thưa thớt. Lên đến đỉnh núi thì chỉ còn lại một vùng phủ tuyết mà thôi.

Tại sao trên đỉnh núi không có cỏ mọc?

Ở trên cao, không chịu được cái lạnh.

Không cao, không cao, anh ta đâu có cao hơn tôi là mấy.

Già, lùn, đầu hói.

Cố gắng nở nụ cười, hẹn hò phải lịch sự.

- Tôi dẫn cô đến một shop sandwich ăn trưa, bánh sandwich ở đó là ngon nhất trong thành phố này!

(Sáng kiến gì hay thế? Chẳng nhẽ ăn vào sẽ khiến cho đỉnh đầu anh mọc tóc? Hay là có thể tăng chiều cao?)

Nhưng mà lời mời này khiến cho người khác khó mà từ chối được.

Cổ họng như có từ tính.

m sắc vẫn rất mê hồn.

Thái độ vẫn vô cùng thân thiện.

Lời lẽ rất rung động.

Ăn thì ăn, cùng ăn một bữa cơm cũng chẳng phải là đồng ý gả cho nhà họ Từ, cùng lắm thì nhắm mắt mà ăn, ăn hết thì ai thanh toán của người nấy.

Xếp hàng.

Anh ta đứng trong hàng, tôi đứng ở bên ngoài, kéo rộng khoảng cách.

Ánh mắt kì lạ của mọi người... như gai nhọn đâm vào lưng tôi.

- Cô muốn ăn gì?

- Tôi từng ăn ở đây rồi, anh cứ tùy ý gọi cho tôi một cái đi!

- Ok!

Hừm... chuyện tìm đối tượng chẳng phải cũng giống như chuyện gọi món hay sao? Cái anh muốn ăn trong tiệm lại không bán. Đọc hết trong menu, tìm thấy một món xem ra khá hợp với khẩu vị của mình, đập bàn,

gọi món. Đợi món ăn được mang lên, hoàn toàn không như bạn tưởng tượng. Nhắm mắt nhắm mũi ăn cho xong, bụng thăm thề từ lần sau không bao giờ đến quán ăn này nữa!

Nhưng lần sau đến cửa hàng khác, tình hình vẫn như vậy, lại nhủ bụng chẳng bằng cửa hàng này, ngay đến cái menu cũng chẳng khiến cho dạ dày của bạn hứng thú hơn. Miễn cưỡng gọi một món ăn, ăn uống mà chẳng thấy dễ chịu chút nào, lại còn không tốt cho dạ dày.

Tình yêu giống như việc gọi món, toàn dựa vào may mắn cả.

Thôi thì coi như nó là bữa ăn trưa cuối cùng đi, một khi biết là lần cuối cùng thì cái gì cũng có thể chịu đựng được.

Ghế ngồi bàn ăn đối diện với nhau, khoảng cách bị kéo gần lại. Lưng ghế cao cao, chặn hết tầm nhìn của người khác, cũng cách biệt người khác ra khỏi nhìn của mình. Tiếng nhạc dịu dàng, các vị khách vui vẻ nói chuyện, những người chờ đợi sốt ruột đi lại.

Không khí rất riêng tư và thân mật.

Ánh đèn vàng dịu dịu.

Ngồi đối diện với anh, những giọt mồ hôi trên mặt đã biết mất, những nếp nhăn đã mất dạng, sống mũi cao lên, đôi mắt lõm sâu xuống, lông mày dài và đậm, đủ để che nắng i mắt, đôi mắt rất to, rất sáng, sáng như đôi mắt của con trai của em trai tôi. Mà ánh mắt của anh... rất độc đáo. Chuyên tâm? Sâu sắc? Vần vương?

- Đôi mắt của anh, lúc nhìn người khác...

- À, xin lỗi, có phải làm cho cô khó chịu không?

- À, có chút... hơi không quen!

- Đừng sợ, tôi không cố ý đâu. Rất nhiều người đều có cảm giác như vậy, tưởng rằng tôi đang nhìn họ chăm chăm, thực ra thì không phải, đấy chẳng qua chỉ là thói quen hình thành do lúc trước tôi luyện võ mà thôi.

- Hơ, anh từng luyện qua môn võ “nhìn chăm chăm” vào người ta à?

- Ha ha, làm gì có môn võ đó? Luyện võ cần phải chuyên tâm chú ý, vì vậy sư phụ thường bảo tôi nhìn chăm chăm vào ngọn nến, dán mắt vào ngọn nến đang lay động... phải luyện sao cho ánh mắt không lay chuyển... trong lòng không bị những thứ khác khuấy nhiễu... cho dù núi có sập xuống thì cũng không được chớp mắt.

Tôi là ngọn nến trong mắt anh, ngọn nến của tôi đang lay động. Trong mắt của anh ta, tất cả đều giống như một đoạn băng, anh ta có thể nắm bắt được mọi sự biến đổi tại mọi vị trí.

- Quả nhiên lợi hại, tôi cũng muốn học!

- Ok, có thời gian rảnh tôi sẽ dạy

(Nhưng mà tôi luyện để nhìn trai đẹp.)

Cái nhìn, nụ cười, ánh mắt của anh... xuyên qua mọi thứ. Anh không chỉ có thể nắm bắt được sự biến đổi của mọi vật mà còn có thể nắm bắt được sự biến đổi tâm lí.

Cụp mắt xuống ăn sandwich, xem anh nhìn ra được cái gì?

Sandwich có vị hơi ngọt, mùi vị cũng không tồi.

Xem ra cũng có chút khả năng thẩm mĩ.

(Ăn uống còn chú ý đến tiêu chí thẩm mĩ, mức sống của người này chắc không phải là cao bình thường. Thứ nhất, anh ta đã vượt qua giai đoạn chỉ cầu ăn no mặc ấm. Thứ hai, anh ta biết cái gì là đẹp. Thứ ba, anh ta có thể vận dụng khái niệm thẩm mĩ vào trong cuộc sống. Một người cầu kì ngay cả trong ăn uống, vậy thì trong tình yêu... cẩn thận, anh ta có thể nắm bắt sự thay đổi tâm tư của người khác.)

- Đến nhà tôi ngồi một lúc nhé? Hôm nay tôi phải cộ thùng xe tải, sắp đến lễ Tạ ơn rồi, phải ra ngoại ô gặp bạn bè.

(Càng giống một người đàn ông đang hẹn hò, hơn nữa còn là một người đàn ông rất nhiệt tình trong chuyện hẹn hò. Thần có làm như vậy không? Đương nhiên là không. Thần đến và đi không chút dấu vết. Thần là để người ta phải ngưỡng mộ, kính nể. Thần cũng sẽ không mời người trần mắt thịt đến nhà ngồi. Hừ, một câu thôi, đã là thần thì không nên hẹn hò. Không nhận lời hẹn hò, anh ấy mãi là vị thần trong lòng tôi. Một khi nhận lời hẹn, anh ta sẽ trở thành người, hơn nữa lại là một ông... cái chữ này hơn khó nói ra miệng, thật kì lạ. Tuổi tác của anh ta dường như có thể tùy ý giảm đi tám đến mười năm tuổi.)

Thịnh tình khó từ chối.

Đi thì đi, ăn thịt được tôi chắc? Chắc không đến nỗi đồng ý đến nhà anh ta một lần có nghĩa là tôi đồng ý lấy anh ta đâu

Vẫn là cái hồ đó. Vẫn là con đường đó. Vẫn là căn phòng đó. Vẫn là những cái cây đó.

Cảm giác lại tìm về.

- Cô ngắm cảnh đi, lần trước đến chắc vẫn chưa ngắm kĩ!

(Oa, yêu tinh à? Lần trước đến chính xác là chưa ngắm kĩ, tất cả ấn tượng cứ mơ hồ như say rượu.)

Đồ đạc trong nhà không phải đều mới nhưng không khiến người ta có cảm giác cũ kĩ. Rất nhiều tranh chữ, playroom (phòng giải trí) có bày một bộ ấm chén pha trà. Cái giá treo ấm chén tương đối cũ kĩ nhưng ấm pha trà rất đẹp, có thể nói cái giá treo cũ rất phù hợp với cái ấm pha trà. Không cảm thấy nó cũ kĩ nữa, lại thấy có phần giản dị mà không mất đi sinh khí. Tầng dưới là sàn gỗ, tầng trên trải thảm. Những tấm thảm đều cũ rồi, nhưng đặt ở trong nhà anh lại giống như đồ cổ, không phải là nhược điểm.

- Anh có nhiều tranh chữ thế!

- Đều là của bạn bè tặng cho tôi đấy!

Trên lầu. Phòng ngủ chính. Đẩy cửa phòng, đập vào mắt là bức tranh sơn dầu rất to, khung tranh màu vàng, trong tranh là một cô gái khỏa thân, mái tóc đen ngắn đến mang tai, ngồi bên giường, lưng dựa vào cửa, không mảnh vải che thân, nhưng không hề có cảm giác dâm loạn, tư thế rất tự nhiên. Những đường cong trên người cô rất mềm mại, bờ vai nghiêng nghiêng, làn da mịn màng, mềm mại và trắng như sữa bò. Cô lười biếng ngồi ở đó, dường như là vừa làm tình xong với chồng mình, trông như ngồi dậy để chuẩn bị mặc quần áo.

Không phải là sự mãnh liệt trong khi “yêu” mà là sự dịu dàng sau “cuộc yêu”. Thiên đường của cuộc sống gia đình có lẽ chính là đây.

- Oa, trong phòng ngủ của anh có treo tranh khỏa thân à?

- Là bạn tôi tặng đấy (đỏ mặt, xấu hổ)

- Chẳng phải anh nói phải rửa xe sao?

- Ủ, chúng ta xuống lầu đi.

Bên cạnh cửa chính có một cái vòi nước, anh dùng một cái ống nhựa dài để dẫn nước ra, dội sạch lớp bùn đất bám lên xe.

Cách đó không xa, có xích một con chó nhỏ.

Con chó nhỏ trông rất lanh lợi, đôi mắt sáng (như anh ấy), dáng vẻ nhanh nhẹn, cái đuôi như đuôi sóc, lớp lông mềm mại màu vàng. Vuốt ve nó, cảm giác sừng tay khiến cho người khác run lên, mượt mà quá, mềm mại quá, thật muốn ôm chặt nó vào lòng. Nó rất thân thiện với tôi, vô cùng vui vẻ, nhảy nhót tưng tưng, miệng sữa gâu gâu.

Anh nghiêng đầu nhìn tôi và con chó nhỏ, thỉnh thoảng còn hắt chút nước về phía chúng tôi khiến cho chúng tôi vội vàng nhảy sang một bên né tránh. Anh cười tinh nghịch, để lộ hàm răng đều tăm tắp. Nụ cười của anh rất trẻ trung, giống như một đứa trẻ vô lo vô nghĩ.

Anh xịt nước rửa xe lên khắp trong ngoài xe, sau khi cọ sạch liền lấy vòi phun sạch xà phòng. Những bọt xà phòng bị nước cuốn trôi, nước bắn ở bên trong đều đọng lại đó, làm sao để đổ nước ra đây?

- Nhìn tôi đây!

Chỉ nhìn thấy anh vào trong buồng lái, lái xe lên núi. Xe vừa lên dốc, nước ở bên trong đều đổ hết ra bên ngoài.

Anh lái xe về, xối nước, rồi lại lái xe lên núi.

Đi đi về về mấy lần là xe đã sạch bong. Phơi nắng cho khô.

- Tôi đề nghị chúng ta cùng đi xem phim đi!

- Ok

Bridget Jone's diary II (Nhật kí tiểu thư Jone 2), phim tình cảm. Câu chuyện hẹn hò của cô gái mập mạp Bridget.

Bridget chuẩn bị đi hẹn hò, mặc cái quần trông như thế nào đi hẹn hò đây? Mặc cái bó sát? Nếu tối nhờ có làm tình sẽ không đủ sexy. Mặc cái sexy lại không thể phô bày thân hình, làm không khéo có khi ngay cả cơ hội làm tình cũng chẳng có. Bridget vò đầu bứt tai, điệu bộ rất đáng yêu.

Anh bật cười vui vẻ.

Nụ cười của anh lúc nhìn nghiêng... sao mà lôi cuốn thế!

14. Chương 25-26

25.

20.11.2004

Tôi đã trải qua một tuần rất kì lạ. Hai tuần trước tôi gặp anh ở nhà anh. Lúc đó tôi rất thích anh. Thứ hai tuần trước tôi gặp anh ở trong lớp Thái cực quyền, cũng vẫn là cảm giác đó. Anh lái xe đưa tôi về nhà, chúng tôi đã nói chuyện một lúc ở trên xe. Về đến nhà, lúc nào

tôi cũng nhớ đến anh. Vì vậy tôi đã gửi cho anh một bức email hẹn anh. Tối qua chúng tôi gặp nhau nhưng không phải chuyện cổ tích thành thật. Lúc anh đi về phía tôi, trông anh rất già, đầu hói, dáng người thấp tịt.

Cảm giác trong tôi tự nhiên biến mất. Tôi liên tục nhủ thầm với mình: anh ta không thể trở thành bạn trai của mình được. Sau đó chúng tôi đi đến một cửa hàng sandwich. Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện, tôi dần dần nhớ đến nguyên nhân tôi thích anh đến vậy. Nói chuyện với anh chẳng mất sức chút nào, có những chuyện anh có thể lập tức đoán ra được.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy hẹn hò với anh ta rất buồn cười, bởi vì anh ta đã lớn tuổi rồi, là người lớn tuổi nhất trong số tất cả những anh chàng đã hẹn hò với tôi. Suốt quá trình anh luôn tỏ ra rất lịch thiệp anh ta rửa xe rồi chúng tôi cùng đi xem phim, sau đó đi ăn tối. Đến lúc ăn, tôi cảm thấy chẳng còn gì để nói nữa, mà tôi cũng chẳng có hứng thú nói gì nữa, chỉ muốn ở một mình. Tôi không có thói quen ở bên cạnh một người đàn ông lâu như vậy. Nhưng tôi không cách nào nói cho anh ta biết suy nghĩ thật của mình. Hẹn hò lâu quá, đến tận tám tiếng đồng hồ, từ hai giờ trưa cho đến tận mười giờ tối. Lần hẹn hò đầu tiên này, quả thực quá lâu...

Chỉ có vậy thôi ư ?

Chỉ có vậy thôi.

Khô cứng đến thế sao? Chẳng lãng mạn chút nào...

Vốn dĩ đã chẳng phải là chuyện lãng mạn gì rồi.

Nhưng cho đến tận khi xem phim, bạn vẫn có cảm giác không tòi với anh ấy mà, còn nói rằng “nụ cười của anh ấy lúc nhìn nghiêng rất lôi cuốn”...

Đó là lúc ở trong rạp chiếu phim. Ánh đèn ở rạp chiếu phim vô cùng đặc biệt, lúc sáng lúc tối, thứ ánh sáng ấy còn có tác dụng trang điểm tốt hơn cả phấn son của phụ nữ đấy. Nó khiến cho người khác không nhìn thấy cái đầu hói, không nhìn thấy những nếp nhăn, không nhìn thấy chiều cao, không nhìn thấy cái bụng, chỉ nhìn thấy khuôn mặt nghiêng. Bản thân bộ phim cũng là phim tình cảm, nó khiến cho người ta rơi vào một thế giới nhân tạo còn đẹp hơn cả thế giới thực...

Xem ra những ấn tượng nảy sinh ở rạp chiếu phim không đáng tin.

Những ấn tượng nảy sinh ở lớp tập Thái cực quyền không đáng tin.

Những ấn tượng nảy sinh lúc cô đơn không đáng tin.

Những ấn tượng nảy sinh lúc khó khăn cũng không đáng tin.

Haha...tất cả đều không đáng tin rồi. Thực ra vấn đề có lẽ xuất phát từ dinner(bữa tối). Trong dinner đã xảy ra chuyện gì rồi?

Dinner? Chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Không phải chứ?

Thật sự không xảy ra vấn đề gì cả. Anh ta bảo tôi chọn nhà hàng, tôi nói đi ăn ở nhà hàng Italy, không khí ở đó không tồi. Thế là chúng tôi đến đó. Từ bãi đỗ xe cho đến trước cửa nhà hàng, tôi luôn giữ khoảng cách với anh ta, vội vàng đi lên trước, không cho người khác có cơ hội nghĩ rằng chúng tôi đang hẹn hò.

Trong nhà hàng thực sự rất ấm áp, lãng mạn, mở những bản tình ca vô cùng du dương của Italy. Chúng tôi ngồi xuống bàn ăn gần nhà bếp, gọi món, chờ món ăn, chúng tôi nói chuyện đôi chút, về cơ bản là anh ta nói chuyện.

Anh ta nói cái gì?

Không nhớ nữa, toàn là những chuyện vụn vặt. Chỉ nhớ anh ta nói lúc mới đến Mỹ, có một lần nhìn thấy một cô gái xinh đẹp ngồi trong xe, đầu cứ lắc nguầy nguậy. Anh nhìn một lúc, cảm thấy rất đáng tiếc, một cô gái xinh đẹp như thế này sao lại mắc phải căn bệnh quái quỷ đó. Về sau anh lại nhìn thấy có rất nhiều người cũng làm như vậy, lại cứ tưởng rằng rất nhiều người trong thành phố này mắc phải vấn đề tương tự, có lẽ nguyên nhân là do nguồn nước. Cho đến một ngày anh tự lái xe, bật nhạc nghe và bắt đầu lắc đầu. Lúc này anh mới chợt vỡ lẽ.

So? (Thế thì sao?)

Tôi lắng nghe, chẳng thấy có vấn đề gì. Có một chuyện đơn giản như vậy mà anh ta cũng không biết.

Xem ra đúng là vấn đề xảy ra trong lúc dinner.

Tiếp theo đó anh ta lại kể một câu chuyện khiến cho tôi thâm than trời. Anh ta nói lúc anh ta vừa mới đến Mỹ, một lần anh tatham gia một party cùng với một người bạn trai. Đến nơi rồi mới phát hiện ra đa số đều là đàn ông đi với đàn ông, còn có người ngồi lên đùi bạn mình nữa. Anh ta nổi điên lên, chỉ mong đám thẳng vào mặt cái gã đó nhưng về sau vẫn cố nhẫn nhịn. Trở về Hotel room (phòng khách sạn), anh ta để cho bạn mình ngủ trên nền

So?

Chẳng nhẽ trước buổi tiệc bọn họ ngủ chung trên một chiếc giường chắc?

Chính hai chuyện đó đã làm hỏng hình tượng của anh ấy trong lòng bạn à? Chuyện này có gì đâu, Culture shock (sốc do bất đồng văn hoá) thôi mà, một người vừa bước ra từ nền văn hoá phương Đông, gia nhập vào nền văn hoá phương Tây, đương nhiên sẽ có rất nhiều thứ không hiểu được. Lúc bạn mới đến Mỹ chẳng nhẽ không quê mùa như vậy à?

Tôi á? Cũng rất quê mùa.

Bởi thế, ai chẳng có lúc này lúc kia. Tôi lại thấy con người anh ấy rất thành thật, nói chuyện rất khiêm tốn, không hề tăng bốc bản thân, chỉ toàn kể những chuyện khiến mình mất mặt, có chút tự cười nhạo mình...

Thực ra hai chuyện này vốn dĩ tôi cũng chẳng để tâm, nếu không thì tôi đã ghi vào nhật kí rồi. Nhưng hai chuyện này...khiến cho anh ta từ vị trí thần thánh trên cao bị kéo xuống mặt đất rồi.

Cũng đúng thôi, thần thì làm sao mà bị Culture shock được ?

Có lẽ kéo anh ta xuống mặt đất không chỉ bao gồm hai chuyện này, có lẽ chuyện anh ta đồng ý hẹn hò đã khiến cho anh ta bị lôi xuống rồi. Đường như từ giờ phút ấy, cái vòng hào quang ánh sáng trên đầu anh ta đã từ từ biến mất.

Như vậy chẳng phải là chuyện tốt hay sao, nếu như anh ấy là thần, cậu là người, hai người làm sao mà yêu nhau được?

Thần hay không thần không phải là vấn đề. Chỉ có điều khi anh ta đội cái vòng hào quang ánh sáng ở trên đầu, tôi không nhìn rõ vẻ bề ngoài của anh ta. Một khi cái vòng hào quang của thần thánh biến mất, tôi phát hiện ra rằng anh ta...già, lùn, đầu hói...cảm giác đó rất khó khắc phục. Đây không phải là giấc mộng tình yêu của tôi.

Tình yêu trong giấc mộng của bạn như thế nào

À... không biết... nhưng không phải như thế này.

Nhưng lúc đó chẳng phải đã quyết tâm hạ điều kiện xuống thấp, chỉ còn: là đàn ông, dưới bốn mươi, chưa vợ...rồi hay sao?

À...cái này ý mà...ha ha...thật kì lạ, lúc tôi không có ai date, tôi có thể hạ điều kiện xuống rất thấp, quyết tâm của tôi rất lớn, cảm thấy bản thân thật sự có thể hạ thấp điều kiện xuống như vậy. Nhưng đến khi có người date với tôi, tôi lại...ha ha, chẳng phải anh ta trên bốn mươi sao? Tôi đâu có vi phạm lời hứa của mình...

Xảo biện! Tôi thấy chính là vì cái vòng hào quang thần thánh đã biến mất...

Tôi thừa nhận, tuổi tác thực sự không quan trọng, nếu như anh ta ột chút, đẹp trai một chút...tôi sẽ không so đo chuyện anh ta đã ngoài bốn mươi, có khi tôi cũng chẳng nghĩ đến tuổi tác của anh ta...

Tại sao lại coi trọng vẻ bề ngoài của một người đến như vậy?

Lẽ nào không nên coi trọng vẻ bề ngoài của một người?

Vẻ bề ngoài là cái sẽ mất đi trong chớp mắt. Cho dù có đẹp trai, tuấn tú đến mức nào rồi cũng sẽ mất đi theo thời gian.

Thế chẳng nhẽ một người không đẹp trai thì không sợ lão hoá theo thời gian chắc? Chẳng nhẽ anh ta sẽ ngày càng đẹp trai hơn?

Dưới cái vẻ bề ngoài đẹp đẽ đều ẩn chứa những trái tim xấu xí.

Haha...đây là dọa dẫm của mẹ với con gái, hơn nữa là cách dọa dẫm của các bà mẹ Trung Quốc với những cô bé Trung Quốc. Những cô gái phương Tây nghe được từ mẹ đều là: chàng hoàng tử tuấn tú và tài năng sẽ cùng cô gái trong lòng mình bên nhau đến răng long đầu bạc.

Ừm... đúng là cũng có những câu chuyện như vậy thật, nào là “Cô bé lọ lem”, “Nàng Bạch Tuyết”... Nhưng mà Trung Quốc cũng có chuyện Ngưu Lang – Chức Nữ, Bạch xà truyện, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài... đấy thôi...

Thôi bỏ đi, Ngưu Lang trông thế nào? Lương Sơn Bá trông như thế nào? Cậu có biết không? Chẳng ai biết cả chỉ biết Ngưu Lang là một người lương thiện, chăm chỉ, Lương Sơn Bá... thật thà, chung thủy. Cái tên mặt trắng lấy tiên ấy chẳng qua chỉ là một kẻ vừa nhu nhược vừa ngu xuẩn, bị Pháp Hải lừa cho quay mòng mòng, còn làm hại đến vợ của mình. Còn cả cái tên Tây Môn Khánh nữa, người thì đẹp trai mà lòng dạ ra sao? Chuyên thói trăng hoa...

Xem ra trong con mắt của người Trung Quốc, người có vẻ bề ngoài đẹp đẽ không thể có một trái tim thánh thiện.

Văn hoá Trung Quốc quả nhiên là đi ngược với trí tuệ và thẩm mỹ. Đàn bà “hồng nhan thì bạc phận”, “Đàn bà không có tài mới là đức hạnh”, đàn ông mà thông minh thì không đáng tin, đàn ông mà đẹp trai cũng không đáng tin. Thứ văn hoá như vậy rõ ràng là đang cổ vũ cho sự ngu dốt và xấu xí, cổ vũ đàn ông lấy những cô gái ngu dốt và xấu xí, cổ vũ những cô gái lấy những người đàn ông ngu xuẩn và xấu xí... thế rồi đời nọ nói tiếp đời kia...

Nói đến “đi ngược với thẩm mỹ”, chẳng phải phương Tây cũng có câu chuyện về Quasimodo hay sao?

Nhờ thờ Đức Bà Paris? Đó chẳng phải là câu chuyện cổ tích mà các cô bé phương Tây được nghe kể từ mẹ sao? Đó là... câu chuyện của một tác giả... không đẹp trai bịa ra để hù dọa các cô bé gái, hơn nữa Esmeralda cũng đâu có yêu Quasimodo...

Quasimodo và thần mặt trời, một người cực xấu nhưng trung thực, một người cực đẹp nhưng rất không trung thực. Bạn muốn cưới một người đàn ông đẹp nhưng không trung thực hay là một người đàn ông xấu xí nhưng trung thực?

Tôi đang nói chuyện yêu, bạn nói chuyện cưới, đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau mà.

Yêu là tiền đề của cưới, cưới là kết quả của yêu.

Cũng chưa rất nhiều cuộc hôn nhân không bắt nguồn từ tình yêu, cũng có rất nhiều tình yêu không đi đến kết quả là hôn nhân.

Con gái Mỹ nhìn nhận vấn đề này ra sao?

Con gái Mỹ? Bọn họ đương nhiên cũng không thích những người chồng hoặc người tình không trung thực, nhưng bọn họ khi lựa chọn đối tượng date thường không nghĩ ngợi xa xôi như vậy, trong đầu họ không hề có ý thức đi ngược với thẩm mỹ, sẽ không có chuyện không date với anh ta bởi vì anh ta đẹp trai. Chỉ bởi vì một khả năng bị phản bội trong tương lai xa mà từ bỏ tình yêu trước mắt... đây không phải là một bộ phận trong văn hoá dating của họ.

Con gái Mỹ coi trọng chemistry (liên lạc), có cảm giác là được, chuyện kết hôn cứ để sau mới tính. Nhưng con gái Trung Quốc dường như đã cân nhắc tới vấn đề đối phương có phù hợp sống trọn đời với mình hay không ngay từ ban đầu, nếu không hợp sẽ lập tức chia tay.

Ý của bạn có nghĩa là con gái Mỹ tìm kiếm tình yêu còn con gái Trung Quốc tìm kiếm hôn nhân? Bạn đang tìm kiếm cái gì?

Tôi cũng không biết, có thể là đi tìm một thứ cảm giác... tìm kiếm tình yêu... rồi thuận lợi đi đến hôn nhân.

Vậy thì không thể không cân nhắc đến cả hai vấn đề về bề ngoài và nội tâm.

Về bề ngoài và nội tâm, à... nhớ ra rồi, có người từng viết “chặt chân trái hay chặt chân phải”, hãy để tôi phân tích một chút vấn đề “về bề ngoài và nội tâm” này dựa trên phương pháp tư duy của người đó.

Về bề ngoài và nội tâm, không phải là hai nguyên tố Mutually exclusive (đẩy nhau) mà cả hai có thể bao bọc lẫn nhau, thậm chí không thể thiếu một trong hai nguyên tố. Nếu như mỗi nguyên tố đều chỉ có hai tính chất, vậy thì ít nhất có đến bốn tổ hợp, cũng là bốn khả năng.

1. Về bề ngoài đẹp, nội tâm cũng đẹp
2. Về bề ngoài đẹp, nội tâm không đẹp.
3. Về bề ngoài không đẹp, nội tâm đẹp.
4. Về bề ngoài không đẹp, nội tâm không đẹp.

May mắn nhất là gặp được khả năng thứ nhất. Bất hạnh nhất là gặp phải khả năng thứ 4. Giữa 2 và 3, tôi không thể phân định được cái nào hơn cái nào.

Khả năng thứ nhất rất khó gặp được. Một người đàn ông đẹp trai thường gặp phải nhiều cảm dỗ, vì vậy khả năng không trung thực của anh ta cũng tăng cao. Còn một người không đẹp trai thì cảm dỗ ít đi một chút, vì vậy khả năng không trung thực của anh ta nhỏ hơn một chút.

Sự trung thực bị ép buộc thực ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bạn là một người phụ nữ thích thách thức, thà chấp nhận mạo hiểm còn hơn.

Ha ha, có lẽ ngay cả những người đàn ông không đẹp trai cũng không để mắt tới tôi. Ví dụ như cái vị “qua chiều” này, nói không chừng có khi cũng viết một cuốn nhật kí vô vị ghi lại buổi hẹn hò vô vị với tôi ngày hôm nay...

26.

Chú rể. Một người. Lẽ phục màu đen. Trẻ trung, đẹp trai. Xách dép chạy như điên.

Cô dâu. Một nghìn. Váy cưới màu trắng. Trẻ, cao, thấp, béo, gầy, trắng, đen, vàng đủ cả. Xách váy đuổi theo.

Chú rể thở hồng h, phi thẳng vào một cái ngõ nhỏ.

Cô dâu nhưng nhúc như ong, ào ào đuổi theo vào cái ngõ nhỏ.

Chú rể mặt mày trắng bệch, nhảy vào một toà nhà.

Cô dâu mặt mày đỏ gay, vây chặt lấy toà nhà.

Ồ? Đây chẳng phải là một cảnh trong phim Bachelor của Mỹ sao? Đúng rồi, chính là Bachelor, anh chàng vất chân lên cổ chạy ở phía trước chính là Jimmy, từng date với vô số cô gái, cuối cùng anh chàng lãng tử cũng hồi tâm chuyển ý, Go steady (hẹn hò lâu dài, cố định mối quan hệ) với một cô bạn gái. Nhưng anh chàng này đào hoa đã quen, rất sợ kết hôn, làm tổn thương nghiêm trọng đến cô bạn gái. Cô bạn gái vì tức giận nên đã rời bỏ anh đến một miền đất khác.

Đúng lúc ấy, ông nội của Jimmy qua đời, trước khi chết ông đã nói: Nếu như Jimmy đến 6 giờ 5 phút chiều của ngày sinh nhật 30 tuổi của anh mà vẫn chưa kết hôn, khối tài sản của ông nội Jimmy sẽ không thuộc quyền sở hữu của anh nữa.

Trời đất ơi! Đó không phải là chút tài sản vụn vặt của bố mẹ tôi, đó là... số tiền khổng lồ... 100 triệu đô la!

Trên đời này có ai không thích được kế thừa một tài sản kếch xù như vậy không?

Bạn Jimmy của chúng ta đương nhiên cũng không phải là ngoại lệ rồi. Hơn nữa anh ta còn có một cái xưởng sản xuất chuẩn bị phá sản, những công nhân trong cái xưởng đó đang phải đối mặt với nguy cơ thất nghiệp, gia quyền của các công nhân đó đang đứng trước nguy cơ chết đói.

Đứng trước hoàn cảnh đó, Jimmy của chúng ta có thể không muốn thừa kế tài sản của ông nội không? Đương nhiên là không rồi! Không muốn vì bản thân thì cũng phải muốn vì xưởng sản xuất, vì các công nhân và gia quyền của các công nhân ấy.

Muốn kế thừa tài sản thì phải kết hôn, thậm chí phải kết hôn thật nhanh

Thế là bạn Jimmy của chúng ta phải lần lượt tìm kiếm những cô gái đã từng date với anh trước đây, hỏi từng người xem ai muốn kết hôn với anh. Điều khiến người ta kinh ngạc đó là, chẳng có ai đồng ý cả.

Muốn trách phải trách Jimmy sinh ra ở Mỹ, nếu như anh ấy sinh ra ở Trung Quốc thì đâu cần phải đi hỏi từng người một như vậy. Có không hỏi cũng có người đập cửa lao vào ấy chứ. Một kẻ phải đi cầu hôn từng người như Jimmy chắc chắn đã phạm phải tội lỗi gì cực kì, cực kì nghiêm trọng rồi.

Lẽ nào ông nội của qua chiều đã khuất núi? (Tội lỗi quá, xin ông nội của qua chiều hãy lượng thứ! Thật không nên nghĩ bậy bạ như vậy!) Tại sao anh ta lại vội vàng kết hôn như Jimmy thế nhỉ?

Đúng vậy, anh ta không hỏi tôi: “Will you marry me?” (Em có đồng ý lấy anh không), nhưng mà điệu bộ của anh ta chẳng phải cũng na ná như vậy sao? Tối qua mới là lần hẹn đầu tiên mà đã kéo dài đến tám

tiếng đồng hồ, hẹn hò tới tận nửa đêm mới chia tay, thế mà sáng nay anh ta đã gọi điện cho tôi rồi, thậm chí gọi đến hai cuộc cơ đấy.

Đến tận hai cuộc cơ đấy! Gọi một cú điện thoại cảm ơn người ta đã kiên nhẫn ngồi với anh tám tiếng đồng hồ ngày hôm qua, như thế còn có thể hiểu được, dù sao cũng là phép lịch sự...

Nhưng gọi liên tiếp đến hai cú liền...

Thì chẳng phải là Bachelor của Trung quốc hay sao?

Nhưng tôi lại chẳng phải là người anh ta từng date trước đó. Nếu như có cả trăm triệu đô la Mỹ vây quanh anh ta thì đâu đến lượt tôi?

Thôi đành tự tìm nguyên nhân vậy. Mà... một đứa con gái ba mươi tuổi (Sao lại thêm cái từ “con gái” nghe thật chướng tai vao đằng trước “ba mươi tuổi” cơ chứ?). Lần đầu tiên hẹn hò đã chịu ở với anh ta đến tám tiếng đồng hồ, anh ta lại chẳng nghĩ rằng mày đang sốt ruột muốn lấy chồng lắm ấy chứ!

Một kẻ số muốn lấy vợ, một kẻ vội vàng muốn lấy chồng, cô nam quả nữ...vập vào cái là xong.

Hừ? Ai bảo là tôi sốt ruột lấy chồng hả? Nói anh ta vội lấy vợ nghe còn có lí!

Oa... nếu như anh ta có hàng triệu đô la Mỹ chờ đợi anh ta kế thừa tài sản thì sự gấp gáp của anh ta còn có thể lí giải được. Nhưng sự việc lại rất phức tạp. Không lấy anh ta có thể sau này về già sẽ hối hận, dù sao thì cơ hội phát tài trong đời đâu có nhiều, giờ còn trẻ trung, còn mong lãng mạn, không để ý đến tiền bạc. Nhưng đến khi về già, trí tuệ khắc lên mặt những nếp nhăn xấu xí, nếu như chẳng may gặp cảnh nghèo nàn có lẽ sẽ hối hận với quyết định ngày hôm nay.

Nhưng nếu vì chạy theo đồng tiền mà lấy anh ta, vậy thì quá... có lỗi với lương tâm của mình rồi! Ngay cả bản thân mình còn khinh thường mình, cả cuộc đời, mỗi giờ mỗi phút đều cảm thấy thân thể mình dính đầy mùi tiền, thứ cảm giác ấy đâu có dễ chịu? Tôi thật không muốn phát tài dựa vào đàn ông, tôi chỉ muốn có tay nghề vững vàng, đi đến đâu cũng có thể tự kiếm cơm ăn.

Các đồng bào và kiều bào thân mến, xin hãy giúp tôi làm một phép tính: nếu như hôm nay tôi từ chối anh ta, sau này nhìn thấy một cô gái nào đó lấy anh ta, mặc lên người toàn vàng bạc, châu báu, lái xe hơi, đeo Rolex, mang túi LV, làm mưa làm gió, nhất là nếu như anh ta rất chung thủy và quan tâm đến vợ... liệu tôi có hối hận không nhỉ?

Có? Không?

Tại sao có? Tại sao không?

Đều không lí giải được. Tôi cũng không cần các bạn phải trả lời giúp tôi, bởi vì tôi đã quyết định rồi: Không... gọi... điện... lại!

Cảm giác có được hàng triệu đô la đương nhiên là tuyệt vời, nhưng không thể nào sánh bằng cảm giác từ chối hàng triệu đô la Mỹ... Một trăm triệu đô la Mỹ mua được tôi, tôi cao giá, nhưng tôi có giá. Một trăm triệu đô la Mỹ không mua nổi tôi, tôi trở thành vật báu vô giá! Tôi tuyệt đối không bán đứng tình cảm của mình, cho dù có ra giá cao đến mấy cũng không bán, tình yêu của tôi, chỉ có thể dành cho người tôi yêu

Cảm giác không vì tiền mà bán đứng tình yêu của mình thật tuyệt vời! Thứ cảm giác không khuất phục trước đồng tiền thật kì diệu!

Muốn khiêm tốn một chút nhưng không muốn khâm phục mình cũng khó. Chẳng trách mà mèo cứ thích khen mèo dài đuôi. Cũng chẳng trách con mèo được, thực sự thì đuôi của nó quá dài, chẳng qua chỉ là nói lên sự thực mà thôi!

Tôi chủ nhật có chút trễ nhạt.

Tối thứ sáu, đi làm cả tuần cuối cùng cũng đến lúc được nghỉ ngơi. Đời người có điểm dừng, cuộc sống trở nên thú vị.

Thứ bảy, hạnh phúc quá! Không cần đi làm, tiếp đó lại là một ngày chủ nhật cũng không cần phải đi làm. Hạnh phúc. Hạnh phúc. Hạnh phúc bền vững.

Chủ nhật? Có gì bất thường! Đứng ngồi không yên, không biết khó chịu ở đâu, chỉ cảm thấy rất khó chịu. Ngoài việc lên mạng thì chẳng còn việc gì khác để làm.

Không vì tiền bạc bán đứng tình cảm, dễ thôi mà. Nhưng muốn dâng tình cảm cho người mình yêu, lại chẳng phải là chuyện dễ dàng. Lần này, tôi ôm tình yêu trong tay, tìm kiếm một người mà tôi yêu thương, nhưng đã ba mươi năm trôi qua rồi, đến giờ tình yêu của tôi vẫn nằm trên tay tôi, vẫn chưa tìm được người tiếp nhận...

Ai là người tôi yêu? Bắt đầu đếm từ đầu... một: không phải, hai: không phải, ba: không phải...

Ngồi nghĩ đi nghĩ lại, đếm không sót một người... Đầu đau như búa bổ, trái tim như băng giá, số lượng không ít nhưng chất lượng thật đáng buồn. Chẳng có lấy một người mà tôi yêu thật sự. Tình yêu trong tay tôi vẫn không thể tìm được người đón lấy.

Trái tim nguội lạnh, lên MSN giải sầu.

Buzz! Binsley nhảy vào, dùng tên thật để đặt cho Yahoo à?

- Hi, xin chào! (Chân tay hoạt động rất nhanh trong khi não còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy câu chào hỏi hiện lên trên màn hình.)

- Hi, xin chào! Rất vui vì được gặp em trên yahoo. (Chân tay chậm chạp, não bộ hoạt động rất nhanh, chữ đánh cũng không kịp.)

- Anh cũng dùng MSN?

- Haha... sao anh lại không thể dùng MSN chứ?

- Em không nói là anh không thể dùng, chỉ là... có chút... ngạc nhiên...

- Có phải chê anh quá già để chơi cái này không?

- Không, không phải, em chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi.

- Vốn dĩ anh cũng không dùng cái này, nhưng mấy hôm trước có đứa bạn đem theo cả con đến đây chơi. Cậu nhóc ấy đã dùng MSN quen rồi, một ngày không dùng là không chịu được. Anh đành lập cái này trên máy của mình cho nó. Hôm nay vừa lên đã bị em tóm sống rồi. Em có thường xuyên dùng cái này không?

- À... không có việc gì làm nên online chơi thôi mà.

(Hình như là đang gõ máy)

- Anh gõ máy rất chậm, chúng ta nói chuyện điện thoại đi, để anh gọi cho em..

- Ok.

- Hello? Sáng nay anh gọi cho em, nhưng em không nghe điện...

(Sao vừa mới gọi đã nói cái này rồi?)

- Em... à... không phải không nghe, mà là điện thoại em đang s

- À, hoá ra là vậy... Anh đã từng kết hôn một lần, về sau li hôn rồi...

(Bùm... bom nguyên tử vừa phát nổ. Tại sao không ra đòn cảnh cáo trước đã? Lẽ nào là tôi hỏi đến chuyện này? Hình như là không thì phải! Tôi đâu có rảnh rỗi mà dò hỏi đời tư của anh ta làm cái gì? Cái... cái... người này... ôi trời ơi...bảo tôi biết nói gì với anh ta đây?)

- Lúc đó anh đang công tác tại đại học F, cô ấy là em gái của một người bạn thân, ở nước G. Bọn anh... là bạn thân giới thiệu, anh rất tin tưởng anh ta. Bọn anh bắt đầu hẹn hò, hẹn hò từ xa, về sau... bọn anh kết hôn... Lúc ấy mới biết cô ấy đã từng kết hôn... còn có... một đứa con...

- Cái gì? Bạn của anh không nói với anh những chuyện này à ?

- Không... cậu ta nói... chuyện này không có liên quan gì đến cậu ta cả... nên để em gái cậu ta tự nói với anh....

- Em gái anh ta không nói với anh à? Như thế có khác nào lừa đảo? Vì vậy anh mới... li hôn với cô ta...?
- Không phải. Lúc đó anh vừa mới làm thủ tục cho cô ấy đến Mỹ. Cô ấy chưa có thể nhập cư, thế nên anh không thể li hôn với cô ấy được. Nhưng tính cách của bọn anh... hoàn toàn không hợp nhau... Lúc đó anh sợ nhất là phải về nhà... bởi vì... nhà giống như một cái hầm đông lạnh. Về đến nhà là nhìn thấy một khuôn mặt lạnh như băng... chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười của cô ấy... Anh cảm thấy vô cùng thất vọng vì không thể mang lại một cuộc sống vui vẻ cho cô ấy...
- Đó đâu có phải là lỗi của anh?
- Xét trên một khía cạnh nào đó thì đúng là lỗi của anh... bởi vì anh... không yêu cô ấy... cho dù anh có lịch sự và chu đáo với cô ấy đến mấy... có bù đắp vật chất đến đâu... cũng đều không thể thay thế được tình yêu... chẳng ai là kẻ ngốc cả... ai cũng cảm nhận được...
- Thế nên anh mới li hôn?
- Không. Cô ấy là em gái của bạn thân, anh lại là một kẻ rất sĩ diện...
- Anh vì né tránh cô ta nên mới đến nơi này?
- Ừ, em thật thông minh, mới nói qua đã hiểu ngay rồi. Rất nhiều người đều không hiểu tại sao anh lại từ bỏ đại học F để đến nơi khi họ còn gáy này ...
- Sau đó hai người li hôn rồi?
- Li hôn rồi.
- Li hôn rồi thì tốt.

15. Chương 27

27.

Li hôn rồi thì tốt?

Mày tẩu hỏa nhập ma rồi à?

Có chút đồng tình không được à? Người ta tâm sự với mình chuyện hôn nhân bất hạnh, cho dù không tỏ ra tiếc nuối thì ít nhất cũng phải biểu thị tự

tôn chứ? Người ta vừa mới nói li hôn với vợ đã nhảy múa tưng bừng, vui mừng khôn xiết.

Mày... mày thật là đồ lòng lang dạ sói... chẳng nhẽ không thấy nhục nhã à?

(Làm gì đến mức lòng lang dạ sói, dù sao người ta cũng li hôn rồi mà)

Nhưng mà, mày vui mừng khôn xiết như vậy, có phải là quá nóng vội không hả? Liệu có khiến cho anh ta cảm thấy mày đang nóng lòng quá

Anh ta bật cười trong điện thoại, nghe có vẻ rất vui, cứ như thể thầy giáo vừa bắt được một cô học trò đang copy đáp án viết trên đùi.

Trên đời, policy (phương án) tốt nhất chính là nói thật. Policy tốt thứ hai là nói ra lời nói thật vụng về rồi cứu vãn bằng lời nói dối. Policy tốt thứ ba là khi nói ra lời nói dối không thể cứu vãn được thì đừng cố tìm cách che đậy, cứ dứt khoát bộc lộ bản thân mình.

Đáp án trên đùi bị phát hiện rồi? Vậy thì chớ có lấy tay vội vội vàng vàng che đi mà cứ thẳng thừng vén váy lên, nghiêng đầu nhìn thầy giáo cười một cái. Em viết phao lên đây rồi, thầy có cầm tích thu để nộp lên nhà trường không ạ?

Chú ý,tôi phải vén váy lên thôi, tôi phải nghiêng đầu, tôi phải mỉm cười.

- Anh đã từng nghe một câu chuyện cười như vậy chưa? Có một cô con dâu nọ không ưa bà mẹ chồng tai ác. Lúc bà mẹ chồng chết đi, cô con dâu vui mừng đến phát điên lên nhưng không dám để lộ ra mặt. Thế là cô ta đành dài giọng khóc lóc trước mặt mọi người: Ôi mẹ ơi là mẹ ơi... Mẹ chết rồi con vui... ui... ui... ui...

Anh ta lại bật cười, vui vẻ nói nối vào:

- Sao nối?

He he he, ha ha ha, hô hô hô...

Hai người ở hai đầu điện thoại đều cười lăn lộn. Vốn dĩ một câu hoàn chỉnh là “Mẹ chết rồi con vui sao nối” bị ngắt, ẩn giấu tâm trạng thật sự của cô con dâu tinh quái.

- Ha ha... anh cũng biết câu chuyện cười này à?

- Câu chuyện cười kinh điển này lớp thanh niên Trung Quốc ai chẳng biết? Nhưng một cô gái lớn lên ở Mỹ như em mà cũng biết thì thật không đơn giản...

- Ý của em ban nãy là... em cảm thấy... anh với Ex (vợ cũ) của anh li hôn... là tốt. Tốt cho cả anh và cô ta... tình cảm không hợp mà... li hôn là chuyện thường... Sao cứ phải vì nể mặt người giới thiệu mà tự thành hạ bản thân chứ?

- Nhưng kẻ luyện võ như bọn anh rất coi trọng cái gọi là “đạo nghĩa võ lâm”...

- Đạo nghĩa võ lâm thì có liên quan gì đến chuyện li hôn? Lẽ nào trong đạo nghĩa võ lâm có quy định không được phép li hôn à?

- Đạo nghĩa võ lâm ấy mà... quan hệ vợ chồng không quan trọng bằng nghĩa khí bạn bè... Em đã từng nghe câu: “Vợ như cái áo cũ, bạn bè như tay chân” chưa? Anh li hôn với cô ấy thì đồng nghĩa với việc không thể làm bạn với anh trai cô ấy nữa... Ở trong cái vòng tròn đó... thật chẳng dễ chịu gì... Vì vậy nếu anh không cao chạy xa bay... thì vĩnh viễn không bao giờ li hôn được .

- Anh đang nói Mỹ hay là Trung Quốc thế?

- Trung Quốc hay Mỹ đều như nhau, trong giới võ lâm thì đâu đâu cũng như nhau, cũng giống như trong tôn giáo, những người theo tôn giáo thường không ăn thịt lợn, đến đâu cũng không ăn...

- Nhưng mà... rõ ràng là do anh trai cô ta chơi không đẹp trước đấy chứ... Tại sao anh ta lại giấu nhem sự tình...

- Cậu ta làm vậy cũng không thể coi là giấu nhem... bởi vì anh chưa bao giờ hỏi cậu ta... anh cũng không vì chuyện li hôn này mà... Hừm... thôi đừng nhắc chuyện này nữa, nói tóm lại là do bản thân anh sai, anh cứ nghĩ lấy ai cũng vậy... ở với ai cũng thế. Nào ngờ khi phát hiện ra không có tình cảm, mọi việc đều trở nên không thể nhẫn nhịn được...

- Anh đánh cô ta?

- Không, sao anh lại đánh cô ấy cơ chứ?

- Vậy... anh cãi nhau với cô ta?

- Rất ít, về cơ bản là không. Có người nói, hai vợ chồng mà còn có thể cãi nhau thì còn cứu cha được, chứng tỏ vẫn còn tình cảm..

- Vậy thì hai người “gây lộn” với nhau theo cách nào?

- Haha... bọn anh không gây lộn. Vấn đề của bọn anh chính là... không gây lộn... bọn anh... chiến tranh lạnh, không ai đếm xỉa đến ai hết. Bọn anh thường xuyên... không có... quan hệ vợ chồng... quanh năm ngày tháng.

*

* *

Bùm... lại thêm một quả bom nguyên tử nữa vừa mới phát nổ.

Quan hệ vợ chồng? Anh ta nói “quan hệ vợ chồng” sao? Cái này... sao... sao có thể nói với người mới hẹn hò lần đầu tiên cơ chứ?

- Đây, người ta đều thổ lộ hết cả chuyện riêng tư với em rồi, ngay cả chuyện vợ chồng cũng nói hết rồi... em... em... lẽ nào em không muốn thổ lộ một chút... đời sống... gì đó... của mình để đáp lại hay sao?

Một hai ba bốn năm... tôi nên thổ lộ về ai?

Sáu bảy tám chín mười... bất kỳ ai cũng chẳng có gì để nói.

Lấy chuyện riêng đáp lại chuyện riêng, nhất định phải là chuyện tương tự, cùng “đẳng cấp”, nếu không thì chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng mà tôi làm gì có quan hệ vợ chồng để mà tâm sự với anh ta, những chuyện tương tự cũng không có. Lẽ nào tôi vì không từng yêu ai nên cả năm không thể... làm tình cùng anh ta hay sao? Không có, không có, tuyệt đối không có. Có thể phần lớn những người từng date với tôi đều không duy trì được đến một năm. Date lâu nhất chính là người bạn trai đầu tiên của tôi. Nhưng cả năm ngoài chuyện làm tình ra thì cũng chẳng có chuyện gì khác. Thậm chí còn hoàn toàn ngược lại, sau mỗi lần chia tay và làm lành, chuyện duy nhất mà chúng tôi làm đều là... se

Thật chẳng ra làm sao! Mà xem giáo sư Từ người ta đường đường là một người đàn ông, thế mà không yêu thì ngay cả đời sống vợ chồng cũng “cai” luôn, đúng là người biết khắc chế bản thân. Còn mày thì sao? Một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười, Joka,... có ai mà mày làm tình vì tình yêu không hả?

Khâm phục, có chút khâm phục! Nghe nói ở đàn ông đều là phần dưới chỉ huy phần trên. Đã hưng phấn rồi thì cái đầu chỉ có đứng dựa cột mà nghe thôi. Còn nhớ có một câu cuốn tiểu thuyết nọ viết về đôi vợ chồng này đã muốn li hôn với nhau từ rất lâu rồi, nhưng người chồng cứ lần lữa mãi đến tận mùa đông mới đưa ra quyết định li hôn. Vì sao? Bởi vì mùa hè không khí nóng nực, dễ bị kích động, sợ li hôn rồi sẽ không chịu nổi. Thôi thì đành đợi đến mùa đông, ham muốn nguội lạnh rồi sẽ không dễ bị kích động, có li hôn cũng không thành vấn đề.

Thật hiếm có, trên đời này hóa ra còn có người có cái đầu có thể chỉ huy được, lại còn có gã đàn ông vì không yêu nên chẳng buồn làm tình đến cả năm trời.

Hình tượng đột nhiên trở nên cao lớn, bắt buộc phải ngược nhìn.

- Giờ anh còn liên lạc gì với bạn bè bên trường đại học F không?

- No. Bọn họ chẳng buồn đếm xỉa đến anh từ lâu rồi. Anh đã từng gửi thiệp cho họ nhưng bọn họ không hồi âm. Chắc là danh tiếng của anh ở đó... tòi tệ lắm rồi!

- Danh tiếng... tòi tệ? Vì chuyện li hôn sao?

- Cũng không hẳn chỉ vì chuyện li hôn. Một người đàn ông, vì li hôn với một người đàn bà... mà đoạn tuyệt với bạn bè... là điều đại kị trong giới võ lâm. Nhiều đồng nghiệp ở bên này không biết chuyện này... nếu không thì... chắc cũng không thêm đếm xỉa đến anh...

- Nhưng mà anh... cũng không thể coi vì một người đàn bà... Thông thường, nếu nói là “vì một người đàn bà” thì người ta thường nghĩ rằng vì có được một người đàn

- Đúng vậy, nếu là vì có được một người phụ nữ mà trở mặt với bạn bè thì đó là chuyện đáng sỉ nhục trong võ lâm. Nhưng ít ra đó vẫn là một hình thức cạnh tranh, cạnh tranh được là một sự thắng lợi. Anh thì tồi tệ hơn, là vì li hôn với một người đàn bà... thành công tương đương với thất bại...

- Em cảm thấy anh làm rất đúng! Trung thực với tình cảm của mình.

- Cái thứ gọi là tình cảm... ý anh là tình cảm giữa nam và nữ... trong giới võ lâm... không phải là chuyện to tát.

- Nhưng em nghĩ rằng chuyện tình cảm giữa nam nữ rất quan trọng... em cảm thấy anh làm rất đúng.

- Ha ha... có lẽ em là người đầu tiên nghĩ rằng anh làm đúng...

- Thế sao? Lẽ nào những người bạn... không trong giới võ lâm cũng không ủng hộ anh sao?

- Phần lớn đều cho rằng không cần thiết phải chuyện bé xé ra to. Chuyện trai gái chẳng phải chỉ là chuyện vật vãn hay sao? Kết hôn với ai chẳng phải chuyện quan trọng, vì li hôn mà từ bỏ công việc ở đại học F... đồng nghĩa với việc hủy hoại tiền đồ của bản thân... lại còn đắc tội với một đám bạn bè... Một thằng đàn ông mà hủy hoại sự nghiệp và tiền đồ của mình chỉ vì một người đàn bà như vậy... ai cũng coi thường...

- Ai nói vậy? Em đâu có coi thường anh...

Tai hơi nóng, mặt hồng rất. Điều hòa bật cao quá chăng?Đâu có...

Bên ngoài cửa sổ, cảnh sắc cuối thu đầu đông. Những chiếc lá âm thầm rụng xuống, không gian tĩnh mịch. Ở trong phòng, ti vi đang bật nhưng đã bị điều chỉnh ở chế độ Mute (âm) từ lâu, chỉ còn hình ảnh.

Đây là một cảnh tượng vừa quen thuộc vừa lạ lẫm. Bức tranh phong cảnh quen thuộc... cái khác lạ chính là âm thanh

Đây là một cảnh tượng vừa cũ kĩ vừa mới mẻ. Bức tranh phong cảnh cũ kĩ... cái mới mẻ chính là âm thanh.

Trong giọng nói của anh có một luồng hơi ấm áp, một luồng hơi ấm có thể chạm vào được, giống như luồng khí mới bật máy điều hòa, làm cho bạn có thể cảm nhận được luồng hơi ấm áp đang thổi bay mái tóc rồi sau đó thấm thấu vào trong không gian lạnh giá quanh bạn, bao trùm lấy cơ thể bạn, khiến cho bạn như hồi tỉnh từ trong cái lạnh, chậm rãi thu mình trên ghế sofa, nghiêng đầu lắng tai nghe anh nói...

Đã rất nhiều cuối tuần tôi đều là một khán giả cô độc, lặng lẽ quan sát cuộc sống luôn vận động trong ti vi, nhìn những con người đang dạo phố, đang vui vẻ, đang phẫn nộ, đang chúc mừng... có người đi ra, có người trở lại, có người chết đi, có người được sinh ra...

Những đôi nam nữ xa lạ trên màn hình ti vi xuất hiện trước mắt tôi. Bọn họ đang trải qua quá trình sinh, lão, bệnh, tử, bọn họ đang vui, buồn, yêu, giận... còn tôi, bị đẩy ra ngoài cuộc sống, chỉ là một khán giả cô độc, một khán giả chẳng ai biết đến, một người ngoài cuộc.

Hôm nay, tôi vẫn chuyển từ kênh này sang kênh khác. Có người đang cử hành hôn lễ, có người đang chúc mừng, có người vừa đắc cử, có người qua đời, lại có người vừa ra đời...

Nhưng hôm nay tôi không nhìn bọn họ diễn xuất, bởi vì tôi không còn là khán giả, tôi cũng có tiết mục của riêng mình. Tất cả những đôi nam thanh nữ tú trong ti vi đều trở thành đạo cụ, bối cảnh và khán giả của riêng tôi.

Đạo diễn của tôi đang ở đầu dây bên kia, anh đang nói về vở kịch với tôi. Tôi bước vào bộ phim nhờ vào sự giải thoát của anh, anh là nhân vật nam chính trong vở kịch của mình, anh đang kết bạn ở đó, đang kết hôn, làm thủ tục nhập cư cho vợ mình, nhưng anh không yêu cô, không làm tình với cô, không chấp nhận sống trong cái gia đình lạnh như hầm băng ấy. Và anh bỏ chạy... chạy tới nơi này, mong muốn sẽ có một bộ phim mới, không biết là bộ phim tình cảm hay là bộ phim võ hiệp, hoặc cũng có thể là cả hai. Nhưng tôi biết... tôi sẽ trở thành một diễn viên trong bộ phim ấy.

16. Chương 28

28.

- Chúng ta cũng là... bạn bè giới thiệu mà...

(Chúng ta? Là những ai? Anh... và em? Chúng ta là bạn bè giới thiệu? Bạn... bè... giới... thiệu! Mấy chữ này thật chẳng lằng mằng chút nào)

- Bạn bè giới thiệu thì sao?

- Nếu như chúng ta... không ổn... vậy thì bạn bè... rất khó nhìn mặt nhau...

(Hóa ra là lo lắng cái này!)

- Anh chỉ lo không còn cảm giác...

- Cảm giác không còn... thì phải làm sao?

- Cảm giác không còn... thì thôi... (Quyết không làm bạn bè khó xử.)

*

* *

23.11.2004

I feel so at peace with myself, now that I have him at my side. He seems to care about me b/c he calls to check on me from time to time. The more I think about him, the more I like him.

But he's still a stranger to me. He's someone I'm dating exclusively. Am I someone he's dating exclusively? I need to get to know him a lot more before the physical things happen. Once we have that, it will be very hard for me to get out.

(Cuộc sống có anh trở nên vô cùng bình an. Anh rất quan tâm đến tôi, bởi vì anh thường xuyên gọi điện thoại cho tôi. Càng nghĩ đến anh tôi càng thấy thích anh.

Nhưng đối với tôi anh vẫn là một người lạ. Giờ tôi chỉ hẹn hò với một mình anh, nhưng anh cũng chỉ hẹn hò với một mình tôi chứ? Trước khi hiểu hết về con người anh, tôi sẽ không dễ nảy sinh quan hệ xác thịt với anh. Một khi chúng tôi có quan hệ xác thịt, tôi e là mình sẽ rất khó thoát ra được.)

- Ngày mai sẽ xuất phát?

- Ngày mai xuất phát.

- Tự lái qua bên đó?

- Tự lái qua bên đó.

- Bang H cách đây xa lắm, anh một mình lái xe qua đó... có mệt quá không?

- Không sao. Còn nhớ lần trước rửa xe không? Chính là để chuẩn bị cho lần du lịch này đấy mà. Hành trình quá dài, một mình lái xe qua đó, giữa đường phải nghỉ lại một đêm nên anh sẽ ngủ trong xe.

- Tại sao không ở khách sạn?

- Vì có mang theo chó con.

- Khách sạn không ang theo chó à?

- Phần lớn đều như vậy.

- Ngủ trong xe có lạnh không?

- Anh sẽ khởi động động cơ xe cho ấm.

- Liệu có bị... nhiễm độc khí thải không?

- Anh sẽ thật c

Một cảnh tượng rất dịu dàng, nam nữ nhân vật chính đều rất nhập vai, giọng nói của nam diễn viên điềm tĩnh và ấm áp đến đáng kinh ngạc nhưng lại vô cùng bí ẩn, khiến cho người nghe khó mà nhận thấy trong đó có ẩn chứa tình cảm nào không. Còn nữ diễn viên chính biểu cảm vô cùng buồn bã, khuôn mặt ánh lên sự lưu luyến không nỡ chia xa.

Cảnh này quá ngắn, chỉ vài câu đối thoại là nam diễn viên đã lái xe lên đường, phóng ra khỏi tầm ngắm của ống kính máy quay. Còn nữ diễn viên đang ngồi im lặng ở trong nhà, đón lễ Tạ ơn với cái ti vi của cô ấy.

Chẳng còn cách nào khác, anh ấy là đạo diễn, ai diễn ai không, ai diễn ít ai diễn nhiều chỉ có anh ấy mới có quyền quyết định. Con chó nhỏ của anh đã giành được vị trí diễn viên phụ cùng anh lên đường, còn tôi...

chỉ có thể ở lại sau màn ảnh... đóng vai một người bạn vừa mới quen biết của anh, hoặc cũng có thể chẳng phải là bạn bè gì cả, chỉ là một đối tượng date mà anh quen biết chưa lâu mà thôi, còn không biết có phải là đối tượng date duy nhất của anh hay không nữa.

Lại trở về cuộc sống thường ngày, tay cầm điều khiển từ xa, chuyển hết kênh này đến kênh khác, chỉnh volume thật to, hi vọng có thể đem không khí lễ hội trong ti vi về với cuộc sống tẻ nhạt của mình.

Cuộc sống trong ti vi vẫn bận rộn như vậy. Trên mỗi kênh truyền hình đều xuất hiện một người nhiều người hoặc cuộc sống của một ai đó, nhưng những cuộc sống ấy vẫn chẳng có liên quan gì đến tôi, tôi chỉ là một khán giả, một nhân vật chẳng ai biết đến.

Nếu như bộ phim anh ấy quay là một bộ phim tình cảm, tình tiết của vở kịch nên phát triển như thế này: Trước tiên cho khán giả xem cảnh nam nữ diễn viên chính nói lời tạm biệt, chàng trai lái xe đến bang H xa xôi, cô gái ở lại nhà. Thế là khán giả chẳng hiểu chuyện gì? Tại sao chàng trai không dẫn cô gái theo? Chẳng phải đang date hay sao? Đang là lễ hội, sao có thể để date ở lại một mình?

À... là bởi vì bọn họ vừa mới quen biết chưa lâu, khi chàng trai lên kế hoạch cho chuyến du lịch này vẫn còn chưa quen biết cô gái. Thế là lúc này khán giả mới vỡ lẽ: cô gái này không phải là nhân vật chính, nhân vật chính có lẽ ở nơi khác, nói không chừng có khi chàng trai sẽ gặp cô gái ấy trên hành trình của mình.

Đúng lúc khán giả đang tự thuyết phục bản thân, chờ xem câu chuyện lãng mạn trong chuyến du lịch của chàng trai thì điện thoại của nữ diễn viên phụ đổ chuông. Cô ấy nhấc điện thoại lên, giọng nói của chàng trai vô cùng khẩn cấp:

- Phiêu, mau đến đây! Anh cần em! Em mau đến đây, anh ở... đợi em đến.

Lí do “cần” không thể nói ra trong điện thoại, phải để cho khán giả hồi hộp chờ đợi, căng thẳng phỏng đoán. Bị ốm? Bị bắt? Xảy ra tai nạn giao thông? Cho dù là gì thì tóm lại cũng có chuyện.

Nữ diễn viên phụ của chúng ta chẳng kịp thu dọn, cứ thế cuống quýt nhảy lên xe, chạy như bay đến địa điểm mà chàng trai đã chỉ định.

Quả nhiên anh đang đợi ở đó, anh nói đột nhiên nhận ra rằng chuyến du lịch của anh không thể thiếu cô được, thế là nữ diễn viên phụ của chúng ta lập tức trở thành nữ diễn viên chính, tiếp theo đó sẽ cùng nam diễn viên lái xe đến bang H. Trên đường đi sẽ phát sinh những câu chuyện vô cùng bất ngờ và cũng không kém phần lãng mạn..

Mô típ quá cũ? Có lẽ vậy. Nhưng mà nữ diễn viên của chúng ta không cảm thấy nhàm chán, chỉ có những khán giả không có liên quan mới nghĩ đến vấn đề mô típ cũ hay mới. Đối với nhân vật nữ của chúng ta, chỉ cần có thể lên ống kính, chỉ cần có thể cùng diễn xuất với nam diễn viên chính, đất diễn càng nhiều thì không phải là mô típ cũ nữa.

Điện thoại đổ chuông rồi.

Lẽ nào thật sự có thần giao cách cảm?

Điện thoại đang đổ chuông thật. Ấn phím nhận cuộc gọi. Nghe điện. Đúng là anh ấy, đúng là giọng nói cũng rất cuống quýt, nhưng lời thoại lại không giống như trong kịch bản của tôi, mà là:

- Anh lạc đường mất rồi! Hừ... em mau giúp anh lên mạng tra tuyến đường với! Hiện giờ anh đang ở thành phố bang J của bang I, em giúp anh tìm xem đi đường nào để tới đường quốc lộ...

Mặc dù không phải là lời thoại do tôi viết nhưng tôi cũng nhanh tay tra cứu. Anh ấy không nói rõ vị trí của mình. Nhưng không thể trách anh ấy được, những người bị lạc đường đều như vậy: cuống quýt hơn bất kì ai, hoang mang hơn bất kì ai, nhưng địa chỉ đưa ra vô cùng mơ hồ, lại còn không được phép hỏi nhiều, bởi hỏi nhiều càng khiến cho “nạn nhân” hoảng loạn mà rối lên.

- Ok, anh đừng hốt hoảng, em đang tra cứu, nhất định sẽ tìm được!

Vừa đoán vừa lần mò, cuối cùng tôi cũng tìm được đường dẫn đến quốc lộ K, cẩn thận chỉ dẫn cho anh từng đoạn đường một, anh ậm ừ ghi lại, dường như tôi đang là đạo diễn còn anh chỉ là một diễn viên mà thôi.

- Em thật là thông minh, mới đó mà đã tra cứu ra cho anh rồi. Cảm ơn em, bye em!

Nam diễn viên đã biết đường đến quốc lộ K rồi, bởi vì nữ diễn viên phụ đã tìm kiếm giúp anh ta. Nam diễn viên nhanh chóng đến được quốc lộ K, đồng thời men theo quốc lộ K và tìm đến bang H.

Chính tay nữ diễn viên phụ đã tiễn chàng trai rời xa mình để đến một nơi xa xôi.

Có những người sinh ra là để làm nhân vật chính, bọn họ có kịch bản cho cuộc sống của riêng mình, biết được bước tiếp theo sẽ diễn cái gì. Bọn họ sẽ không đóng phim của người khác, cho dù bọn họ có phát hiện ra rằng bộ phim mà mình viết ra không hề có một nhân vật phụ, cũng không có một khán giả, bọn họ cũng có thể chịu đựng được sự cô độc đó, kiên trì tự biên tự diễn. Nhưng ý chí kiên cường của họ, rõ ràng có thể thu hút một đám đông những nhân vật phụ và quần chúng đến cho họ.

Còn một số người khác dường như sinh ra chỉ để làm nhân vật phụ. Họ không có kịch bản của riêng mình, chỉ có thể đóng một vai trong bộ phim của người khác. Bọn họ có thể chịu đựng việc mình không được đóng vai chính, không được diễn họ cũng vẫn chịu đựng, nhưng nếu như không có đạo diễn là họ không biết phải diễn tiếp như thế nào. Nếu như không có khán giả, họ cũng không thể chịu đựng được sự cô độc. Nguyên vọng đời này của họ chính là được đóng một vai trong bộ phim của người khác

Xem ra anh ấy là loại người thứ nhất, còn tôi là loại thứ hai.

Tâm trạng vô cùng tồi tệ, trước đây triệt để là một khán giả, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đóng phim, cũng không bao giờ có tham vọng biểu diễn. Mặc dù cô đơn, mặc dù tẻ nhạt, nhưng đã thừa nhận thân phận là quần chúng của mình rồi nên vẫn có thể thản nhiên xem người ta diễn kịch.

Giờ thì hay rồi, mấy lần được đóng phim, ném trải cảm giác hứng thú khi được phối hợp với nam diễn viên chính, thế là lúc nào cũng muốn được lên phim thôi. Nhưng đạo diễn chỉ cho tôi một chút đất diễn ấy thôi, làm cho tôi phải trở mắt nhìn nam diễn viên chính phối hợp với diễn viên khác, tâm trạng thật khó chịu.

Cũng may bộ phim này không có vai nữ chính, nên nói là không có nhân vật nữ chính trẻ tuổi, không có vai nữ chính tham gia vào câu chuyện tình yêu với nam chính. Người mà diễn viên nam chính trong phim đi thăm viếng chính là một đôi vợ chồng già, lúc mới đến Mỹ, anh đã ở trong nhà của họ, gọi họ là “bố mẹ”. Vì vậy đây có thể coi là một bộ phim về sự biết ơn, về tình hữu nghị... dù sao thì cũng dễ chấp nhận hơn một chút.

Nhớ ra rồi, tôi còn có một bộ phim nữa phải đóng, đó là bộ phim về cảnh tụ họp ăn uống trong lễ Tạ ơn, đạo diễn là Triển Huy. Triển Huy đã mời mấy đứa chúng tôi đến nhà anh ta ăn bữa cơm. Có Tiểu Lan, vợ chồng anh chị Triển Huy và một vài người bạn.

Có một vai diễn để diễn dù sao cũng còn tốt hơn là ngồi lì ở nhà làm khán giả của cái ti vi. Á, quên mất đó là cảnh tượng của một bộ phim nào đó rồi: một người phụ nữ, không có chồng, không có tình nhân, không bạn bè, không gì hết... Cô ta ngày ngày ngồi trên ghế sofa xem ti vi, đồ ăn vặt... và kết quả là cô ta ngày càng béo ra, béo đến đáng sợ, cũng chính vì thế mà cô ta chẳng thể có chồng hay có tình nhân.

Một vòng tròn luẩn quẩn.

Cuối cùng, người đàn bà ấy chết trên ghế sofa. Cô ta chết khi đang xem ti vi. Cô ta chết rồi, nhưng cái ti vi của cô ta vẫn bật rất to... Trong ti vi, cuộc sống như đang cuộn trào, sôi sục... hoàn toàn khác biệt với cái xác lạnh ngắt nằm trên ghế sofa.

Tôi không muốn làm một bà béo suốt ngày ngồi xem ti vi, có lẽ tôi vẫn được làm một diễn viên quan trọng trong vở kịch của Triển Huy.

Bộ phim của Triển Huy đạo diễn thật là tẻ nhạt, không biết là nên gọi là phim loại gì, không phải là phim tình cảm, không phải phim võ hiệp, cũng không phải là cảnh gia đình đoàn tụ, chẳng có kịch bản, vậy thì làm sao khiến cho diễn viên có hứng mà diễn đây? Vai diễn của tôi chính là ngồi trước bàn ăn, muốn ăn gì thì ăn cái này. Và cái giá chính là, tôi bắt buộc phải nghe chị gái của Triển Huy lải nhải cả buổi.

Những chuyện mà chị Triển Huy kể đều là những câu chuyện lượm lặt ở trên mạng xuống, có lẽ tôi đã đọc từ qua lâu rồi, mà cho dù có chưa đọc thì tôi cũng chẳng hứng thú. Nhưng mà chị ta kể rất hào hứng, mà chồng của chị ta lại chẳng nói nửa lời, điều đó khiến cho tôi nghĩ rằng liệu có phải chị ta vì cả năm chẳng có ai nói chuyện cùng nên giờ mới nhân cơ hội trút hết ra không nữa?

Một cô vợ thích lái nhải, một anh chồng thích yên tĩnh... lại là một cảnh quay trong một bộ phim.

Đạo diễn thường cho bạn đóng rất nhiều vai trong một bộ phim mà bạn không thích. Nhưng trong bộ phim mà bạn thích... dường như bạn chẳng có đất diễn.

Giờ anh đang ra sao? Lái xe lâu như vậy chắc là đã đến nơi rồi nhỉ? Máy bang nằm trên tuyến đường anh đi đều có tuyết rơi rồi, không biết anh có đến nơi bình an không? Đã gọi hai cú cho anh, sợ anh ngủ gật trên xe sẽ xảy ra tai nạn, muốn đánh thức anh dậy... Kết quả đúng là đã gọi anh dậy, nhưng không phải là từ trên ghế lái mà là từ trên giường. Gọi điện sớm quá, anh vẫn còn chưa lên đường. Xấu hổ quá, không còn mặt mũi nào mà làm phiền anh nữa.

Giờ có lẽ anh đã đến bang H rồi nhỉ? Nói thế nào thì tôi cũng là date của anh, cho dù có là bạn bè bình thường thì cũng có thể nói một câu “ngày lễ vui vẻ!” chứ nhỉ? Thế nên có lí do để đường hoàng gọi điện cho anh.

- Hello?

- Là em. Phiêu. Anh đã đến nơi rồi à?

- Ừ.

- Em... em vừa ăn bữa tối Tạ ơn, ăn ở nhà Triển Huy. Anh thì sao?

- Anh cũng vừa ăn rồi.

- Anh... đi đường... bình an chứ?

- Bình an em ạ.

- Bạn bè của anh... vẫn ổn chứ?

- Rất ổn!

(Sao chẳng khác gì một con quái vật nuốt bóng thể nhĩ, tôi ném một quả nó nuốt một quả, thế thì làm sao mà đánh tiếp đây? Thôi tự mình kết thúc vậy!)

- Nếu như... anh không sao... vậy thì em cúp máy đây. Chúc anh với bạn bè chơi vui vẻ!

- You too! (Em cũng vậy nhé!)

- Bye.

- Bye.

17. Chương 29-30

29.

Hùng biện là bạc, trầm lặng là vàng.

Hùng biện cũng không tồi mà, ít nhất thì cũng là bạc.

Này bạn, đó là tiêu chuẩn của phương Tây, đối với người Trung Quốc, trầm lặng là bạc, trầm lặng là vàng, trầm lặng là thật lòng.

Vậy thì hùng biện là gì?

Hứ, nói ra sẽ khiến bạn chết khiếp đấy. Hùng biện chính là:

Lời ngon tiếng ngọt, lẻo mép, dẻo mồm.

Lời lẽ không đáng tin, lời không thật lòng, khua môi múa mép.

Hùng biện là... một sự tán dương không đáng giá ư?

Có chứ, nhưng không phải là một sự tán dương, đều là những lời tâng bốc mang nghĩa xấu, kiểu như là:

Lười không xương nhiều đường lắt léo.

Trời ơi, đó là ngụ biện chứ không phải là hùng biện.

Ngụ biện cũng như vậy:

Lãi nhãi con cà con kê...

Nói trắng thành đen...

Đây chẳng phải là cách nhìn nhận của mỗi người sao? Anh nói theo ý anh, tôi nói theo ý tôi.

Cái gì? Bạn không chết khiếp sao? Vậy thì tôi sẽ nói cho bạn biết hậu quả của việc không chịu trầm lặng:

Tai vách mạch rừng

Họa ra từ miệng

Còn nói gì nữa không?

Không nói nữa. Nhưng tại sao người Trung Quốc lại tôn sùng sự trầm lặng?

Bởi vì tổ tiên của chúng tôi tôn sùng sự trầm lặng.

Trầm lặng chính là sự khinh mạn ở mức cao nhất.

Như mọi người trên thế giới đều biết, người Trung Quốc là người ồn ào nhất trên thế giới. Một đám người hát hò ồn ào trong quán rượu chắc chắn chỉ có thể là người Trung Quốc. Ở một số quán ăn phương Tây, cứ thấy người Trung Quốc là lập tức sắp xếp họ ngồi vào cái bàn thật tách biệt với xung quanh. Bởi vì sao? Bởi vì người Trung Quốc rất ồn ào.

*

* *

À, thì ra sự trầm lặng của người Trung Quốc là có tiền đề. Trầm lặng là đang quan sát đối phương. Trầm lặng cũng có nguyên nhân.

Đàn ông trầm lặng trước mặt đàn bà.

Chồng trầm lặng trước mặt vợ.

Con cái trầm lặng trước mặt bố mẹ.

Nhân viên trầm lặng trước mặt ông chủ.

Còn anh, chính là sự trầm lặng của một người đàn ông trước mặt đàn bà.

Nhưng anh... đã từng không trầm lặng.

Mấy ngày trước, chính vào mấy ngày trước, người mà hết lần này đến lần khác gọi điện thoại đến cho tôi chẳng hề không phải là anh? Người mà cứ gọi điện thoại là buồn cả tiếng đồng hồ đó chẳng hề lại không phải là

Mới có mấy ngày nhỉ? Anh đã biến ngay thành một con quái vật nuốt bóng, há cái miệng đen sì, rộng ngoác của mình ra... tôi ném câu nào ra anh nuốt luôn câu đó, nhất quyết không chịu ném trả. Anh ấy không muốn nói chuyện với tôi sao?

Có chuyện gì thế nhỉ? Bị ốm chẳng? Lái xe mệt quá chẳng? Hay là tôi có chỗ nào đắc tội với anh?

Làm gì có, tôi chẳng đắc tội gì với anh cả. Ngày hai mươi, lần đầu tiên hẹn hò, cuộc hẹn kéo dài đến tám tiếng đồng hồ. Ngày hai một, anh gọi điện thoại đến, nói chuyện gần hai tiếng đồng hồ. Mới có mấy ngày nhỉ? Giữa khoảng thời gian đó đã có chuyện gì xảy ra rồi...

Khoan đã... giữa khoảng thời gian đó còn có chuyện gì xảy ra. Buổi tối trước khi anh xuất phát đã gọi điện cho tôi...

- Ngày mai anh sẽ đến bang H thăm mấy người thân. Lúc anh mới đến Mỹ, anh đã ở trong nhà họ, họ đối xử với anh rất tốt. Anh thường gọi họ là bố mẹ...

- Hả? Vậy thì nên đến thăm hỏi họ một chút, dù sao cũng là lễ Tạ ơn mà...

- Em... tối nay có thể qua... giúp anh... packing (thu dọn hành lý) một chút được không?

- Em? Tối nay á? Bây giờ sao?

Khó xử. Tương đối khó xử.

Trời đã tối đen, cơn mưa mùa đông lất phất, đường chắc chắn rất trơn, mà đường đến chỗ anh thì vô cùng ngoằn ngoèo, lên núi xuống ghềnh, lại còn phải đi men theo con đường một làn ven hồ. Tôi sợ nhất là những con đường kiểu này, phía trước mà có xe tiến lại, đèn xe chiếu sáng một cái là tôi chẳng nhìn thấy gì hết, rất dễ xảy ra tai nạn giao thông... hoặc là lao thẳng xuống hồ.

Khả năng nhớ đường của tôi rất kém, nhất là khi tôi ngồi trên xe mà người khác lái, lúc ấy tôi không thể nhớ đường, mặc cho ai muốn dẫn đi đâu thì đi. Mà đến nhà anh đều không phải là tôi tự lái xe, giờ tôi chẳng thể nào nhớ đường tới nhà anh nữa. Điều quan trọng hơn là, tôi đang đắp mặt nạ, mặt mày trông như con quỷ, làm sao có thể ra ngoài gặp người khác được?

- Em... à... làm sao em giúp anh packing được? Em không biết đồ đạc anh để đâu, lại chẳng phải liên tục hỏi anh ấy chứ? Thế thì chi bằng anh tự mình packing cho nhanh...

- Thế cũng được, vậy để anh tự packing vậy! Bye!

- Bye!

Lẽ nào anh ấy tức giận rồi sao?

Còn chưa lấy tôi về đã muốn tôi chăm lo cho cuộc sống của anh rồi sao? Anh sống độc thân đã gần ấy năm rồi, tự lái xe đi du lịch chắc không ít lần? Chẳng nhẽ không phải toàn là tự anh packing hay sao? Vậy thì anh ấy gọi ai tới packing cùng nhỉ?

Khoan đã... khoan đã... chính bởi vì packing là một chuyện nhỏ, mà bản thân anh chắc chắn tự biết packing, vì vậy anh ấy gọi tôi qua packing chắc chắn chỉ là một cái cớ. Lúc nào không packing lại đi packing đúng vào nửa đêm nửa hôm? Muộn như vậy qua đó, chẳng nhẽ định packing xong sẽ để tôi tự lái xe về nhà lúc nửa đêm nửa hôm?

Chắc chắn là không rồi.

Xem ra anh ấy... có dụng ý khác, chắc là muốn tạo dựng một bộ phim sex rồi.

Anh không giống như những anh chàng trước đây tôi từng hẹn hò. Những người ấy muốn làm gì đều hiện rõ ở trên mặt, cũng viết hẳn lên miệng. Thì vốn dĩ những chuyện rõ ràng như vậy... sao còn phải úp mở, che đậy làm gì? Bọn họ muốn cái gì tôi đều biết hết, tôi cũng muốn nhanh chóng thỏa mãn chút mong muốn ấy của họ để thoải mái yêu đương.

Nhưng anh ấy thì khác, anh ấy là một người đàn ông Trung Quốc truyền thống, làm chuyện gì cũng rất coi trọng tính hàm súc, gặp chuyện gì cũng chỉ cần nói ba câu là có thể biểu đạt hết suy nghĩ. Chỉ có điều người nghe có ngộ ra được hay không mà thôi.

Chắc chắn là như vậy rồi! Chuẩn bị phải xa nhau mấy ngày rồi, trước khi đi muốn có một đêm lãng mạn. Đàn ông mà, ai chả có ham muốn. Ở bên cạnh người đàn bà mà anh không yêu chắc anh phải cố "nhịn" nhiều lắm, quanh năm suốt tháng chẳng động vào đàn bà mà cũng chịu được. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh ấy không thích đàn bà. Nếu như anh ấy gặp được một người mà... anh ấy rất thích thì có suy nghĩ này cũng là bình thường mà thôi.

Ừm... men theo dòng suy nghĩ này còn phát hiện ối dấu vết.

*

* *

Có lẽ ngay lần hẹn đầu anh ấy đã có suy nghĩ này rồi, chẳng phải sao? Lần đầu tiên hẹn hò mà đã ở bên người ta đến tám tiếng, trong tám tiếng ấy, ít nhất anh cũng đã sắp đặt hai cảnh tượng vô cùng “hàm ý”.

Cảnh tượng một: Đỉnh núi. Hoàng hôn. Nhân vật nam chính và nữ chính cùng ngồi trên một phiến đá, ngắm cảnh hoàng hôn. Gió lạnh thổi tới.

Nam chính (dịu dàng): Em có lạnh không?

Nữ chính (thăng thắn): Có hơi lạnh anh ạ!

Nam chính (ẩn ý): Anh cởi áo khoác cho em mặc nhé...

Nữ chính (thăng thắn): Không cần đâu, cởi cho em mặc thì anh cũng lạnh, chúng ta xuống núi đi...

Ý của đạo diễn là: nữ chính sẽ nhận lấy chiếc áo khoác của nam chính, khoác lên người, sau đó nhìn thấy nam chính chỉ mặc có một chiếc áo sơ mi mỏng manh, lạnh đến run người liền chia sẻ chiếc áo khoác với anh, hoặc triệt để hơn là: nam chính hưởng thụ hơi ấm từ cái áo khoác, nữ chính cảm nhận hơi ấm từ lồng ngực anh.

Trên đỉnh núi cao, hai người ôm nhau rất chặt, trên đầu là bầu trời xanh, trắng, bên cạnh là một gốc cây cổ thụ rất to, bốn bề yên ắng không một bóng người, chỉ có những cơn gió thổi nhẹ nhàng mang theo hương thơm hoa cỏ.

Ống kính kéo ra xa, giữa muôn trùng núi non, hai bóng người nhỏ bé đang ôm nhau rất chặt.

Còn có gì lãng mạn hơn thế cơ chứ?

Kết quả là nữ chính lại... Hừ! Chẳng thông minh, chẳng tâm lý chút nào, đi phá tan cảnh tượng lãng mạn ấy mới chán chứ!

Cảnh tượng hai: Bãi đỗ xe ở công viên. Yên tĩnh và trống rỗng, dường như tất cả những chiếc xe khác đều lái đi rồi, chỉ còn lại chiếc xe của nữ chính.

Nam chính (ẩn ý): Nếu như hôm nay không phải em đỗ xe ở đây thì anh đã đưa em về thẳng nhà rồi.

Nữ chính (vui vẻ): Cũng may là em đỗ xe ở đây, đỡ làm phiền đến anh!

(Nam chính và nữ chính lần lượt ngồi vào xe của mình, mỗi người lái về một hướng.)

Lại hỏng việc rồi!

Ý của đạo diễn là: nữ chính làm nũng: Muộn thế này rồi, em muốn anh đi theo xe em về đến nhà...

Khán giả có ngu ngốc đến đâu cũng có thể đoán ra phần tiếp theo của câu chuyện. Nghĩ mà xem, nửa đêm nửa hôm, nam chính đưa nữ chính về nhà, lẽ nào nữ chính lại nỡ để nam chính tự lái xe về nhà một mình? Chắc chắn mà! Thế chẳng phải là... thuyền vào bến đậu hay sao?

Hóa ra anh ấy lần hẹn đầu tiên đã nghĩ... xa xôi như vậy rồi sao? Có phải là quá... vội vàng không nhỉ?

Ừm... nếu là người khác thì đúng là có hơi vội vàng. Nhưng anh ấy thì khác, anh không phải là người dối ăn nên chẳng buồn kén chọn thức ăn, anh là một người vì không yêu nên có thể không quan hệ vợ chồng quanh năm ngày tháng. Có yêu mới làm, không yêu không làm. Thế mới gọi là đàn ông chân chính!

Mà nói thẳng ra thì đó cũng không phải là lần đầu tiên tôi với anh gặp mặt. Đầu tháng 11 tôi đã gặp anh rồi, lúc ấy là bởi vì tôi ngại anh già, lùn và hói đầu nên mới không bị kích thích. Nhưng xét từ góc độ của anh, tôi không hề già, dáng người cũng không thấp, đầu cũng không hói, chẳng nhẽ anh không thể nảy sinh tình cảm với tôi? Tình cảm ấp ủ mấy tuần như vậy chẳng nhẽ không muốn trút ra hay sao?

Nên! Rất nên! Nếu anh ấy không bị kích thích mới gọi là ma quỷ!

*

* *

27/11/2004

I called him twice yesterday, didn't get a respond. I called him this morning, he was able to pick up his phone and told me he was not able to receive signal at the house. So, I haven't talked to him since. I miss talking to him.

I need to mention that he cured my PMS. Usually, I have noticeable hormone changes for a couple of weeks around periods. I would get depressed; sometimes I would cry and thinking I can no longer live on my own; I also get knee cap aching, etc. But I noticed that after I met him, no PMS symptoms occurred for this month.

(Hôm qua tôi đã gọi điện cho anh hai lần, không có ai nhắc máy. Sáng nay tôi lại gọi thêm một lần nữa. Lần này thì anh có nghe điện, nói là sóng điện thoại trong phòng không được tốt. Về sau tôi không gọi cho anh nữa nhưng thực sự tôi rất muốn nói chuyện với anh.

Ở đây tôi muốn đề cập một chút, anh đã chữa trị khỏi cho tôi các triệu chứng trước kì kinh nguyệt. Thường cứ một hai tuần trước kì kinh, hormone trong cơ thể tôi lại có sự biến đổi rất rõ ràng. Tôi thường cảm thấy buồn bã, khóc lóc, cho rằng tôi không thể tiếp tục sống được nữa, đầu gối tôi sẽ đau nhức... Nhưng tôi để ý kể từ khi gặp anh, hàng tháng tôi đều không thấy xuất hiện các triệu chứng này

*

* *

Ngày 29 tháng 11. Thứ hai.

- Hello?

- Là em đây, Phiêu đây mà. Anh nói hôm nay anh sẽ về đến nhà. Em gọi để hỏi xem... anh đã đi đến đâu rồi...

- Anh đang ở trên đường...

- Hôm nay anh có thể về đến nhà không?

- Chắc là có.

- Vậy em... hôm nay sẽ đến chỗ anh... Em có mua một ít thức ăn, chúng ta cùng nấu cơm tối...

- Ngoài trời đang mưa to, đường rất trơn, khi nào về đến nhà anh sẽ gọi cho em...

- Ok, anh lái xe cẩn thận...

- Bye!

- Bye!

30.

Yêu nhau bao lâu mới có thể lên giường?

What (cái gì)? Cái này cũng là một vấn đề à? Nếu như đã thích rồi, yêu rồi, lên giường hay không lên giường tùy thuộc vào việc có ham muốn hay không mà thôi?

Đi theo tiếng gọi của cảm xúc, tiếng gọi của ham muốn, thích lên giường thì lên giường, không thích thì thôi.

Đi theo tiếng gọi ham muốn của ai? Đi theo tiếng gọi cảm xúc của ai? Theo các nghiên cứu cho hay, đàn ông chỉ trong vòng một tuần là đã muốn lên giường rồi, còn đàn bà thông thường phải mất ba tháng mới nghĩ đến chuyện lên giường. Vậy đi theo tiếng gọi cảm xúc của đàn ông hay đi theo tiếng gọi cảm xúc của đàn bà?

Ặc... cái này... Cảm xúc của ai không quan trọng, quan trọng là “thích” và “yêu”. Có yêu có thích rồi thì không có ham muốn cũng thành có ham muốn. Những người yêu nhau, chỉ cần xuất phát từ tình yêu thì có thể lên giường hay không đều là những chuyện hiển nhiên rồi.

Thôi bỏ đi, lí luận sưng có ai là không biết? Có thể giải quyết được vấn đề thực tế không? Vấn đề thực tế hiện nay là: nên đi theo tiếng gọi cảm xúc của ai, điều này cực kì quan trọng. Chỉ cần một sơ suất nhỏ nhỏ là sẽ thua cả bàn cờ.

Thử xem chị Thanh Tâm giải đáp băn khoăn thầm kín như thế nào nhé: Tuyệt đối đừng lên giường ngay trong lần hẹn đầu tiên. Đàn ông thường không biết trân trọng với những thứ dễ có được...

Mẹ kiếp, dọa ai chứ? Chỉ nghe sơ qua cũng biết là mang ra để dọa con nít rồi. Chúng tôi đều là những người đã trưởng thành rồi nhé!

Lời khuyên của người từng trải: Đừng lên giường trong lần hẹn hò đầu tiên, bởi vì bạn sẽ mất anh ấy. Tốc độ mất anh ấy tỉ lệ thuận với máy đo trái tim của bạn...

Người từng trải? Từng trải cái gì? Từng trải chuyện hẹn hò? Từng trải mấy lần? Không hẹn hò dăm bảy lần, ai có thể rút ra một cái kết luận nghiêm túc như vậy?

Hiện nay ở trên mạng, có câu châm ngôn nào không thể tìm ra cơ chứ? Hãy xem tôi đây: Sex chính là công cụ để bạn giữ chân một người đàn ông hoặc tình yêu của mình. Thế nào? Quê mặt chưa? Còn coi chuyện lên giường là chuyện hi sinh và cống hiến của phụ nữ nữa hay thôi? Sai rồi, giờ lên giường đã không còn là chuyện hi sinh hay cống hiến, mà là...

(Khoan đã, khoan đã, chuyện này đúng là có chút... bất thường. Nếu như nói theo cách đó thì chẳng phải chúng ta đã tóm được cả “nắm” đàn ông với tình yêu trong tay rồi hay sao? Ở đâu? Đàn ông ở đâu? Tình yêu ở đâu? Một hai ba bốn năm sau bảy tám chín mười... đều đã làm tình rồi, nhưng sao chẳng nắm bắt được cái gì, cho dù đàn ông hay tình yêu. Giờ chẳng phải là trắng tay hay sao?)

Một người nọ, một lần đến bên giếng chẳng may bị rắn cắn thì đến mười năm sau vẫn sợ bóng sợi dây thừng in ở dưới giếng. Có người tuyên truyền rằng cứ nhìn thấy bóng dây thừng là phải chạy... cách nhìn nhận thật quá phiến diện.

Một người nọ, một lần đến bên giếng bắt gặp một con ếch, chẳng may hôn phải nó, ếch biến thành hoàng tử, hai người rơi vào lưới tình, kết thành đôi uyên ương sống vui vẻ trọn đời. Thế là những người biết chuyện liền thổi phồng rằng muốn có nhân duyên thì cứ đến giếng nước... chuyện này cũng quá sức phiến diện.

Những chuyện phiến diện như thế này không thể cho ra một đáp án chính xác. Theo báo cáo thống kê:

Báo cáo điều tra qua mạng về tình yêu của Trung Quốc: linyiz.blog.hexun/6371162_d.html

Các mục điều tra: “Bạn và anh ấy/cô ấy quen biết bao lâu thì lên giường? (tính toán trong khoảng thời gian ngắn nhất)

(Có tất cả 12.506 người tham gia)

14,991%: 1 tháng sau

14,24%: 3 tháng sau

13,64 %: sau khi xác định quan hệ hôn nhân

12,51%: căn cứ vào hoàn cảnh v

11,59%: nửa năm

9,7%: 1 tuần

6,81%: 1 năm

4,38%: 1 ngày

3,32%: 1 giờ

Mới quen một tiếng đã lên giường, có hơi gấp gáp quá. Chỉ có đi chơi gái mại dâm mới nhanh như vậy.

Sau khi xác định quan hệ hôn nhân mới lên giường, thời gian quá dài, chỉ có những người mà đại diện là mẹ tôi mới như vậy, hoặc là những người bị lãnh cảm tình dục.

Đây là hai thái cực, các mức độ nằm trong hai thái cực đó đều là bình thường.

*

* *

Dưới đây là các con số cá nhân, xin công hiến ọi người tham khảo:

Ai/ Quen bao lâu thì hẹn hò/ Hẹn hò bao lâu thì lên giường/ Ai chủ động?

1. Người Indo/ một kì nghỉ hè/ 6 tháng/ cả hai.

2. Người Trung Đông/ hai năm/ mấy tháng (không thể coi là hẹn hò, chỉ là vụng trộm mà thôi)/ cả hai.

3. Bạn học đại học/ ba, bốn tháng/ một, hai tháng sau/ tôi chủ động.

4. Tên khốn/ một hai tháng/ một hai tháng/ hẳn chủ động

5. Người tình một đêm/ một năm sau/ không hẹn hò/ tôi chủ động.

6. Người Ấn Độ/ quen nhau là hẹn hò/ hẹn hò là lên giường/ anh ta chủ động.

7. Người Mỹ/ quen nhau là hẹn hò/ hẹn hò là lên giường/ anh ta chủ động.

8. Người Canada/ hai tuần/ ba tháng sau/ cả hai.

9. Người quen trên mạng/ hai tuần/ ba tháng sau/ cả hai.

10. Bạn trên mạng/ nói chuyện một, hai tháng qua mạng/ lần đầu hẹn hò là lên giường/ anh ta chủ động.

11. Bạn trên mạng/ nói chuyện trên mạng một, hai tháng/ hẹn hò ba, bốn tháng là lên giường/ anh ta chủ động.

12. Bạn trên mạng/ nói chuyện trên mạng một, hai tháng/ hẹn hò hai tháng là lên giường/ anh ta chủ động.

Điểm khác biệt: thời gian lên giường khác nhau.

Điểm giống: Điều kết thúc chẳng vì lí do gì.

Lời khuyên của chuyên gia: Nên học cách từ chối, hãy học cách nói: “Em vẫn chưa muốn”, “Em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng”, “Giờ chưa phải lúc”, “Em hi vọng quan hệ của mình phát triển chậm lại một chút”... Khi bạn học được, không e sợ và thường xuyên nói câu này, đến một lúc nào đó đột nhiên bạn không muốn nói những câu như thế này nữa, vậy thì... có lẽ mọi thứ đều đã ok!

Ha ha ha... chuyên gia có khác, quả nhiên nói năng rất thấu đáo!

Một chai rượu vang đỏ, hai cái ly.

Tư thế rót rượu của anh rất nho nhã, cách bê ly rượu cũng rất có thần, dáng vẻ uống rượu rất thư thái, làn môi được rượu vang tưới ướt càng thêm gợi cảm.

Lông mày rậm, đôi mắt sâu thẳm, sống mũi cao, vàng trán đầy đặn... trông trẻ hơn lần trước lúc gặp anh ở công viên ít nhất bảy, tám tuổi.

Tại sao tướng mạo của một người lại có thể biến đổi lớn đến như vậy? Là do ánh đèn? Là do tâm trạng?

Trên cái bàn to ở giữa phòng bếp, anh ngồi ở ghế chủ nhân, tôi ngồi ngay bên cạnh anh, tạo thành hình chữ L.

Trên cơ thể anh tỏa ra một mùi thơm, không phải là mùi nước hoa hòa quyện vào mùi rượu, cũng không phải là mùi nước hoa đắt tiền để lại sau khi ngấm vào từng thớ thịt hay lỗ chân lông, mà là một mùi hương rất tự nhiên, được phát ra từ bên trong cơ thể, dường như là mùi hương đã có ngay từ khi sinh ra.

Hít một hơi thật sâu để ùi hương ngấm vào phổi.

Anh mỉm cười, giải thích:

- Anh đang luyện “hương công”...

- Oa, hương công? Trên đời này lại có môn võ công thần bí thế sao?

Anh từ vàng biển thành bạc, thao thao bất tuyệt. Khoe khoang các thành tựu của mình.

Một thanh niên trẻ tuổi, chỉ có năm đám, một mình đến Mỹ lập nghiệp.

Ở trong nhà của một đôi vợ chồng người Mỹ.

Đổi nghề, lấy bằng tiến sĩ.

ường đường chính chính vào làm việc tại đại học F lừng danh.

Lịch sử hai mươi năm phấn đấu, một bức tranh rung động lòng người .

(Bộ phim kết thúc, đạo diễn vươn vai)

- Năm anh viết luận văn tốt nghiệp, phải đi làm điều tra xã hội, tình cờ gặp một tướng quân người Đài Loan... Ông ấy chuẩn bị về hưu, đã từng có một cuộc đời huy hoàng. Anh rất thích nói chuyện cuộc đời, lí tưởng, mục tiêu theo đuổi với ông ấy. Ông ấy nói với anh rằng, hãy đi con đường của mình, đừng bao giờ dừng bước. Nếu người khác có thể đuổi kịp thì tốt, không đuổi kịp có nghĩa là không cùng một đường.

(Danh ngôn! Đúng là sấm nổ bên tai.)

- Nhân sinh quan của ông ấy đã ảnh hưởng rất nhiều đến anh...

(Cảm động quá! Thật là một cảnh tượng tuyệt mĩ! Đạo diễn, sao anh lại nhìn em như vậy? Đôi mắt anh sao mà sáng quá, sao mà to quá, tràn đầy tự tin, tràn đầy kì vọng. Em thề, em thề: cả đời này sẽ ở bên cạnh anh!)

- Em... giúp anh mát xa một chút được không? Trước đây lúc thi chạy ở trong nước, anh từng bị thương.

- Ok!

- Ở đâu nhĩ?

- Ở... trên nền nhà phòng khách nhé!

- Trên nền nhà? Cũng được!

- Anh dạy em trước đi, em không biết mát xa.

- Ok. Nhìn nhé, trên vai... thế này này. Trên lưng...như thế này... như thế này...

(Hơi nóng. Toàn thân tê d, mềm nhũn. Đây có phải là điểm huyết như trong truyện thường nói đến không nhĩ? Tôi bị điểm trúng huyết rồi! Ôi... dễ chịu quá! Ấn tiếp... ấn tiếp. What? Mới đó mà đã ấn xong rồi à?)

- Dạy lại đi, người ta vẫn chưa biết mà...

- You are pretending (Em đang giả vờ)...

(Báo cáo đạo diễn, lần này không phải là do nữ diễn viên chính, là do câu thoại của diễn viên nam chính... quá ư là... có sức phá hoại không khí.)

Nam diễn viên chính nằm sấp xuống sàn nhà.

Nữ diễn viên chính lại gần, đặt tay lên vai nam diễn viên chính, bắt đầu mát xa. Ấn này... ấn này... nữ diễn viên chính bắt đầu bị kích thích, nằm bò cả người lên cơ thể anh, ôm lấy vai anh. Con chó nhỏ cũng chạy lại hóng hớt, hôn cái này, hít hít cái kia...

Nam diễn viên chính đẩy con chó nhỏ ra, đứng dậy kéo nữ diễn viên chính ngồi lên ghế sofa. Nữ diễn viên chính ngồi xuống trước, nam diễn viên chính ngồi xuống bên cạnh cô.

Nữ diễn viên chính không động đây, nam diễn viên chính cũng không manh động.

Sau đó nam diễn viên chính vòng cánh tay ra ôm chặt lấy nữ diễn viên chính. Nữ diễn viên chính ngã vào vòng tay anh, cô ngẩng mặt, nam diễn viên chính ghé sát lại, lưỡi anh bắt đầu quấn chặt lấy lưỡi cô. Đầu lưỡi anh rất cứng, mơn man khiến cô cảm thấy rất dễ chịu. Đồng thời đôi bàn tay to của anh bắt đầu sục

sao trên người cô, chẳng mấy chốc đã bóp chặt đôi bầu ngực của cô. Nữ nhân vật chính kinh ngạc, bởi vì đó mới là lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân mật. Nhưng sự cuồng nhiệt của anh khiến cho cô cũng bị kích thích, cảm giác như toàn thân đã bị anh takingover (bắt giữ), muốn được làm vật báu của anh...

Nam chính: Lên lầu đi em...

Nữ chính: Ok!

Chiếc giường của nam diễn viên chính rất rộng, đằng sau là bức tranh một cô gái khỏa thân, dường như là một cô gái vừa thỏa mãn sau cuộc mây mưa.

Nhân vật nam chính và nữ chính tiếp tục thân mật. Diễn viên nam chính cầm lấy tay cô đặt vào chỗ đó của anh, nhân vật nữ chính đành “cung kính không bằng tuân lệnh”.

Diễn viên nam muốn vào trong, nhưng diễn viên nữ nói: Đứng mà, còn chưa quen...

Tư thế nằm sấp chống đẩy của diễn viên nam như cứng đờ lại. Bàn tay của diễn viên nữ liên tục chuyển động lên xuống. Nam diễn viên chính nằm giữa người ra, mắt hơi nhắm lại, khe khẽ rên rỉ.

Sau một hồi “vật lộn”, hai người cùng nằm lăn ra giường nói chuyện. Vừa nói nữ diễn viên chính vừa kéo tay anh lại, từ từ đan những ngón tay vào bàn tay anh. Mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau. Khoảnh khắc những ngón tay đan chặt vào nhau, toàn thân nam diễn viên chính run lên, dường như là bị trúng điện vậy.

Nam chính: Em muốn lấy trái tim anh ư?

Nữ chính: Không muốn.

18. Chương 31

31.

30/11/2004. Tuesday.

It happened last night b/c I wanted it to happen. It felt so fantastic. I made chicken salad for him at his house. We drank red wine, smoked cigarettes, then made out... I loved his hugs and kisses. Definitely my favorites.

(Chuyện đó đã xảy ra tối qua, bởi vì tôi muốn nó xảy ra. Cảm giác thật tuyệt v

i! Tôi làm món thịt gà salad ở nhà anh, chúng tôi cùng uống một chút rượu vang đỏ, hút vài điếu thuốc, sau đó... thân mật... tôi yêu những cái ôm và những nụ hôn của anh, chắc chắn đó chính là sở thích của tôi.)

2/12/2004 Thursday

The fact is I like him. The fact is he is not sure I am the one for him and he trying to avoid unnecessary pain. The fact is caring for the one I cherish is always more fun and more fulfilling than to be cared about. I'll just care for him to see what happens. I'm anxious to know what's in the store for me and how my life is suppose to turn out.

(Sự thực là tôi thích anh ấy. Sự thực là anh ấy không xác định được tôi có phải là người anh ấy cần hay không. Anh muốn tránh những tổn thương không cần thiết. Thực ra thì quan tâm đến người mà mình yêu thương còn có ý nghĩa hơn nhiều so với việc được người khác quan tâm. Tôi quyết tâm sẽ cứ quan tâm đến anh như vậy, để xem sự việc sẽ tiến triển như thế nào. Tôi vô cùng sốt ruột muốn biết tương lai của mình sẽ ra sao, cuộc sống của tôi rồi sẽ thế nào?)

5/12/2004. Sunday.

Once I planned to only call him after he called me, but I finally gave up on my plan. Not only I called him in the afternoon to try to have lunch with him, I also went visiting him. I think I was finally able to toss all those negative thoughts away.

(Tôi từng quyết định nếu anh không gọi cho tôi thì tôi cũng sẽ không gọi cho anh. Nhưng mà tôi đã bỏ quyết định này rồi. Tôi không chỉ gọi điện cho anh chiều nay mà còn muốn cùng anh ăn cơm, đến nhà thăm anh. Tôi nghĩ là tôi đã triệt để vứt bỏ cái cách nhìn nhận tiêu cực của anh.)

*

* *

Rơi vào lưới tình rồi!

Rơi vào lưới tình rồi sao? Sao tôi không nhận

Nếu mà cảm thấy thì đã không gọi là rơi vào lưới tình.

Thật sao? Vì sao vậy?

Bởi vì con gái rơi vào lưới tình IQ thường bằng 0.

IQ bằng 0? Ai bảo thế? Không thể nào! Tôi chỉ nghe nói là con gái trong tình yêu thì IQ mới bằng 0. Nhưng đó chỉ là mức thấp nhất so với chính bản thân cô ấy mà thôi. Ví dụ trước khi yêu IQ của cô ấy là 125, sau khi yêu IQ của cô ấy là 120, vậy thì 120 là mức thấp nhất của cô ấy, nhưng so với những người khác, 120 vẫn là một con số khá cao...

Nhưng những số đó từ đâu mà có? Điều này không phải chỉ cần xem ai là người đưa ra câu hỏi hay sao? Nếu như tôi đưa ra một loạt những câu hỏi của người Mỹ để ra đề đi kiểm tra người Trung Quốc thì kết quả làm sao mà cao cho được? Hoặc tôi đưa ra một loạt những câu hỏi có liên quan đến việc nuôi gà nuôi vịt của Trung Quốc để đi trắc nghiệm các sinh viên của Mỹ thì kết quả liệu có cao được không? Chắc chắn là không, bởi vì không ít sinh viên Mỹ ngay cả mặt mũi con gà, con vịt sống còn chưa nhìn thấy bao giờ, chỉ nhìn thấy những con gà, con vịt đã được chế biến sẵn ở trong các nhà hàng, siêu thị... Nhưng điều này có thể nói lên cái gì? Chỉ có thể cho thấy những người bị trắc nghiệm không biết đến những nội dung có liên quan của bài trắc nghiệm...

Những câu hỏi đề cập đến không được quá thiên lệch, chỉ có thể là những thứ mang tính quy luật, là những thứ mà đặt giữa “bốn biển”, ai ai cũng biết. Hãy xem những câu hỏi dưới đây. Bạn đã từng nói những câu dưới đây bao giờ chưa? Nếu như đã từng nói hai câu trở lên, trí tuệ của bạn chắc chắn bằng 0:

1. Tại nhà ga. Bạn gái tiễn bạn trai. Bạn gái: “Anh sẽ nhớ em chứ?”. Bạn trai gật đầu. Bạn gái: “Nếu như anh không nhớ em thì em phải làm thế nào? Em muốn anh mỗi phút mỗi giây đều nhớ đến em!”
2. “Nếu như mẹ anh và em cùng rơi xuống nước một lúc, anh sẽ cứu ai?”
3. “Em đẹp hơn hay bạn gái cũ của anh đẹp hơn?”
4. “Rốt cuộc là bạn bè quan trọng hay em quan trọng?”
5. “Đưa password hòm thư điện tử của anh đây! Em muốn biết anh đang nói chuyện với những ai?”
6. “Rốt cuộc anh có yêu em không? Yêu đến mức nào?”
7. “Yêu nhiều bao nhiêu thì nhẫn phải to bấy nhiêu!”
8. “Em bị ngã rồi, mau đến cứu em!” (Hi hi, lừa anh thôi, chỉ muốn nhìn thấy anh hốt hoảng chạy như bay đến đây!)
9. “Chúng ta chia tay đi!” (Dọa anh thôi, ai bảo anh không nghe lời em!)
10. “Em đã lên giường với anh rồi, anh phải có trách nhiệm với em!”

Cũng còn may, trong số mười câu này tôi chưa từng nói một câu nào cả! Những điều ngu xuẩn thế này ai lại đi nói ra cơ chứ?

Ngủ xuẩn ở đâu?

Kiểm tra tôi à? Để tôi nói điểm ngủ xuẩn ở từng câu cho bạn nghe nhé:

1. Không nói có thể đàn ông sẽ nhớ đến bạn, nói rồi chắc chắn anh ta sẽ không nhớ bạn đâu.
 2. Đúng là hết chuyện để nói, đàn ông có trả lời như thế nào cũng là sai. Cứu mẹ trước, chắc chắn bạn sẽ nổi cơn tam bành; cứu bạn trước, bạn sẽ kinh ngạc: “Ngay cả mẹ mình mà anh cũng không cứu à?”
 3. Có lẽ anh ấy đã quên mất hình dạng của cô bạn gái cũ rồi, nhưng bạn ngày ngày hỏi như vậy chẳng khác nào bảo anh ấy nhớ lại bạn gái cũ.
 4. Nói rằng bạn quan trọng hơn bạn bè là nói dối, nói bạn bè quan trọng hơn bạn cũng là nói dối. Đây không phải là chuyện có thể chọn một trong hai mà.
 5. Kiểm soát 24 giờ ư? Không thể nào, CIA hoặc FBI còn làm không được nữa là.
 6. Hỏi một lần là được rồi, hỏi nhiều hơn một lần thì sự bức bối của anh ấy với bạn nhiều hơn, tình cảm của anh ấy với bạn lại ít đi.
 7. Sặc mùi tiền, sớm muộn gì thì bạn cũng khiến anh ấy chạy mất dép mà thôi. Không chạy mất dép chỉ có một loại người: nghèo kiệt xác.
 8. Bạn quên mất kết cục của cậu bé chăn cừu luôn miệng hét lên “Sói đến rồi” để lừa gạt người khác rồi à?
 9. Nhiều nhất là có hiệu quả được ba lần. Cái giá của việc này là sau hôn nhân, anh ấy sẽ từ bỏ lệ biến thành tướng quân.
 10. Chịu trách nhiệm? Chỉ e là anh ấy sẽ chịu trách nhiệm bỏ chạy, còn bạn chịu trách nhiệm đau lòng.
- Ừm... câu nào cũng có lý. Nhưng bởi vì đây là một cái list (mục lục) chỉ liệt kê ra những câu nói ngủ xuẩn của đại đa số các cô gái, các câu nói ngu ngốc cực kì độc đáo của mỗi cô gái đều không thể liệt kê hết ra đây, thế nên các cô gái có thể tự mình bổ sung, ví dụ như bạn, ít nhất cũng phải thêm vào hai câu.
11. Khi hai người bốn mắt nhìn nhau tóe lửa tình, bạn đột nhiên hỏi: “Anh ở cùng với em có phải là để lấy cái thẻ nhập cư không?”
 12. Khi anh nhìn bạn đầy yêu thương và hỏi: “Em muốn lấy trái tim anh không?”, bạn trả lời: “Không muốn” trong khi sự thực là bạn vô cùng muốn.

Nếu như là vậy, chúng ta có thể thêm vào cái list trên vài điều n

13. Lần đầu tiên đến nhà anh làm cơm, lúc anh mang bát ra xới cơm, tôi nói: “Tại sao bát nhà anh to thế?”. Một lúc sau, tôi không tìm được cái đĩa, liền ca cẩm: “Sao nhà anh đến cái đĩa cũng không có thế?”

Cái này... dường như không thể coi là quá ngủ xuẩn, chỉ là lời nói đùa thôi mà, không làm ảnh hưởng đến hòa khí. Đương nhiên nếu như bạn không nói thì người ta cũng chẳng nghĩ bạn là con cá. Sao, chẳng nhẽ vì chuyện này mà anh ấy nổi giận?

Có giận hay không thì tôi không biết, nhưng anh ấy lôi ra một cái hòm đựng dụng cụ ăn, đặt trước mặt tôi, mở cái hòm ra, để cho tôi nhìn rõ từng thứ một... đương nhiên là có những cái bát nhỏ nhắn, làm bằng bạc; cũng có cả dao đĩa, cũng làm bằng bạc.

Ha ha ha... anh chàng này thật là... thật là... ha ha ha...

Thật là làm sao?

Thật là... ha ha... không tiện nói... chỉ có thể nói... quá thật thà.

Thêm một điều nữa.

14. Một đám người đang đánh bóng bàn, tư thế đánh bóng bàn của anh giống hệt như tư thế tập Thái cực quyền. Tôi nói: “Sao tư thế đánh bóng bàn của anh chẳng khác gì tư thế tập Thái cực quyền thế?”

Ừm... câu nói này đúng là có hơi ngủ xuẩn... nếu nói lúc đang ở trên giường thì không sao... nhưng lại nói lúc xung quanh là một đám người.

15. Sau một lần made out (thân mật), hai người nằm trên giường, anh giơ một cái chân lên, tạo thành một góc chín mươi độ so với thân người. Tôi cũng bắt chước làm theo anh.

Thế thì đã làm sao? Tôi nghĩ đi nghĩ lại mà chẳng thấy có chỗ nào không được.

Không nhận ra à? IQ của bạn cũng bằng 0 rồi. Anh ấy giơ chân lên là để chờ bạn khen ngợi chân anh ấy săn chắc. Bắp chân của anh ấy quả thật là rất săn chắc. Anh từng nói anh có mấy người bạn chơi đá bóng không thể quỳ thấp luyện Thái cực quyền, bởi vì các cơ không đủ khỏe. Nhưng tôi lại giơ chân lên thì chẳng hóa ra thì với anh ấy xem chân ai đẹp hơn à?

Có thể bạn nghĩ ngợi nhiều quá đấy thôi! Nhưng nếu như đã nghĩ đến điều này sao bạn chẳng khen ngợi anh ấy vài câu?

Tôi không thích trực tiếp khen ngợi người khác. Lúc ấy tôi không biết phải làm thế nào, đành ngại ngùng hạ chân xuống, chẳng dám nói nửa lời. Thế nào, tôi bổ sung như vậy đã đầy đủ chưa?

Những điều bạn bổ sung chẳng qua chỉ là những chuyện vụn vặt, chưa chắc anh ấy đã nghĩ đến, có thể chỉ là bạn đang tự quan trọng hóa vấn đề mà thôi. Nhưng điều mà tôi thêm vào thì quả thực là rất quan trọng đấy. Lẽ nào bạn không muốn có được trái tim của anh ấy sao?

Tôi muốn, rất muốn có trái tim của anh, ý của tôi là... muốn anh yêu tôi, nhưng... anh ấy hỏi như vậy thật... có hơi quê mùa: “Em có muốn trái tim anh không?”... Ôi trời ơi, đây là lời tỏ tình ở thời đại nào thế? Ít nhất chắc cũng là từ thời bố mẹ tôi rồi? Có khi còn... xưa hơn cả thời đại cả bố mẹ tôi... Nghĩ mà xem, vốn dĩ là một chuyện hết sức lãng mạn, âm nhạc, rượu vang, ly thủy tinh, ghế sofa, tranh sơn dầu... mười đầu ngón tay đan vào nhau... tất cả những thứ đó... đều hiện đại và lãng mạn... Đột nhiên bị người ta dùng một câu tỏ tình vô cùng quê mùa phá vỡ, tôi... cứ như thể là bị điện giật, chẳng biết là anh ấy chân thành hay chỉ là... đùa chơi.

Có lẽ anh đang đùa chơi? Chẳng phải người hiện đại đều dùng những lời lẽ châm biếm và hài hước để biểu lộ tình cảm chân thực hay sao?

Chắc là không phải đâu, bởi vì sau khi tôi bảo “Không muốn” xong, anh ấy không hề nói... là anh đang đùa.

Vậy anh nói gì?

Chẳng nói gì cả.

Về mặt có như bị tổn th

Ủm... không nhận ra được, có lẽ là không, bởi vì sau đó chúng tôi mới make out một lúc... thực ra lúc đó tôi biết câu trả lời của mình rất tệ... nhưng anh là một người... rất ẩn ý, không dễ gì... thổ lộ tình cảm thật của mình, khó khăn lắm mới thổ lộ được câu này... nào ngờ nhận được cái đáp án như vậy... có lẽ đúng khí của anh đều bay biến hết cả rồi, anh ấy chắc sẽ không bao giờ nhắc đến... trái tim của mình nữa.

Ha ha... lời tỏ tình của anh ấy quả nhiên là có quê mùa, nhưng... đã là lời tỏ tình thì quan trọng là nội dung chứ không phải hình thức.

Có lí! Có thể những người ở độ tuổi như anh thường thích những gì cũ kĩ và quê mùa, ví dụ như Kinh kịch gì gì đó, anh ấy rất thích, nhưng tôi thì không. Hát gì mà cứ eo éo, một câu có bảy chữ mà ngân nga đến tận mười phút đồng hồ, mặc dù bạn có thể không mất đến một phút để đoán ra sáu chữ tiếp theo là gì, thế nhưng bạn vẫn phải kiên nhẫn ngồi chờ người ta hát nốt ra sáu chữ còn lại...

Những người thích Kinh kịch thường để tâm đến nghệ thuật biểu diễn của nó chứ không phải là các tình tiết. Tình tiết của các câu chuyện trong Kinh kịch đa phần đều là những chuyện lưu truyền, ai mà chẳng biết, ai mà không hay? Đâu cần phải chạy đến nhà hát để xem làm gì? Nói như bây giờ là, Kinh kịch không sợ lộ kịch bản, cho dù bạn đã xem “Tứ lang thăm mẹ” do Trương Mưu diễn rồi thì đến khi Lí Mưu diễn vẫn đáng để xem lại, bởi vì nghệ thuật biểu diễn của Lí Mưu và Trương Mưu là khác nhau, đi xem Kinh kịch có nghĩa là bạn đến xem Trương Mưu biểu diễn chứ không phải là đi xem “Tứ lang thăm mẹ”.

Nói như vậy thì điện ảnh hiện nay đều không thể sánh bằng với Kinh kịch? Các bộ phim hiện giờ chỉ có thể xem một lần chứ không thể xem hết lần này đến lần khác như Kinh kịch. Bởi vì khán giả xem điện ảnh chỉ là để biết tình tiết, xem một lần là biết rồi, biết rồi thì ai còn muốn xem nữa?

Nói như vậy có nghĩa là, bạn cũng... thích Kinh kịch rồi à?

Đâu... đâu có. Tôi không thích những nội dung của Kinh kịch, đều là những thứ cổ xưa chết đi được, nào là tài tử giai nhân, nào là v

Nói như vậy là bạn cũng đã nghiên cứu khá kĩ về Kinh kịch...

Đâu, đâu có. Bởi vì thấy anh ấy thích Kinh kịch nên tôi mới lên mạng tìm kiếm một số nội dung có liên quan, biết được một vài thông tin vụn vặt mà thôi.

Lại còn thế nữa cơ á?

Chỉ là tôi muốn để anh ấy biết rằng tôi không ghét bỏ những gì mà anh ấy thích.

Thật là biết nịnh nọt đấy nhỉ!

Tôi cũng không biết tại sao, chỉ hi vọng có thể khiến cho anh ấy được vui...

19. Chương 32

32.

Tại sao đàn ông không thích nói: “Anh yêu em”?

(Theo nguồn của Internet)

Cảnh tượng một:

Một chàng trai và một cô gái đứng dưới một gốc cây trong trường.

Chàng trai say đắm nhìn cô gái và nói: Anh yêu em.

Cô gái: Em đã nghe rất nhiều anh chàng nói câu này, tình yêu thực sự phải giữ ở trong tim, nói ra miệng chẳng qua chỉ là lời dỗ ngọt! Anh muốn cái gì, cứ nói thẳng ra!

Cảnh tượng hai>

Trong khách sạn, chàng trai ôm cô gái, định cởi quần áo của cô gái ra.

Chàng trai: Nghe lời anh đi, anh yêu em mà!

Cô gái: Anh tưởng là em sẽ tin chắc?

Chàng trai: Anh yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cô gái: Tình yêu sét đánh không bao giờ đáng tin!

Chàng trai: Nhưng anh thực sự yêu em rồi, anh muốn có được em!

Cô gái: Nói thật đi, anh chỉ muốn lên giường với em chứ không phải là yêu em!

Chàng trai: Lên giường cũng là một kiểu yêu mà.

Cô gái: Thế chi bằng anh cứ nói là anh yêu cái giường hơn!

Cảnh tượng ba:

Chàng trai và cô gái cùng đi xem phim, tình cảm lãng mạn.

Chàng trai: Anh yêu em!

Cô gái: Thật sao?

Chàng trai: Em không tin à?

Cô gái: Không tin!

Chàng trai: Thế anh phải làm sao em mới tin?

Cô gái: Làm giống như trong phim ấy, đến trước màn hình, nói với tất cả các khán giả ngồi ở đây rằng anh yêu

Chàng trai: Ngay bây giờ á?

Cô gái: Ngay bây giờ.

Chàng trai: Thế thì chẳng phải anh là thằng thần kinh hay sao?

Cô gái: Vậy thì anh là kẻ nói dối.

Cảnh tượng bốn:

Chàng trai và cô gái cùng ngồi ghé đá trong công viên.

Chàng trai: Anh yêu em!

Cô gái: Yêu cái gì?

Chàng trai: Ừm... không nói rõ được, chỉ biết là yêu.

Cô gái: Cái gì cũng phải có nguyên nhân, yêu mắt em hay yêu cái mũi của em?

Chàng trai: Yêu hết! Có thể nói ra cụ thể thì đó không phải là yêu.

Cô gái: Không nói ra được mới là không phải tình yêu.

*

* *

Đây là tổng kết của ai? Là tổng kết của đàn ông hay là của đàn bà? Tại sao lại khiến cho người ta cảm thấy có gì kì lạ? Cứ như thể đàn ông không thích nói “Anh yêu em” đều là do đàn bà gây ra như vậy.

Tôi không đồng ý! Ít nhất thì nó không được dùng trong case (trường hợp) của tôi, cũng không thích hợp với những người nước ngoài. Với người nước ngoài, không phân biệt già trẻ lớn bé, câu “Anh/Em yêu em/anh” luôn treo ở trên miệng, gặp nhau nói, tạm biệt nhau nói, ăn cơm nói, đi ngủ nói, làm tình nói... Người nước ngoài mà nghe thấy có người nói “I love you” với mình thì chẳng ai lại đi làm khó đối phương như những cô gái trong ví dụ trên cả. Thường thì họ cũng sẽ nói: “I love you too” (Em cũng yêu anh) hoặc “Me too” (Em cũng thế).

Cho dù là người trong nước hay người nước ngoài, nếu có ai đó nói với tôi rằng “Anh yêu em” thì tôi sẽ không mĩa mai tính tích cực của họ như những cô gái đó. Tôi cũng chưa bao giờ ép đàn ông phải nói “Anh yêu em”... à... cũng không thể nói là “không bao giờ”, nhưng tôi chỉ ép một người, một lần, là một người mà tôi quen ở trên mạng, chính là cái người làm tình như con hải cẩu ấy mà. Tôi rất khâm phục văn phong của anh ta, đáng tiếc là anh ta đã có vợ. Mà ngay cả lần đó thì cũng không hẳn là tôi ép anh ta phải nói “Anh yêu em”, tôi chỉ là... rất nũng nịu nói: Em muốn nghe anh nói “Anh yêu em!”.

Anh ta có nói không?

Có nói, rất kích thích, khiến cho toàn thân tôi tê dại, lập tức gửi lại cho anh một chuỗi “Em yêu anh”...

Thế giáo sư Từ thì sao? Có làm cho bạn toàn thân tê dại không?

Giáo sư Từ á? Ha ha... tôi quên mất anh ấy là giáo sư Từ, tôi thích gọi anh ấy là “Từ đại ca”. Ở bên cạnh Từ đại ca, tôi ngại không dám nói thẳng, bởi vì anh ấy là một người rất ẩn ý mà. Tình cảnh của chúng tôi là như thế này:

(Trên điện thoại)

Tôi (những nhẽo): Chúng ta... như thế này rốt cuộc là cái gì?

Anh ấy (giả bộ): Cái gì là cái gì?

Tôi (áp úng): Ý của em là... chúng ta hiện giờ... em không biết em đang làm cái gì?

Anh ấy (trêu trọc): Không biết bản thân đang làm cái gì chẳng phải là rất tốt hay sao?

I

Anh ấy (lúng túng): Anh rất thích em, anh biết là em cũng rất thích anh...

(Thế sao? Phấn khích quá! Vui quá! Anh ấy nói là anh ấy thích tôi. Mặc dù không dùng từ “yêu”, nhưng đàn ông mà... nói thích chính là yêu. Ấm áp! Ấm áp quá! Đừng dừng lại, tiếp tục nói nữa đi, nói bao lâu cũng được.)

Thế nào? Tôi không phạm sai lầm như những cô gái kia chứ? Thiết nghĩ: khi đàn ông thổ lộ rằng anh ấy yêu bạn/ thích bạn, tuyệt đối đừng dă kích sự tích cực của anh ấy, bởi vì đàn ông là một loài động vật rất ki kiệt trên phương diện này, bọn họ coi chuyện thổ lộ tình cảm là một chuyện mất mặt, không phải là bất đắc dĩ thì tuyệt đối không mở miệng. Chỉ cần bạn dă kích là anh ấy sẽ rụt cổ lại ngay.

Ha ha... bạn không dă kích nhưng cũng không cổ vũ, càng không có phản ứng. Đàn ông không chỉ keo kiệt mà còn rất tham lam trên phương diện này. Anh ấy thổ lộ, là để bạn “ông mất chân giò bà thò chai rượu”, tốt nhất nên báo đáp gấp mười, gấp trăm lần, nhưng bạn chẳng nói nửa lời, thế sao được? Nghĩ mà xem, anh ấy thổ lộ với bạn, thế mà bạn lại không có phản ứng gì, như vậy chẳng phải là lạnh nhạt với anh ấy hay sao. Anh ấy sẽ trả thù sự...

Thật sao? Sao anh ấy có thể trả thù cơ chứ? Nói cho tôi biết tôi phải làm thế nào...

Có lẽ anh ấy đã trả thù rồi.

Thật à? Để tôi nghĩ xem nào, có lẽ... anh ấy đã từng trả thù rồi. Bạn thử xem chuyện dưới đây có được coi là trả thù không nhé:

Có một lần tôi với anh, còn cả một đám người đi đánh bóng, sau khi đánh bóng xong, anh bảo tôi về nhà anh ăn tối. Tôi đồng ý nhưng bảo phải về nhà tôi một chuyến. Về đến nhà, thu dọn một số đồ đạc để ngủ đêm ở nhà anh rồi sau đó mới đến nhà anh. Trên đường đi, tôi vô cùng vui sướng, mỗi lần đến nhà anh tôi đều vui như vậy.

Đến nhà anh, ăn xong cơm. Tôi nói tôi sẽ ngủ lại đây. Anh nhìn tôi khó hiểu. Tôi nói rằng chẳng nhẽ anh không biết là hôm nay tôi sẽ ngủ lại đây hay sao? Anh nói rằng anh không biết.

Anh ấy: Anh muốn chuyển ra ngoại ô, ở đây chẳng có challenge (tính thách thức) gì cả.

Tôi: Đi đâu.

Anh: Đến bang M.

Tôi: Thế em phải làm sao?

Anh: Anh cũng không biết? Ở đây không có người...

Tôi: !@#% ^& **

Anh: Nghỉ hè năm sau anh phải rời khỏi đây một thời gian khá dài, phải viết một cuốn sách để nghiên cứu. Cuốn sách này là một nhà xuất bản tìm đến tận nhà nhờ anh viết. Anh phải đến bang N, bang O, bang P để thu thập tài liệu, chắc cũng phải mấy tháng liền. Giờ anh không muốn... làm nghiêm trọng hóa... quan hệ của chúng ta...

Giờ bạn nói như vậy tôi đã hiểu ra rồi, đàn ông là một loài động vật có ý chí báo thù rất cao. Anh ấy làm vậy chẳng phải là để trả thù tôi hay sao?

Vậy thì bạn phải làm sao? Trả thù lại?

Trả thù cái gì đây? Tôi ngây người. Những lời anh nói như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt tôi, khiến cho toàn thân tôi ứa lạnh, lạnh cóng. Nhưng tôi không phản đối, tôi có tư cách gì mà phản đối cơ chứ? Phản đối cái gì? Phản đối chuyện anh phải viết sách? Phản đối chuyện anh đi xa? Phản đối chuyện anh

muốn chuyển đi? Phản đối chuyện anh không muốn làm ới quan hệ của chúng tôi trở nên quá... serious? Những phản đối ấy liệu có hiệu quả không?

Những phản đối này đương nhiên sẽ không có hiệu quả, hơn nữa bạn cũng chẳng có tư cách gì để phản đối.

Lúc đi ngủ, tôi nói rằng tôi sẽ ngủ ở phòng bên cạnh phòng của anh. Nghe thấy tôi nói vậy, anh có vẻ rất kinh ngạc, nói như tức giận bảo tôi sang phòng khác m

Ha ha, còn nói không trả thù? Như thế chẳng phải là lập tức trả thù hay sao? “Anh đến bang M, tôi sang phòng M, không ngủ chung một phòng với anh nữa!”.

Đâu có, tôi vốn không nghĩ đến chuyện trả thù. Đây là tôi sợ nếu ngủ chung một phòng với anh ấy sẽ khiến ới quan hệ của chúng tôi trở nên serious, như vậy chẳng phải là làm trái với ý muốn của anh ấy hay sao?

Bạn chớ nghe lời anh ấy, cái gì mà muốn với chả không muốn, tôi đã nói rồi, anh ấy đang muốn trả thù bạn. Bạn đến phòng khác ngủ thật sao?

Không có, nhìn thấy anh ấy vừa bực mình vừa kinh ngạc, thế là tôi liền vào ngủ chung một phòng với anh ấy rồi.

Oa... hai người thật là... nói thế nào nhỉ ? Cứ như hai đứa trẻ con ấy, anh trả thù tôi... tôi trả thù anh... đừng có hủy hoại cái chồi non của tình yêu bằng những chuyện trả thù vặt vãnh ấy nữa. Thế nào? Đêm đó chắc là hai người rất... cuồng nhiệt, quần quýt phải không?

Cái gì? Chúng tôi chỉ ngủ chung trên một cái giường chứ không làm tình.

Cùng giường mà không làm tình á? Đó chẳng phải style (phong cách) của bạn...

Style gì chứ? Gặp mặt là lên giường? Lên giường là làm tình?

Cũng không đến mức khoa trương như vậy, nhưng không có chuyện lên giường mà không làm tình chứ?

Không thật mà. Nhưng đó không phải là vì tôi không thật lòng. Lần này thì khác, lần này là tôi thật lòng...

Lí luận gì mà kỳ cục: không thật lòng mà lại lên giường làm tình. Thật lòng mà lại lên giường nhưng không làm tình. Trò này có vẻ mới đấy nhỉ?

Chỉ là... tôi cảm thấy rất mâu thuẫn... làm tình nhanh quá, anh ấy cho rằng tôi tham lam hưởng thụ xác thịt sẽ khinh thường tôi, lại sợ anh ấy giống như những anh chàng bạn trai trước của tôi, cứ làm tình là quên mất tình yêu, chỉ còn lại sex. Còn có một nguyên nhân khác quan trọng: Anh ấy... kể từ khi anh ấy muốn làm tình mà tôi nói là... “còn chưa quen” và từ chối anh, anh đã không còn... nghĩ đến chuyện đó nữa.

Thật sao? Vậy chẳng nhẽ hai người vẫn chưa từng... tiếp xúc da thịt à?

Tiếp xúc da thịt? Có chứ, mỗi lần gặp mặt chúng tôi đều make out rất cuồng nhiệt, kisses (hôn), hugs (ôm)... rất nhiều... rất tuyệt, rất thích thú, nhưng chúng tôi không làm tình, bởi vì anh ấy... chưa từng nếm thử... chuyện đó.

Oa... anh ấy lại đang trả thù bạn rồi! Trả thù gấp bội phần! Bạn từ chối anh ấy một lần, anh ấy từ chối bạn cả mười lần, nhất định khiến cho bạn không thể chịu nổi nữa phải cầu xin anh ấy...

Cái gì mà “không thể chịu nổi nữa” chứ, thật là khó nghe!

Cái gì mà khó nghe? Hiện tượng sinh lí bình thường, đàn bà mà, ba mươi như sói như hổ, năm mươi ngồi đất hít bụi, mà đàn ông lại là...

Ha ha... anh ấy cũng từng nói đến các giai đoạn này, nói rằng đàn ông: “mười tuổi gọi là tổ chim, hai mươi sôi sục, ba mươi dừng đứng, bốn mươi hơi mềm, năm mươi lông lổ, sáu mươi liên tưởng”... nhưng anh ấy chỉ nói đến giai đoạn ba mươi rồi thôi không nói tiếp nữa. Tôi đã từng nghe đến câu nói này, biết tiếp theo là gì nên cố tình chọc anh: bốn mươi thì sao? Anh bĩu môi không nói gì nữa.

Tôi đoán đúng rồi chứ? Anh ấy đang trả thù bạn, anh ấy nói đến các giai đoạn tình dục là để kích thích ham muốn của bạn, khiến bạn phải cầu xin anh ấy, rồi anh ấy sẽ từ chối bạn.

Bạn nói cũng có lí. Còn có một lần, tôi ở nhà anh chơi, anh đang bận rộn trong nhà bếp, tôi ngồi trong phòng khách lật xem mấy cuốn sách trên bàn trà của anh. Trong đó có một cuốn giới thiệu võ công của Thiếu Lâm Tự mà anh đã mang về từ Thiếu Lâm Tự trong một lần đi du lịch. Tôi tiện tay cầm lên xem, nhìn thấy có mấy bức ảnh hòa thượng buộc dương vật của mình vào xe để kéo xe. Tôi vô cùng kinh ngạc, mặt đỏ ửng tía t vào nhà bếp hỏi anh sao lại để mấy cuốn này trên bàn? Anh cười bảo anh thích xem cái này. Tôi liền trách anh để những cuốn sách này trên bàn nhờ trẻ con mở ra xem được thì làm sao. Lúc đó anh không nói gì, nhưng sau đó tôi không bao giờ nhìn thấy cuốn sách đó nữa.

Hai chiêu của anh ấy có hiệu quả rồi chứ?

Hiệu quả?

Tôi nói là anh ấy nói với bạn về các giai đoạn tình dục, lại cố tình đặt sách “đồi trụy” trên bàn cho bạn xem, bạn... có mắc lừa không?

Mắc lừa? Ý của bạn là nó có kích thích được sexual desire (ham muốn) của tôi không á? Ừm... xem sách đồi trụy... có hơi arouse (kích thích), nhưng tôi không nghĩ đến chuyện đó với anh ấy. Anh ấy nói không muốn quá serious...

Bạn vẫn tin vào những lời nói đó sao?

Không phải là tin mà là không vui. Anh ấy đã nói không muốn serious, tôi làm sao có thể serious với anh ấy đây? Nếu như làm ối quan hệ của chúng tôi serious, thế chẳng phải làm trái với ý muốn của anh ấy, khiến cho anh ấy không serious với tôi nữa sao?

20. Chương 33-34

33.

Last week, Xiao-Lan invited me to go to the tai ji group Christmas party, but I said no. I knew he'd be there because he is the founder of the group. He didn't invite me, not even mentioned the party to me. I think he didn't want me to be there.

(Tuần trước, Tiểu Lan mời tôi đến tham gia bữa tiệc Giáng sinh của nhóm Thái cực quyền nhưng tôi từ chối. Tôi biết anh ấy sẽ ở đó, bởi vì anh ấy là người đứng đầu của nhóm đó. Nếu như anh đã không mời, thậm chí còn chẳng nhắc đến chuyện này với tôi có nghĩa là anh không muốn tôi đến bữa tiệc đó).

After the party, Xiao-Lan told me she asked him why he didn't want me to be there, he said “I never said that”. Xiao-Lan told him that I liked him very much. He said “but she didn't know me yet”.

(Sau bữa tiệc, Tiểu Lan nói với tôi rằng cô ấy đã hỏi anh vì sao không muốn để tôi tham gia bữa tiệc, anh nói rằng: “Anh chưa bao giờ nói là không muốn cô ấy tham dự bữa tiệc mà”. Tiểu Lan nói với anh ấy rằng tôi rất thích anh ấy, anh bảo: “Nhưng cô ấy không hiểu anh”.)

Một cái giường King size (cỡ siêu lớn) được đặt từ bang California chuyển về.

Trên đỉnh phòng ngủ có một cái cửa sổ trên mái, bằng thủy tinh trong suốt, đối diện với cái giường, có thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài, những vì sao, mặt trăng lấp lánh, những đám mây bông bồng trôi qua, thỉnh thoảng là những cơn mưa khiến cho cửa kính xuất hiện các hình thù kì lạ.

Phòng ngủ có cửa sổ trên mái khiến cho người ta có một cảm giác đặc biệt. Bốn bức tường tạo ra một cảm giác khép kín, an toàn, bí mật, thích làm gì thì làm, không sợ bị ai nhìn thấy. Nhưng cái cửa sổ bằng thủy tinh trên mái lại phá vỡ cảm giác khép kín, cứ như thể đó chính là cách cửa sổ được mở ra bởi những lữ hành thần bí trong vũ trụ, bọn họ ngồi trên phi thuyền, bay ngang qua ô cửa kính, quan sát giấc ngủ của

người trái đất hoặc đứng từ trên cao quan sát bằng kính viễn vọng, lén lút nhìn ngắm những con người dưới đất làm tình.

Bị người ngoài hành tinh nhìn trộm không giống như bị người trái đất nhìn trộm. Những sự sống khác nhau có lẽ sẽ có những xấu hổ khác nhau. Bầu ngực của người ngoài hành tinh... có thể giống hệt như cái tai của con người, đều dễ lộ hết ra bên ngoài. Người ngoài hành tinh làm tình, có lẽ chẳng khác gì người trái đất ăn cơm, lén lút hay công khai đều được.

Chẳng phải cũng có một bộ phim như vậy hay sao, nói rằng một vài năm sau, khoa học phát triển, người trái đất làm tình cũng không cần tiếp xúc xác thịt nữa. Đàn ông, đàn bà ngồi hai bên bàn ăn, hai bên cùng vận nội công, cách nhau đến ba thước mà vẫn có thể làm tình thành công. Có thể người ngoài hành tinh nhìn chúng ta làm tình còn tưởng chúng ta đang luyện võ thuật

Ê mê. Cực khoái. Rồi lại ê mê. Rồi lại cực khoái. Chết đi sống lại... cho đến khi sức cùng lực kiệt.

Tỉnh lại... thấy mình đang nằm trên trước giường Queen size (cỡ lớn) của mình.

Một giấc mơ. Một giấc mơ xuân. Một giấc mơ xuân kì lạ.

Chiếc giường King size là của anh ấy. Cửa sổ trên mái nhà bằng thủy tinh là của anh ấy. Người phụ nữ ấy, có lẽ là người phụ nữ trong bức tranh trên tường phòng ngủ của anh ấy; người đàn ông trong giấc mơ có khi là anh ấy, nhưng không dám chắc vì không nhìn rõ mặt.

Nhưng sao không phải là anh ấy? Hơn một tháng nay tôi cứ nghĩ ngợi mãi, chẳng phải là anh ấy hay sao? Giấc mộng sex thật kì lạ, người mà mình ngày đêm mong nhớ lại không có trong giấc mơ, thay vào đó là một người chẳng liên quan gì.

Thực ra giấc mơ của tôi cũng rất dễ lí giải: bởi vì kì kinh của tôi đang đến gần, hoocmon trong cơ thể mất cân bằng, lại tích tụ một “núi” dục vọng không được thỏa mãn, không có cơ hội làm tình, chỉ một lòng một dạ nhớ đến anh ấy, ban ngày còn phải diễn vai một thực nữ đoàn chính, chôn vùi khái niệm sex vào tận sâu trong não bộ. Nhưng trong giấc mơ, không cần đeo cái mặt nạ đoàn chính, thế là có thể dang rộng đôi cánh tùy ý bay lượn, cho dù có bay cao đến đâu cũng là quyền của tôi, chẳng ảnh hưởng gì đến ai cả.

Khoa học đã chứng minh, giấc mơ xuân là một cách giải tỏa tự nhiên, có tác dụng xoa dịu lực “căng” tích tụ trong cơ thể, có lợi cho sự hoàn thiện và thành thực của các cơ quan sinh dục.

Khoa học còn chứng minh, đàn ông còn hay mơ đến sex nhiều hơn phụ nữ. Tỷ lệ mơ về sex của đàn ông thường cao gấp 3~5 lần so với phụ nữ. Mà những người đàn ông không có bạn tình thì tỷ lệ mơ sex còn cao hơn 5~10 lần.

Anh ấy cũng là đàn ông, đương nhiên anh cũng sẽ nằm mơ thấy sex. Tôi nằm mơ một giấc mơ sex thì anh phải mơ mười lần giấc mơ sex. Trời ơi, mười lần... vậy chẳng phải trung bình mỗi hai ngày lại nằm mơ sex một lần hay sao? Anh ấy nằm trên chiếc giường King size và mơ sex, tôi nằm trên chiếc giường Queen size và mơ sex, thật không biết chúng tôi đang làm cái gì nữa?

Đều tại anh ấy, tại anh ấy không nhắc đến cái yêu cầu đó nữa, thế thì làm sao tôi có thể ép buộc anh ấy được? Tại sao anh không nhắc đến cái yêu cầu đó một lần nữa? Chẳng có lí do nào khác ngoài lí do anh ấy đang trả thù tôi. Anh bị từ chối một lần liền nghĩ đến chuyện trả thù tôi gấp mười lần.

Thôi được rồi, nếu như anh ấy nhất định phải trả thù tôi gấp mười lần mới có thể cân bằng lại tâm lí, vậy thì cứ để anh ấy trả thù tôi đủ mười lần đi, ai bảo tôi gốc ghếch từ chối anh ấy một lần chứ?

Phương thức trả thù: Anh ấy không mời tôi tới PARTY mừng năm mới, cũng không nói với tôi là anh ấy sẽ tổ chức bữa tiệc đó. Tôi biết được điều này thông qua Tiểu Lan, Tiểu Lan tuyệt đối không thể nào ngờ rằng anh ấy lại không mời tôi, nếu không sẽ không lỡ miệng nói ra với tôi như vậy.

Tức đến phát điên lên mất! Gọi điện thoại chất vấn mới được!

Tôi: Anh chuẩn bị tổ chức PARTY mừng năm mới à?

Anh: Ừ...

Tôi: Tại sao không nói với em?

Anh: Chắc chắn em sẽ biết mà, rảnh thì ghé qua, anh làm sao biết được em có rảnh hay không?

Tôi: !@#\$\$%^&*

Không chỉ là một đứa trẻ, mà còn là một đứa trẻ ngang ngược.

Tại sao anh ấy không chủ động mời tôi? Sợ tôi không đi? Cũng có thể, lòng tự tôn của anh ấy rất cao. Cũng có thể là anh ấy không muốn tôi ra mắt bạn bè anh ấy sớm như vậy. Chắc là anh ấy không phải là không muốn cho tôi đến, bởi vì anh ấy đã nói với Tiểu Lan rằng đâu có bảo tôi không được đến.

Ngày cuối cùng của năm 2004, ngày tổ chức PARTY. Buổi chiều, tôi gọi điện cho anh.

Tôi: Anh có cần giúp đỡ không? Nếu không cần thì em đi ngủ đây!

Anh: Bây giờ mới là buổi chiều mà, sao đã đòi đi ngủ rồi? Lẽ nào em định ngủ cho đến lúc chết luôn à? Qua đây đi...

Thay quần áo. Trang phục lễ hội, bên trong đều là màu hồng phấn.

Anh gọi điện thoại sang. Anh chuẩn bị dắt chó đi dạo, ở con đường mọi khi anh hay dắt chó đi dạo ấy, chúng ta gặp nhau ở đó nhé.

Một lòng một dạ hướng về anh, anh bảo dắt chó đi dạo thì đi dắt chó đi dạo. Anh mặc một bộ quần áo thể thao, tôi mặc quần áo lễ phục, hai người cùng đi dắt chó. Giày cao gót dẫm lên nền đất, khó khăn lắm mới rút được đế giày ra, dáng đi chẳng đẹp đẽ chút nào nhưng vẫn cố gắng theo kịp anh... và con chó của anh.

Anh: Chúng ta về đi!

Tôi: Mới đi một lúc đã về sao?

Anh: Đúng thế.

Tôi: Mỗi lần dắt chó đi dạo anh chỉ đi có một lúc như vậy thôi à?

Anh: Chẳng phải em đi không đúng giày sao?

(Cảm động, vô cùng cảm động! Anh thật là cẩn thận, thật là biết quan tâm!)

Chúng tôi decorate (trang trí) lại nhà anh một chút là không khí tết đã tràn ngập. Anh có một cây thông Noel nhỏ, trên đó có treo rất nhiều đèn nhấp nháy. Anh đặt nó ở trên gác xép tầng trên nên phải leo thang lên lấy. Anh đi cả dép lê leo lên thang, tôi hỏi anh sao lại đi cả dép lê như vậy, anh nói đó gọi là tự ti

Sau đó có rất nhiều người đến, ngoài anh ra chỉ có tôi là người Hoa. Tiểu Lan không đến, cậu ấy đến nhà bạn cùng với cả bạn trai rồi.

Cả buổi tối tôi cứ nhìn theo anh. As a matter of fact (sự thực là), trong tất cả những buổi tiệc có mặt anh, tôi đều không thể chuyên tâm nói chuyện với người khác. Cũng may là phần lớn người Mỹ đều không quá tinh ý, không có ai phát hiện ra việc đầu óc tôi đang “làm việc riêng”, hơn nữa phần lớn các câu chuyện với họ đều là những chuyện vặt vãnh, rất dễ ứng phó.

Trong các cuộc tụ tập của người nước ngoài, uống rất nhiều, nói rất nhiều, ăn rất ít.

Anh ngồi cách tôi một người, nói chuyện với tất cả mọi người. Tôi ngồi cách anh một người, nói chuyện với người ngồi bên cạnh. Anh bê li rượu, tôi cũng bê li rượu. Anh uống rượu, tôi cũng uống rượu, rượu cao lương. Hết li này đến li khác, anh có thể uống, tôi cũng có thể uống.

Lúc đang náo nhiệt nhất thì không biết vì sao, tôi và anh tách ra khỏi đám đông, trong nhà bếp chỉ còn lại hai chúng tôi. Anh đứng ở một đầu bàn, tôi đứng đối diện anh. Hai người nhìn nhau say đắm.

Rồi lại không biết vì sao khách khứa ủa cả đến, mọi người cười nói ầm ĩ, New year's count down (đếm ngược năm mới). Tôi đi đến đứng bên cạnh anh. Khoảnh khắc năm mới đến, anh ôm lấy tôi, không mấy ấm áp, chỉ là một cái ôm mang tính lịch sự mà thôi.

Tôi nói với anh bằng tiếng Trung, hôm nay tôi sẽ ở lại.

Anh không chút ngạc nhiên, nhẹ nhàng nói: Ok!

Thế là tôi nóng lòng chờ đợi mọi người rời đi, rude (thô lỗ) đến mức mọi người còn chưa đi tôi đã thu dọn các thứ còn lại sau buổi party rồi.

Lúc party chuẩn bị kết thúc, anh bật một bản piano “Lương Chúc”. Trước đây anh từng nói anh thích câu chuyện “Lương Chúc”, rất lãng mạn. Tôi cảm thấy bài hát ấy anh bật cho tôi nghe, trong lúc động. Lúc ấy tôi ngồi kể ột học sinh người ngoại quốc đứng bên cạnh tôi câu chuyện về Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài.

Có một anh chàng đi xe máy uống quá say nên phải ở lại đây ngủ qua đêm. Sau khi khách khứa ra về hết, anh sắp xếp cho anh chàng thanh niên kia ngủ tại phòng khách. Tôi bắt đầu cảm thấy căng thẳng: anh sẽ sắp xếp cho tôi ngủ ở đâu?

Anh nói với tôi: đi nghỉ thôi!

Tôi mừng ra mặt.

Trên tầng có hai nhà vệ sinh, một cái rất cũ kĩ, chưa được sửa chữa lại. Một cái tương đối mới, anh thường hay sử dụng. Lúc tôi ở nhà anh thường dùng cái đó. Anh bảo tôi cứ sử dụng nhà vệ sinh trước, đương nhiên tôi không chối từ, muốn làm mình sạch sẽ, thơm tho và đẹp đẽ một chút.

Đang súc miệng thì nghe thấy có tiếng gõ cửa. Mở cửa ra, hóa ra là anh, anh bảo tôi đưa cho anh bàn chải đánh răng của anh. Tôi đưa cho anh rồi tiện tay khóa cửa lại.

Tôi chải đầu xong liền đi ra khỏi cửa, nhìn thấy tôi đi ra, anh nhìn tôi, ánh mắt rất kì lạ, giống như là một đứa trẻ với mẹ nó ra ngoài đi dạo, đứa bé bị lạc, cuối cùng mẹ nó cũng tìm thấy nó, đứa bé rất giận mẹ, nước mắt nước mũi tèm lem nhìn mẹ, không dám tin rằng mẹ yêu mình thế mà lại để mình đi lạc.

Anh ấy đã nhìn tôi như vậy, nhìn tới mức tôi cảm thấy xấu hổ nhưng không biết xấu hổ vì cái gì?

Việc vệ sinh cá nhân của chúng tôi kết thúc. Chúng tôi lên giường, nằm ngay bên cạnh nhau, nhưng không ai động đậy.

Anh nói: Hôm nay trăng thật là sáng!

Tôi nói: Đúng vậy!

Anh xoay người lại ôm lấy tôi, bắt đầu hôn lên môi tôi. Tôi có thể ngửi thấy mùi rượu trong miệng anh, nhưng mùi rượu trên người anh thật dễ chịu. Anh vừa hôn vừa vuốt ve cơ thể tôi. Tôi hưng phấn, dường như toàn thân đang nóng lên, thật sự rất cần phải tỏa bớt sang người anh. Tôi thò tay vào trong áo anh, từ trước ra sau, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài... vuốt ve anh.

Anh rất thích tôi vuốt ve anh, dường như anh đã kìm nén rất lâu rồi, nhưng bởi vì cảm xúc quá mãnh liệt nên không thể kìm nén được nữa, đành phải rên lên sung sướng.

Thứ âm thanh đó như là tiếng gọi ma quỷ đối với tôi. Cứ nghe thấy âm thanh này thì bảo tôi làm gì cũng được, chỉ cần anh ấy vui.

Toàn thân anh hưng hực, muốn đi đến tận cùng, hôm đó là ngày kinh thứ tư của tôi, vẫn còn chưa sạch hẳn. Nhìn thấy anh rạo rức, tôi liền bảo anh chờ một chút, đi vào nhà vệ sinh loại bỏ chương ngại cho anh.

Trở về phòng ngủ, tôi bắt đầu cởi quần áo. Anh nằm yên nhìn tôi cởi quần áo. Đợi tôi cởi quần áo xong, anh đến bên cạnh tôi. Dừng lại một chút... chúng tôi xiết chặt lấy nhau...

34.

It happened last night, to be more accurate, it happened this morning around 4a.m. I was surprised he still had so much energy left on making love after a long night of party. It was a lot of kisses and hugs as if we could not get enough of each other.

(Tối qua, cuối cùng thì chuyện đó cũng xảy ra. Nói một cách chính xác hơn thì chuyện đó xảy ra vào lúc 4 giờ sáng nay. Bữa tiệc tối qua diễn ra lâu như vậy, thế mà anh vẫn còn có sức lực, điều này khiến cho tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Chúng tôi liên tục ôm ấp và hôn hít, dường như có làm bao nhiêu vẫn không đủ vậy.)

It has been a long time for him, six years. Then he went to sleep immediately after that. He started snoring.
(Đã rất lâu rồi anh không làm tình, sáu năm rồi, thật là khó tưởng được. Sau đó anh lăn ra ngủ rất nhanh, lại còn bắt đầu ngáy nữa.)

Then morning came, I woke up. I kept hugging and kissing him. At one point, I climbed on top of him, but he got rid of me. He just wanted some sleep. I don't think he is in love with me b/c he didn't hug me after making love and he didn't hug me back in the morning. He just wanted some sleep.

(Sáng sớm, sau khi thức dậy, tôi ôm lấy anh, hôn anh. Tôi còn leo lên người anh nhưng anh hất tôi xuống. Anh muốn ngủ thêm một lúc. Tôi cảm thấy anh không yêu tôi, bởi vì sau khi làm tình xong anh không ôm tôi, sáng nay lúc tôi ôm anh anh cũng không ôm lại tôi. Anh chỉ muốn ngủ thôi.)

Cảnh quay sáng nay:

Tôi: Tối qua anh nhanh quá!

Anh: Uống rượu vào, lại muộn như vậy rồi...

Tôi: Em phải đi đây, hôm nay phải làm thêm giờ...

Anh: Ra ngoài nhớ dắt con chó ra ngoài ban công cho anh!

Tôi: Ok! Anh ở nhà ngoan ngoãn làm việc nhà, em đi kiếm tiền đây!

Anh (Trợn mắt, vỗ vào hông tôi): Get out of here, you! (Ra khỏi đây ngay!)

Có một chút hụt hẫng.

Tối qua, trước khi làm tình, rõ ràng là có rất nhiều kisses và hugs, nhưng không thể nói rõ được là anh ấy chủ động hay là bị động, giống như là reflective (phản xạ không điều kiện), phản xạ giới tính. Tôi hug anh, anh hug lại tôi, giống như kiêu đá bóng vào tường, bóng sẽ tự nhiên nảy lại.

Tối qua, sau khi làm tình, không có kisses, không có hugs, anh lăn quay ra ngủ, lại còn ngáy rất to.

Sáng nay, rất nhiều kisses và hugs, nhưng là của tôi dành tặng cho anh, không có sự đũa lại.

Đầu óc lơ lửng, lúc xuống cầu thang trượt chân bị ngã, đau đến mức kêu thét lên.

Anh: Em bị ngã à?

Tôi: Vâng.

Anh: Đã dập mỡ chưa?

Tôi: Chưa.

Không thèm chạy ra xem xem tôi ngã có làm sao không! Ngã đau có thể chịu đựng, không quan tâm đến mình không thể chịu đựng!

Có điện thoại. Tạm thời gác lại dòng suy nghĩ.

Anh: Đang làm thêm hả em?

Tôi: Ừ.

Anh: Hết giờ làm qua anh ăn cơm nhé!

Tôi: Ok!

Mây mù tan biến.

Bước vào thời kì tân hôn, tinh thần sảng khoái, nhìn cái gì cũng thấy tốt, nghĩ đến cái gì cũng thấy hay, tâm trạng bình yên, vui vẻ... vô cùng tự tin và tự yêu...

Nghe đi nghe lại một bản nhạc, nhớ lại buổi tối ngọt ngào hôm trước, hơi ấm cơ thể anh, cơ bắp của anh, làn da của anh, sự cuồng nhiệt của anh...

Đó là một bản nhạc được thổi bằng sáo, rất uyển chuyển, du dương và sâu lắng. Nói ra cũng lạ, bản nhạc này tôi đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi mà vẫn không thấy chán.

Chẳng làm cái gì cả, gọi điện cho anh

Tôi: Dậy rồi à?

Anh: Ừ.

Tôi: Vậy giờ em qua chỗ anh nhé!

Anh: Đã hết giờ làm rồi à?

Tôi: Chưa, nhưng chẳng có tâm trí nào làm việc. Có một bản nhạc này muốn cùng nghe với anh...

Anh: Ok!

Gõ cửa. Mở cửa. Anh xuất hiện ở bên cánh cửa. Lại là nụ cười rạng rỡ ấy!

Tối qua tôi đã có một đêm ngọt ngào với vị thần nóng bỏng ấy sao? Thật là không thể tưởng tượng nổi. Tôi cũng xứng với anh ấy sao?

Anh đến hôn lên môi tôi, thành thạo như đã quen lắm rồi. Anh quen nhưng tôi lại cảm thấy không quen. Chắc chắn anh đã từng hôn như thế này với rất nhiều người, nếu không làm sao mà thành thạo đến thế được?

Tức khí ngoảnh đầu sang chỗ khác, anh không hôn được lên môi, chỉ hôn lên mặt, có vẻ rất kinh ngạc.

Anh nấu lẫn thịt hun khói, rau xanh, mì và cơm còn thừa từ bữa tiệc tối qua với nhau. Rất thơm. Tôi rất thích ăn súp kiểu này. Lúc tôi còn nhỏ, mẹ thường làm thế này cho tôi ăn, tôi thường ăn rất nhiều. Mẹ thường bảo bụng tôi làm bằng cao su, có thể ăn rất nhiều nhưng cũng có thể chỉ ăn chút xíu, đồ ăn trong nhà toàn mình tôi “diệt gọn”, ăn bao nhiêu cũng không bị béo.

Nhưng hôm nay không được ăn quá nhiều, ăn nhiều lát nữa làm việc không tiện.

Ăn xong cơm, súc miệng sạch sẽ. Anh đề nghị lên giường nằm một lúc. Tôi vui vẻ đồng ý, lòng chỉ mong c

bởi vì từ lúc nhìn thấy anh tôi đã muốn như vậy rồi.

Lên lầu, online, tìm được bài hát mà tôi hay nghe, bật lên.

Anh: Dàn loa này rất tuyệt, Bose đấy!

Tôi: Oa, em ít khi thấy máy tính của ai lại có loa là của Bose đấy, thường thì đều là các Home theater (nhà hát gia đình) mới dùng Bose.

Anh: (Không đáp lời, vẻ mặt rất đặc chí.)

Tiếng nhạc vang lên, du dương, uyển chuyển, sâu lắng. Nhưng tiếng nhạc phát ra từ dàn loa Bose lại mang đến hiệu quả khác, dường như là một cô gái Giang Nam nhỏ nhắn, cười một cái mô tô phóng vèo qua vậy. Có đẹp không? Đẹp! Hiện đại không? Hiện đại... Nhưng khác xa so với cô gái Giang Nam trong bản nhạc quen thuộc mà tôi thường nghe.

Tôi: m thanh phát ra từ dàn loa này khoa trương quá, hiệu quả điện tử hơi mạnh một chút. Đối với bản nhạc này thì có lẽ nghe bằng loa thường sẽ hay hơn...

Anh: Nằm xuống nghỉ ngơi chút đi!

Cởi sạch quần áo, hai cơ thể quần chặt lấy nhau dưới lớp chăn, anh đưa cánh tay phải sang, tôi gối đầu lên, cong người áp sát vào người anh. Hơi ấm từ cơ thể anh đang khơi dậy ham muốn trong tôi.

Anh xoay người về phía tôi, đưa cánh tay rắn chắc đang run rẩy xoa xoa vào lưng tôi, mơn man những đường cong trên người tôi.

Vuốt ve như đói khát cơ thể của đối phương, hai cơ thể quần chặt lấy nhau, lẫn lộn trên giường.

m nhạc như liều thuốc kích thích.

Tôi ở phía trên anh, hai cánh tay anh vừa đỡ vai tôi vừa nhấc tôi lên như nhấc một cái chu

Tôi bực mình, giận anh vì sao lại đẩy tôi ra xa khỏi cơ thể anh.

Đường như anh cảm nhận được điều đó, vội vàng đặt tôi xuống.

Tôi lại bám chặt vào thân hình nóng bỏng của anh. Hai cơ thể như hòa vào làm một.

Trên giường không có trai hiền, trên giường không có gái ngoan.

Đê mê rất lâu. Anh đã tới hồi kết thúc. Tôi vẫn còn ham muốn, nhưng như thế đã rất tuyệt rồi, có thể biểu đạt tình cảm và nhận được sự đáp trả đã là một sự hoàn mỹ, nó khiến cho tôi vô cùng thỏa mãn.

Anh vào nhà vệ sinh lấy khăn mặt lau sạch cơ thể cho cả hai.

Nằm lại giường, anh thu người trong lòng tôi. Tôi ôm lấy anh từ phía sau lưng, giờ thì có thể thư thái nằm nghe nhạc với anh không một chút tạp niệm, cảm nhận cái gọi là tình yêu.

Tôi (thì thầm): Rất hay phải không?

Anh: Ừ, rất hay. Như là thứ nhạc của ma quỷ vậy.

Tôi (ôm chặt lấy anh, miệng khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng viết chữ lên cánh tay anh theo tiếng nhạc.)

Anh (thì thầm): Viết gì thế em?

Tôi: Anh không biết à? (Tôi cười, nhẹ nhàng hôn lên gáy anh.)

Anh (nghĩ một hồi, xoay người lại, viết chữ lên ngực tôi).

Nín thở, từ từ cảm nhận, nhưng không biết anh đang viết cái gì. Không hỏi xem viết gì. Mà cho dù anh có viết gì thì đó những như là thơ, như là họa, tất cả đều tuyệt vời!

Trái tim say đắm.

Không biết say đắm bao lâu thì tỉnh lại, im lặng hồi lâu không nói chuyện.

Cơn nghiện “khảo cổ” trào dâng:

Tôi: Lần đầu tiên của anh là khi nào?

Anh: Lần đầu tiên của em là khi nào?

Tôi: Lúc hai mốt tuổi, với một người Indo, không có tình cảm, về sau liền bỏ. Còn anh?

Anh: Anh á? Năm hai mươi tuổi.

Tôi: Lúc còn ở trong nước à?

Anh: Ừ.

Tôi: Lúc đó hai người chưa kết hôn đã làm tình nên chắc là bị nhiều người chỉ trích lắm nhỉ?

Anh: Đúng vậy. Nếu như em làm tình vào ban ngày trong giai đoạn cách mạng văn hóa có khi còn bị ngồi tù cơ đấy!

Tôi: Thật á? Lần đầu tiên... anh có căng thẳng không?

Anh: Đàn ông thì có gì mà căng thẳng? Phụ nữ mới căng thẳng...

Tôi nhớ lại cái anh chàng làm tình cứ như con hải cẩu, anh ta nói rằng lần đầu tiên anh ta làm tình với người con gái mà anh ta yêu, anh ta đã rơi nước mắt.

Đàn ông với nhau mà cũng khác nhau thật đấy

Có lẽ là sự khác biệt giữa yêu và không yêu.

Tôi: Thế sau khi đến Mỹ, anh chưa từng có bạn gái à?

Anh: Từng có một cô bạn gái, sống chung với nhau mấy năm...

Tôi: Thật à? Cô ấy... là ai?

Anh: Cô ấy có hoàn cảnh giống như em, cũng học cấp ba ở Mỹ.

Tôi: Về sau đã à?

Anh: Cô ấy nói cô ấy rất yêu anh, nhưng cô ấy không thực sự yêu anh, bởi vì cô ấy toàn kiểm tra điện thoại của anh, xem xem anh đang liên hệ với những ai.

Tôi: Điều này... không được hay lắm!

Anh: Lúc mới đầu anh không để bụng, nhưng về sau cảm thấy rất khó chịu, cứ như bị ràng buộc...

Tôi: Về sau... cô ấy đề nghị li hôn, anh liền chuyển đến Califolia.

Trầm lắng.

Anh: Em thích nhất cái gì trên người anh?

Tôi (Câu hỏi hay sao mà thô thể?): Em thích nhất là cánh tay và... (Vừa nói vừa nhìn xuống dưới.)

Anh (trở nên ấm áp, giọng nói hơi run run): Thật à?

Cả ngày miệt mài làm tình.

21. Chương 35-36

35.

Sáng sớm thức dậy, cảm giác rất sexy, nhớ đến anh, muốn tan ca sẽ về bên cạnh anh, sau đó cùng anh ngâm Hot tub. Tối hôm party mừng năm mới ấy, anh nhiệt tình mời mọi người cùng ngâm Hot tub nhưng bởi vì tôi đang đến tháng nên không ngâm được. Tôi rất muốn tìm một dịp khác để bù, cùng anh ngâm nước, đùa nghịch như đôi chim uyên ương dưới nước.

Mặc vào một chiếc Victoria's Secret (Điều bí mật của Victoria, nhãn hiệu của một hãng đồ lót), màu xanh nước biển, bằng lụa, có thể mặc thay cho quần áo ngủ, ở chỗ cơi còn có một sợi ren màu hồng ph

ấn, vô cùng gợi cảm. Sau đó mặc bộ quần áo đi làm ra ngoài, một bộ dạng vô cùng đứng đắn.

Gọi điện cho anh.

Tôi: Hôm nay em muốn đến chỗ anh cùng ngâm Hot tub (nước nóng)... Hôm party mừng năm mới ấy em chưa ngâm được, hôm nay muốn ngâm bù...

Anh: Há? Nhưng... hôm nay anh có việc rồi...

Tôi: Thế à? Vậy thì để mai đi!

Anh: Mai anh cũng bận rồi.

Tôi: Hơ...

I'm definitely not in love with him... I still let his looks bother me. I still have non-Kind thoughts about them... This is not the signs of being in love. I indeed need to get to know him more. I do want long lasting love, true love, love worth fighting for, living for. What is real love? It is satisfaction. Just be with him, I should feel satisfied, happy, definitely should not have any unkind thoughts.

(Tôi tuyệt đối không yêu anh ấy... tôi vẫn không thể nào qua cái cửa ải về bề ngoài của anh ấy được. Tôi vẫn có những cái nhìn chẳng mấy tốt đẹp với anh, đây không phải là điềm báo của tình yêu, tôi phải tìm hiểu anh ấy nhiều hơn nữa. Tôi muốn có một tình yêu lâu dài, một tình yêu chân chính, một thứ tình yêu xứng đáng để tranh đấu, để sinh tồn. Nhưng thế nào là tình yêu chân chính? Là thỏa mãn? Trước tiên cứ

ở bên cạnh anh ấy như thế này đã. Tôi nên cảm thấy rất thỏa mãn, cảm thấy rất hạnh phúc, cho dù thế nào cũng không nên có cái nhìn không thiện cảm với anh ấy.)

We have had sex, twice. It wasn't love making, even though we indeed cared for each other in bed, out of mon courtesy. We are really not that much closer. Physical intimacy only gives the illusion of being closer with each other.

(Chúng tôi đã có sex, hai lần, nhưng đó không phải là làm tình. Cho dù chúng tôi lúc ở trên giường, xuất phát từ phép lịch sự có quan tâm đến nhau, nhưng quan hệ của chúng tôi hoàn toàn không vì vậy mà trở nên sâu sắc hơn, sự thân mật về thể xác khiến chúng tôi nảy sinh một ảo giác, tưởng rằng quan hệ của mình thân mật hơn so với thực tế.)

36.

Bản thảo.

Nếu như không muốn gặp mặt thì cứ nói thẳng ra là không muốn gặp; nếu như muốn chia tay thì cứ nói thẳng ra là muốn chia tay; thích thì nói là thích, không thích thì nói là không thích, nói dứt khoát, thẳng thắn... như vậy mới thuận tiện cho người khác, cũng tiện cho bản thân... Như vậy chẳng phải tốt hơn nhiều hay sao? Tại sao phải lấy cớ “có hẹn”?

Thế nào gọi là “có hẹn”? Có hẹn gì chứ? Có hẹn công việc? Hay là có hẹn gặp gỡ xã giao o?

Nếu như là có hẹn công việc thì tại sao không nói luôn là “Ngày mai anh có tiết dạy”, “Ngày mai anh phải làm giáo án” hoặc “Anh phải viết luận văn”?

Nếu như là có hẹn gặp gỡ xã giao, tại sao không nói thẳng ra là có hẹn với ai? Chúng ta đều là người thông minh, sao cứ phải chơi cái trò úp úp mở mở? Nếu như anh cùng lúc hẹn hò với nhiều cô gái khác, tôi cũng sẽ không trách cứ gì anh, nhưng xin anh cứ nói thẳng ra, tôi thực sự không muốn nghi oan ột người tốt.

Sự úp úp mở mở của đàn ông có lẽ chẳng phải là điều gì lạ lẫm đối với phụ nữ. Chỉ cần một vài câu úp mở, ngập ngừng của đàn ông là đã có thể khiến cho phụ nữ rơi vào tận cùng của bế khổ.

Xin hãy lắng nghe đàn ông giải thích ra sao về sự lấp lửng của mình.

Câu lấp lửng điển hình 1: Mấy hôm nay bận chết đi được!

Đáp án: Cứng à, đứng sang một bên đi, giờ chưa đến lượt em đâu!

Tình huống: anh A, 25 tuổi, biên tập trên mạng: “Lúc công việc bận rộn, thái độ đối với phụ nữ cũng có sự khác biệt tùy người. Ví dụ một cô gái nào đó tôi rất thích, tôi vẫn sẽ đón cô ấy đến nhà. Còn những cô gái tình cảm ở mức bình thường thì... xin lỗi nhé, cứ đứng đó mà chờ đi!”

Phân tích: Nếu như một người đàn ông diên đảo vì bạn, rất quan tâm đến quan hệ của hai người, quyết sẽ không lấy công việc ra làm cái cớ, nhất định anh ấy sẽ thường gọi điện cho bạn. Cho dù có bận thế nào thì vẫn có thời gian gọi điện cho bạn. Những người đàn ông cứ nhai đi nhai lại những câu này, không nhất định là bắn tín hiệu dừng cuộc chơi hẹn hò với bạn tại đây, rất có thể anh ấy đang ở trong gian đoạn bản thảo, do dự với quan hệ của hai người hoặc cũng có thể quan hệ của hai người đã đi vào giai đoạn “thực tế”. Từ đó có thể thấy, bạn không phải là lựa chọn tốt nhất trong mắt anh ấy.

Câu lấp lửng điển hình 2: Anh cần có không gian của riêng mình!

Đáp án: Hãy để anh yên tĩnh một mình!

Tình huống: Anh B, 29 tuổi, thiết kế quảng cáo: “Theo ý kiến cá nhân tôi, lúc nói ra câu nói này, nếu như quan hệ của hai người xác lập chưa lâu thì có lẽ anh ta nghĩ rằng quan hệ của hai người tiến triển quá nhanh, muốn quan hệ ấy chậm lại; nếu như đã là một cuộc marathon tình yêu, điều này cho thấy anh ta đang phải gánh chịu áp lực quá lớn về tâm lí, tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng quyết định muốn ở một mình”.

Câu lấp lửng điển hình 3: Anh sẽ gọi điện cho em!

Đáp án: Chúng ta chấm dứt cuộc nói chuyện tại đây, nhưng có thể một hôm nào đó anh sẽ có hứng gọi điện cho em.

Tình huống: Anh C, 28 tuổi, nhân viên ngân hàng: “Câu nói này có thể cho thấy tôi sẽ gọi điện thoại, cũng có thể tôi sẽ không gọi điện thoại. Nói thực lòng, có lúc ngay chính bản thân mình cũng không hiểu được rốt cuộc mình muốn gì”.

Phân tích: Những chữ này có thể phân tích thành rất nhiều ý nghĩa khác nhau. Có thể phụ nữ sẽ nghi ngờ: nếu như đàn ông không hề có ý với bạn, tại sao phải nói dối xin số điện thoại của bạn? Đáp án cho thấy, đây chính là cách kết thúc cuộc nói chuyện tốt nhất của đàn ông. Có như vậy anh ta mới có thể đường hoàng “chuồn” đi.

(Các tình huống lấy từ http://www.herschina /0004/2009-02-11/L00-4003_28276_1.html)

Những “đáp án” của đàn ông ở trên thực ra cũng chưa hẳn đã là đáp án, chẳng qua đó chỉ là một vài nguyên nhân có thể khiến cho đàn ông lấp lửng. Cho dù đàn ông không nói ra sự thực thì đàn bà vẫn có thể hiểu được nguyên nhân vì sao mà họ lấp lửng. Cái mà đàn bà không biết chẳng qua chỉ là đâu mới là nguyên nhân ồ ồ lấp lửng của đàn ông mà thôi...

Xem ra sự lấp lửng của đàn ông không biểu hiện cho cái gì khác mà chính là biểu hiện cho sự lấp lửng ngay trong chính bản thân họ...

Đàn ông... chính là một động vật chuyên lấp lửng.

Bởi vì, trong con mắt của đàn ông, đàn bà toàn là không đủ hoàn hảo.

Nếu như bạn hoàn toàn phù hợp với nguyện vọng của anh ta, anh ta sẽ bắt chắp tất cả theo đuổi bạn. Nếu như bạn chỉ có một bộ phận phù hợp với nguyện vọng của anh ta, anh ta sẽ không thể dốc tâm dốc sức yêu bạn, nhưng anh ta cũng không thể từ chối việc yêu bạn. Anh ta hi vọng anh ta vẫn có thể tự do lựa chọn, còn bạn thì ngoan ngoãn ngồi chờ đợi anh ta. Nếu như anh ta lựa chọn được một người thích hợp hơn bạn, anh ta hi vọng bạn sẽ không biết ghen, không làm căng mối quan hệ của hai người. Nếu như anh ta không tìm được một người thích hợp hơn, anh ta hi vọng bạn có thể quên đi những tổn thương mà anh ta đã gây ra cho bạn, vui vẻ sà vào vòng tay anh ta một lần nữa.

Đương nhiên, sau khi bạn sà vào vòng tay anh ta lần nữa, anh ta lại phát hiện ra một người phụ nữ mà anh ta cho là tuyệt vời hơn bạn, anh ta lại hi vọng trò chơi này lại một lần nữa bắt đầu.

Nói chung là, cả đời đàn ông rất ít khi có thái độ dứt khoát với phụ nữ. Có thể nói, thái độ lấp lửng của đàn ông chính là một hình thức default (mặc định), không lấp lửng mới là lạ.

Phụ nữ có thể lựa chọn bất kì một trong những phương pháp đáp trả dưới đây khi đàn ông lấp lửng:

1. Dứt khoát cắt đứt quan hệ với anh ta. Anh ta thích lấp lửng thì cho anh ta tự đi mà lấp lửng. Chiêu này có thể gọi là “Tấn công để phòng thủ”, cũng có thể nói là “quyết một trận sống mái”. Nếu như anh ta chẳng để tâm đến bạn, bạn muốn chấm dứt, anh ta sẽ chấm dứt, điều đó cho thấy quyết định chấm dứt quan hệ với anh ta là chính xác. Nếu như anh ta không muốn chấm dứt quan hệ với bạn, anh ta sẽ dừng việc lấp lửng với bạn và bắt đầu lo lắng về bạn.

(Ừm... câu này nghe rất sướng tai... nhưng mà... đoạn tuyệt quan hệ với anh ấy... tôi không thể làm được. Người xưa nói “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”, anh ấy vẫn đang lấp lửng, cho thấy anh ấy chưa quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ với tôi, tại sao tôi phải chủ động đoạn tuyệt quan hệ với anh ấy chứ?)

2. Nhẫn nhục, để cho anh ta tha hồ lấp lửng, yên tĩnh chờ đợi anh ta thôi không lấp lửng. Có thể anh ta sẽ đi về phía người khác, hoặc cũng có thể anh ta sẽ quay lại với bạn.

(Woww... bị động quá... tôi không làm được. Tôi là một người nóng tính, có được hay không thì cứ nói thẳng chứ bảo tôi âm thầm chờ đợi... vậy thì để tôi tu luyện thêm ba mươi năm nữa hãy tính.)

3. Nghiên cứu nguyên nhân lấp lửng của anh ấy, tìm được nguyên nhân anh ta không thể hạ quyết tâm ở bên bạn rồi nhìn bệnh mà kê đơn, hoàn thiện bản thân, để ột kẻ không hoàn thiện như bạn trở nên hoàn thiện hơn, đủ sức để anh ấy không còn lấp lửng.

(Hừ, biết tìm nguyên nhân kiểu gì đây? Không tiếp xúc với anh ấy liệu có thể tìm được nguyên nhân không?)

4. Tìm một biện pháp tích cực nhưng không khiến cho anh ấy cảm thấy phản cảm, dịu dàng thúc đẩy anh ấy, đồng thời trong quá trình thúc đẩy cần phải phát huy những điểm tốt của mình để mê hoặc anh ấy, giúp anh ấy thoát khỏi trạng thái bế tắc, lúng lúng.

(Cái này được! Rất Perfect! Rất phù hợp với tôi!)

Thúc đẩy. Dịu dàng. Gọi điện cho anh ấy.

Anh: Hello?

Tôi: À, là em đây!

Anh: Ủ, chào em!

Tôi (Chào em? Cứng nhắc như vậy sao? Thôi mặc kệ đi, tiếp tục dịu dàng): Em biết mấy ngày tới anh bận, nhưng không biết cuối tuần anh có bận không?

Anh (trầm ngâm một lát): Thứ sáu em đến nhà anh ăn cơm tối đi!

Tôi (vui vẻ): Ok! Thứ sáu gặp!

Anh: Ok! Bye

Thật là thần kì! Biện pháp dịu dàng này quả là có hiệu quả.

Sáng sớm thứ năm anh gọi điện

Tôi: Hello?

Anh: Chào.

Tôi: (Không “Chào em” nữa mà chuyển thành “chào” rồi à? Có tiến bộ): Chào!

Nam: Tối nay đến nhà anh đi!

Nữ: Ok!

Ha ha, anh ấy nhớ tôi rồi, không đợi được đến thứ sáu nữa rồi!

Lái xe đến nhà anh. Ăn tối xong, lên giường làm tình.

Đang mây mưa, đột nhiên anh đứng dậy.

Tôi: Anh... làm gì vậy?

Anh: Đi vệ sinh.

Tôi (What? Giờ á? Không nhầm chứ? Đang lúc hưng phấn mà, sao lại đi vệ sinh chứ?): !#\$\$%^&*

Anh: Nào, theo anh!

Tôi: !@#\$\$%^&&**

Anh: Nào, ở đây nhé!

Tôi: Ở đây á?

Anh (chu môi ở trong gương).

Một tấm gương rất thật, cho thấy hình ảnh của một người đàn ông hơi hói, thân hình không thể nói là béo nhưng cũng không phải là six packs (cơ bụng sáu múi), hai cánh tay to nhưng không lực lưỡng, dù gì thì cũng hơn bốn mươi rồi, không thể tránh khỏi những dấu ấn của thời gian. Có thể so với những người đàn ông ngoài bốn mươi thì anh ấy thuộc vào hàng “ổn nhất”. Nhưng so với các anh chàng hai, ba mươi tuổi thì... than ôi...

NO, tôi còn không muốn thì thấy hình ảnh chúng tôi làm tình trong gương, cách biệt tuổi tác giữa hai người rõ ràng như vậy, nói không chừng sẽ turnoff (tụt hết cảm xúc) mất.

Tôi: Hơ...em không muốn ở đây...

Anh: Vậy thì quay về giường nhé!

Thứ sáu. Tan ca, gọi hai cuộc điện thoại cho anh. Không ai nhắc máy, quyết định đến nhà anh bởi vì đã có hẹn trước rồi mà. Đến nhà anh, gõ cửa, không có ai trả lời. Đợi thêm một lát, gọi điện máy bàn nhà anh. Anh bắt máy.

Tôi: Sao ban nãy anh không nhắc máy?

Anh: Không nghe thấy tiếng chuông điện thoại, đang ngủ.

Tôi (Chuyện gì vậy nhỉ? Hình như không được vui).

Anh (xuống nhà mở cửa): Chúng ta dắt chó đi dạo nhé?

Tôi: Ok!

Trời sầm sì... y như cái mặt của anh. Con chó chạy phía trước, hết ngửi chỗ nọ lại ngửi chỗ kia, cứ như là một con chó nghiệp vụ vậy.

Suốt chặng đường không nói nửa lời. Càng đi tâm trạng càng hụt hẫng, hôm nay thực sự không nên đến, có khi anh ấy đã đổi lịch hẹn từ thứ sáu sang thứ năm rồi, nhưng tại sao anh ấy không nói trước? Tôi cứ tưởng buổi hẹn hôm thứ năm là một phần thưởng bên ngoài cơ đấy.

22. Chương 37

Delayed reaction: a reaction, such as an allergic reaction, occurring hours to days after exposure to an inducer.

Phản ứng chậm chạp là chỉ những phản ứng xuất hiện mấy ngày sau khi nhận được kích thích, ví dụ như những phản ứng mang tính nhạy cảm.

Ví dụ như phản ứng của tôi sau khi nhận được sự lạnh nhạt của ngày hôm nay.

Tôi đi theo anh, anh

đi theo con chó, con chó của anh đi theo sự chỉ bảo của khứu giác của nó.

Đi tay không, nhưng thân hình vô cùng nặng nề. Đôi vai nặng trĩu, đôi chân nặng trĩu, tâm trạng cũng nặng trĩu... khiến cho tôi thở không ra hơi, cứ như thể đang đi bộ ở trên cao nguyên Thanh Tạng vậy.

Anh đang tức giận, tôi biết, tôi có thể nhìn ra điều đó, tôi có thể cảm nhận được điều đó. Anh tức giận là bởi vì tôi đến mà không báo trước, là bởi vì tôi làm anh tỉnh giấc mộng đẹp. Tôi biết nên nói với anh rằng tôi hiểu nhầm ý của anh, tôi tưởng rằng buổi hẹn ngày thứ sáu vẫn sẽ diễn ra như đã hẹn, còn buổi hẹn ngày thứ năm chỉ là một phần thưởng ngoài; hôm nay trước khi đến tôi đã gọi điện cho anh rồi, hai lần liên, nhưng anh không nghe, tôi sợ mình thất hẹn với anh nên mới đến.

Biết rằng tôi not guilty (không có tội), tôi biết tôi có lí do chính đáng, nhưng tôi lại không biết bắt đầu từ đâu, không biết biện hộ như thế nào. Anh ấy có một sức mạnh ghê gớm đẩy tôi ra xa, đè chặt lấy tôi, nén chặt tôi xuống bùn. Tôi giãy giụa, cố gắng nở hoa từ trong bùn đất, nhưng chỉ là một nụ hoa không màu sắc, một loài hoa vô danh, một loài hoa mọc ở bên vệ đường. Con chó của anh giẫm lên cánh hoa đại của tôi, chân của anh giẫm nát thân mình tôi.

Một vĩ nhân nào đó ở trên mạng đã từng nói: Bị lạnh nhạt trước tiên là một cảm giác chủ quan, còn chuyện thật sự bị người khác lạnh nhạt hay không thì còn chưa chắc. Có một khả năng là người khác chưa chắc đã có ý lạnh nhạt với bạn, chỉ là “giá trị kì vọng dành cho người khác quá cao, sự nhiệt tình của người khác dành cho bạn không đạt đến mức kì vọng của bạn, thế là bạn cảm thấy bị lạnh nhạt. Thực ra, đây là một sự hiểu lầm.

Một khả năng khác, do một số nguyên nhân nào đó, bạn thực sự bị đối phương lạnh nhạt. Lúc này, bạn nên tự biết điều chỉnh tâm trạng của mình, đừng so đo thái độ của người khác, cũng không nên hành sự căn cứ theo vẻ mặt của người khác, giữ vững thái độ thân thiện với đối tượng lạnh nhạt với bạn.

Đúng vậy, nên đối xử thân thiện, nhất định phải đối xử thân thiện. Ngoài điều đó ra, lẽ nào còn có cách hành xử khác tốt hơn?

Sau khi dắt chó đi bộ về, chúng tôi cư xử thân thiện, thân thiện ăn cơm, “thân thiện” làm tình, coi đó như là chuyện nên làm, đơn giản như việc ăn xong phải rửa bát vậy, không cần phải hỏi vì sao ăn cơm xong phải rửa bát. Trước đây mẹ tôi thường nói, có cãi nhau ầm ĩ đến đâu thì vẫn phải ăn cơm, vẫn phải rửa bát. Nếu không thì gia đình dễ tan lắm.

Gia đình, không thể tan. Nhất định không được tan vỡ.

Gia đình của ai? Gia đình của anh? Gia đình của tôi? Gia đình của tôi và anh?

Về đến nhà mình, không còn ở trong từ trường của anh nữa, phản ứng bắt đầu xuất hiện.

Phản ứng chậm chạp.

Càng nghĩ càng tức! Càng nghĩ càng tức!

Sao anh ấy lại đối xử với tôi như vậy? Tôi đã làm sai cái gì chứ? Cho dù không hẹn trước, không thông báo mà tôi đột nhiên đến thăm anh thì chẳng phải cho thấy tôi rất yêu anh, muốn gặp mặt anh, muốn ở bên cạnh anh hay sao? Có người quan tâm đến anh, yêu thương anh, nịnh nọt anh, lẽ nào điều đó không khiến cho anh cảm thấy tự hào và vui vẻ hay sao? Cho dù anh không vui vẻ, không tự hào, chẳng nhẽ anh không thể văn minh, lịch sự một chút trong cách đối xử với tôi hay sao? Lẽ nào cái mặt của anh chỉ cần nở một nụ cười lịch sự cũng khiến cho anh chết đi

Nếu như anh có một chút suy nghĩ cho tôi, anh không nên mang cái bộ mặt đó ra mở cửa cho tôi, lúc dắt chó đi dạo anh cũng không nên bỏ mặc tôi lầm lũi đi phía sau như vậy.

Lạnh nhạt, là sự sỉ nhục cực lớn đối với con gái.

Tôi chịu đủ rồi! Kể từ nay về sau, anh ta sống chết thế nào chẳng liên quan gì đến tôi hết!

Đúng là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, tôi với anh mỗi người mỗi ngả, Tiểu Lan và người ấy của cô lại khác.

Tiểu Lan đính hôn, với một người da trắng.

Cô ấy đã từng nói không thể sống đơn độc một mình, cô muốn tìm một người để ổn định cuộc sống.

Cô ấy đã từng nói giữa mình và người ấy chẳng biết có được coi là tình yêu hay không, chỉ có điều anh ấy là người mà cô thích nhất.

Cô ấy đã từng nói giữa cô và người ấy chẳng có mấy chuyện để nói, anh ấy chơi điện tử cả ngày, không chơi điện tử thì cũng xem ti vi.

Cô ấy đã từng nói cô ấy thích ở bên cạnh người ấy, anh ấy có vẻ rất thân mật với cô, có lúc cái mà người ta cần đến chính là cái “có vẻ” ấy.

Cô ấy đã từng nói hai người họ quen nhau trong một tiết học. Cô học thạc sĩ, anh ta học chính quy, anh ta theo đuổi cô mất một năm trời.

Cô ấy đã từng nói trong giờ học anh ta thường quay lại cười với cô, nụ cười giống như một bà cụ già hiền hậu.

Cô ấy từng nói cô rất “hot” trong trường đại học trong nước, có rất nhiều người theo đuổi, nhưng cô không thích con trai trong

Cô ấy từng nói cô đã từng hẹn hò với một chàng trai, lúc hôn người con trai đó, cô có cảm giác toàn thân tê liệt như điện giật.

Cô từng nói khi hôn người đàn ông da trắng mà cô đính hôn này chưa từng có cảm giác như điện giật.

Có cảm giác như điện giật... không dính hôn với anh ta; không có cảm giác như điện giật... lại dính hôn với anh ta.

Đây chính là cuộc sống.

Điện giật và dính hôn, nếu như bắt buộc phải chọn một trong hai, tôi sẽ lựa chọn: điện giật.

Tốt nhất vẫn là vừa điện giật vừa dính hôn.

Uống rượu. Nói chuyện. Đánh bóng bàn. Cứ ồn ào như vậy cho tới tận đêm khuya, còn phải đưa mấy cô bạn gái không có xe về nhà.

Nửa đêm. Kiểm tra điện thoại. Anh ấy gọi đến hai cuộc. Bỗng nhiên mềm lòng, lời thề trong lòng như bị nước cuốn trôi. Gọi lại cho anh.

Anh: Hello?

Tôi: Là em, anh gọi cho em à?

Anh: Ừ, gọi mấy lần, em... khóa máy à?

Tôi: Ừ.

Anh: Sao lại... khóa máy thế?

Tôi: Biết là không có ai gọi nên không khóa thì cũng để làm gì đâu?

Anh: Ha ha... giờ em đang ở đâu?

Tôi: Trên đường, vừa từ party của Tiểu Lan về.

Anh: Chơi có vui không?

Tôi (Lẽ nào anh gọi điện chỉ để nói những thứ này?): Ừm... rất vui!

Anh: Em... có muốn đến chỗ anh không?

Tôi (Giọng nói của anh dịu dàng chưa từng có, mềm lòng quá): Ok! Giờ em qua đó!

Nửa đêm, lái xe đến nhà anh. Ti vi vẫn bật, anh đang xem ti vi.

Thi Takewondo. Một thanh niên người Hoa, ngoài hai mươi, rất đẹp trai, thân hình rắn chắc, khí thế ngút trời, mái tóc dày, xoăn hình lợn sóng, đẹp như một con tuần mã.

Đối thủ cao hơn anh chàng người Hoa nửa cái đầu, trông cũng lực lưỡng hơn anh chàng người Hoa. Người nước ngoài. Toàn kéo áo anh chàng người Hoa. Anh chàng người Hoa toàn vật ngã đối thủ dễ dàng.

Trời ơi, anh chàng người Hoa kia chính là anh ấy!

Tôi: Nhìn anh kìa, quần áo lôi thôi, hở hết cả ngực, sexy chết đi được...

Anh (cười cười): Lạ thật, sao cái thằng đó toàn kéo áo của anh thế nhỉ?

Tôi: Chơi đều chẳng?

Anh: Trước đây tóc anh rất dày, cứ nghĩ bớt đi một chút thì tốt hơn. Ha ha, giờ thì không cần phải buồn phiền vì nhiều tóc nữa rồi...

Tôi (một người đàn ông có thể thản nhiên đối mặt với cái đầu hói của mình, cộng cho năm điểm):

Anh: Hôm nay là kỉ niệm ngày anh đến Mỹ, vì vậy muốn hoài cổ một chút...

Làm tình. Làm tình rất lâu.

Sáng tỉnh dậy, xuống lầu, vào bếp, nhìn thấy một cuốn sổ ở trên bàn bếp. Biết là không nên xem nhưng vẫn không kiềm chế được sự tò mò. Vốn đã mở sẵn rồi, không xem thì phí! Mở trang đó ra, trên đó có viết thứ gì đó như là một menu, lướt từ trên xuống dưới.

..... tốt với mình.

..... lương thiện.

..... thông minh.

.....

Rất rõ ràng và có trình tự.

Oa, cái gì đây? Lẽ nào đây chính là điều kiện tìm bạn gái của anh? Rất thực tế, chẳng chút mơ mộng hão huyền nào.

Cùng đi dắt chó. Dắt chó đến một cái công viên khác, ở bên hồ.

Sáng sớm tinh sương. Ánh mặt trời rải trên mặt hồ lấp lánh. Tôi đi trên vỉa hè, anh đi bên cạnh tôi, con chó chạy chậm chậm bên cạnh anh. Người ta thường nói là chó hiểu tính người, xem ra không phải là nói dối, ngay cả con chó nhỏ cũng có thể ngửi thấy mùi vị ngọt ngào và hiền hòa của ngày hôm nay.

Trên đường về nhà, ghé qua cửa hàng mua đồ ăn sáng. Lần đầu tiên đi vào cửa hàng với anh. Anh chọn mấy món, chúng tôi nhanh chóng trả tiền rồi rời đi.

Vẫn có chút ngại ngùng khi đi bên cạnh anh, không chỉ là bởi vì khoảng cách về tuổi tác mà trong tâm lí như cũng có chút gì đó không mấy thoải mái khi đi cùng với một người đàn ông trước mắt mọi người, đã lâu lắm rồi không có một anh chàng bạn trai c cảm giác lạ lẫm khi đi bên cạnh một người con trai, dường như mọi người đang thì thầm bàn tán khi thấy chúng tôi đi bên nhau.

Về đến nhà, rán trứng, tôi làm phần tôi, anh làm phần anh, bởi vì anh không thích phương pháp rán trứng của tôi. Quả trứng mà anh rán rõ ràng là đẹp đẻ hơn của tôi. Tôi làm cháo yến mạch, một nồi to, hai người cùng bỏ thịt hun khói vào ăn. Thế mà cũng hết sạch.

Làm tình là thứ rượu khai vị tuyệt nhất.

Tôi rửa bát, anh đứng phía sau nhìn tôi, nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi cảm nhận được cái nhìn đó, ngoảnh lại, bốn mắt nhìn nhau.

Anh: Rửa bát xong đi ngủ với anh đi...

Tôi: Ok!

Anh: Có phải em cho thuốc gì vào trong thức ăn không?

Tôi: Đúng thế, chính là thuốc khiến cho anh không ham muốn được.

Anh (hậm hực): !@#%^^&**

Trên lầu. Trong một căn phòng khác, không có cửa sổ trên mái vì mặt trời rất gắt.

Núi lửa phun trào. Nham thạch trào ra. Từng đợt... từng đợt... lại từng đợt.

Delayed reaction (phản ứng chậm chạp)?

No! Lasting reaction (Không, là phản ứng liên tiếp).

Một lần gặp mặt tuyệt vời, cho dù là mấy tiếng hay mấy ngày sau vẫn khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn, giống như một cốc cà phê đặc, lúc uống thấy sảng miệng, tưới nhuận vào trong phổi. Uống xong thấy hưng phấn, tinh thần minh mẫn. Chép miệng, nhai chóp chép, nụ cười hiện hiện trên môi đến mấy ngày liền, giấc mộng đêm nào cũng rất ngọt ngào.

Ba ngày sau, vị cà phê bắt đầu loãng dần. Nhớ nhưng... nhớ đến phát điên.

Người xưa có câu: Một ngày không gặp như cách ba thu.

Đã ba ngày không gặp, thế là tương đương với chín năm rồi.

Gọi điện cho anh, không ai nhắc máy. Để lại lời nhắn, bảo anh dạy xong lớp Thái cực quyền thì về nhà tôi ngồi một lát.

Để điện thoại trong nhà vệ sinh, sợ lúc tắm sẽ lỡ mất điện thoại của anh. Quả nhiên đang tắm thì nhận được điện thoại của anh.

Anh: Giờ anh qua chỗ em đây.

Tôi: Ok! Em... đợi anh!

Anh đến rồi, lao vào mở tủ lạnh như hổ bị bỏ đói.

Anh: Trong tủ lạnh không có gì à?

Tôi: Em... không chuẩn bị gì.

Anh: Có thể mua ít bánh sủi cảo đông lạnh bỏ vào tủ, đề phòng trường hợp bất đắc dĩ...

Tôi: Em định gọi anh đến ngồi nói chuyện một lúc, nào ngờ anh vẫn chưa ăn tối.

Anh (nhún vai).

Tôi: Anh có muốn đi tắm một cái không?

Anh: Cũng được.

Đưa khăn mặt cho anh, nhìn thấy anh khóa thân... lại bị kích thích, trong đầu toàn là cảnh tượng làm tình. Đợi một lúc lâu sau mới thấy anh ra, đi vào phòng ngủ của tôi, nghiêm túc ngồi xuống trước cái máy vi tính xem cái gì đó.

Tôi kéo ghế ngồi bên cạnh anh, cùng anh xem. Mùi hương tỏa ra trên người anh lúc sạch sẽ rất dễ chịu. Anh mặc một chiếc áo cộc tay để lộ cánh tay màu đồng rắn chắc.

Tôi lấy tay vuốt ve cánh tay anh, lấy hai nhón tay nhịp nhịp trên cánh tay anh và bảo: Lúc ngủ anh thường nhịp nhịp như vậy trên lưng em đấy.

Anh ngoảnh mặt nhìn tôi chẳng chút biểu cảm. Đột nhiên đứng phắt dậy, cúi đầu xuống hôn lên môi tôi, đưa hai tay ra bóp ngực tôi.

Tôi thấy toàn thân nóng lên. Nhưng anh lại dừng lại bảo:

- Mai anh có tiết, phải về sớm để chuẩn bị!

Nói rồi liền đi ra ngoài.

Tôi đi theo ra ngoài, nhìn anh bằng ánh mắt rực lửa. Anh xoay người lại, lấy tay vuốt ve phần dưới của tôi, vô cùng gợi tình, mơn man, kích thích như kiểu khách làng chơi, hơn nữa lại còn là một vị khách làng chơi vô cùng thờ ơ, một vị khách làng chơi không có hứng thú.

Một lúc lâu, anh quay người bỏ đi.

Tôi đứng ngây ra tại chỗ, mắt nhìn theo cho đến khi anh biến mất ở bên ngoài cửa.

23. Chương 38

38.

Phòng khách. Chiếc thảm mềm mại. Chân trần. Lắc lư trước gương. Mặc một chiếc váy ngủ hiệu Victoria's Secret, cổ trễ. Đôi gò bồng đảo không mặc áo lót nhô cao về phía trước, "hùng dũng" như một vận động viên chạy ng

Phòng ngủ. Những ngón tay thon dài, mở ngăn kéo bàn. Những ngón tay kéo ra một khẩu súng nhỏ. Những ngón tay chuyển động, khẩu súng cũng chuyển động theo.

Trước cửa sổ. Lắc lư trước tấm gương. Nhìn xuống. Bóng dáng của anh. Chiếc áo bó sát vào người để lộ tấm lưng rắn chắc.

Cánh cửa xe mở ra, anh cúi đầu, ngồi vào trong xe.

Trước mũi xe. Pằng! Tiếng súng nổ. Anh ngoảnh đầu nhìn lại căn gác phía sau. Lặng người trong vài giây. Im lặng ngoảnh đầu lại. Ngã nhào ra xe.

Trên đường phố. Tiếng đàn bà gào thét thất thanh. Tiếng đàn ông bỏ chạy tán loạn. Tiếng va chạm vào nhau. Có người chỉ chỗ lên cửa sổ của căn gác, ống kính chuyển động theo hướng tay chỉ.

Bên cửa sổ, một người phụ nữ mặc váy ngủ, tay phải cầm súng, từ từ quay súng về phía miệng mình, nhẹ nhàng thối một cái. Làn khói từ miệng súng bao vây làn môi của cô gái rồi từ từ bay về phía cái xác người đàn ông.

Tiếng còi xe hú lên ầm ĩ. Những viên cảnh sát đặc nhiệm cầm theo súng, khiên tiến lại gần căn nhà trong lặng lẽ. Cô gái cười nhạt ném súng ra bên ngoài, giơ hai tay lên như ra hiệu: Đây mấy anh, đừng căng thẳng, tôi giờ “tay không tác sát” rồi.

Cô gái mặc chiếc váy ngủ bị áp giải ra khỏi căn nhà, đi ngang qua xác của người đàn ông nọ, cô khẽ lật mặt anh lên, hôn say đắm lên làn môi ấy.

Oa! Gọi cảm quá! Tình yêu và cái chết, một chủ đề vĩnh cửu. Còn cả tiếng súng và máu đổ, hiện đại. Nói không chừng sẽ đoạt giải Oscar ấy chứ! Đoạt được giải Oscar không chừng anh sẽ nổi tiếng khắp trong và ngoài nước, sẽ có vô số cô gái xinh đẹp theo đuổi anh. Không được, không thể như vậy được.

Thay đổi.

Gào lên thảm thiết. Xông lên. Dùng những móng tay sắc nhọn cào cấu vào lưng anh. Anh điên cuồng xoay người lại, hai mắt rực lửa

Vung tay ột bạt tai, lạnh lùng nói: Anh nghe cho rõ đây, anh không được đối xử với tôi như vậy! Bởi vì tôi không phải là cave, tôi không phải là loại đàn bà đầu đường xó chợ, tôi là một người đàn ông hoàng, anh phải tôn trọng tôi, phải biết tôn trọng tôi!

Anh ta vung tay tát trả, lạnh lùng đáp: Cô cũng nghe cho rõ đây, là cô tự chuốc lấy thôi, là cô chọc tức tôi, mặt cô toàn là ham muốn dục vọng, cô muốn tôi giúp cô thỏa mãn, tôi cho cô tất cả những gì tôi có thể rồi, giờ cô còn muốn thế nào nữa?

Oa... quá tầm thường rồi!

Lại đổi lại.

Trước màn hình máy tính, những ngón tay thon dài đang lướt trên bàn phím: Từ đại ca, hôm nay anh thật quá quắt! Anh...

Rốt cuộc là anh ấy đã quá quắt như thế nào nhỉ? Bởi vì anh ấy đã thực hiện màn dạo đầu nhưng lại không tiếp tục phần giữa và phần cuối? Lẽ nào làm tình cũng cần phải có quy tắc hay sao? Lẽ nào lần nào cũng phải làm đủ cả ba phần hay sao? Chẳng phải có rất nhiều người chỉ có phần giữa mà không có phần đầu với phần cuối hay sao? Còn có những người (ví dụ như bố mẹ tôi) chẳng phải ngay cả phần giữa cũng chẳng có hay sao? Chẳng nhẽ trong ba phần nếu thiếu một phần là phải cần vặn người ta hay sao? Nếu thế thì không biết có bao nhiêu cô gái phải cần vặn người bạn tình của mình rồi?

Không giận nữa. Tha lỗi cho anh. Đừng để những chuyện này phá hoại quan hệ của chúng ta.

Những ngày tháng không tức giận, không buồn bã, không nghĩ ngợi lung tung... thật là tẻ nhạt! Chỉ gọi là tồn tại chứ không phải là sống. Chó, lợn có thể thỏa mãn với việc tồn tại, nhưng con người thì khác. Cái mà con người theo đuổi chính là sự sống.

Xung quanh chỉ có hai loại người: người đi học và người đi làm.

Thực là chính là một loại. Cho dù là người đi học hay là người đi làm, đều là những người có . Chỉ đơn điệu đi học hoặc đi làm... những vấn đề đơn điệu, ngay cả chuyện tương mạo đường như cũng trở nên đơn điệu, đơn điệu đến mức cả đời chỉ có một, hai người bạn trai, đơn điệu đến mức chỉ cần có bạn trai là sẽ kết hôn.

Vấn đề cũng đơn điệu như vậy, mua hàng, quần áo, kem dưỡng da.

Cái đó cũng gọi là cuộc sống? Sống chỉ có như vậy thôi sao?

Những người đơn điệu ở với nhau, thật là ngọt ngào! Không thể nói suy nghĩ của tôi, bởi vì bọn họ không thể hiểu được, có nói ra cũng chỉ phí công. Tôi có thể nói về những vấn đề của họ nhưng bọn họ không thể bàn luận về vấn đề của tôi. Nhưng khi bàn luận về các vấn đề của họ, tôi không phải đang sống trong cuộc sống của mình mà là “đánh cắp” cuộc sống của họ, một cuộc sống đơn điệu.

Anh là một cánh cửa sổ mở ra bầu trời của tôi, giúp tôi thoát khỏi cuộc sống đơn điệu, bước vào một thế giới đa sắc màu. Anh đa tài như vậy, văn võ song toàn, Đông - Tây kết hợp, cực kì hài hòa. Ở bên cạnh anh, cuộc sống của tôi trở nên lãng mạn, có ảo mộng, có vui, có buồn.

Nhớ nhưng một người, trong lòng dường như mọc đầy cỏ dại, chỉ cần một cơn gió lướt qua sẽ nhẹ nhàng lay động, nhẹ nhàng run rẩy, khẽ khàng gọi tên anh.

Nhớ nhưng một người, là ngồi trước màn hình máy tính, ngắm người trước màn hình máy tính. Anh của lúc này, đang làm gì nhỉ?

Nhớ nhưng một người, đắm chìm trong những hồi ức vô tận, trong hơi ẩm làn da của anh, trong tiếng rên rỉ của anh, làm cho toàn thân em nóng lên.

Nhớ nhưng một người, mong muốn được gặp mặt anh, từng giây từng phút khát khao được gặp anh, nghe thấy giọng nói của anh, được chạm vào anh...

Cố gắng chịu đựng ba ngày trời, cuối cùng không chịu được, gọi điện cho anh.

Tôi: A

Anh: Bạn lắm!

Tôi: Mấy phút cũng không có sao?

Anh (Im lặng mấy giây): Em đến đi!

Bingo (Thành công)! Tôi biết chắc chắn là hôm nay anh có thời gian, thứ sáu mà! Ai lại làm việc vào thứ sáu chứ? Chỉ có những người không có date mới đi làm thứ sáu. Nhưng anh là người có date mà! Date của anh chính là tôi, tôi chính là date của anh! Thứ sáu mà không date với date thì chỉ có dở hơi!

Thay quần áo. Xuống lầu. Ca hát suốt dọc đường.

Lịch sự mở cửa, lịch sự mời vào trong nhà. Sau khi vào phòng thì chẳng còn gì nữa. Anh ngồi như cấm rể trước cái máy tính, không biết đang làm cái quái quỷ gì?

Không vui. Muốn phát tác. Nhưng không dám. Anh ấy đã nói trên điện thoại là “rất bận” mà. Tôi cũng nói trên điện thoại là chỉ “mấy phút” thôi. Cho dù bây giờ anh ấy có đuổi tôi ra khỏi nhà thì cũng là do tôi tự chuốc lấy mà thôi.

Anh: Tối qua anh chỉ ngủ có bốn tiếng đồng hồ.

Tôi (chẳng trách mà trông có vẻ tiêu tụy, rất xót xa): Sao lại ngủ ít thế?

Anh: Hẹn hò không thể thay thế làm việc được! Hẹn hò xong rồi, cần làm gì vẫn phải làm thôi!

Tôi (Danh ngôn. Nhưng hẹn hò với bạn gái mà không mất thời gian có được không?)

Anh (lắm bầm): Theo được thì theo, không theo được cũng hết cách!

Mơ hồ... Nhớ lại lúc mới đến Mỹ, chỉ biết nghe người ta nói chuyện, từ vẻ mặt của họ cũng có thể đoán ra được hai, ba phần chứ thực ra có nghe hiểu họ đang nói cái gì

Những điều anh nói cứ như là thiền ngữ, câu nào cũng rất hoàn chỉnh nhưng mỗi câu đều có ý nghĩa mở. Mỗi câu đều là một câu đố. Nói ra một nửa, cất đi một nửa. Cao thâm. Hàm súc. Mông lung trong đầu, cổ xua đi cũng không tan, thế nhưng lại không thể tiêu hóa được.

Anh: Cuộc sống là như vậy...

(Cuộc sống là như thế nào?)

Anh: Giá trị kì vọng không nên quá cao...

(Kì vọng cái gì? Kì vọng vào ai?)

Anh ấy đang nói chuyện với tôi sao? Đưa mắt nhìn quanh, không có ai khác cả! Chỉ có thể là đang nói chuyện với tôi mà thôi, nhưng sao tôi chẳng hiểu anh ấy đang nói cái gì thế nhỉ? Lẽ nào anh ấy đang sử dụng một thứ ngoại ngữ nào đó mà tôi chỉ mới học được có vài từ đơn? Những từ đơn ấy nghe ra có vẻ rất quen thuộc nhưng không tài nào tổ hợp lại thành một câu hoàn chỉnh, chỉ là một chút cảm giác, một chút ấn tượng... dường như ở trong một cái hang động nọ, có một thanh niên “gà mờ” đang thỉnh giáo một vị học giả trí tuệ. Vị học giả nọ kiên nhẫn giảng giải, còn người thanh niên thì chẳng hiểu gì cả.

Ở lại ngủ qua đêm như thường lệ. Làm tình như thường lệ. Nhưng cảm giác không chân thực. Không khí trong hang động quá nồng nặc, nồng nặc tới khó thở.

Nhà của mình mà cũng biến thành hang động rồi. Những điều anh nói như thiền ngữ, vang vọng ở trong tai. Ừ a ừ ừ... đầu đau dữ dội... vẫn không sao hiểu được.

Sinh nhật của anh. Triển Huy tổ chức cho anh một Surprise birthday dinner (Bữa tiệc bất ngờ) tại một nhà hàng Trung Quốc.

Tôi và Tiểu Lan núp ở đằng sau bức bình phong của phòng ăn, muốn tạo cho anh một bất ngờ.

Anh bước vào, nhìn mọi người, không hề surprise (kinh ngạc), nhưng rất v

Anh nhìn thấy Tiểu Lan bước ra khỏi tấm bình phong, không surprise, nhưng rất vui.

Anh đi ra đằng sau tấm bình phong, nhìn thấy tôi, không surprise, cũng không vui mừng, mặt mày chẳng chút biểu cảm nói:

- Em không định ra à? Không ra thì thôi vậy!

Ngại ngần hiện rõ trên mặt, muốn tìm một cái hồ chui ngay xuống.

Không có cái hồ nào cả. Không chui xuống được. Ngồi ở bên cạnh anh. Đây là lựa chọn của bản thân sao? Là sự sắp đặt của Triển Huy? Không biết nữa. Chỉ cảm thấy toàn thân không thoải mái, cảm giác như tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm vào mình và tiếc nuối trong lòng: Một viên ngọc quý như anh sao lại thích một viên gạch vỡ như cô Hạ chứ?

Bà chủ: Birthday boy, why aren't you married? (Này anh chàng sinh nhật, sao cậu chưa lấy vợ thế?)

Anh (chậm rãi, nhả từng chữ một): I have a wife (Tôi đã có vợ).

Tôi (Kinh ngạc, mặt đỏ bừng, nhưng hình như cũng hơi biến sắc).

Bà chủ: Where is she? (Cô ấy đâu?)

Anh (Vô cùng thản nhiên, khẽ nhếch môi cười): I don't know (Tôi không biết).

Tiệc tàn, mỗi người đều tiến về phía trước nói lời từ biệt với birthday boy. Tôi thì không. Ngại không dám nói lời tạm biệt với anh trước mặt bao nhiêu người như vậy. Ngồi vào trong xe, đang định lái xe đi thì bị ai đó bấm còi. Là anh ấy. Ý gì vậy? Phản đối sao? Lẽ nào phản đối việc tôi không nói lời tạm biệt với anh?

Trong lòng lại dậy lên hi vọng.

Trên đường về nhà, gọi điện cho anh, nói đến nhà anh.

Anh nói anh không có thời gian.

Tức điên.

Nửa tháng trôi qua, trong thời gian đó đã gọi đến bảy cú điện thoại, đòi gặp mặt, bị anh gạt đi mất năm lần, lí do đã sử dụng là “bận”.

Nể mặt anh đã không nói dối trong bữa tiệc sinh nhật, quả thực là anh ấy đã có vợ. Anh đối xử với cô ta rất nhiệt tình, thường ở bên cạnh cô ta, dốc sức khiến cho cô ta vui. Vì cô ta, anh có thể lạnh nhạt tôi, không chút thương tiếc làm cho tôi tổn thương.

Vợ của anh chính là công việc, là sự nghiệp của anh.

*

* *

Thật sự nghĩ mãi không thông, chẳng phải chỉ là dạy học, dạy võ thôi sao? Làm gì mà bận tới mức ấy được? Bận tới mức chẳng có thời gian hẹn hò với bạn gái nữa? Không thể nào chịu đựng được nữa, gửi một bức email, trình bày rõ ràng:

Chào anh, Từ đại ạ!

Em muốn hỏi anh vài vấn đề:

1. Nói như thế này đi, nếu như hôm nay anh có thời gian rồi mà hôm nay em lại không gọi điện yêu cầu gặp mặt thì anh có gọi điện thoại hẹn em không? Trực giác mách bảo em là không. Anh sẽ tìm một số công việc khác để lấp đầy khoảng thời gian rảnh rỗi. Em biết anh thích ở bên cạnh em, nhưng em cảm thấy anh cũng đang tìm cách né tránh em... Tại sao? Là em đã hiểu sai điều gì sao?
2. Có phải toàn là em gọi điện thoại cho anh không? Gần đây ở bên nhau gần như toàn là em chủ động.
3. Em cảm thấy anh không bỏ ra đủ để ở bên em là vô cùng bất công với em. Bởi vì như vậy em sẽ vì nhớ nhung mà trở nên yêu anh. Em hi vọng có thể hiểu anh và khiến anh hiểu em hơn. Em không sợ anh quá hiểu về em, thực ra là em rất mong anh hiểu em. Một người tuyệt vời như anh mà muốn tìm hiểu về em thì đó quả là một điều vinh hạnh quá lớn đối với em. Nhưng giờ anh đã làm em đem lòng yêu anh mất rồi... nhưng em lại không thể luôn bên cạnh anh... rất đau lòng...

Phiêu

Ngày 3 tháng 2 năm 2005

24. Chương 39

39.

Ngày 3/2/2005

I have a general idea of him but I don't really know the core of him. I can not finish his sentences. I do not know why he spends a great deal of time trying to be a plished. Is he trying to make his parents proud? Is he a crowd pleaser? Or he just like to be excellent in things he does?

(Tôi có hiểu đại khái về anh, nhưng nội tâm của anh... tôi thật sự không hiểu. Anh nói nửa câu đầu, tôi không sao đoán ra được nửa câu cuối. Tôi không hiểu tại sao anh lại bỏ ra nhiều thời gian như vậy để theo đuổi sự thành công. Chẳng nhẽ anh đang muốn khiến cho bố mẹ anh tự hào vì anh? Muốn giành được thiện cảm

của mọi người ỉnh? Hay là anh chỉ muốn làm mọi việc cho thật hoàn hảo?)

*

* *

Đang viết nhật kí thì có điện thoại. Là anh. Chắc chắn là vì bức email tôi đã gửi cho anh rồi, chắc là đắc tội với anh rồi. Anh sẽ không nổi điên trong điện thoại chứ? Hoang mang...

Anh: Dạo này thế nào rồi

Tôi: Rất tốt. Còn anh?

Anh: Vẫn thế. Vẫn rất bận rộn!

Tôi: Ồ, anh... đọc email của em rồi à?

Anh: Email gì?

Tôi: Em vừa gửi cho anh đấy. Không nhận được à?

Anh: Anh về xem đây. Giờ anh đang trên đường về.

Oa, sao mà ngọt ngào thế! Anh ấy chưa nhận được email của tôi đã gọi cho tôi rồi, chắc là nhớ tôi quá đây mà!

Tâm trạng vô cùng phấn khích. Có cảm giác như muốn bay lên vậy.

Anh: Xem email rồi, có chút lo lắng. Em không sao chứ?

Tôi: Không sao, chỉ cảm thấy chúng ta không có đủ thời gian bên nhau...

Anh: Thế nào mới là “Đủ thời gian”?

Tôi: Thường xuyên...

Anh (trầm ngâm): Có lẽ là lúc nghỉ dài ngày, chúng ta đã ở bên nhau quá nhiều...

Tôi (Ý gì thế? Không có ác ý gì chứ?): Cũng chẳng có gì đâu, chỉ là muốn biểu đạt một chút...

Anh (trầm ngâm): Cũng không thể cứ có thời gian rảnh rỗi là ở bên em được. Anh đã sống một mình mấy chục năm rồi, không thể gặp một cô gái mà vứt bỏ hết tất cả được.

Tôi (Cái gì? Trong lòng anh tôi chỉ là “a (một) cô gái” thôi sao Không phải là “the (duy nhất)” hay sao?)

Anh: Anh đến Mỹ là muốn lập nghiệp. Lúc nào anh cũng cảm thấy sự nghiệp mình làm nên mới thuộc về mình, những thứ khác đều là trống rỗng.

Tôi: Vậy... thì để thuận theo tự nhiên đi...

Anh: Em đi ngủ đi!

Tôi: Ngủ ngon!

*

* *

Bất hạnh lớn nhất của một người phụ nữ sinh ra vì tình yêu là gì?

Gặp phải một người đàn ông hết lòng vì sự nghiệp.

Người đàn ông của sự nghiệp: Anh ta cần có khái niệm về một gia đình chứ không phải là một cái gia đình do anh ta và một người phụ nữ cùng tạo dựng lên, vì vậy anh ta chẳng bao giờ quan tâm xem người phụ nữ của mình làm cái gì, thiếu cái gì, cần cái gì, chỉ biết đến “Sự nghiệp chưa thành, các đồng chí vẫn phải tiếp tục phấn đấu”.

Người đàn ông của sự nghiệp: Coi cơ quan như nhà, coi nhà như khách sạn, coi nguyện vọng gặp mặt anh ta của phụ nữ là một điều không thể thực hiện được. Cho dù khó khăn lắm mới về đến nhà, anh ta đã chẳng còn chút sức lực và thời gian để nói chuyện với người phụ nữ của mình. Trong khi đó, người phụ nữ của anh ta đã ở nhà, háo hức chuẩn bị một mâm cơm thịnh soạn, nếm đủ vị đắng của sự chờ đợi. Muốn docks bầu tâm sự với anh ta dường như đã trở thành một giấc mộng không thể thành thực. Khi người phụ nữ cần một bàn tay chăm sóc thì anh ta lại không có nhà.

Người đàn ông của sự nghiệp: Không bao giờ coi người phụ nữ là tất cả, càng không bao giờ coi tình yêu, gia đình là tất cả. Đối với tất cả những người đàn ông theo đuổi sự nghiệp mà nói không chỉ là vấn đề về tiền bạc và địa vị mà còn là khát vọng chinh phục ăn sâu trong xương tủy không bao giờ thỏa mãn, bảo họ từ bỏ sự nghiệp chẳng khác gì bắt họ nhốt vào trong lồng cũi.

Người đàn ông của sự nghiệp: Có thể sẵn sàng từ bỏ tình yêu vì sự nghiệp, đem lòng yêu anh ta đa số đều là những người phụ nữ thỏa hiệp. Đàn ông xuất phát từ lòng tự tôn và thể diện của mình thường không bao giờ thừa nhận sai lầm của mình. Còn phụ nữ vì để bảo vệ mối quan hệ của mình thường tìm cách nhường nhịn. Đàn ông thường rất thực tế, khi tình yêu và sự nghiệp không thể vẹn cả đôi đường, nhiều đàn ông đã chọn sự nghiệp ỉn. Phụ nữ bản năng luôn khao khát và theo đuổi tình yêu, đây cũng là nguyên nhân vì sao mà phụ nữ lại dễ bị tổn thương.

Hả? Người đàn ông của sự nghiệp lại đáng sợ đến thế sao?

Ngất lịm.

*

* *

Năm mới theo lịch Trung Quốc. Anh tổ chức một buổi biểu diễn võ thuật, chủ yếu là biểu diễn Thái cực quyền. Địa điểm tổ chức là trung tâm hoạt động sinh viên của đại học. Rất nhiều đội võ thuật và Thái cực quyền trong thành phố đều đến tham gia, khán giả đến xem có khoảng hai, ba trăm người. Nhóm biểu diễn Thái cực quyền tập thể do anh dẫn đầu đang tập trung ở bên phải cửa ra vào.

Không dám đi về phía đó, sợ anh mất vui, chỉ lặng lẽ đứng dựa vào góc tường, trước mặt là một tấm bình phong, phải thò đầu ra mới nhìn thấy bên ngoài,

Cẩn thận thò đầu ra ngoài như một nhân viên trinh sát, bắt gặp ánh mắt của anh. Mặt anh có chút ngạc nhiên và vui mừng, môi khẽ nở nụ cười rạng rỡ. Toàn thân tôi như tan chảy. Một lúc sau, tôi lại thò đầu ra, lại chạm phải ánh mắt anh. Anh lại nở một nụ cười rạng rỡ.

Một nụ cười, hai nụ cười, vẫn chưa được ba nụ cười mà anh đã mang hồn vía tôi đi mất rồi. Không cần xem biểu diễn nữa, chỉ chuyên tâm nhìn anh.

Anh ra sân khu rồi! Chạy bước nhỏ ra giữa sân khấu, đi một bài quyền bốn mươi hai động tác, động tác rất oai phong, lại nhẹ nhàng như nước chảy... bài biểu diễn vô cùng thú vị, khán đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Ôi trời ơi, làm sao mà tôi không yêu anh ấy cho được?

Buổi biểu diễn kết thúc. Thu dọn đồ đạc. Nói chuyện tào lao. Tiểu Lan và Triển Huy đều có mặt, nhưng nói chuyện với ai tôi cũng không cảm thấy thoải mái. Trong khi đó anh lại rất thoải mái, anh luôn thoải mái ở những nơi đông người, bận rộn chào hỏi người nọ, người kia.

Người đã đi gần hết, tôi vẫn còn ở lại đấy. Anh đi về phía tôi, trên vai trái còn đeo một cái túi cũ kĩ màu xanh, mặc quần áo biểu diễn, mặt có chút mệt mỏi. C46hợt thấy mềm lòng, tôi dịu dàng nhìn anh, muốn dựa vào anh, chăm sóc cho anh, dắt tay anh cùng ra ngoài. Nhưng thực sự tôi chẳng có đủ dũng khí để làm vậy.

Anh: Tối nay có đi không?

Tôi: Có chứ.

Anh ám chỉ buổi tụ tập mừng năm mới với nhóm Thái cực quyền tối nay. Cũng giống như bữa tiệc hôm Giáng sinh, đây là một trong những hoạt động hằng năm của nhóm. Buổi tiệc hôm nay được tổ chức ở một nhà hàng Trung Quốc ở trên núi, chuyên các món ăn Trung Quốc, bao gồm cả món vịt quay Bắc Kinh.

Anh vừa giống như sương mù, vừa giống như làn gió, đi xuyên qua các bàn ăn, ân cần chúc rượu mọi người.

Tôi vừa giống một kẻ si tình, vừa giống như một con ốc, ở những nơi có anh, tôi chỉ mong mình có thể tàng hình để không cần phải giao lưu với ai, không cần làm gì, chỉ việc chuyên tâm quan sát anh, lắng nghe tiếng nói của anh, không rời khỏi anh dù chỉ là một giây.

Ăn cơm xong, quay về nhà. Cầm hai chai rượu vang, đeo ghita lên vai, đến nhà anh.

Đi vào nhà bếp, đặt rượu lên bàn ăn, vào ngồi xem ti vi với anh.

Một lát sau, tôi đến phòng bếp, bắt đầu gảy đàn ghita, anh bước vào theo.

Anh: Anh còn tưởng có ai đó đang bật nhạc cơ đấy...

Tôi: Đàn loa trong phòng anh rất tuyệt!

Anh: Mọi người đều nói như vậy... Em mang cả rượu đến à? Sao không nói sớm? (Mở rượu, mỗi người một li.)

Tôi (Gảy bài “Tiễn biệt”, khe khẽ cất tiếng hát): Bên ngoài đình, trên con đường mòn...

Anh (Đặt li rượu xuống, huyết sáo theo tiếng hát):.....

Huyết sáo rất chuyên nghiệp, âm rất chuẩn, giọng rất vang, rất cao và vui tai. Tiếng đàn và tiếng huyết sáo hòa vào làm một...

Không say mới lạ.

Làm tình trong cơn say. Dịu dàng. Sâu lắng...

Ngày 13 tháng 2: Một ngày trước ngày lễ Valentine. Mưa nhỏ

Buổi sáng, gọi điện thoại cho anh, hỏi xem ngày tình nhân anh có kế hoạch gì không. Anh nói đang ăn sáng với bạn và thần nhiên cúp điện thoại.

Một lúc sau, anh gọi lại.

Anh: Nếu có thời gian thì em qua đây đi!

Tôi (suýt nữa thì reo lên): Ok! Em qua đây ngay đây!

Hơn một tuần rồi chưa được gặp mặt, vui mừng là điều dễ hiểu mà.

Lái xe hơn một tiếng đồng hồ trong mưa cuối cùng cũng đến nhà anh. Lên lầu, nhìn thấy anh đang luyện thư pháp, phong thái vô cùng ung dung và phóng khoáng. Trực giác mách bảo tôi rằng phong cách thư pháp có vẻ gần với bản tính của anh hơn, còn phong cách Thái cực quyền thì tương đối truyền thống.

Anh: Thế nào em?

Tôi (muốn chọn một từ thích hợp nhất): Ừm...

Anh: Viết không đẹp à? Không đẹp thì thôi...

Tôi: Em có nói là không đẹp đâu...

Anh (cười cười): Đi ngủ với anh một lúc đi!

Đã sớm liệu trước việc này nên tôi đã đặc biệt mang theo một cái đĩa Cửu Dương, bên trong có thu rất nhiều ca khúc, toàn là các bản tình ca lãng mạn, còn có cả bản piano “Lương Chúc” nữa.

Nghe các bản tình ca, vật nhau trên giường...

Những ngày mưa là những ngày cháy bỏng đam mê.

Sức cùng lực kiệt, ôm chặt lấy nhau và chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một lát. Tỉnh dậy. Cùng đi tắm.

Phòng tắm rất to. Trước bồn tắm có một cánh cửa kính được mạ vàng ở các cạnh. Anh bước vào bồn trước, điều chỉnh nước phù hợp rồi tôi mới bước vào.

Kì lưng cho nhau rồi ai nấy tự dội nước, đi ra khỏi nhà tắm, thay quần áo, đi vào nhà bếp. Anh tiện tay lấy một cuốn sách nấu ăn trên bàn bếp, lật giở vài trang rồi nói:

- Làm món gà ngũ vị Tứ Xuyên đ

Bên ngoài trời đang mưa, tôi đến bên cửa sổ, ngửi thấy mùi thức ăn, nghe thấy tiếng lêng xêng của nồi xoong, nhìn thấy một bãi cỏ xanh mướt bên ngoài cửa sổ, nghĩ bụng nếu như hôn lễ được tổ chức ở trên bãi cỏ ấy thì thật tuyệt. Nhưng khách mời sẽ đỗ xe ở đâu đây? Bãi đỗ xe ở giáo đường dưới chân núi cũng khá to...

Anh (Không biết đến bên cạnh từ lúc nào): Đang nghĩ gì thế em?

Tôi (ngoảnh đầu lại, mỉm cười nhìn anh, không nói gì).

Anh làm món thịt xào cần, gà ngũ vị Tứ Xuyên... mùi vị rất ngon. Anh gọi điện khoe với mẹ nhưng mẹ anh không có nhà. Anh thất vọng nói:

- Mẹ không có nhà, không biết là đi đâu rồi?

Về mặt ấy thật là đáng yêu chết đi được! Giống như một đứa bé!

Cơm no rượu say rồi, anh gọi điện cho bạn, chúc họ Valentine vui vẻ.

Gọi điện xong, chúng tôi ngồi nói chuyện.

Anh: Thế nào là bạn trai, bạn gái nhỉ?

Tôi (Kính ngạc. Anh muốn tôi thừa nhận trước anh là bạn trai của tôi sao? Sao anh không chịu nói trước?): Cảm thấy được thì là được.

Anh (mở laptop): Nào, anh cho em xem một thứ này!

Tôi (Gia phả của nhà anh. Oa, trong lịch sử, Từ XX tướng quân chính là tổ tiên của anh ấy! Nhưng cho đến giờ, những người đàn ông trưởng thành trong nhà họ Từ chỉ còn mỗi mình anh vẫn độc thân): Đây là bà nội của anh à? Tại sao lại đặt tên là “Dung Nhi”?

Anh (nhún vai, không đá

Bên ngoài cửa sổ, mưa phùn dày đặc. Bên trong căn phòng, cảm giác say đắm, mơ hồ. Anh ôm lấy tôi từ phía sau, tôi xoay người lại, bắt gặp ánh mắt anh. Đôi mắt sáng, sâu... ẩn chứa một chút ngại ngùng, khiến cho người ta vừa thương vừa yêu. Không kìm chế được, hôn lên môi anh.

Lửa tình ngàn ngút. Hai người “vật nhau” ngay trong nhà bếp, trên bàn ăn, trên ghế, trên ghế sofa... quần áo ném khắp nhà.

25. Chương 40

40.

Tỉnh lại sau cơn ác mộng là buổi sáng. Tỉnh dậy sau cơn mộng đẹp là... ngày tình nhân.

Nằm mơ ác mộng sao? No. Nằm mơ thấy mộng đẹp? No. Một đêm không mộng寐. Ngủ rất sâu, bởi vì đã làm tình, mặc dù không lên đỉnh.

Làm tình: make love. Một cụm từ đáng để nghe mãi mà không chán.

Thật

khâm phục người đã tạo ra cụm từ này. Là make chứ không phải là find, không phải là pickup, không phải là take, không phải là discover, thậm chí không phải là enjoy, bạn phải make.

Cũng rất khâm phục người đã dịch ra từ này. Là “làm”, chứ không phải là “tìm thấy”, không phải là “lấy ra”, cũng không phải là “cầm lấy”, không phải là “phát hiện”, thậm chí không phải là “hưởng thụ”, bạn phải “làm”.

Đã làm là yêu? Chưa chắc. Có khi chỉ là làm phí công, làm mà không yêu.

Làm, là vì yêu? Ít nhất đối với tôi thì là

Tôi làm, bởi vì tôi muốn có được tình yêu. Tôi làm, là bởi vì tôi muốn nói cho anh ấy biết rằng tôi yêu anh. Tôi làm, là bởi vì tôi muốn anh dùng hành động “làm tình” để thể hiện tình yêu anh dành cho tôi.

Làm rồi, tôi đã thể hiện được ý nghĩ: “Em yêu anh” với anh ấy. Làm rồi, tôi coi như anh ấy đã thể hiện ý nghĩ “Anh yêu em” với tôi rồi.

Câu này có vẻ như là câu khẩu lệnh. Nhưng cuộc sống chẳng phải như là một câu khẩu lệnh hay sao? Hai cụm từ na ná nhau, cứ không để ý chẳng phải là sẽ nói nhầm, mà sai một li là đi một dặm. Chỉ mãi mê tránh nói sai nhưng càng muốn nói sao cho đúng thì lại càng dễ nói sai.

Tâm trạng không tồi, tràn đầy ý thơ.

Để lại một mảnh giấy nhắn trên bàn: Isn't raining day great? (Một ngày không mưa thật tuyệt biết bao!)

Hàm súc. Đầy chất thơ. Hàm súc nảy sinh chất thơ. Ý thơ rất hàm súc.

Một buổi sáng đầy ý thơ thì cũng vẫn phải đi làm. Đã không còn sớm nữa. Vội lấy chùm chìa khóa xe trên bàn, lái xe đi làm.

Cả chặng đường lâng lâng sung sướng. Một buổi sáng trong lành. Hồ nước. Con đường rợp bóng ngòai nghèo. Không khí cực kì trong lành.

Tâm trạng lâng lâng quá, để quên mất ví tiền và túi đựng quần áo ở nhà anh rồi.

Vui sướng gọi điện thoại cho anh, dặn anh mang những thứ ấy đến trường để lát nữa tôi qua lấy.

Con người tràn đầy ý thơ. Trái tim tràn đầy ý thơ. Con mắt tràn đầy ý thơ. Có thể nhuộm đầy ý thơ lên tất cả những sự vật chẳng chút ý thơ.

Có một người bạn mời ăn cơm trưa. Gửi một email thông báo với anh, mời anh cùng đi. Cách xưng hô thư là “Từ đại ca thân yêu”, không mấy ý thơ, nhưng dùng tiếng Anh, nếu không thì khó nghe chết đi được.

Không thấy thư hồi âm. Cùng bạn đi ăn trưa, without (không có) anh.

Tan làm, đến chỗ anh lấy túi xách. Một buổi chiều rực nắng. Một bộ quần áo Tôn Trung Sơn màu đen.

Già. Lùn. Hói.

Trong nhà và ngoài sân. Trên giường và dưới giường. Màn đêm và ban ngày. Trai đẹp và quạ chiều.

Đặt tên một loài động vật.

Chú ý: bộ người chi người họ người. Giống đực. Xuất xứ: Trung Quốc. Di thực đến châu Mỹ. Biết nhiều môn võ như Thái cực quyền, Takewondo... Đã li hôn, không có con cái.

Có câu tục ngữ nào nói rằng không thể đánh giá đàn ông qua cái vẻ bề ngoài không nhỉ? Không có? Một câu cũng không? Đàn ông không có vẻ bề ngoài? Vẻ bề ngoài không có liên quan gì đến đàn ông? Ai để tâm đến vẻ bề ngoài của đàn ông là kẻ đó có bệnh?

Anh: Ăn trưa thế nào rồi?

Tôi: Cũng được.

Hừ, anh ấy biết chuyện ăn trưa. Anh ấy đã nhận được email của tôi, thế mà không hồi âm. Có thể là không muốn đi cùng với đám bạn của tôi.

Cũng có thể là sau bữa trưa mới nhận được email của tôi.

Không biết nên vui hay nên giận. Bỏ qua. Không nhắc đến nữa.

*

*

24/2/2005

The fact is, he is busy, he misses me, just not enough to change his schedule yet, he likes me, he likes be physically close to me, he doesn't have the need to express his thoughts to me yet (why), he likes to listen to me if he's not in the middle of something else; he cares for me. We have some things in mon: Love red wine; love to talk; loves music; love each other's body; there's so much more I need to find out about him and our patibilities: How he handles disagreement? Is he willing to put up with me being irritated and impatient? Is he willing to stick around if everything seem to go wrong in our lives? How do we enjoy ourselves besides sleeping together? Is he willing to open up to the level that I desire, longing for? Can he b e attached to me?

Sự thực là, anh ấy rất bận. Anh ấy cũng nhớ tôi, nhưng chưa thích tới mức có thể vì tôi mà thay đổi những cuộc hẹn đã sắp xếp từ trước đó. Anh ấy thích tôi, thứ mà anh ấy thích chính là sự tiếp xúc về xác thịt, nhưng anh ấy không hề nói ra suy nghĩ của mình với tôi (Tại sao?). Lúc anh không bận, anh còn thích nghe tôi nói chuyện, cũng quan tâm đến tôi. Chúng tôi cũng có những điểm chung, ví dụ như: rượu vang, nói chuyện, âm nhạc, yêu cơ thể của đối phương. Nhưng anh không có quá nhiều thứ cần đến tôi tìm hiểu, mà chỉ có tìm hiểu triệt để mới có thể làm rõ rốt cuộc chúng tôi có hợp nhau hay không. Ví dụ anh có cách nhìn nhận như thế nào với sự bất đồng? Khi tôi tức giận hoặc buồn bực, anh ấy có chấp nhận tôi không? Nếu như cuộc sống của chúng tôi không được như ý, anh ấy có chấp nhận cùng tôi vượt qua khó khăn hay không? Ngoài việc làm tình, chúng tôi vẫn còn những hoạt động giải trí nào khác? Anh ấy có thể giống như tôi kì vọng, có thể mở rộng cánh cửa tâm hồn của mình cho tôi không? Anh ấy sẽ trở thành một người không thể rời xa tôi được không?

The last time he was with anyone was six years ago, he's long used to be on his own. (Đã sáu năm rồi anh ấy không có quan hệ yêu đương với người khác, anh ấy đã quen với cuộc sống độc thân.)

Đồng hồ báo thức bị hỏng. Gọi điện cho anh, bảo anh ngày mai đánh thức tôi dậy lúc 6 giờ 45 phút.

Anh đồng ý ngay, nhưng không gọi, làm tôi dậy muộn, đi làm muộn.

Nói mà không làm. Chẳng hề quan tâm

Tôi: Chẳng phải anh đã đồng ý sẽ gọi điện đánh thức em sao?

Anh: Ấy, anh quên mất. Tối qua bận quá!

Tôi: Bận đến mức nào mà quên cả chuyện đã nhận lời thế? Thật hết chịu nổi!

Anh (cứ lo lắng là lại nói giọng địa phương, lại còn hơi lấp lửng): Không chịu nổi thì dừng... dừng chịu nữa!

Tôi: Không chịu thì thôi! (Đập cửa lao ra, tức tối đóng sầm cửa lại, tưởng tượng ra cái điệu bộ tức giận đến không nói ra lời của anh. Mừng thầm trong bụng).

Xin lỗi, đã khiến ọi người hiểu nhầm rồi. Trên đây là đoạn hội thoại do tôi tự tưởng tượng ra chứ không phải là sự thực. Tôi đâu có ghê gớm đến thế? Tôi đâu dám hung hăng với anh ấy như vậy? Lúc nào tôi cũng chỉ biết đứng ở bên cạnh anh. Tôi là luật sư biện hộ tốt nhất của anh, cho dù là một chuyện vô lí đến mức nào tôi cũng có thể tìm ra cho anh một lí do chính đáng.

Lần này cũng nhất định phải tìm ra cho anh một lí do chính đáng. Ví dụ như rất có thể tôi đã khóa điện thoại nên anh ấy không gọi được.

Kiểm tra thật nhanh! Quả nhiên, điện thoại khóa rồi!

Chưa bao giờ vui mừng vì đã khóa điện thoại như vậy, hôm nay là lần đầu tiên đấy! Anh ấy đã gọi điện, còn để lại lời nhắn nữa.

Anh (giọng nói ngái ngủ): A lô, dậy chưa em? Anh gọi cho em rồi, sao không có ai nghe thế?

Cảm giác được quan tâm, được chăm sóc, thật tuyệt vời!

Đáng tiếc là quá ít ỏi!

Cuối tuần. Cảm giác rất tồi tâm trạng rất bức bối. Mỗi khoảnh khắc đều nhớ đến anh ấy. Lúc không nhớ anh lại nhớ đến Thái cực quyền. Nhớ Thái cực quyền chính là nhớ đến anh. Nhớ đến Thái cực quyền của anh. Nhớ đến anh của Thái cực quyền.

Nhưng anh lại nỡ để tôi phải chịu đựng nỗi nhớ anh giày vò suốt cả tuần liền mà vẫn không chịu hẹn gặp tôi, ngay cả một cú điện thoại cũng không có.

Chủ nhật. Từ mười giờ sáng tới mười giờ tối, gọi bốn, năm lần cho anh chỉ mong được gặp mặt, nói chuyện với anh một lúc.

Cuối cùng thì anh cũng đồng ý, nhưng giọng nói có vẻ rất miễn cưỡng, cứ như thể gặp phải một tên lừa đảo đến tiếp thị thuốc giả, mở cửa ra chỉ là để nói vài câu đuổi hẩn ta đi mà thôi.

Tôi không phải là nhân viên tiếp thị thuốc giả, tôi đến để nói chuyện với anh. Nói chuyện, hiểu không hả? Đó là một chuyện vô cùng nghiêm túc. “Em muốn nói chuyện với anh”, điều đó có nghĩa là anh bắt buộc phải nói chuyện với em. Nếu như không nói chuyện, hậu quả tự anh gánh chịu.

Vừa bước vào cửa, đối diện là một “lão già”. Lùn. Đầu hói.

Tôi thật sự có thể để cho anh ta là bạn trai của mình hay sao?

Khẩu hiệu của chúng tôi là gì? Đàn ông, hãy ném về bên ngoài sang một bên!

Ném về bên ngoài sang một bên rồi, chỉ còn lại anh. Cùng đến ngồi xuống bên bàn.

Anh: Nói đi. Em muốn nói chuyện gì?

Tôi (Giọng điệu này là ý gì? Cui người ta là nhân viên tiếp thị thuốc giả thật đấy à?): Có gì mà nói chứ?

Anh (Tức giận): Không có gì nói thì đừng nói! (Châm một điếu thuốc, mắt nheo nheo lại, rít một hơi thật dài rồi nhả khói)

Tôi (khói thuốc lan tỏa trong không khí, khiến cho tôi có cảm giác như đang nằm mơ. Không mấy chân thực).

Anh: We have a problem. (Giữa chúng ta có một chút vấn đề...)

Tôi: Em có cảm giác... ở bên cạnh anh... nghiện mất rồi!

Trời ơi, tôi đã khởi động cái công tắc nào thế nhỉ? Bài diễn thuyết của anh ấy bắt đầu rồi. Giống như một nhà triết học, dong dạc tuyên bố, nhưng không giống như đang nói chuyện với tôi, cũng không giống như đang nói chuyện có liên quan đến chúng tôi.

Anh nói về một người đồng nghiệp và vị hôn thê của mình.

Anh nói bọn họ một người ở thành phố này, một người ở thành phố khác.

Anh nói bọn họ như vậy là hẹn hò từ xa.

Anh nói anh cảm thấy như vậy rất tốt.

Anh nói cho dù là chuyện gì cũng không thể gượng ép.

Anh nói hãy để cho tất cả thuận theo lẽ tự nhiên.

Tôi: Nghe chẳng hiểu gì cả. Anh có thể nói cụ thể hơn một chút không?

Anh: Nghe mà không hiểu chứng tỏ nhận thức kém.

Nhận thức?

Tôi cứ như đang nghe chuyện trên mây trên gió.

Tôi chẳng có chút hứng thú

Tôi biết anh đang bận, nhưng mà tôi nhớ anh, nhớ đến chết đi được, lúc nào cũng muốn gọi điện để gặp mặt anh.

Tôi nghĩ dường như chẳng có cách giải quyết nào tốt cả, chỉ có thể ở bên nhau. Chỉ cần ở bên nhau, tất cả sẽ êm đẹp.

Tôi (Định nói lại thôi. Anh vẫn cứ nhìn tôi, ánh mắt như thiêu đốt, dường như nếu như tôi không nói sẽ phán tôi tội chết): Em không thích intercourse (đời sống tình dục). (Ý của tôi là tôi không thích chỉ toàn làm tình mà không giao lưu gì với nhau. Anh có nhận thức cao, vậy một chút suy nghĩ nhỏ của tôi anh có hiểu không nhỉ?)

Anh (ngại ngừng, phần nộ): Let's be the best friend. Let's stop everything physical, including kissing! (Chúng ta hãy làm bạn tốt của nhau đi, chấm dứt tất cả những tiếp xúc về xác thịt, bao gồm cả những cái hôn...)

Tôi: Hả? Anh...

Anh: Em đi đi! Đi luôn bây giờ!

Tôi: Em...

Không chấp nhận nói thêm điều gì, bắt buộc phải thi hành mệnh lệnh ngay. “Đao phủ” đẩy tôi ra ngoài cửa, động tác rất nhẹ, nhưng rất dứt khoát. Tôi như đã chết rồi, để mặc cho anh ấy đẩy ra, không biết phản kháng thế nào. Anh cứ đẩy tôi ra đến tận ngoài cửa. Tôi lật đặt mở khóa, ngồi vào trong xe. Anh đi vào trong nhà.

Bên ngoài trời lất phất mưa. Tôi cứ ngồi im như vậy trong xe, không suy nghĩ, không biết bước tiếp theo phải làm cái gì.

Mưa lất phất bám lên cửa kính ô tô, vô cùng gợi cảm. Nếu như làm tình trong xe, dưới bầu trời lất phất mưa rơi thế này...

Không biết bao lâu sau, anh dẫn con chó nhỏ đi ra, gõ vào cửa kính xe. Tôi hạ cửa kính xe xuống, ngại ngừng nói: “Em không muốn đi”

Anh nói: Vậy thì vào nhà đi!

Lại vào trong nhà.

Tôi im lặng quan sát. Khuôn mặt anh vô cùng nghiêm túc. Tôi trầm ngâm không nói. Anh nhìn tôi nghiêm nghị.

Anh vào văn phòng của mình làm việc. Tôi tìm thấy một cuốn sách trên giá sách của anh. “Hình thù mang lại ảo giác cho con người” kể về một số hình vẽ khi nhìn thấy vốn không giống với bản thân của chúng. Cầm cuốn sách đến bên cạnh phòng vệ sinh, bật đèn, ngồi xuống đất và bắt đầu xem.

Một lát sau, anh đi ra từ thư phòng, đến bên cạnh tôi:

- Sao em lại ngồi đây? Anh muốn xem buổi lễ trao giải Oscar tối nay.

Cùng ngồi xem với anh. Oscar. Náo nhiệt. Tôi và anh. Lặng im không nói nửa lời.

Xem xong ti vi, anh bảo:

- Đi ngủ thôi!

Thế là... đi ngủ.

Lên giường. Anh nằm quay lưng lại phía tôi. Tôi sấn tới ôm chặt lấy anh. Không động tĩnh. Cụt hứng. Từ từ thả lỏng tay ra, quay người nằm ngửa ra giường. Nhìn bầu trời bên ngoài, tối đen và bao la. Không có chiếc phi thuyền nào bay ngang qua. Người ngoài trái đất thật thông minh, có thể đoán ra rằng tối nay không có cuộc “mây mưa” nào để xem cả!

Rất lâu sau. Anh xoay người lại, nồng nhiệt một hồi lâu, cả hai đều không mấy hứng thú. Đành từ bỏ.

Cả đêm mất ngủ.

26. Chương 41

41.

Nóng nực. Không khí nóng lan tràn, giống như một làn sóng lớn từ dưới mặt đất từ từ dâng lên cao.

Khô hanh. Cơ thể cứ như một miếng chanh bị vắt hết nước. Thè lưỡi ra như con chó, trong miệng, ngoài môi đều khô như nhau. Bên trong, bên ngoài đều nóng như nhau.

Đây chắc là khu sa mạc Arizona phải không? Đúng vậy, chính là sa mạc Arizona. Hoặc cũng có thể là sa mạc Sahara. Là sa mạc nào không quan trọng, các sa mạc trên thế giới đều là “một nhà” hết. Những gò cát bao la, một “biển vàng” bát ngát. Sự phản quang của ánh sáng mặt trời khiến cho con mắt đau nhức, không sao mở ra được. Mồm miệng khô đắng.

Tại sao tôi lại chạy đến sa mạc nhỉ? Đi cùng với anh ấy ư? Không phải. Là đi theo anh ấy, bám đuôi anh ấy đến đây. Vì né tránh tôi mà anh ấy đã chạy trốn đến sa mạc sao? Không phải. Anh ấy đến sa mạc để viết sách, viết về Trung Quốc, viết về...

Cho tôi một ngụm nước! Tôi muốn uống nước! Cổ họng sắp “cháy” mất rồi. Tôi nuốt nước bọt cũng khó khăn. Não bộ thiếu dưỡng khí.

Tôi sắp chết rồi!

Hũ nước. Đưa lên đến miệng. Mùi gì vậy nhỉ? Mùi rượu? Mùi nước tiểu? Một thứ mùi khó chịu... là nước tiểu. Nước tiểu của anh ấy. Cho dù có là nước tiểu của anh thì tôi cũng sẽ không uống. Đúng vậy, tôi yêu anh, nhưng yêu thì có liên quan gì đến nước tiểu chứ? Tôi có thể làm mọi việc với anh, nhưng tôi không thể uống chất thải của anh được. Cho dù là vì tính mạng của mình, tôi cũng không uống. Tôi thà chết khát còn hơn!

Trên đời này còn có thứ quý hơn cả sinh mạng. Là cái gì? Là tình yêu.

Tình yêu và nước tiểu... có quan hệ gì? Nghĩ không ra...

Tú. Cái túi da mà người Ả Rập dùng để đựng nước. Ừm, đã từng nhìn thấy. Ở đâu nhỉ? Dường như là ở trong “Bệnh nhân người Anh”. Ừm, bệnh nhân người Anh! Vì tình yêu mà tự thông với địch! Thế mới gọi là tình yêu! Đồng cảnh ngộ với tôi.

m nhạc của dân tộc Di. Quần khăn trên đầu. Trong ba lớp, ngoài ba lớp, quần thành một cái mũ to. Thật là khâm phục người Ả Rập, sống được ở trên sa mạc, lại còn đội được một cái mũ dày và to như vậy, chẳng nhẽ họ không thấy nóng hay sao?

Đôi môi khô nứt. Khô quá. Nứt nẻ hết cả. Đôi môi khô nứt ấy đang chờ đợi, đang cầu xin. Túi da được đưa tới trước miệng, đôi môi chạm được vào cái túi da. Cuối cùng thì cũng hiểu được cái gì là “khát vọng”. Cái túi da bị dốc ngược lên mà chẳng có lấy một giọt nước. Trống không. Đã bị người ta uống hết từ lâu rồi.

Là ai đã uống hết nước vậy? Chẳng phải người ta thường nói người Ả Rập lúc nào cũng bót lại nửa túi nước hay sao? Chính là để cứu những người gặp nạn trên sa mạc mà? Lê nào tôi không được coi là một người gặp nạn trên sa mạc? Hoặc cũng có thể họ không phải là người Ả Rập? Hoặc cũng có thể họ là người Ả Rập nhưng người để lại nửa túi nước không phải là người Ả Rập? Hoặc...

Láo nháo. Tiếng người tranh cãi? Là vì chuyện nước uống? Nghe không hiểu. Đoán vậy.

Giọng nói của anh:

- Đưa túi nước cho tôi! Cô ấy cần uống nước, nếu không cô ấy sẽ chết! Tôi không thể để cô ấy chết được! Tôi yêu cô ấy!

Đầu nóng ran, mũi cay cay, nước mắt ứa ra. Tuyệt đối đừng để những người Ả Rập nhìn thấy, nếu không họ sẽ tưởng rằng tôi không cần nước. Cô ta không cần nước, cô ta vẫn có nước mắt! Trong cơ thể vẫn còn

nước! Nhưng mong đó không phải là nước mắt, đó là thứ gì chảy ra ngoài? Lẽ nào là gỉ mắt? Rất có thể. Chẳng trách mà mắt mũi mờ tịt, chẳng nhìn rõ cái gì nữa.

Có gỉ mắt thì vẫn là người mà anh yêu. Nhìn kìa! Đánh nhau rồi! Vì tôi sao? Vì tôi? Vì một người có gỉ mắt là tôi sao? Nếu như không có gỉ mắt, liệu anh ấy có vì tôi mà phát động chiến tranh thế giới như thế này không? Đáng tiếc là có gỉ mắt. Anh thủ thế, đối thủ của anh múa may loạn xạ...

Thật là kì lạ! Tại sao anh ấy toàn biết các thế võ tay không thế kia? Chẳng nhẽ lúc bá sư đã đoán được sẽ phải đánh nhau với người khác hay sao? Chỉ dựa vào hai bàn tay không, có thể địch lại cả đám người có vũ khí hay sao? Tại sao không học đạo thuật hay kiếm thuật gì đó... No... no... no...

Đừng đánh nhau vì em nữa! Cầu xin anh! Hãy đến đây, em không muốn uống nước nữa, em chỉ cần anh ôm lấy em! Như vậy em sẽ khỏe lại. Đừng đánh nữa! Cẩn thận!...

Tỉnh giấc.

Toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Tôi bị ốm rồi? Đúng vậy, bị ốm. Cảm cúm. Không biết có phải tại vì tối hôm đó ở nhà anh mất ngủ cả đêm nên sức đề kháng bị giảm sút hay không, hoặc cũng có thể gần đây quá mệt mỏi. Trái tim quá mệt mỏi. Trái tim mệt mỏi, cơ thể cũng dễ sinh bệnh, cứ như thể những anh chàng “vệ sĩ” bảo vệ cơ thể đều chạy vào tìm để vui chơi rồi, không có ai bảo vệ cơ thể nên bệnh tật mới thừa cơ tấn công vào người.

Sốt cao. Nước mắt. Mất thâm quầng. Mũi đỏ. Họng rát. Ngáp. Ho. Đau đầu. Toàn thân đau nhức. Mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Cảm cúm mất một tuần. Toàn thân khó chịu. Trái tim cũng khó chịu. Gần như không nhớ anh. Không cần nhớ, bởi vì bị cảm rồi thì chẳng có cách nào đến chỗ anh được cả.

Tôi không thể đến chỗ anh, không sao. Anh không cho tôi đến chỗ anh, không sao.

Tôi không thể đến chỗ anh, trong lòng tôi biết tôi yêu anh, tôi cũng tin rằng anh yêu tôi. Anh không đến thăm tôi là bởi vì anh không biết tôi ốm. Tôi không nói với anh. Cố ý không nói với anh. Nói với anh để làm gì? Anh bận rộn như vậy. Nếu như tôi nói với anh rồi, mà anh vẫn không đến thăm tôi, vậy thì chẳng phải càng tồi tệ hơn sao?

Nếu như tôi đã chủ động không đến, vậy thì không thể coi là anh không cho tôi đến, phải không?

Nếu như anh không nói không để cho tôi đến, điều đó cho thấy anh không phải là không muốn tôi đến, phải không?

Nếu như anh đã muốn tôi đến chỗ anh, cho thấy anh muốn ở bên cạnh tôi, đúng không?

Nếu như anh đã muốn ở bên cạnh tôi, chứng tỏ anh yêu tôi, đúng không?

Nhưng nếu anh không để tôi đến chỗ anh, sự việc càng nghiêm trọng hơn.

Nếu như anh yêu tôi, tại sao anh lại không muốn ở bên tôi?

Nếu anh yêu tôi, tại sao anh lại chịu đựng được cả tuần liền xa cách?

Nếu như anh yêu tôi, tại sao anh vẫn có tâm trạng làm việc?

Nếu như anh yêu tôi, sao lúc nào anh cũng nghĩ đến sự thành công?

Thật muốn cứ ôm thế này mãi, ôm đến già, đến chết thì thôi!

Ốm rồi, sẽ không nghĩ đến chuyện đi gặp mặt nữa, sẽ toàn tâm toàn ý chống chọi với bệnh tật, một lòng một dạ mong bệnh chóng khỏi, bởi vì khỏi rồi mới có thể đến gặp anh.

Bệnh nặng rồi, sẽ nói với anh: Hãy tránh xa em ra, em không muốn liên lụy tới anh!

Chết vì bệnh rồi, sẽ để lại cho anh một bức di thư: Em yêu anh, nhưng em không thể ở bên cạnh anh, quên em đi! Hãy sống thật tốt! Chúc phúc cho anh!

“Hãy tránh xa em ra!”, “Quên em đi!”... những câu nói có tình nhất trong số những câu nói vô tình. Một người bệnh phải đối mặt với cái chết, hoặc một cái xác lạnh băng... cho dù là người đàn ông có vô tình đến đâu rồi cũng phải động lòng. Anh có thể có được toàn bộ tình yêu của em anh không cần bỏ thời gian ở bên cạnh em. Có người đàn ông của sự nghiệp nào lại không thích cái ideal này đâu?

*

* *

4/3/2005

I have been sick for a week. Me and him are not doing so well. I feel that he doesn't like me as much. I don't think he was happy to talk with me... now i think back, it's all b/c he asked me to spend a raining day with him... it was the first time we spend so much time together in a long time and we didn't do much but making love all day... that gave me a false impression that he wanted something more... I've got to remember real love doesn't change over one day or created in one day. It builds up over time... I will stop calling him so he will miss me. I need to feel that he misses me and he wants to spend time with me before I invite him to do anything again. There is no point to do anything with him if I feel that he does not want it.

(Tôi ốm đã một tuần rồi. Quan hệ giữa tôi và anh chẳng ra làm sao, có cảm giác anh không thích tôi lắm, nói chuyện với tôi cũng không vui vẻ. Nghĩ lại, phần tình cảm của tôi với anh này đều là bởi vì suốt một ngày mưa tôi ở bên cạnh anh. Chúng tôi đã lâu lắm rồi không được ở bên nhau lâu như vậy. Lần đó ở bên nhau, chúng tôi chẳng làm gì khác cả, cả ngày chỉ biết có làm tình, khiến cho tôi nảy sinh ảo giác, tưởng rằng anh ấy thực sự muốn ở bên cạnh mình. Tôi cần phải nhớ kĩ, tình cảm không thể vì trở thành tình yêu chỉ trong có một ngày, con người cũng không thể “nhào nặn” ra tình yêu chỉ trong có một ngày. Tình yêu chân chính phải được vun đắp mỗi ngày. Tôi quyết định sẽ không gọi điện cho anh nữa, để cho anh phải nhớ đến tôi. Tôi phải đợi cho tới khi tôi cảm thấy anh đang nhớ tôi, muốn ở bên tôi mới bộc lộ ý nghĩ. Nếu như tôi cảm thấy anh không muốn ở bên tôi, vậy mà tôi cứ níu kéo anh, vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.)

Hết ốm rồi. Cảm cúm không phải là bệnh mãn tính. Cho dù có nặng đến mấy cũng chỉ một tuần là cùng. Có uống thuốc hay không cũng vậy thôi.

Vẫn sống. Không bị chết vì bệnh. Bệnh không nghiêm trọng, sự việc lại khác đi. Không bị ốm mà chết, sao có thể bảo anh ấy quên tôi được? Không bị bệnh nặng, làm sao bảo anh ấy rời bỏ tôi được? Ngay cả bệnh cũng không còn, làm sao có thể không gặp mặt anh cho được? Những người yêu nhau mà không gặp nhau thì chẳng phải dở hơn

Có bệnh... thì không cần gặp mặt... xin lỗi, lại nhầm rồi. Ý của tôi là: Nếu như làm một đôi yêu đương bình thường thì gặp mặt là điều không thể thiếu. Nếu không như vậy làm sao dám nói là một đôi tình nhân?

Gọi điện cho anh.

Tôi: A lô, anh có bận không?

Anh: Ừ, bận lắm!

Bận thì thôi không làm phiền nữa, cho anh ba tiếng làm việc.

Ba tiếng sau.

Tôi: Hello, anh có rồi không?

Anh: No, không rồi.

Không rồi thì chẳng còn cách nào khác cả, cho anh hai tiếng rưỡi nữa.

Hai tiếng rưỡi sau.

Tôi: Xin chào, là em, em muốn hỏi...

Anh: Giờ anh đang rất bận.

Còn chưa nói hết mà? Bận đến mức này sao? Không thể tưởng tượng được. Chỉ có điều, cho anh thêm hai tiếng nữa.

Hai tiếng sau.

Tôi: Good evening (chào buổi tối)! Anh...

Anh: Anh không rảnh. Bye...

Đến tối rồi vẫn còn bận sao? Tôi không tin, làm gì có người nào bận rộn đến thế? Cứ làm bộ hoà nổi một tiếng cuối cùng!

Một tiếng sau.

Tôi: Hi! Em muốn đến ngồi chơi một lát.

Anh (nghĩ ngợi một lát): Ok! Em qua đi!

Nhìn thấy cái gì? Cái gì mà bận với cả không bận, tất cả chỉ là cái có. Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ không có phone (điện thoại).

Kiên trì là thắng lợi.

Lái xe như bay qua nhà anh. Anh bận rộn làm gì đến mức chẳng thể dừng lại nói chuyện với tôi. Anh đặt một ít sách báo và giấy lên cái bàn trong phòng bếp. Lúc thì anh xem sách, lúc thì viết lách, một lát lại gõ tành tạch vào bàn phím laptop, còn bận rộn hơn cả tổng giám đốc công ty.

Tổng giám đốc có bận đến mấy thì cũng vẫn có thời giờ lên giường với gái đẹp chứ.

Tôi (muốn kể một câu chuyện cười cho anh nghe, giành lấy một nụ cười của anh, nhưng chuyện vừa ra đến miệng liền biến thành...): Anh đang làm cái gì vậy?

Anh: Chuẩn bị đề thi giữa kì.

Tôi (chạy đến góc nghiêng): Đáp án câu này là gì?

Anh (dừng lại một lát): Em nói xem?

Tôi: Có phải là D: Tất cả các đáp án trên?

Anh: Không phải, là A. (Tiếp tục ra đề thi. Mặt chẳng chút biểu cảm, ý như muốn nói: Biết thân biết phận thì ngồi im đi, đừng có làm phiền người khác!)

Tôi (đứng bên cạnh, cầm ba cuốn sách đặt trên bàn lên, lật từng cuốn một, ngáp chảy cả nước mắt): Oa.....

Anh (cười cay đắng): Đi ngủ đi! Em xem em kìa, ba cuốn sách, mỗi cuốn xem chưa đầy năm phút đã ngáp ngắn ngáp dài rồi.

Tôi (chán nản đi lên gác ngủ).

Rất lâu sau anh mới lên. Chủ động thân mật với anh, anh đáp lại, nhưng chỉ một lúc là anh đã dừng lại.

Tôi (lay anh): Anh... làm sao thế?

Anh: Em từng nói không muốn...

Tôi: !@#%&*^&*

Một đêm không ngủ. Ngày hôm sau về nhà ngủ bù.

Lại một tuần trôi qua.

Lại là vô số lần gọi điện cho anh.

Lại là chẳng có chuyện gì khó, chỉ sợ không có phone!

Lại là kiên trì sẽ thắng lợi!

Mưa xuân lất phất trong đêm. Anh không bận làm việc mà ngồi nói chuyện với tôi trong phòng khách.

Anh (ngáp một cái): Không còn sớm nữa, em nên về đi!

Tôi (dán mắt vào anh): Anh nhắm tâm thế sao?

Anh (ngây ra một chút): Thôi được rồi, em ở lại đây đi!

Tôi (cười đắc thắng).

Đánh răng rửa mặt xong, cởi sạch quần áo, nằm trên giường. Đợi anh.

Anh bước vào, tay cầm khăn mặt, khóa thân, tất cả đã sẵn sàng.

Rung động. Cảm giác yêu. Không đơn giản chỉ là ham muốn. Chân tay lỏng ngóng. Chẳng kịp nghĩ ngợi gì, chạy ra lấy quần áo mặc vào.

Anh (có chút thất vọng): Còn mặc quần áo à?

Tôi (Đúng vậy, tại sao tôi lại mặc quần áo vào lúc cần phải cởi như vậy nhỉ? Có lẽ là do phần khích quá chăng? Hoặc cũng có thể muốn anh giúp tôi cởi quần áo?): Ha ha, em thật hồ đồ...

Làm tình. Đi vào quỹ đạo. Nhưng lại một đêm mất ngủ. Bởi vì quá hưng phấn.

27. Chương 42

42.

Mất ngủ.

Mở mắt mất ngủ. Nhắm mắt mất ngủ. Nhắm một mắt, mở một mắt vẫn mất ngủ. Nằm xoay bên trái mất ngủ. Xoay bên phải cũng mất ngủ. Nằm giữa cũng mất ngủ. Thức đến sáng luôn. Đầu óc phần khích lạ thường. Một sự phần khích hỗn loạn. Phần khích vô duyên vô cớ.

Giống như một phạm nhân bị rọi thẳng ánh đèn sáng quắc vào mắt.

Tại sao con người lại mất ngủ?

Mất ngủ có thể do nhiều nguyên nhân gây ra. Có thể chia thành:

1. Nhân tố môi trường: Tụ âm hoặc ánh sáng, nhiệt độ cao hoặc cái lạnh gây ảnh hưởng đến giấc ngủ...(không chính xác).
2. Nhân tố tâm lý: vừa đi mấy chuyến du lịch dài ngày, đổi ca làm việc từ ban ngày sang ban đêm...(không phải).
3. Nhân tố tâm lý xã hội: Lo lắng cho bản thân hoặc bệnh tình của người khác, lo lắng cho kì thi... (chẳng có liên quan gì đến tôi cả).
4. Bệnh tật: Những căn bệnh giày vò cơ thể như: viêm phổi, ung thư giai đoạn cuối...(còn cách xa tôi lắm).
5. Bệnh tinh thần: stress, thần kinh phân liệt, đãng trí tuổi già...(Đang nói ai vậy nhỉ?).
6. Các loại thuốc (không uống một loại thuốc nào cả).
7. Các bệnh đi kèm với giấc ngủ như: mơ ác mộng, giật mình khi ngủ... (tuyệt đối không phải).
8. Trở ngại giấc ngủ nguyên phát (không hiểu, cũng không phải).
9. Mất ngủ giả: tự cho là mất ngủ, coi việc mệt mỏi là mất ngủ. (Ngủ hay chưa mà không biết á? Điên à?)

Chín nguyên nhân? Không chính xác. Chẳng Trung Quốc chút nào.

Chín nguyên nhân, tôi chẳng thấy nguyên nhân nào chính xác với mình cả! Vậy thì xin hỏi, căn bệnh mất ngủ của tôi từ đâu mà có? Từ trên trời rơi xuống à? Là nó vốn dĩ đã tồn tại trong cơ thể tôi sao?

No! Tôi chưa bao giờ mất ngủ, ít nhất là trước đây chưa từng. Mỗi đêm đều ngủ đủ tám tiếng đồng hồ, hiện giờ cũng như vậy.

Thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu,...ngủ say như lợn chết.

Chỉ đến cuối tuần... cả đêm không ng

Cái gọi là “cuối tuần” ở đây chính là nói đến thứ bảy, bởi vì chủ nhật tôi thường ngủ rất ngon, double, ngủ bù cả phần của ngày thứ bảy.

Thứ bảy ngủ không được, nhất định là do căn phòng của anh có quỷ, quỷ mắt to, quỷ mất ngủ...cứ đến thứ bảy lại nhảy ra hại người, hại tôi và anh đều mất ngủ. Cho dù là có làm tình hay không, có hòa bình hay không hòa bình, có lên đỉnh hay không lên đỉnh...đều mất ngủ trắng đêm.

Tôi: Anh đang nghĩ gì vậy?

Anh (không nói gì).

Không thèm đếm xỉa đến tôi à? Không đếm xỉa thì thôi. Im lặng để ngủ thôi! Đếm cừ. Đếm hết cừ chuyển sang đếm trâu. Đếm hết trâu chuyển sang đếm mèo. Đếm hết mèo chuyển sang đếm gà...

Mười hai con giáp...đếm hết cả rồi, không thể đếm tiếp được nữa.

Tôi: Anh đã ngủ chưa?

Anh (không nói gì).

Tôi: Anh nói chuyện với em đi!

Anh (vẫn không nói gì).

Hừ, anh không nói thì em cũng biết anh chưa ngủ. Lúc anh ngủ say không phải như thế này đâu.

Mất ngủ là một căn bệnh truyền nhiễm. Tôi rất mong không bị mất ngủ, tôi không muốn phá hoại giấc ngủ của anh, như vậy sẽ khiến anh ghét tôi. Nhưng ở một nơi nào đó rất sâu trong lòng lại khao khát mất ngủ. Mất ngủ, lặng lẽ nằm bên cạnh anh, nghe anh, ngắm anh, hít thở mùi hương của anh, cảm nhận hơi ấm cơ thể anh, thật tuyệt vời biết bao! Nếu như tôi ngủ mất rồi, thời gian sẽ trôi đi nhanh như tên bắn. Thật là ngốc nghếch! Một tuần chỉ có một lần gặp nhau, thế mà lại lặn ra ngủ, như vậy chẳng phải uổng phí biết bao nhiêu!

Mất ngủ không chỉ có chín nguyên nhân, mà là mười nguyên nhân. Thứ mười là: Tiềm thức không muốn ngủ. Thường gặp ở các tên tội phạm bị xử tử hình hoặc những cô gái không được thường xuyên gặp mặt người yêu.

Không có giấc ngủ của tôi, trái đất vẫn không ngừng quay.

Buổi sáng sau đêm mất ngủ, vẫn đi tập luyện như bình thường. Dắt chó đi dạo trên con đường mà tôi gọi đó là “đường đi bộ”.

Anh: Tại sao đêm nào em cũng không ngủ được? Làm anh cũng mất ngủ theo?

Tôi (mới sáng ra đã nổi giận rồi): Em không ngủ được thì liên quan gì đến anh?

Anh (nổi giận): Người nằm bên cạnh cứ xoay ngang xoay ngược, làm sao mà anh ngủ được?

Tôi (Oa, gọi tôi là “người nằm bên cạnh” à? Nghe thật dễ chịu, không so đo với anh nữa).

Lại một tuần nữa trôi đi. Thứ bảy, làm tình xong, chuẩn bị đi ngủ. Anh nhảy xuống khỏi giường, một lúc sau, căn phòng vang lên tiếng nhạc, một thứ nhạc kì lạ, chỉ có nhạc, không có tiếng hát.

Tôi: Nhạc gì thế?

Anh: Là nhạc ru ngủ.

Tôi (cái thứ âm nhạc kì quái này làm sao mà ru ngủ được): Tắt đi anh, ồn lắm!

Anh (tụt xuống giường, tắt đi).

Một đêm mất ngủ.

Trở thành một pattern (mô hình)

Suốt một tuần không gặp mặt. Không điện thoại. Không thư từ. Cứ như thể trên đời này chẳng có một người như tôi đang tồn tại.

Sau đó lại là “Trên đời không có chuyện gì khó, chỉ sợ không có phone”. Gọi như điên vô số lần, cuối cùng anh cũng chấp nhận gặp mặt.

Ăn cơm. Lên giường. Cởi quần áo. Anh cởi của anh. Tôi cởi của tôi.

Phía trên, phía dưới, phía trước, phía sau, bên trái, bên phải. Nhanh có. Chậm có. Mạnh có. Nhẹ có.

Gần như chẳng có sự giao lưu về ngôn ngữ, chỉ có sự giao lưu về thể xác. Không đúng, nên nói là sự quần quýt về thể xác. Anh là người đang “phát ngôn”, còn tôi là người nghe. Nhiệm vụ của anh là nói, nhiệm vụ của tôi là nghe. Anh là một nhà diễn thuyết đầy tự tin. Tôi là một khán giả đầy sùng bái. Anh hùng hồn diễn thuyết, không cần biết người nghe có hiểu hay không.

Đây không phải là tình yêu lí tưởng của tôi.

Thế nào mới là một tình yêu lí tưởng của tôi?

Tôi không biết. Tôi chỉ biết đây không phải là tình yêu lí tưởng của mình.

Tình yêu của Tiểu Lan có phải là tình yêu lí tưởng của tôi? Không phải, chắc chắn không phải.

Tiểu Lan lấy chồng rồi. Ngưỡng mộ. Từ đính hôn đến kết hôn, chỉ trong vòng có mấy tháng. Kể từ đây không còn phải lo lắng đến chuyện có bạn trai hay không nữa. Kể từ đây không còn phải lo lắng đến chuyện hẹn hò nữa. Mỗi sáng thức dậy, nằm bên cạnh mình đều có một người đàn ông. Cho dù anh ta ngáy to, mồm hôi, tướng ăn chẳng mấy đẹp mắt...nhưng không cần phải gọi điện cho anh ta cả chục lần mỗi ngày chỉ để được gặp mặt. Mỗi ngày anh ta đều gặp bạn, cho đến khi bạn không muốn gặp nữa thì thôi.

Sai rồi! Bạn không muốn gặp cũng sẽ không “thôi. Anh ta sẽ ép bạn phải gặp anh ta, bởi vì anh ta và bạn share (chia sẻ) cùng một house (ngôi nhà), cùng một room (căn phòng). Nếu như bạn muốn chấm dứt việc phải gặp mặt anh ta, bạn buộc phải nhờ đến sự giúp đỡ của luật sư.

Đây cũng không phải là tình yêu lí tưởng của tôi. Tầm thường. Không có gì thú vị. Anh ngồi máy tính. Tôi chơi điện tử. Chẳng ai động chạm tới ai. Gia đình giống như một cái nhà trọ vắng khách. Gia đình chính là một nhà hàng ăn mỗi tháng thanh toán một lần, điều khác biệt chỉ là bà chủ nhà hàng đích thân xuống bếp. Vốn dĩ muốn nói rằng gia đình giống như một cái kĩ viện miễn phí. Nhưng tôi, coi như tích chút công đức. Mới đầu năm mà đã nói đến kĩ viện làm gì, còn chưa biết được ai chơi ai mà?

Nếu như tôi muốn một tình yêu như thế này thì tôi đã có từ ba trăm năm trước rồi.

Cái anh chàng người Indo đó (tha lỗi cho tôi vì đã quên cả tên của anh ta rồi, như vậy mới thấy chỉ có thời gian là vĩnh cửu), chẳng phải là phiên bản của chồng Tiểu Lan hay sao? Ăn cơm. Lên giường. Làm tình hoặc không làm tình. Xem ti vi. Chuyển kênh. Đi ngủ. Nằm mơ hoặc không mơ mộng gì hết.

Thực ra tôi vẫn ngưỡng mộ Tiểu Lan. Không phải ngưỡng mộ cô ấy tìm được một người chồng như vậy mà là ngưỡng mộ cô ấy có thể an tâm sống những ngày tháng yên bình, không giày vò. Có một người theo đuổi, vẫn là người Mỹ, ok, chính là anh rồi. Tặng hoa thì take (nhận). Cầu hôn thì accept (đồng ý). Đính hôn thì celebrate (tổ chức). Kết hôn thì I do, for better for worse (Tôi đồng ý, có chết cũng không thay đổi).

Tiểu Lan sống rất thoải mái, bởi vì những thứ cô muốn đều rất thực tế, có thể nhìn thấy, sờ thấy, từng bước thực hiện, nói tóm lại là sớm muộn gì cũng đạt được mục đích.

Tôi sống rất nặng nề, bởi thứ tôi muốn quá bay bổng, không nhìn thấy, không thể sờ thấy, cứ càng ngày càng bay lên cao, rồi sẽ có một ngày tôi phát hiện ra rằng bản thân mình toàn quay vòng tròn tại một điểm.

Guru (bậc thầy) tình yêu, guru hôn nhân. Các guru về tình yêu và hôn nhân đã nói với tôi rằng: girl (con gái), con cần phải có cuộc sống, sở thích của chính mình. Đừng coi anh ấy là sở thích của cuộc đời mình,

đừng sống mãi như một cây tầm gửi, bám vào anh ấy như vậy. Hãy để cho anh ấy có không gian riêng, để cho anh ấy hưởng thụ tự do, nếu không anh ấy sẽ ngột thở, sẽ từ bỏ con.

Nhưng tôi có cuộc sống và sở thích của riêng mình. Tôi học vẽ, với một thầy giáo hơn 60 tuổi. Tôi học phác họa với thầy, còn cố ý sử dụng tay trái để rèn luyện cân bằng bán cầu não trái. Tất cả các dụng cụ đều được mua sắm đầy đủ, nhưng chỉ học được có vài tuần là bỏ. Thật là phí hoài! Tôi phát hiện ra mình có thói quen này, trước khi học một cái gì đó, bao giờ tôi cũng phải mua đầy đủ hết các dụng cụ mà thầy giáo yêu cầu.

Tôi học ghita. Bắt đầu học từ trong nước. Bây giờ, để “phát huy sở thích cá nhân”, tôi đã đặc biệt tìm sư học đạo. Thầy giáo là người da trắng, tôi biết thầy thông qua một tờ quảng cáo dán ở tiệm bán ghita. Phòng học ở trong cửa hàng bán nhạc cụ, một nơi rất nhỏ, giống như một cái khe hở, chắc chỉ khoảng hơn 50 thước Anh.

Thầy giáo dạy ghita rất có tài năng âm nhạc, nói cũng rất nhanh, ngoài bốn mươi tuổi, mặt mày nhăn nheo, dáng người thấp, chỉ cao tương đương với giáo sư Từ. Hôm đầu tiên lên lớp, thầy đã hào hứng dạy cho tôi hơn 100 cách hợp âm, thầy nói rằng đây là phương pháp tổng kết của riêng thầy. Cùng là một hợp âm nhưng khi di chuyển trên dây đàn sẽ tạo ra những âm thanh khác nhau. Giảng nhiều đến mức tôi thấy đầu óc quay cuồng.

Thầy giáo dạy ghita rất thích nói chuyện với tôi, làm mất đứt hơn 20 phút đầu tiên của một tiết học ba mươi phút. Đương nhiên thầy đồng ý dạy bù, nhưng về sau tôi không muốn, kêu mệt. Thế là thầy lại kể chuyện cũ cho tôi nghe. Lúc hai mươi mấy tuổi đã mua một chiếc Porche, lái đến tiệm pizza mua bánh pizza, làm ọi người sợ chết khiếp.

Tôi muốn yêu đương bừa với một thầy giáo bất kì, thầy dạy vẽ, thầy dạy ghita...ai cũng được, chỉ cần có thể giúp tôi quên anh. Nhưng đem họ so với anh đầu tiên là khí chất...đã không thể nào bì được rồi. Hai thầy giáo này so ra còn kém anh xa lắm. Càng ở gần thầy giáo, tôi càng cảm thấy anh xứng đáng ình yêu.

Mẹ đã sớm lo chuyện lấy chồng của tôi rồi. Bà thường đi đăng kí tìm bạn trai giúp tôi, còn nhận được mấy lời hẹn gặp, nhưng tôi nhất quyết không đi. Một thời gian sau, bà lại đến trung tâm khác, lại đăng kí cho tôi. Bà chưa bao giờ bàn bạc với tôi việc bà đăng kí giúp tôi tìm bạn. Lúc nào tôi cũng nhận được điện thoại của bà hoặc người giới thiệu, lúc ấy mới ngã ngửa ra rằng mẹ đã đăng kí ình. Lí do đăng kí của bà là vì tôi đã lớn tuổi rồi, cần phải lấy chồng thôi. Vì tôi ngần này tuổi rồi mà chưa kết hôn nên bà đành tác thành giúp tôi. Tôi chưa từng được nghe bà nói về điều kiện tìm bạn mà bà đã đăng.

Quyết định nói chuyện này cho anh, “nặn” ra một cơ hội “cạnh tranh giả” cho anh:Này, em không phải là vì không có ai dòm ngó nên mới bám lấy anh đâu đấy.

Tôi: Em có mấy potential (đối tượng lựa chọn), bạn của mẹ giới thiệu cho...

Anh (không nói gì).

Tôi: Bọn họ đều quan tâm đến em hơn anh...anh chẳng quan tâm đến em chút nào...

Anh: Vậy thì em đi theo họ đi!

Tôi: !@#\$\$%^&***

Ngày 2 tháng 4, một ngày sau ngày Cá tháng tư. Tôi gọi điện cho anh.

Tôi: Hi! Anh có bận không? Em định hôm nay qua với anh...

Anh: Không cần đâu. Chúng ta cứ làm bạn thôi!

Tôi (sét đánh ngang tai): Tại sao?

Anh: Chẳng phải có người đã từng nói chia tay không cần lí do sao?

Tôi: Nhưng em muốn biết...

Anh: Em không phải là...Em khiến cho anh nghĩ đến vợ cũ của mình. Em trẻ con quá! Anh muốn sống vui vẻ một chút. Thực ra một tháng trước anh đã nói với em rồi.

Tôi: Thế sao?

Anh: Đúng thế. Chúng ta không hợp nhau.

Tôi: Nhưng chúng ta...

Anh: Thực ra giữa chúng ta chẳng có gì hết. Chỉ là nhu cầu sinh lí thôi.

28. Chương 43-44

43.

Một đêm mất ngủ.

Đầu óc rối bời. Nghĩ mãi không ra. Sao dùng một cái nói chấm dứt là chấm dứt chứ?

Anh nói như vậy chắc chắn là cố ý. Cố ý tuyệt tình, làm cho tôi phải bỏ cuộc. Chắc chắn là anh cũng có cảm tình với tôi, nhưng nghe thấy tôi bảo có nhiều lựa chọn khác, vì vậy anh mới chủ động rời xa tôi. Bởi vì thích tôi, vì vậy mới rời xa tôi. Anh ấy là một người cao thượng, một người đàn ông tốt. Đúng vậy, chắc chắn là như vậy. Anh ấy thích tôi, chỉ có điều anh ấy không biết là tôi thích anh ấy đến nhường nào mà thôi. Anh tưởng rằng người đàn ông khác sẽ mang lại hạnh phúc cho tôi, anh tưởng rằng tôi sẽ thích potential khác.

Tôi phải kiên trì, phải để anh hiểu được cảm giác của mình. Chỉ cần anh ấy hiểu được, nhất định anh sẽ chấp nhận tình yêu của tôi.

Ai lại không chấp nhận tình yêu chân chính chứ?

Buổi trưa. Chuông điện thoại reo.

Tôi (mệt mỏi): A lô!

Anh: A lô, em thế nào

Tôi (Là anh! Tinh thần phấn chấn): Rất buồn, nhưng em...sẽ ổn thôi...

Anh: Rất tốt!

Tôi: Anh chán ngấy em rồi phải không?

Anh (Trầm ngâm): Thực ra anh rất tin tưởng em...

Tôi (rất vui): Thật sao? Tại sao?

Anh: Chẳng tại sao cả, chỉ là trực giác.

Tôi: Vậy thì tốt quá rồi!

Anh (mỉm cười): Một học sinh trong nước có mang từ Nga về một món đồ thủ công rất đẹp, hỏi anh có thích không. Anh bảo không, bởi vì anh nhìn thấy cậu ta rất thích món đồ ấy, vì vậy anh không muốn cướp của cậu ta...

Tôi (ý gì vậy?)???

Cúp điện thoại, tâm trạng tốt hơn nhiều. Lập tức bật nhạc. Buồn bã, phần nộ...cảm thấy giờ mới là lúc thực sự đem lòng yêu anh. Được, vậy thì cứ làm như những gì anh nói, chúng ta bắt đầu từ bạn bè, em sẽ dựa vào khả năng của chính mình để giành lấy tình yêu của anh.

Gọi điện thoại cho anh.

Tôi: Chúng ta có thể đi bộ mỗi chủ nhật hàng tuần không? Cùng nhau luyện tập ấy mà?

Anh (hào hứng): Ok!

Không làm người tình thì làm bạn bè, cảm giác nhẹ nhàng hơn nhiều, bớt đi rất nhiều nỗi lo.

Không cần để ý xem có phải anh đang nói chuyện với mình không

Không cần để ý đến sắc mặt của anh.

Không cần phải để ý xem anh đang đi ở bên nào của mình.

Không cần phải để ý xem đi đến đâu, đi bao xa.

Không cần phải để ý xem anh có nói chuyện hay không. Ngược lại, giờ anh nói nhiều hơn hẳn, cứ như là một người khác vậy.

Anh: Trong lớp anh kì này có một cô đã học môn này của anh đến ba lần rồi.

Tôi (có phải là thích anh rồi không?): Ồ, cô ấy vẫn độc thân à?

Anh (nhìn tôi kinh ngạc): Chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện độc thân hay không? Cô ấy có ba đứa con rồi.

Tôi: Thế là bà mẹ đơn thân à?

Anh: Cô ấy nói không có thời gian học tập vì bận rộn chăm sóc con cái...

Tôi: Nếu bận thì có thể không học.

Anh: Nhìn thành tích của cô ấy thì kì này chắc cô ấy lại fail (trượt) cho xem.

Tôi (Tại sao lại nói chuyện này với tôi? Không biết phải nói gì?)

Anh: Trước đây anh có một học trò, con trai, đem lòng yêu một cô bạn học, hai người bắt đầu xây dựng mối quan hệ yêu đương...

Tôi: Hả?

Anh: Yêu nhau một thời gian, cô gái đó không muốn yêu nữa, liền đá cậu

Tôi: Thế à?

Anh: Cậu trai kia nghĩ không ra, toàn đi tìm cô gái đó, muốn làm hòa với cô, nhưng cô gái đó kiên quyết không đồng ý...

Tôi: Về sau thế nào?

Anh: Sau đó cậu trai kia nhảy xuống sông tự vẫn.

Tôi: Cái gì? Tự vẫn? Vậy...cô gái đó hay tin rồi thì xử sự ra sao?

Anh: Cô gái đó nói cũng may là không đi đến đâu với cậu ta.

Tôi (hét lên): Cái gì? Cô ta nói vậy à? Nhấn tâm quá đi mất! Dù sao thì...cậu ta cũng chết rồi!

Chủ nhật. Xe rất đông, đều lái về phía giáo đường.

Giáo đường của tôi chính là nhà của anh. Giáo chủ của tôi chính là anh. Chủ nhật chính là ngày tôi đi lễ “anh”.

Đột nhiên có thể hiểu được tấm lòng của những người vẫn đến giáo đường vào mỗi ngày chủ nhật. Bọn họ hết tuần này sang tuần khác, hết năm này sang năm khác, cứ đến chủ nhật hàng tuần là đến giáo đường, bất kể mưa nắng. Mỗi tuần đều gặp những người giống nhau, mỗi tuần đều giao lưu những tư tưởng giống nhau. Người ngoại đạo nhìn không hiểu, cảm thấy rất tẻ nhạt, chỉ có người trong đạo mới có thể lĩnh hội được hết cái hay, cái đẹp của tôn giáo.

Con người cần phải có một chút tín ngưỡng, một chút đeo đuổi. Không có tín ngưỡng, không có những ngày tháng đeo đuổi thì mỗi giây, mỗi phút đều như con thuyền treo ngược trên bầu trời, chân không chạm tới

đất, tìm mãi không thấy bến đỗ. Đột nhiên không biết giây phút này nên làm cái gì, không biết bước tiếp theo phải làm cái gì. Cuộc sống như thế này, thật quá tẻ nhạt!

Có tín ngưỡng, có theo đuổi, tất cả đều vây quanh cái tín ngưỡng và mục tiêu đeo đuổi ấy, như vậy cuộc sống có trung tâm. Thành công có trung tâm, thất bại cũng có trung tâm. Sống có trung tâm, chết cũng có trung tâm. Cuộc sống có trung tâm, tháng ngày trở nên chân thực hơn.

Tín ngưỡng của tôi, chính là tình yêu tôi dành cho anh. Mục tiêu theo đuổi của tôi, chính là giành được tình yêu của anh. Tất cả mọi thứ của tôi, đều xoay quanh cái trung tâm này.

Suốt một tuần liền, tôi háo hức chờ mong chủ nhật đến. Sáng chủ nhật, lao ào ra khỏi cửa, đến Starbucks trong thành phố để mua món cà phê Mocha anh thích nhất cho anh. Những hai dặm đường cơ đấy! Nhưng xung quanh nơi chúng tôi ở không có Starbucks nên chỉ có thể vào trong thành phố mua. Từ thành phố vào nhà anh, còn phải thêm mười dặm nữa! Tôi phải nhanh chóng, nếu không sẽ muộn mất, bởi vì anh sẽ không còn thời gian đi bộ với tôi.

Mua cà phê, bê lên xe, phát hiện ra cái cốc quá to, hoặc cũng có thể là do cái bệ đựng cốc quá nhỏ nên không cho vào được. đành phải để cốc cà phê lên tấm thảm ở ghế ngồi bên phải.

Chưa đi được bao xa thì cà phê bị đổ, cà phê đổ đầy lên tấm thảm.

Mau chóng lái xe về, nói rõ với chủ cửa hàng, ông ta lại đưa cho tôi một cốc khác. Bê cốc cà phê trở lại xe, cố gắng nhét cốc cà phê vào bệ cốc, đành phải dùng một tay để giữ cốc. Cái bệ cốc ở trên xe tôi cao tương đương với cái vô lăng, thế nên tôi một tay giữ cốc, một tay lái xe vẫn có thể coi là ổn.

Nửa đường gặp nạn. Một ngã rẽ. Mocha đột nhiên bị đổ, cà phê đổ đầy vào người tôi.

Thất vọng triệt để! Nhưng không còn thời gian để lái xe quay lại mua cốc mới. Đến muộn là không thể đi dạo với anh được rồi. Tiếp tục lái xe đến nhà anh trong cái bộ dạng thê thảm ấy.

Tôi (ngại ngùng): Xin lỗi anh, cà phê em mua cho anh bị đổ hết cả rồi. Em thật vô dụng, ngay cả một cốc cà phê mà cũng không mua được.

Anh (cười): Nhìn bộ dạng thảm hại của em kìa, mau đi tắm

Lên lầu đi tắm. Không có quần áo để thay. Anh mang quần áo của anh cho tôi mượn.

Tôi (mặc quần của anh): Có phải rất khó coi không?

Anh (nhìn phía sau tôi): Chẳng có mông gì cả. Anh mặc cái quần này có thể nhìn rất rõ mông đấy...

Mặc quần áo của anh, đi bộ với anh. Anh đi bên cạnh tôi, rất gần. Tôi lại có thể ngửi thấy mùi hương của anh. Đau đầu. Cảm giác say đắm. Rất muốn quần lấy anh, nhưng không dám, sợ rằng làm hỏng kế hoạch. Chỉ mong con đường này dài ra vô tận, dài mãi cho đến tận lãng mộ, vào trong đó rồi chúng tôi sẽ không bao giờ còn phải chia li.

Anh: Lát nữa em có thể giúp anh một việc không?

Tôi (vui mừng): Việc gì ạ?

Anh: Đợi lát nữa em sẽ biết.

Tôi: Không thành vấn đề!

Về nhà anh.

Anh: Có thể giúp anh trồng hoa đỗ quyên được không? Anh đã mua mấy cây, định hôm nay sẽ trồng.

Tôi (có chút thất vọng, nhưng có thể ở bên anh lâu hơn một chút cũng vui rồi): Chẳng phải lúc đi bộ em đã nhận lời anh rồi sao?

Anh: Tốt lắm!

Anh bật nhạc ở trong phòng khách. Tiếng nhạc làm bạn với chúng tôi.

Sân trước.

Nhiệm vụ của tôi là làm sạch cỏ, đào sạch đám cỏ dại bằng một cái xén nhỏ. R đơn giản, đơn giản đến mức đơn điệu. Nếu như không phải vì anh thì còn lâu tôi mới có hứng thú làm mấy việc này.

Nhiệm vụ của anh là đào hố, đặt hoa vào trồng. Anh mặc một chiếc áo phong cộc tay màu đỏ, cơ bắp ở hai cánh tay gồ lên, các đường gân nổi lên rất rõ. Anh cầm cái xẻng, ra sức đào hố, các cơ bắp cũng nảy lên, hạ xuống theo từng nhịp động tác của anh.

Rất muốn chạy đến nắm thử cơ bắp của anh và nói đùa: “Đào hố là sở trường của anh đấy!”

Nhưng không biết anh sẽ phản ứng như thế nào. Không muốn chuốc thêm phiền phức, đành ngậm miệng lại, không nói nữa.

Vất vả cả ngày trời.

Tôi đã làm sạch cỏ dại và lá cây ở trong sân trước và hót đổ vào thùng rác. Lúc đi ra sân sau lấy dụng cụ, nhìn thấy sân sau cỏ mọc tùm lum, thế là dừng lại nhổ đám cỏ ấy.

Anh cũng ra vườn sau, nhìn thấy tôi tích cực và chủ động như vậy, dường như anh rất cảm động. Hai chúng tôi nhanh chóng “tổng vệ sinh” sạch sẽ cả sân trước và sân sau trong cái nắng gay gắt.

Quay trở về phòng.

Anh: Em có đói không?

Tôi: Có hơi đói.

Anh: Vậy chúng ta ăn sushi nhé!

Tôi: Ok! Có bia không anh?

Anh: Có. Uống bia là một sáng kiến hay đấy!

Anh ra gara xe lấy bia. Ở đó có đặt một cái tủ lạnh, bên trong toàn là bia và đồ uống.

Tôi lên gác tắm r trước. Tắm xong mới nhớ ra là không có quần áo để thay, bèn quần một cái khăn tắm quanh người rồi chạy vào phòng anh tìm quần áo.

Anh nói to từ dưới lầu:

- Không có quần lót thì mặc tạm của anh đi.

Anh vừa nói vừa đi lên lầu, tôi đang tìm quần áo trước tủ quần áo của anh, nghe thấy tiếng chân anh lên, tôi liền tháo chiếc khăn tắm ra, để mình ở trong trạng thái khỏa thân, muốn sẽ xảy ra chuyện gì đó. Tâm trạng vô cùng căng thẳng.

Anh lên lầu rồi. Tôi xoay người lại, nhìn thẳng vào mắt anh. Anh dán mắt vào ngực tôi. Tôi có thể cảm thấy được sự ngưng đọng của không khí và sự sung huyết của não bộ. Anh nuốt nước bọt khó khăn:

- Muốn tìm quần lót à? Hình như em phải lùi lại phía sau.

Tôi tuyệt vọng nhìn anh, thò tay ra trước mặt anh. Lại một lần nữa bốn mắt nhìn nhau. Anh lao nhanh về phía tôi, vùi mặt vào ngực tôi. Tôi vô cùng hưng phấn, xoa xoa đầu anh, ôm chặt lấy anh, vô cùng hạnh phúc.

Để một lát, tôi liền dẫn anh lên giường. Anh đứng bật dậy ra khỏi giường, đi đến bên cửa mới ngoảnh lại bảo:

- Đến giờ ăn cơm rồi!

Tôi ngẩng lên, nhìn anh say đắm, đưa tay ra, ngoắc anh quay lại.

Anh: Em muốn à?

Tôi: Em muốn!

Thế là anh quay lại, miệt mài...một lúc sau thì dừng lại bảo:

- Xuống nhà ăn cơm thôi!

Tôi cùng anh xuống nhà. Anh bê một đĩa sushi to ra đặt lên bàn, nói là còn thừa từ hôm qua. Trên bàn còn có cả bia.

Quả thực là đói quá rồi. Vừa ăn vừa nói chuyện.

Anh: Em đã từng có Sexual fantasy (ảo tưởng tình dục) chưa?

Tôi: Có. Có một lần đi trượt tuyết, em từng muốn làm tình trong một căn nhà nhỏ dưới chân núi. Còn anh?

Anh: Anh từng làm trong thang máy.

Tôi (trong lòng khó chịu, không thể thua anh được): Em từng làm trong rạp chiếu phim.

Anh: Ở rạp chiếu phim lộ thiên á?

Tôi: Không phải, là trên ghế phía sau rạp chiếu phim.

Anh: Em thật là ghê gớm!

Tôi (đắc ý).

Anh: Anh muốn có sáu đứa con.

Tôi: Vậy thì anh phải nhanh lên thôi.

Anh: Có thể để cho ba người phụ nữ cùng sinh.

Tôi (cười): Đó cũng là một ý hay!

Cơm no rượu say.

Anh đề nghị xem một bộ phim.

Hai người ngồi trên ghế sofa xem ti vi. Tôi chẳng mấy chú tâm đến bộ phim. Anh đang bán nuy bên cạnh tôi, những thứ thịt săn chắc, vô cùng sexy! Tôi cứ nhìn, cứ nhìn mãi, rồi bất giác đưa tay ra vuốt ve anh. Cứ được vuốt ve là anh lại rên rỉ...

44.

Cảm ơn giáo sư Từ vì sở thích mocha.

Cảm ơn Starbucks vì đã bán mocha.

Cảm ơn thầy giáo tiếng anh Jerry Baldwin, thầy giáo lịch sử Zev Siegel và tác giả Gordon Bowker, cảm ơn cả ba người bọn họ đã không theo đuổi nghề nghiệp chính của mình mà cùng nhau sáng tạo ra Starbucks vào năm 1971.

Cảm ơn thượng đế đã tạo ra cà phê, nhân loại và địa cầu.

Không có những thứ này thì làm sao có được cuộc sống vui vẻ trong mấy tuần gần

ây cho tôi. Có thể ở bên cạnh anh, không cần phải gọi cả chục cuộc điện thoại thỉnh cầu, không cần phải lo lắng bị anh cự tuyệt.

Cảm ơn thượng đế!

Giờ mới hiểu tại sao con người cần phải cảm ơn thượng đế (hoặc cảm ơn trời đất). Chẳng phải ai rồi cũng sẽ phải quay trở về bên thượng đế hay sao? Chi bằng cứ cảm ơn thượng đế vì niềm vui mà người mang đến cho con!

Nhưng trời có lúc mưa lúc nắng, người có họa phúc khôn lường.

Hoa đẹp không thường nở, viễn cảnh tươi đẹp không bền lâu.

Lời của người xưa cảm có sai.

Tối thứ bảy, nằm trên giường, tưởng tượng ra viễn cảnh gặp mặt anh vào ngày mai. Chuông điện thoại reo v

Anh: Xin lỗi em, chuyện đi bộ ngày mai phải cancel (hủy bỏ) rồi.

Tôi: Tại sao?

Anh: Có một người bạn rủ anh cùng đi hiking...

Tôi: Nhưng mà chúng ta...

Anh: Gần đây chúng ta gặp nhau tương đối nhiều rồi, tuần này thôi vậy!

Tôi (không vui): Thôi được rồi!

Lại một ngày chủ nhật.

Mưa to. Vẫn bê một cốc mocha đến nhà anh như thường lệ. Gõ cửa mãi mới thấy anh ra mở cửa.

Anh (mặt không vui): Đến ngày mưa gió em cũng không để cho người khác được ngủ yên, tối qua anh làm đến khuya...

Tôi (Hả? Đang mưa à? Tôi chẳng để ý nữa): Em...

Anh (Đón lấy mocha, như ban ơn cho tôi vậy): Cùng anh xuống núi mua tờ báo...

Tôi (Hóa ra là như vậy. Anh cũng có lúc không sợ mưa): Ok!

Anh (hai người xuống núi mua báo về): Anh phải lên lầu đi ngủ đây!

Tôi: !@#\$\$%^&

Thế là anh lên lầu. Còn tôi bị bỏ lại ở dưới nhà.

Tức lộn ruột. Nhưng cũng chẳng có cách nào khác cả. Tự mình về nhà. Dù sao cũng đâu có thể phóng hỏa thiêu rụi căn nhà của a

Một lần hoãn, hai lần hủy bỏ...hết lần này đến lần khác.

Vất óc nghĩ cách để được gặp mặt anh. Lấy lý do gì để gặp mặt anh đây? Vị thần của tôi ơi?

Không thể đến chỗ thần, vậy thì mời thần đến chỗ mình đi.

Mời anh ấy đến cùng ăn một bữa tối? Tại sao không? Chẳng nhẽ bạn bè thì không thể cùng ăn cơm?

Gọi điện thăm dò, bảo anh dạy xong lớp Thái cực quyền thì đến nhà tôi ăn cơm.

Anh đồng ý ngay.

Làm mì lạnh, nấu cháo, tắt ba tiếng đồng hồ, bày ngay ngắn ra mấy cái đĩa.

Anh thủng thẳng lái xe đến.

Tôi: Gần mười giờ rồi, sao muộn thế? Không phải là hết tiết từ sớm à?

Anh: Đâu thể vừa hết giờ đã đi về ngay được, còn cần phải nói chuyện với học sinh...

Tôi (Nói chuyện với học sinh quan trọng hay hẹn hò quan trọng? Chẳng nhẽ anh không biết tôi sốt ruột đến mức nào?): Anh...

Anh: Một đồng nghiệp của anh tự lái xe đi du lịch, chẳng may bị tai nạn...

Tôi: Thật à? Có nghiêm trọng không?

Anh: Vợ và hai đứa con đều chết cả rồi, bản thân cậu ta cũng bị thương nặng...

Tôi (không nói nên

Anh: Đời người thật ngắn ngủi! Phải sống thật vui vẻ!

Tôi (càng không biết nói gì).

Câu này nghe quen quen. Còn nhớ có một lần hẹn hò anh đã từng nói: We have no choice. We must live a happy life (chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác. Chúng ta phải sống thật hạnh phúc). Chỉ cần coi must live a happy life (sống hạnh phúc) là no choice (không còn lựa chọn nào khác) thì chúng ta nhất định có thể live a happy life.

Hóa ra happy life là live như thế này mà có! Vô lí!

Lúc ấy tôi nghĩ những điều anh nói là vô lí, hơn nữa còn là một cách nhìn rất phiến diện, không đủ nhân tính, bởi vì Being sad (buồn đau) cũng là một bộ phận của cuộc đời. Có những người rõ ràng tâm trạng rất tồi tệ nhưng trên mặt vẫn phải nặn ra một nụ cười rạng rỡ, nhưng thực tế trông lại rất thảm hại! Ngay cả quyền tự do trút bỏ nỗi buồn bức trong lòng cũng không có, đây là cuộc sống như thế nào?

Vì nể mặt anh nên lúc đó không nói ra ý kiến của mình. Vì tình yêu, giờ tôi không dám có ý kiến trái ngược với ý kiến của anh. Miệng không dám nói, tim không dám nghĩ.

Anh (vừa ăn vừa hỏi): Ở quê em thường ăn mì lạnh với cháo à?

Tôi: Đúng thế.

Anh: Em có biết người phương bắc ăn thế nào không?

Tôi: Không biết.

Anh: Em không phải là người Trung Quốc, chẳng hiểu gì về Trung Quốc cả...

Tôi (lại vợ đùa cả năm rồi): Ai nói là em không biết gì về Trung Quốc?

Anh: Haha, lúc mới gặp, em hỏi anh người ở đâu anh là người thành phố Q, em hỏi thành phố Q là thuộc tỉnh nào...

Tôi: Em...cần nhớ nhiều tỉnh thành như vậy để làm gì chứ?

Anh: Em cũng không hiểu quốc hội của Trung Quốc là cái gì...ngay cả chủ tịch nước là ai cũng không biết...

Tôi: Em sống ở Mỹ, bình thường quan tâm đến mấy chuyện đó làm gì?

Anh: Những chuyện này nên biết thì tốt hơn...

Tôi: Những chuyện này không biết cũng không làm sao.

Anh: Người Trung Quốc thì nên biết, không biết không phải người Trung Quốc.

Tôi (Hừ, tôi có phải người Trung Quốc hay không đâu do anh quyết định, liên quan cái quái gì đến anh chứ?): Anh ăn cơm của em, còn lên mặt dạy đời, đây là lễ tiết của người Trung Quốc à?

Anh (mặt mày sa sầm).

Giải tán.

Delayed reaction (phản ứng chậm chạp).

Một cơn tức giận, nhịn tới hai tuần sau mới bùng phát ra được. Nhưng vẫn là ở trong nhật kí.

18/5/2005

I just couldn't position myself with him anymore...I don't feel comfortable around him because he judges too much. But I still have feelings for him. I wish he could just love me unconditionally. At some level, I feel been abandoned. He was so intimate with me at some point, then as soon as I have some expectation, he drops me...I didn't like it to be this way. Why!! Why!! How do I pull myself out of this dead corner and feel loved and confident again...I wish there's some kind of magic potion...

(Tôi vẫn không thể hòa thuận với anh ấy được... Ở bên cạnh anh tôi thấy rất khó chịu, bởi vì anh lúc nào cũng thích bình luận này nọ. Nhưng tôi vẫn có tình cảm với anh, tôi hi vọng anh có thể yêu tôi vô điều kiện. Xét ở một mức độ nào đó thì tôi có cảm giác bị anh ấy ruồng bỏ rồi. Anh từng thân mật với tôi như vậy,

nhưng đến khi tôi bắt đầu kì vọng ở anh thì anh lại ruồng bỏ tôi... Tôi không muốn sự việc thành ra như thế này. Tại sao? Tại sao? Tôi phải làm sao mới thoát khỏi con đường cùng này? Tôi phải làm gì mới có thể lấy lại được sự tự tin của mình, mới có thể cảm nhận được mình được yêu? Tôi hi vọng tìm được một liều thuốc ma quỷ có thể giúp được tôi.)

Đột nhiên nhớ lại ngày chủ nhật mưa gió đó, anh bảo tôi cùng anh xuống núi mua báo, sau đó anh bảo: “Anh phải lên lầu ngủ tiếp đây.”

Đúng vậy, anh đã nói như vậy, nhưng anh không nói: “Em về đi!”

Có thể anh đang bảo tôi cùng lên gác ngủ với anh? Nếu không anh đã giả bộ ngồi tiếp đón tôi ở dưới nhà hay bảo tôi về nhà.

Đúng vậy, chắc chắn là như vậy! Chỉ trách mình quá ngu ngốc!

Có thể anh đã lên lầu, cởi quần áo, nằm sẵn trên giường chờ tôi. Nhưng đợi hoài, đợi mãi mà không thấy tôi lên, thế là thất vọng, tưởng rằng tôi chỉ muốn đi dạo với anh. Một người có lòng tự trọng cao như anh chắc chắn rất dễ bị dả kích, vì vậy anh đã quyết định sẽ trả đũa.

Tiếc nuối! Quá tiếc nuối! Một cơ hội tốt như vậy mà tôi lại để nó vụt qua tầm tay!

Giờ anh ấy phải đi rồi, phải thu thập tài liệu cho cuốn sách của anh, phải đến bang N, bang O, bang P...còn phải quay về Trung Quốc. Hai tháng rưỡi liền! Anh sẽ bỏn ba ở những nơi không có tôi. Tôi sẽ cô đơn ở một nơi không có anh.

Cuối cùng anh cũng phải đi rồi...hai tháng rưỡi...

Tim đau. Khó chịu. Muốn gặp mặt anh

Tôi: À, là em.

Anh: Chào em.

Tôi: Anh chuẩn bị đi công tác rồi... Em muốn gặp anh trước khi anh đi...

Anh: Tại sao cứ đến phút cuối mới muốn gặp mặt nhỉ?

Tôi: Em muốn tiễn anh...

Anh: Nhưng anh đang rất bận...

Anh đi rồi. Giống như một con diều đứt dây, bị gió cuốn đi rồi. Một tháng liền, không chút tin tức. Tôi biết anh sẽ không viết thư hay gọi điện ình. Tôi cũng cố kiềm chế bản thân, không viết thư cho anh. Nhưng trái tim tôi không có giây phút nào là không nhớ đến anh.

Đau đớn đến tột cùng, tất cả đều là lỗi của tôi. Anh nói đúng, tôi đã không suy nghĩ cho anh, tôi quá ích kỉ! Tôi phải sửa chữa những tật xấu này, để anh quay lại bên cạnh tôi và lại dành tình yêu cho tôi.

Sửa chữa như thế nào đây? Đương nhiên là quên đi cái tôi, nghĩ cho anh ấy nhiều hơn. Anh là người đàn ông của sự nghiệp, vậy thì tôi sẽ tác thành cho anh, cổ vũ anh, giúp anh xây dựng sự nghiệp. Sự nghiệp của anh chính là Thái cực quyền, tôi sẽ cổ vũ Thái cực quyền của anh, xây dựng Thái cực quyền của anh.

Lập tức mở rộng Thái cực quyền của anh ở đơn vị của tôi.

Triển Huy giúp tôi. Hai chúng tôi đã mở hai lớp giới thiệu về Thái cực quyền. Lần đầu tiên có bảy, tám người đến. Lần thứ hai có hơn chục người đến, đều là kết quả tôi trơ mắt thốt ra để “marketing”. Với tính cách của tôi, tôi tuyệt đối không thích làm những việc mang tính marketing như vậy, nhưng để lấy lòng anh, tôi có thể cắn răng làm tất cả mọi việc.

Tôi còn cho đăng một News letter (thông tin) để giới thiệu về Thái cực quyền, giành được “đặt hàng” của hơn năm mươi người.

Về sau tôi có quen một đồng nghiệp nam tên R, vợ anh ta là đồng hương với tôi, ngay cả tên cũng giống tên tôi. R trước đây đã từng học Thái cực quyền với người khác, sau bị tôi lôi vào lớp Thái cực quyền của giáo sư Từ.

Còn có một đồng nghiệp người da đen cũng bị tôi lôi vào lớp Thái cực quyền của giáo sư Từ.

Chúng tôi còn mở một lớp luyện tập Thái cực quyền ở gym (nhà thi đấu) gần đơn vị tôi, mỗi tuần một buổi, để cho những người muốn cùng luyện Thái cực quyền với người khác đến gym luyện tập.

Tôi còn đích thân “lâm trận”, lấy mình làm gương, đăng kí tham gia lớp Thái cực quyền của anh.

Chẳng mấy chốc, không còn ai là không biết đến sự cuồng nhiệt và sùng bái đến cực độ của tôi dành cho Thái cực quyền nữa.

Cuối cùng thì anh cũng quay về! Tôi gặp lại anh trong bữa tiệc sinh nhật của mẹ Triển Huy. Làn da rám nắng, khuôn mặt gió sương, vô cùng gợi cảm.

Lại một lần nữa đem lòng yêu anh!

Học kì này anh bắt đầu dạy lớp Thái cực quyền sơ cấp. Anh đã thay tổng kết lại các động tác để các học sinh mới dễ tiếp thu hơn. Bởi vì Thái cực quyền có rất nhiều nguyên lí, vừa phải chú ý đến tay, lại phải chú ý đến chân, còn cần phải chú ý đến việc đi bộ, hô hấp...quả thực quá khó!

Nhờ công tuyên truyền của tôi và việc demosessions (biểu diễn mẫu) của Triển Huy mà lớp Thái cực quyền của anh đã có thêm năm, sáu thành viên nữa. Hôm đó có cả Edward ở đó, nhìn thấy thành quả tôi làm được, anh ta không khỏi reo lên thích thú.

Nhưng giáo sư Từ vẫn điềm tĩnh như không.

Anh nói: Em tuyên truyền cho Thái cực quyền không phải là đang giúp anh mà là tuyên truyền văn hóa Trung Quốc điều mà mỗi người Trung Quốc nên làm.

Ha ha, chẳng phải anh bảo rằng em không phải là người Trung Quốc sao? Giờ sao còn lôi em vào nhóm “những người Trung Quốc” làm gì? Lẽ nào anh không cho em niềm vinh dự mà chỉ cho em nghĩa vụ của một người Trung Quốc thôi sao?

Em làm những điều này chỉ là để lấy lòng anh.

Buổi học bắt đầu. Chuồn xuống hàng cuối cùng để có thể thoải mái quan sát người khác mà không gây sự chú ý của mọi người, có tập sai cũng không bị nhiều người phát hiện.

Giáo sư Từ chỉ tôi: Mời bạn lên phía trước!

Mấy chục con mắt hướng về phía tôi. Kinh dị quá!

Không có ý gì khác, không phải là muốn bêu xấu tôi, chỉ là để tôi có thể nhìn kĩ hơn thôi.

Vui quá! Như thế này có thể ở gần anh hơn một chút, có thể ngửi thấy mùi hương của anh.

Ngày ngày luyện tập Thái cực quyền. Vất vả luyện tập Thái cực quyền của anh. Tiến bộ nhanh chóng. Luôn được anh khen ngợi, tâm trạng vui đến khó tả.

Núi sắp bị chuyển đi rồi.

29. Chương 45-46

45.

Ngu Công dời núi, đánh một trận trường kì, dựa cả vào con cháu đời đời, cố chấp như con lừa. Tôi dời núi, đánh trận chớp nhoáng, dựa vào chính bản thân, giống như nữ thần trí tuệ

Ngu Công thật là ngu xuẩn! Chỉ bởi vì hai ngọn núi chặn trước cửa nhà mà ông ấy quyết định sẽ hi sinh xương máu và cuộc đời của nhiều thế hệ để dời núi. Chẳng nhẽ không thể mở một con đường vòng sao? Chẳng nhẽ không thể mở một con đường hầm xuyên qua núi sao?

Bạn trông tôi đây, tôi biết sử dụng phương pháp “biết tiến biết lùi”, tuyệt nhiên không dời núi từ chính diện, mà là đặt một khối thuốc nổ ở bên cạnh sườn núi, mỗi khối thuốc nổ đều có sức công phá nho nhỏ, nhưng nếu rất nhiều khối thuốc nổ cộng lại có thể san bằng cả những ngọn núi đồ sộ.

Các nhà triết học nói thế nào? Vui quá hóa buồn? Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí?

Triết gia đúng là triết gia, không muốn khâm phục cũng khó!

Đang âm thầm vui mừng vì đã phá bỏ được một ngọn núi lớn thì đúng lúc ấy, tôi lại bị ai đó đập ột gậy.

Tiểu Lan: Tại sao cậu lại nặng tình với anh ta như vậy? Đừng có cố chấp như thế nữa!

Tôi: Cậu nói cái gì cơ? Bọn mình đã chia tay từ lâu rồi, nói không chừng anh ấy có khi đã có bạn gái mới rồi...

Vài ngày sau, Tiểu Lan đi làm, viết cho tôi một email: “You were right. He say ready have a girlfriend now. (Cậu nói đúng, anh ta nói rằng anh ta đã có bạn gái).”

Cái gì? Lẽ nào tôi là quạ đen? Lẽ nào điều tôi nói lại thành sự thực? Tôi bảo anh ấy có bạn gái chẳng qua là tiện miệng nói vậy thôi mà! Tôi chỉ muốn chứng tỏ rằng mình đã get over (lãng quên, không còn yêu) anh nữa, để Tiểu Lan thôi không nhắc đến vấn đề này nữa thôi mà?

Điên mất. Dạ dày như bị ai đó tưới ấy lít axit vào, nó đang lộn tung phèo hết cả lên. Khó chịu. Buồn nôn, không dám nôn. Muốn khóc, không dám khóc.

Vài phút sau, Tiểu Lan đến

Lan (mặt mày ủ rũ): Cậu không sao chứ?

Tôi (vô cùng thê lương): Có gì đâu, anh ấy có bạn gái chẳng phải là chuyện tốt hay sao? Tôi phải mừng cho anh ấy mới đúng. Bọn họ... quen nhau như thế nào vậy?

Cô ấy: Anh ấy bảo gặp nhau lúc đi họp, dạy học ở đại học.

Tôi: Trường nào thế?

Lan: Hình như là đại học S. Tổ đến Mỹ chưa lâu, không biết nhiều lắm về các trường đại học...

Tôi (đại học S? Xa vậy sao? Quan hệ của anh với cô ta chẳng thể nào lâu bền được): Đúng là chuyện vui, chúc mừng anh ấy!

Lan (mặt mày nghi hoặc): Cậu không sao thì tốt. Anh ta nói anh ta có bạn gái, tớ còn cảm thấy khó chịu...

Tôi (cảm động, nhưng cố che giấu): Cậu có gì mà khó chịu chứ?

Lan: Đương nhiên là khó chịu thay cậu rồi.

Tôi (Đừng có mà thương hại tôi): Không nói chuyện này nữa, cảm ơn cậu vì đã nói cho tớ biết!

Trời ơi, đây chính là kết quả dời núi của thần trí tuệ tôi ư? Tôi lao tâm khổ tứ, đổ bao xương máu để dời núi, vậy mà kết quả lại chính là cái này ư?

Anh, sao anh có thể, sao có thể...đối xử với tôi như vậy? Anh, sao mà vô tình, sao mà lạnh nhạt, sao mà tàn nhẫn đến thế? Anh...đã vò nát tôi không thương tiếc! Anh... đã khiến tôi nổ tung vì tức tối! Anh...anh...anh...anh...

Một đêm mất ngủ.

Tôi: A lô, em muốn nói chuyện với anh! Em cần phải nói chuyện với anh!

Anh: Anh bận lắm, đang viết sách, sắp phải giao bản thảo đến nơi rồi! (cúp điện thoại).

Ngày tận thế đến rồi! Trên bầu trời có đến chín mươi chín ông mặt trời, không bao giờ lặn, đang lắc lư trên cao, đang tỏa những ánh sáng như thiêu như đốt xuống mặt đất, nóng tới mức không sao ngủ được. Hối hận quá, hối hận...Chỉ trách mình quá needy (phụ thuộc), không chịu để ý đến cảm nhận của anh. Thế là cuối cùng đã đẩy anh vào vòng tay của một đứa con gái khác.

25/8/2005

He is the one I love but did not love me back for long because somethings I did he could not stand. But I know he thinks of me as lovely. There is no reason to look down on myself simply because my love was not returned. I'm capable of loving, that alone, means a great deal. Oh, wouldn't it be great if he loved me back?

(Anh là người tôi yêu, nhưng anh luôn thờ ơ với tình yêu của tôi, bởi vì tôi đã làm một số chuyện khiến anh không thể chịu đựng được. Nhưng tôi biết anh vẫn cảm thấy tôi rất đáng yêu. Tôi không thể vì anh không yêu tôi mà tự coi thường bản thân. Tôi có thể yêu một người, bản thân điều này đã là một việc rất có ý nghĩa rồi. Nhưng nếu như anh ấy cũng yêu tôi, như vậy chẳng phải còn tốt hơn nhiều hay sao?)

26/8/2005

It's 4:53am. I could not sleep. I could not stand the idea that he has a girlfriend. But don't force it. Just cure myself before I make any other choices involves revealing the deep side of heart. For now, the heart needs to be closed to be protected. How many times can I be broken- Hearted?! My poor heart! It has been working for me for 31 years but I didn't take good care of it. Think positively, act positively and things will turn out positive. It's the power of mind.

(Giờ là 4 giờ 53 phút sáng. Tôi không ngủ được, tôi không thể chịu được sự thực là anh đã có bạn gái. Nhưng đừng ép buộc bản thân phải chấp nhận, đầu tiên phải điều trị vết thương tâm hồn của mình trước khi điều trị thì không được bộc lộ điều bí mật tận sâu thẳm nội tâm. Giờ tôi cần đóng chặt cánh cửa trái tim, tự bảo vệ mình. Ôi trái tim tội nghiệp của tôi! Nó đã tan nát không biết bao nhiêu lần rồi? Nó đã làm việc vì tôi suốt ba mươi năm trời, nhưng tôi chưa bao giờ chăm sóc cho nó tử tế. Nếu như tôi có thể suy nghĩ đúng đắn và cố gắng thực hiện thì sự việc chắc chắn sẽ phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, đó chính là sức mạnh của tâm hồn.)

Một tuần trôi qua, cuối cùng cũng được nghe thấy giọng nói của anh...trên điện thoại:

Tôi: A lô...

Anh: Chào em. Có chuyện gì không?

Tôi: Anh có bạn gái rồi?

Anh: Ừ, ai nói với em vậy?

Tôi: Tiểu Lan (giọng nói như muỗi kêu). Em không thể từ bỏ!

Anh: (Trầm ngâm...)

Tôi (lấy hết dũng khí): Anh có yêu cô ấy không?

Anh: Anh rất yêu cô ấy!

Tôi (nghe ngào): Thế anh có từng yêu em không?

Anh: Chuyện trước đây đừng nhắc lại nữa!

Tôi (trầm ngâm): Hai người đã quen nhau như thế nào vậy?

Anh: Quen lúc đi họp, cô ấy là giáo sư của đại học T, bọn anh có cùng chung chí hướng, nói chuyện rất hợp...

Tôi: Cô ấy là người Mỹ à?

Anh: Đúng vậy, người M trắng.

Tôi (kiệt sức): Vậy chúc mừng anh!

Anh: Thank you!

Đại học T, không phải đại học S. Tình thế đã thay đổi! Đại học S xa như vậy, cứ như thể ở nửa kia của trái đất vậy. Mà hai người lại cùng là giáo viên, chỉ có thể yêu xa. Việc này đối với thanh niên nam nữ Mỹ

quả là một chuyện không tưởng. Nhưng nếu là đại học T thì khác rồi, gần ngay gang tấc, chỉ cần lái xe một tiếng đồng hồ là đến, cứ mỗi cuối tuần là có thể gặp mặt. Nếu như yêu đương đang ở độ nồng thắm thì ngày ngày lái xe đi đi về về cũng không phải chuyện khó khăn.

Cùng chung chí hướng? Còn có gì có thể củng cố tình yêu tốt hơn chí hướng? Chẳng phải tôi thiết thòi là vì không có chung chí hướng với anh hay sao? Anh Trung Quốc, tôi Mỹ. Anh cổ điển, tôi hiện đại. Anh yêu thích Kinh kịch, tôi chán ghét Peking opera (Kinh kịch). Anh đắm chìm trong sự nghiệp, tôi đi làm sống qua ngày...

Nhưng tôi, luôn tìm mọi cách để chí hướng của mình “tiếp cận” với chí hướng của anh! Lẽ nào anh ấy không nhận ra? Lẽ nào anh ấy không vì thế mà thay đổi tình cảm dành cho tôi?

Những thứ vốn dĩ sinh ra đã giống nhau chẳng qua chỉ là một sự trùng hợp. Cô ta và anh giống nhau chẳng qua cũng chỉ là một sự trùng hợp. Cô ta có thể cùng chung chí hướng với anh, vậy thì cô ta cũng có thể cùng chung chí hướng với người khác. Cô ta yêu anh chẳng qua cũng chỉ là một sự trùng hợp. Giả sử người gặp cô ta trước không phải là anh chắc gì cô ta đã yêu anh?

Nhưng tôi thì khác! Tôi là một người khác anh hoàn toàn, nhưng kể từ khi gặp được anh, tôi đã muốn thay đổi bản thân mình để giống với anh. Vì anh tôi nguyện ném mình vào trong lò lửa để nhào nặn bản thân mình dựa trên cái khuôn của anh. Quá trình ấy chính là một chuỗi những đau khổ và những tháng ngày dài đằng đẵng.

Đau khổ, tôi có thể chịu đựng. Nhưng anh lại không thể chịu đựng được sự đằng đẵng ấy.

Giờ tôi đã ném mình vào trong cái lò lửa, tôi đã bị nhào nặn xong một nửa rồi, tôi không ào tìm lại bản thân mình của trước đây, nhưng tôi cũng không thể biến thành một cái tôi giống hệt anh được nữa.

Tôi thất tình rồi!

Người thất tình...giống như người say rượu, bản thân càng say thì càng muốn uống, người khác càng ngăn cản lại càng muốn say.

Người thất tình...giống như một phạm nhân, trong đầu chỉ toàn là quá trình phạm tội.

Người thất tình...đều là người tự ngược đãi bản thân, càng là những chuyện đau khổ thì càng muốn làm. Lúc làm thì đau khổ, làm xong rồi lại vui, cả quá trình là sự đau khổ đan xen với niềm vui.

Cái công viên lần đầu hẹn hò ấy, cũng rạp chiếu phim đã từng đến đấy, ngọn núi đã từng leo lên, con đường đã từng đi qua, Starbucks đã từng đến mua mocha ấy...tất cả vẫn còn in đậm trong kí ức của tôi.

Con đường ven hồ dẫn đến nhà anh...nơi anh sống... ngọn núi ấy, làn nước ấy...

*

* *

Làm thế nào để thoát khỏi thất tình?

Người Trung Quốc, người ngoại quốc, đàn ông, đàn bà, người lớn, trẻ con,... tất cả những kẻ thất tình, chỉ có hai đáp án:

1. Vướng vào lưới của người khác.
2. Vướng vào lưới của chính mình.

Lưới của người khác, là lưới tình, dùng để lừa gạt người khác. Lưới của mình, là lưới nhện, dùng để tự lừa dối mình.

Tôi chẳng thể nào tìm thấy một cái lưới tình mới để mà vướng vào. Những kẻ biết bện lưới chẳng có ai muốn lừa tôi cả. Còn những người muốn lừa tôi lại chẳng biết bện lưới.

Chỉ có thể tự mình bện lưới, tự mình đánh lừa bản thân mình.

Phương pháp tự lừa dối thứ nhất: kiểm được tiền thì nhìn về phía trước, lỗ vốn thì ngoảnh lại phía sau.

Thất tình là một vận may, bởi vì có được mới có mất. Tôi thất tình rồi, cho thấy trước đó tôi đã từng được yêu. Bạn đã từng yêu chưa? Anh đã từng yêu chưa? Cô ta đã từng yêu chưa?

Phải hiểu rằng có những người cả đời chưa từng được yêu bởi vì không phát hiện được có ai đáng để yêu cả. So với những người như thế này thì tôi đã may mắn hơn họ lắm rồi! Bởi vì tôi từng yêu, do vậy, cuộc sống của tôi trở nên phong phú, tình cảm của tôi trở nên sâu lắng, tính cách của tôi trở nên chừng chặc.

Phương pháp tự lừa dối thứ hai: Nhìn thấy ánh sáng từ trong bóng tối, không nhìn thấy ánh sáng có thể tưởng tượng ra ánh sáng. Không tưởng tượng ra được ánh sáng thì tạo ra ánh sáng, không tạo ra được ánh sáng thì ngụy tạo ánh sáng.

Cái mà thất tình phải đối mặt chính là sự lựa chọn tiếp theo. Sau khi thất tình, tôi có được sự tự do, cánh cửa của tôi đã rộng mở, sự lựa chọn của tôi sẽ đa dạng hơn. Những ngày tháng sau này, nhất định sẽ có một người phù hợp với ý tôi, sẽ đến bên tôi và yêu thương tôi. Lúc ấy tôi có thể ngoảnh đầu lại và đồng dạng nói với khoảng thời gian đã qua rằng: Cảm ơn, tôi hạnh phúc vì lần thất tình ấy!

Phương pháp tự lừa dối thứ ba: tin tưởng rằng anh ấy sẽ quay lại. Anh ấy không quay lại cho sẽ thuyết phục anh ấy quay lại. Không thuyết phục được thì sẽ cướp lại anh ấy. Cướp không được thì ép. Ép không được thì...trối anh quay lại...

Phương pháp thứ ba quá tàn nhẫn, nó đã vượt ra ngoài phạm vi tự lừa gạt bản thân. Nhưng phương pháp ba thật là hấp dẫn. Người chưa từng thất tình không phải là người thất tình.

Tôi không lựa chọn phương pháp thứ nhất, cuộc đời tôi không vì thất tình mà trở nên phong phú. Tình cảm của tôi không vì thất tình mà trở nên sâu lắng. Tính cách của tôi, không vì thất tình mà trở nên chừng chặc. Cuộc đời của tôi, bởi vì thất tình sẽ trở nên vô vị. Tình cảm của tôi, bởi vì thất tình mà trở nên cô độc, đau khổ. Tính cách của tôi, bởi vì thất tình mà trở nên tự ti, ủ dột.

Tôi không lựa chọn phương pháp thứ hai, trái tim tôi luôn đóng cửa, tôi không có sự lựa chọn nào cả. Tôi biết những ngày tháng sau này sẽ không có một người tâm đầu ý hợp với tôi xuất hiện. Khi tóc tôi đã bạc trắng, ngoảnh đầu lại nhìn quá khứ, nhất định tôi sẽ hối tiếc mà than rằng: Lần thất tình ấy đã hủy hoại cuộc đời tôi!

Tôi không lựa chọn phương pháp thứ ba, quá dễ tiện, quá tàn khốc, không đáng.

Nhưng tôi chưa bao giờ được là người lựa chọn.

46.

Đợi anh hồi tâm chuyển ý...là điều không thể.

Thuyết phục anh hồi tâm chuyển ý... không có cơ hội.

Ép anh hồi tâm chuyển ý...một chuyện hết sức ngu xuẩn.

Bắt anh hồi tâm chuyển ý...rất có thể hiệu quả sẽ ngược lại.

Cùng đi đến chỗ chết? Một mình đi đến chỗ chết? Tất cả đều quá khốc liệt! Hơn nữa nó lại đi ngược với nguyện vọng của tôi. Cái tôi muốn chính là sự hồi tâm chuyển ý của anh chứ không phải là hai cái xác không hồn, cũng không phải là một cái xác

c không hồn. Tôi cần một c thi thể để làm cái gì? Để bỏ tiền túi ra mai táng chắt? Các nghi lễ mai táng của người Mỹ đâu có rẻ tiền, ít nhất cũng phải vài chục nghìn đô.

Cái còn lại chỉ có thể cạnh tranh.

Cạnh tranh, đồng nghĩa với hành động, đồng nghĩa với việc kiên trì không nản lòng, đồng nghĩa với việc tìm kiếm mọi cơ hội để tận dụng. Tôi phải hành động, tôi phải kiên trì, tôi phải tìm kiếm mọi cơ hội...

Tiếp tục theo học lớp Thái cực quyền của anh, thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt của anh để anh không thể quên tôi được. Phải ăn mặc thật đẹp, học hành thật chăm chỉ, phải khiêm tốn, phải tiến bộ thật nhanh.

Thời gian không phụ người có tâm! Tháng một là tháng may mắn của tôi. Tháng một có sinh nhật của anh. Trong ngày sinh nhật, anh nhận lời mời của tôi, đến nhà tôi chơi.

Hai cốc rượu vang, một cây nến thơm, tôi gảy đàn ghita, anh hát một bài, rất hài hòa, rất lãng mạn.

Tôi: Bữa tiệc sinh nhật tối nay của anh thế nào?

Anh: Rất tuyệt!

Tôi: Bạn gái của anh...có tham gia không?

Anh: Không.

Tôi: Anh với bạn gái sao rồi?

Anh: Rất tốt.

Tôi: Cô ấy tên gì?

Anh: Em hỏi nhiều thế làm gì?

Tôi: Em không thể lúc nào cũng gọi cô ấy là “bạn gái của anh” được

Anh: Cô ấy tên là Anna.

Tôi: Cô ấy trông thế nào?

Anh: Là người có mắt, có mũi.

Tôi: Anh sắp kết hôn rồi à?

Anh: Sắp.

Tôi: Thật à? Bao giờ?

Anh: Tháng bảy.

Tôi: Chỉ còn nửa năm nữa thôi à?

Trái tim đau đớn nhưng không muốn để anh biết. Uống hết cốc rượu, anh đứng dậy cáo từ.

Đưa anh ra đến cửa, anh dang tay ra ôm lấy tôi, tôi ôm lại anh, một cái ôm rất dễ chịu. Tôi nhân cơ hội hôn lên má anh một cái. Anh buông tôi ra, đi ra ngoài, rồi đột nhiên quay lại, ôm chặt lấy tôi. Tôi ôm chặt lấy anh, đầu tiên hôn lên mặt, sau đó hôn đến môi, đưa lưỡi vào sâu trong miệng anh. Anh bắt đầu rên rỉ.

Vài giây sau, anh buông tay ra, vừa đi vừa nói: Nice birthday gift, the best! (Một món quà sinh nhật tuyệt vời! Tuyệt vời nhất!)

Ba tháng qua đi. Trong ba tháng ấy, đã gọi vô số cuộc điện thoại cho anh, mời anh đi ăn cơm nhưng đều bị anh từ chối. Chỉ hận rằng một năm có mỗi một lần sinh nhật anh, lần sinh nhật sau của anh lại vào thời điểm sau khi anh kết hôn mất rồi. Không thể chờ đến sinh nhật sau được, viết thư cho anh, tràn đầy tình cảm, gần như là cầu xin, đại ý là tôi không có thỉnh cầu nào khác, chỉ mong được gặp mặt anh, ở bên cạnh anh...điều này rất quan trọng đối với tôi.

Cuối cùng anh cũng cảm động.

Mang hết tài nghệ của mình ra chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn nhưng vẫn không hài lòng. Đến các nhà hàng mua những món mà anh thích ăn nhất. Bày biện bàn ghế, thức ăn, châm nến, rót rượu, gióng hệt như một phi tử ở hậu cung chuẩn bị đón tiếp hoàng thượng.

Hoàng thượng cuối cùng cũng đến. Rửa tay. Ngồi vào ghế. Động đũa.

Tôi: Lâu lắm không gặp anh, dạo này anh thế nào rồi?

Anh: Rất tốt.

Tôi: Dạo này đang bận cái gì vậy?

Anh: Vẫn là những chuyện đó mà. Chuyện ở trường, chuyện ở lớp Thái cực quyền...

Tôi: Vậy thì tốt! Món ăn thế nào? Có hợp khẩu vị của anh không?

Anh: Rất ngon!

Tôi (không dám nhắc đến Anna, tìm chuyện khác để nói): Gần đây em có đọc một bài viết có liên quan đến happiness (hạnh phúc), là một bài viết của psychology professor (giáo sư tâm lý học) của trường Havard. Trong đó đề cập đến sáu điều kiện cần thiết để có hạnh phúc...

Anh: Thế à? Sáu điều nào?

Tôi: Điều thứ nhất: Con người cần phải chấp nhận hoàn toàn tình cảm của mình, bao gồm cả những tình cảm không tốt như đau thương, phần nộ... Coi những tình cảm đó như những hiện tượng bình thường của cuộc sống, không nên vì những tình cảm này mà cảm thấy guilty (tội lỗi)...

Anh: Anh không tán thành! Con người nên thừa nhận những sai lầm của mình, không nên đổ hết sai lầm lên đầu người khác. Văn hóa của người phương Đông chúng ta là văn hóa tự kiểm điểm, bởi vì bản thân có tự kiểm điểm sai lầm của mình thì mới có thể dễ dàng sửa chữa sai lầm. Con người sống trên đời nên liên tục hoàn thiện bản thân, chuyện gì cũng cần phấn đấu làm đến mức tốt nhất

Tôi (lấy lòng): Anh nói rất có lí! Người Mỹ mà biết như vậy thì đã tốt. Công ty em mỗi khi có chuyện, ai nấy đều tìm cách nói đỡ cho chính mình, đổ hết lỗi lầm cho người khác. Anh nên viết một cuốn sách về chuyện này, để cho người Mỹ mở mang tầm mắt.

Nịnh hót thành công.

Anh: Cái lưng của anh rất khó chịu, em giúp anh mát xa một chút được không?

Tôi: Ok!

Anh tháo thắt lưng, hơi kéo quần xuống, xoay người lại, nằm sấp trên ghế sofa. Tôi đi lấy một chai dầu bạc hà đến, kéo áo của anh lên, xoa dầu bạc hà lên lưng anh và bắt đầu mát xa.

Anh nằm sấp ở đó, hông hơi nhô lên, những đường cong lồ lộ ra trước mắt, vô cùng sexy! Cái hông của anh rất quyến rũ, làn da trơn bóng, sờ vào rất săn chắc. Anh không cởi hết, chỉ có một phần năm cái hông của anh bị lộ ra ngoài, lúc ẩn lúc hiện dưới ánh nến, vừa đẹp vừa lãng mạn. Bàn tay của tôi chạm vào người anh, tôi có thể cảm nhận được hơi ấm và sự mềm mại của làn da anh. Bất giác toàn thân tôi nóng lên, lòng bàn tay cũng nóng rực lên. Toàn thân anh khẽ run lên.

Tôi (dịu dàng): Mát xa thế này lưng anh đã dễ chịu hơn chưa?

Anh (dịu dàng): Rất dễ chịu.

Tôi: Butt cleavage (Rãnh hông. Là từ được sáng tạo dựa trên từ “rãnh ngực”).

Anh (cười): Cái gì?

Tôi: Butt cleavage của anh rất đẹp. Rất sexy!

Anh (bật cười): Đừng có mà dụ dỗ anh!

Tôi: Là anh đang dụ dỗ em thì có! (Tiếp tục mát xa rồi dừng lại.)

Anh: Cảm ơn em!

Tôi: Không cần khách sáo!

Anh: Giờ anh sinh lực dồi dào, không biết phải làm gì nữa?

Tôi: How about give yourself a happy finish? (Anh thấy sao về việc tự đưa mình lên đến đỉnh cao của sự khoái lạc?)

Anh (cười lớn, toàn thân như rung lên): Anh phải đi rồi, còn rất nhiều việc phải làm!

Tôi: Ok!

Anh (chủ động thân mật ôm lấy tôi).

Tôi (ôm lại anh, nhân cơ hội hôn lên cổ anh một cái): Em rất thích ôm anh.

Anh: Anh cũng vậy!

Một tuần sau, anh gọi điện thoại đến.

Anh: Em vẫn chưa quên chuyện cuối tuần đến nhà anh hát Karaoke đấy chứ?

Tôi (mừng đến nỗi không thêm nói ra là anh chưa từng mời tôi): Chưa, em nhất định sẽ đến!

Anh: Gọi cả Tiểu Lan nhé!

Tôi (Hả? Hóa ra không phải chỉ một mình tôi à? Gọi thì gọi, dù sao cũng còn hơn là anh ấy chỉ gọi Tiểu Lan mà không gọi tôi.)

Cuối tuần, Tiểu Lan gọi điện đến.

Tiểu Lan: Hôm nay e là tôi không đi được rồi, tôi có chuyện rồi

Tôi: Hả? Sao thế?

Tiểu Lan: Tôi bị lật xe.

Tôi: Người không sao chứ?

Tiểu Lan: Tôi không sao. Tôi dẫn con chó của tôi đi cắt tóc, kết quả là trên đường con chó bị nện, tôi quay sang chăm sóc con chó, thế là lệch vô lăng, xe lật xuống dưới rãnh. Tôi không sao, cố gắng bò ra ngoài cửa kính, sau đó gọi điện cho cảnh sát. Chờ nửa ngày trời mới thấy họ đến. Hôm nay tôi không đến nhà Từ đại ca đâu, còn chưa định thần lại, phải ở nhà chăm sóc con chó của tôi mới được!

Tôi: Được rồi, để tôi nói với Từ đại ca một tiếng!

Trời ơi! Đây chắc chắn là ý trời rồi! Hôm nay chắc chắn là ngày trọng đại của tôi rồi. Chắc chắn giữa tôi và anh sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Đến nhà anh. Anh đang dán giấy lên cửa sổ, là một loại giấy dán cửa sổ đặc biệt chống ánh sáng mặt trời, lại có thể tiết kiệm năng lượng. Nhưng một người không thể dán được, vì vậy đương nhiên là tôi không bỏ lỡ cơ hội, bắt tay vào làm với anh.

Tôi giúp anh giữ lấy phần giấy ở trên, anh dán tấm giấy vào cửa sổ, vị trí đứng của hai người lúc này trông không khác gì tôi đang ôm chặt lấy anh ở trong lòng. Hơi ẩm giữa hai cơ thể truyền qua truyền lại, tâm trạng mỗi lúc một hưng phấn.

Tôi (có ý đùa bỡn): Chúng ta nên đổi vị trí mới phải!

Anh (không hiểu): Đổi vị trí gì?

Tôi: Nữ ở trên nam ở dưới lâu như thế này rồi, cũng nên đổi cho nữ xuống dưới một chút chứ nhỉ?

Anh (cười): Ok, đổi thì đ

Dán xong giấy, toàn thân tôi ướt đầm mồ hôi.

Anh (thương cảm): Chắc em mệt lắm nhỉ, để anh giúp em mát xa toàn thân chút nhé!

Tôi: Lần này thì miễn, để lần sau mát xa nhé!

Anh (ngghiêm túc): Không có lần sau đâu!

Tôi (hoang mang): Không có lần sau á? Vậy thì hôm nay đi!

Anh: Đi tắm cái đi! Anh giúp em lấy khăn tắm!

Tôi (tắm xong, quần khăn tắm quanh người và đi vào phòng ngủ, anh đang mặc quần đùi. Trêu anh): Mát xa toàn thân có cần em khóa thân không?

Anh: Tùy em thôi (lắm bảm). Đâu phải là chưa nhìn bao giờ.

Tôi (chọc anh): Anh đã từng nhìn thấy rồi à? Lúc nào thế?

Anh bật cười.

Tôi tháo khăn tắm ra, làm bộ như không có chuyện gì, nằm sấp lên giường trước mặt anh, cảm nhận được sự hưng phấn của anh. Ánh mắt nóng bỏng của anh dường như đang lướt trên khắp cơ thể tôi. Chờ đợi sự vuốt ve của anh.

Chúng tôi bắt đầu từ mát xa và chỉ dừng lại ở sự vuốt ve.

Trên đường về nhà, tôi nhớ ra là đã hỏi mượn anh một cái đĩa CD nhưng quên không cầm, thế là tôi bèn quay lại. Chúng tôi cùng lên lầu lấy Tủ Dương. Lúc đi xuống, anh đặt tay lên hông tôi.

Anh (kinh ngạc): Em không mặc quần lót à?

Tôi: Mặc rồi m

Anh (Lại sờ sờ): Làm gì có.

Tôi: Gstring. (Loại quần lót rất mỏng, rất nhỏ).

Anh (cười): Thế à?

Tôi: Muốn xem không?

Anh: Muốn.

Thế là chúng tôi lại đi vào nhà bếp, anh ngồi trên ghế, tôi xoay người lại, từ từ tụt một bên quần ngoài xuống, để lộ ra cái quần lót màu da báo.

Tôi: Sexy không?

Anh: Rất sexy!

Tôi: Nghe nói Clinton đã bị gstring của Lewinsky quyến rũ đấy!

Anh cười rồi giúp tôi cởi nốt cái quần ngoài. Tôi cũng nhanh tay cởi khóa quần của anh. Hai người...một trên một dưới...chẳng bao lâu sau thì núi lửa phun trào.

Tôi không lên đỉnh, nhưng anh áp sát vào người tôi, cảm giác rất dịu dàng. Trái tim tôi như tan ra mất rồi.

30. Chương 47

Núi đã dời đi rồi?

Yes and no (Đúng và không đúng

Cuối cùng cũng khôi phục lại được chuyện làm tình. That's for sure (chuyện này thì có thể khẳng định).

Nhưng liệu có phải đã khôi phục được tình yêu hay không? That's question (đây vẫn là một câu hỏi).

Đàn ông vì sex mà yêu, đàn bà vì yêu mà sex.

Đàn ông để có được cơ hội làm tình với đàn bà mà cố gắng kìm nén ham mu

n để yêu đương. Đàn bà vì muốn có cơ hội yêu đương với đàn ông mà chấp nhận làm tình với đàn ông.

Một đôi nam nữ, ai càng quan tâm đến mối quan hệ của mình thì càng sợ hãi mất đi đối phương. Và đương nhiên đó sẽ là người bỏ ra nhiều hơn vì mối quan hệ này.

Trong mối quan hệ của chúng tôi, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, người bỏ ra nhiều hơn chính là tôi. Anh đã kết thúc mối quan hệ của chúng tôi, anh đã có bạn gái, anh đã move on (kết thúc mối quan hệ cũ và bắt đầu mối quan hệ mới) rồi! Là tôi, vẫn là tôi không thể từ bỏ mối tình này. Chính tôi đã khẩn cầu anh, đã van xin anh...nhờ thế mà gần đây giữa chúng tôi mới có sự giao lưu này.

Khi anh kiên quyết “dứt áo ra đi”, khi anh kiên quyết né tránh tôi...tôi giống như một tên tội phạm bị phán tử hình, chỉ hi vọng có thể chuyển án tử hình thành án tù chung thân. Chỉ cần không giết tôi thì cho dù có cả đời ngồi trong tù tôi cũng cam lòng.

Cuối cùng thì cũng đổi được thành án chung thân. Rồi cũng giống như tất cả các phạm nhân bị lãnh án chung thân khác, tôi thầm cầu mong cái án của mình được sửa lại thành ba mươi năm.

Ba mươi năm, tôi mới sáu mươi tuổi, nếu tính tuổi thọ bình quân ở nữ là 78 tuổi thì sau khi ngồi tù ba mươi năm, tôi vẫn còn hơn chục năm để sống.

Nếu như thật sự có thể sửa thành tù ba mươi năm, chắc hẳn trái tim của tôi sẽ vui mừng khôn xiết. Tử hình sửa lại thành chung thân, chung thân giảm nhẹ thành ba mươi năm, tại sao không thể giảm nhẹ thành hai mươi năm, mười năm, một năm, nửa năm, một tháng, một ngày nhỉ?

Tại sao con người cứ được đăng chân lại lần đăng đầu? Tại sao lòng tham lại là vô đáy?? Tại sao con người không nên được đăng chân lần đăng đầu? Tại sao lại không được tham lam? Được voi đòi tiên là bản năng của con người, con người phát triển đến ngày nay chính là nhờ vào lòng tham không đáy của mình. Nếu như người vượt thỏa mãn với việc sống trong hang động, ăn sống nuốt tươi thì làm sao con người tiến hóa đến thời đại ngày nay? Nếu như con người biết thỏa mãn với việc gánh gồng bằng vai, đi lại bằng đôi chân thì làm gì có sự xuất hiện của máy bay, tàu hỏa?

Bản năng của con người là được voi đòi tiên, đó cũng chính là động lực tiến hóa của loài người. Vậy tại sao trong tình yêu, con người ta lại không thể được voi đòi tiên?

Tôi không chỉ cần làm tình, tôi cũng cần tình yêu!

Nếu như không có tình yêu, đừng làm tình với tôi!

Anh không nghe thấy tiếng trái tim tôi, hoặc cũng có thể nghe thấy nhưng anh chẳng thèm đếm xỉa đến nó.

Triển Huy nói, anh đã đi đến trường đại học T rồi, hôm nay không thể đến tham gia buổi luyện tập của chúng tôi.

Đại học T. Trường của Anna. Anh đi hẹn hò với Anna rồi.

Buổi học Thái cực quyền. Anh để cho sinh viên bàn luận về mức ảnh hưởng tích cực của Thái cực quyền đến con người. Anh nhắc đến một bản điều tra, nghiên cứu của trường đại học T về tác dụng của Thái cực quyền đối với người già, kết quả cho thấy: tỉ lệ những người già luyện Thái cực quyền bị ngã thấp hơn những người không luyện.

Lại là đại học T. Bản điều tra ấy chắc chắn là của Anna! Cúi bộ dạng anh kìa, thật đáng ghét!

Đầu muốn vỡ tung ra như có một quả mìn ở bên trong vậy. Toàn thân tôi bị đè chặt bởi cảm giác khó chịu, hô hấp khó khăn, rất muốn nằm bệt

Lúc nhắc đến đại học T, anh còn cố ý lướt nhìn tôi, dường như là muốn xem phản ứng của tôi ra sao. Anh chưa bao giờ chủ động nói chuyện về người bạn gái này của mình. Tôi tưởng rằng anh không muốn khiến cho tôi phải suy nghĩ. Nhưng mà hiện giờ, trước mặt đám đông, khi tôi chẳng có chút chuẩn bị, anh đã ném “cô bạn gái khổng lồ” của mình ra trước mặt tôi, cái bóng của cô ta dường như có thể đè bẹp tôi.

Trời ơi! Giảng viên của đại học T! Cô ta mới là bạn gái chính thức của anh, là người bạn gái mà anh dám mang ra để khoe khoang trước mặt mọi người trong lớp Thái cực quyền. Trong khi đó, anh chưa bao giờ mang mối quan hệ của chúng tôi ra khoe khoang trước đám đông. Tôi là một người tình ở trong bóng tối, một cô thợ mát xa dâm dăng, một công cụ để giải tỏa khi cô bạn gái của anh ở quá xa.

Một địa vị đáng sỉ nhục như thế này...tuyệt đối không thể chấp nhận được!

Khó khăn lắm mới lết được về đến nhà. Điện thoại vang lên.

Anh: Vừa nãy em gọi điện cho anh à?

Tôi: Đâu có.

Anh: Anh nghe thấy một tin nhắn, là của em.

Tôi: Chắc là lời nhảm trước đây.

Anh: Ừ, cũng có thể. (Một lát sau) Em vẫn ổn chứ?

Tôi (lẽ nào anh nhìn thấy sự khó chịu của tôi lúc ở trên lớp Thái cực quyền): Chẳng nhẽ anh cảm thấy em không ổn à?

Anh: Em quát cái gì chứ? Điên à?

Tôi: Anh điên thì có!

Anh (nghiêm nghị): Anh điên ở đâu ? Em lấy ví dụ xem nà

Tôi: Anh lấy trước đi.

Anh: Anh đã lấy rồi.

Tôi (Thế sao? Lúc nào vậy?): Em không có ví dụ, cứ coi như anh không điên đi!

Anh: Hôm nay em làm sao thế?

Tôi: Anh còn hỏi em làm sao à? Anh nên hỏi bản thân anh xem có chuyện gì mới phải. Xin anh hãy nói cho rõ ràng với em!

Anh: Giờ anh không rảnh, tối anh sẽ qua em!

Tối đến. Đã đến lúc nói rõ ràng. Nói rõ ràng như thế nào? Nói rõ ràng về ai?

Tại sao phải nghe anh nói rõ ràng? Vốn dĩ đã kệt giữa anh với Anna, sao phải ép anh nói rõ ràng chứ? Anh nói rõ ràng thì sẽ ra sao?

Phán án tử hình, sửa thành chung thân, chẳng vì lí do gì. Vậy thì nên trân trọng cái án tù chung thân có được chẳng mấy dễ dàng này mới phải chứ? Tại sao còn ép anh ấy phải thêm một lần phán mình tội tử hình?

Mua một chai rượu vang, chuẩn bị đợi anh qua cùng uống, cho dù có là bữa tối cuối cùng. Mở chai rượu ra, uống một li lấy dũng khí, kết quả là hết li này đến li khác, chẳng mấy chốc đã cạn đến đáy.

Rượu, là một thứ tuyệt vời. Uống hết một chai, không còn căng thẳng nữa. Trái tim vẫn tỉnh táo, đôi mắt vẫn tinh nhanh, chỉ có miệng là nói không ra, cứ như là bị bác sĩ nha khoa tiêm thuốc tê vào vậy.

Châm một cây nến trên ban công rồi chụp cái lồng đèn lên, cầm cây đàn ghita. Gảy đàn...giết thời gian. Cơn say ập đến. Anh đến, gõ vào cửa. Dẫn anh lên thẳng ban công, dán mắt nhìn vào anh. Say đắm hồi lâu.

Anh: Chẳng phải em có chuyện muốn nói với anh s

Tôi (Tôi có chuyện muốn nói với anh? Chắc thế): Còn chưa nghĩ ra phải nói thế nào...

Anh: Chưa nghĩ ra? Vậy thì anh đi đây, đợi khi nào em nghĩ ra hãy nói....

Tôi: Đừng đi! Em...yêu anh...

Anh: Anh cũng yêu em...

Tôi (Ngẩn người, giống như trong mơ. Không tin vào tai mình. Lẽ nào đây là ảo giác do cơn say?)

Anh: Nhưng anh sẽ không kết hôn với em đâu.

Tôi: Tại sao?

Anh (thản nhiên): Cả đời này anh sẽ không bao giờ kết hôn nữa.

Tôi: Là không kết hôn với em thôi chứ? Vẫn phải kết hôn với Anna chứ nhỉ?

Anh: Anna không tồn tại.

Tôi: Cái gì gọi là không tồn tại?

Anh: Em say rồi, ngay cả một câu nói đơn giản như vậy mà cũng không hiểu.

Tôi: Ai bảo em không hiểu? Em hỏi anh tại sao lại lừa dối em, lừa dối em hơn một năm trời?

Anh: Em biết là vì sao.

Tôi biết là vì sao ư? Anh ấy nói tôi biết, vậy thì nhất định là tôi biết rồi.

Đối với đàn ông, nhất định phải mập mờ. Phụ nữ càng mập mờ thì đàn ông càng yêu thích. Tôi chỉ cần biết Anna không tồn tại là được rồi. Tôi chỉ anh yêu tôi là được rồi. Không kết hôn thì không kết hôn, chỉ cần tình yêu thôi.

Có tình yêu không? Có thể.

Có làm tình không? Có thể.

Mát xa. Cấp ba. Khỏa thân. Thường thì anh vẫn lên đỉnh. Còn tôi vẫn không lên đỉnh. Như thế này có gọi là làm tình không? Không biết nữa. Theo định nghĩa của tổng thống Clinton thì đây không phải là làm tình. Còn theo định nghĩa dân gian thì đây được coi là làm tình. À không, theo định nghĩa dân gian thì đây được coi là “lên giường”, “đi ngủ”, “chuyện phòng the”.

Hài, vẫn là dân gian lợi hại hơn cả! “Làm tình”, một cụm từ nghe thì có vẻ huyền bí nhưng lại chẳng huyền bí tẹo nào, chẳng thể nào làm toát lên cái hồn của hành động. Nhưng “lên giường” thì khác, vô cùng hình tượng. “Giường” có hiểu không? “Lên” có hiểu không? Lên giường có hiểu không? Chỉ cần con người lên giường, cho dù có làm tình hay không đều có thể coi là “lên giường”.

“Ngủ”, ý nghĩa thật là rộng, chỉ cần nằm ở trên giường, cho dù có làm tình hay không, đã ngủ hay chưa, có nằm mơ hay không, đều được gọi là “ngủ”.

“Chuyện phòng the” thì ý nghĩa càng rộng hơn rồi. Chỉ cần là những chuyện làm trong phòng, đều gọi là “chuyện phòng the”.

Chúng tôi đã “lên giường” chưa? Đã, mỗi lần đều lên giường. Nằm dưới đất mát xa cũng được, nhưng rất không thoải mái vì ấn vào bên này sẽ khiến bên kia bị đau. Chúng tôi đã từng “ngủ” chưa? Đã từng, mỗi lần đều ngủ. Đứng mát xa cũng được, nhưng các cơ không được thả lỏng, mát xa cũng vô ích. Chúng tôi có “chuyện phòng the” chưa? Có, mỗi lần đều có, đều làm ở trong phòng. Đi dã ngoại mát xa cũng được, nhưng sợ lộ liễu.

Anh chuẩn bị về Trung Quốc. Tôi đến chỗ anh, để tiễn anh lên đường, lên giường, ngủ, chuyện the phòng.

Vừa bước vào cửa, anh đã ôm chầm lấy tôi. Chúng tôi lại đến cái bàn ở nhà bếp và ngồi nói chuyện

Anh: Em có thể mát xa cho anh một lát được không?

Tôi: Ok!

Thế là lên gác. Anh mang laptop sang phòng ngủ, bật nhạc.

Phòng ngủ chính của anh ở nơi cao nhất trong nhà, mùa hè hơi lạnh không hạ xuống thấp được nên trong phòng rất nóng. Lần này chúng tôi đến phòng ngủ ở tầng dưới, đối diện với nhà vệ sinh tầng trên.

Mát xa cho anh một lúc thì tôi cảm thấy mệt, liền cởi sạch quần áo nằm xuống nghỉ ngơi bên cạnh anh. Anh cũng nằm xuống với tôi một lúc. Có phản ứng rồi. Anh bắt đầu hôn tôi, mơn trớn tôi, sau đó hôn xuống phía dưới tôi, động tác rất nồng nàn, nhưng không hôn trúng điểm nhạy cảm. Hôm đó chẳng hiểu tại sao, tôi chẳng có chút hứng thú nào. Anh bận rộn hồi lâu, ngẩng lên thấy tôi chẳng mấy hứng thú liền dừng lại. Chúng tôi liền khỏa thân nằm trên giường nói chuyện.

Anh: Thời gian trôi qua nhanh quá!

Tôi: Đúng vậy! Đặc biệt là đối với những đứa nhàn rỗi như em!

Anh (dừng một lát): Anh đến Mỹ đã hơn hai mươi năm rồi, chỉ như một cái nháy mắt.

Tôi (lâu lắm rồi mới nói chuyện, trong phòng tĩnh mịch).

Anh (khe khẽ): Từ trước đến nay đều là con gái đến tìm anh, rất nhiều, từ chối cũng không được, và chuyện đó xảy ra như vậy đấy.

Tôi (khe khẽ): Từ trước đến nay đều là đàn ông đến tìm em, rất nhiều, cũng chẳng biết vì sao, chuyện đó đã xảy ra như vậy đấy.

Anh: Em không thích intercourse (cuộc sống tình dục) phải không?

Tôi (Anh vẫn nhớ à?): Ừ, em cảm thấy intercourse thật vô vị!

Anh: Anh cũng thấy thật vô vị, anh chỉ thích cái khoảnh khắc lúc đi vào, đặc biệt thích đi vào thật thô bạo.

Tôi: Trước đây có mấy anh bạn trai nói rằng cứ chạm vào da em là muốn làm tình, không sao kìm chế được!

Anh: Em đã từng làm tình với rất nhiều người phải không?

Tôi (thành thật): Ừ, đã từng làm tình với rất nhiều người. Nếu như có thể quay ngược thời gian, em không muốn làm tình với nhiều người như vậy đâu.

Anh: Đời người không bao giờ có thể quay lại.

Tôi: Nếu như có thể quay đầu lại, anh có muốn làm tình với ngần ấy người không?

Anh: Đàn ông không giống như đàn bà.

31. Chương 48-49

48.

Danh phận.

Danh phận là gì?

Có danh ắt có phận, vô danh thì vô phận.

Danh phận của phụ nữ là gì?

Cuộc đời người phụ nữ có rất nhiều danh phận, phải đóng các vai trò khác nhau, hưởng thụ những quyền lợi khác nhau và thực hiện các nhiệm vụ cũng hoàn toàn

Có những danh phận còn có đặc trưng giới tính, nhưng có những danh phận thì không.

Chức vị công tác không có đặc trưng giới tính. Nếu như con người cố ý thêm vào thì đó chính là sự phân biệt giới tính.

Do vậy, xin chớ dùng cách xưng hô là “Nữ giáo sư”, “Nữ kiến trúc sư”, “Nữ khoa học gia”...

Tiếng Anh là một thứ ngôn ngữ ít có dấu hiệu thể hiện giới tính nhất, professor (giáo sư), engineer (kiến trúc sư), scientist (nhà khoa học)... đều không có dấu hiệu phân biệt giới tính.

Những từ nào trong tiếng Anh có dấu hiệu phân biệt giới tính? Waiter (phục vụ nam), waitress (phục vụ nữ), actor (nam diễn viên), actress (nữ diễn viên), prince (hoàng tử), princess (công chúa)... Những từ như thế này chỉ đếm trên đầu ngón tay, là tàn dư của ngôn ngữ từ thời xa xưa để lại.

Tiếng Hán cũng là một trong số những ngôn ngữ ít có dấu hiệu thể hiện giới tính.

Đã từng có lúc, danh phận đối với tôi mà nói chính là một danh từ quê mùa, chỉ có những người đàn bà phải làm người tình trong bóng tối nhưng lại không chấp nhận số phận mới đi so đo chuyện danh phận. Cái mà tôi theo đuổi chính là tình yêu, có danh phận hay không đối với tôi không quan trọng.

Hôm nay, tôi quê mùa rồi, tôi sa sút rồi, tôi muốn có một cái danh phận.

Nhưng cái mà tôi cần không phải là danh phận một người vợ. Anh ấy đã nói rồi, anh sẽ không bao giờ kết hôn nữa. Tôi cũng không muốn kết hôn, mặc dù tôi muốn settle down (ổn định), nhưng phương pháp settle down không chỉ có kết hôn, người đã kết hôn chưa chắc đã settle down, giống như Triển Huy, kết hôn đã bao năm nay mà vẫn chưa thể settle down.

Cái danh phận mà tôi cần, thậm chí chẳng phải là danh phận của một “tình nhân”.

Tình nhân là cái gì?

Tình nhân là kẻ phá hoại gia đình người khác, kẻ cướp đi chồng của người khác.

Tình nhân là người phụ nữ vùng vẫy giữa vòng xoáy của tình yêu và đạo đức.

Tình nhân là người khiến bạn vẫn vương không muốn rời nhưng vẫn len lén xem trộm đồng hồ vì sợ về nhà trễ giờ.

Tình nhân chính là hình tượng sáng tác, khởi nguồn cảm hứng của các nhà văn, nhà thơ...

21/9/06

Jack told me that Binsley was dating his wife's cousin for a few months. I felt so terrible. I don't think I can take that. It's too much for me. I'm so disappointed in him and in myself. I want nothing to do with him. Nothing! I loved him this long. I cannot continue anymore.

(Jack nói với tôi rằng Binsley đã từng hẹn hò với em họ của vợ anh ta trong vài tháng. Tôi cảm thấy thật đáng sợ, không thể nào chấp nhận được. Tôi thấy rất thất vọng về bản thân, về anh ta. Tôi sẽ không bao giờ giao du với anh ta nữa. Tôi yêu anh lâu như vậy, thế mà anh lại làm ra những chuyện này, tôi không thể nào yêu anh được nữa!)

I wanted to send this to him: Tôi muốn gửi đến anh cái này:

I really feel stupid for liking you this long. You went off dating some 20 years old. I wish I never known you. How can you be so heartless? How did you justify dating some 20 years old and on the side let me sucking your dick?! Everything I did with you and for you is out of love. CAN'T YOU FEEL MY HEART? IT'S TORN.

(Em yêu anh lâu như vậy, thật là một chuyện ngốc nghếch! Thế mà anh lại đi yêu một con bé mới hai mươi tuổi đầu. Em hi vọng em chưa bao giờ gặp anh. Lẽ nào anh không biết rằng trái tim em đã bị anh xé vụn rồi ư?)

Tôi không cần danh phận của một tình nhân, có muốn không được. Anh không có vợ, cũng không có gia đình cho tôi phá hoại, tôi không cần vùng vẫy giữa vòng xoáy của tình yêu và đạo đức.

Cái tôi cần, chỉ là danh phận “một người bạn gái”.

Em cần danh phận của một người bạn gái ư? Không thành vấn đề. Em chính là bạn gái của anh. Em là bạn anh, em là con gái. Bạn, gái...chẳng phải là bạn gái sao?

Ý tôi muốn nói là girlfriend (bạn gái).

Girl friend = a friend who is a girl (bạn gái = một người bạn là con gái)

Cái tôi cần không phải là a friend who is a girl, cái tôi cần là the girlfriend (bạn gái, duy nhất).

Ý của em là gì?

Ý của em chẳng nhẽ anh còn chưa hiểu?

Em muốn khi anh đang date với em, chỉ date với một mình em, không được date với bất kì cô gái nào khác.

Anh đã date với cô gái nào khác sao?

Anh đã date với em họ của Jack mấy tháng còn gì?

Ai bảo thế?

Jack nói thế. Cậu ấy bảo anh đã date với em họ của vợ cậu ấy mấy tháng, lẽ nào cậu ta lại đi đặt điều cho em họ của vợ mình à?

Em nói xấu sau lưng anh à? Anh date với ai liên quan gì đến em? Em là cái gì của anh?

Em là bạn gái của anh!

So what? (Thế thì làm sao nào?) Chúng ta đã chia tay từ lâu rồi, lẽ nào

Em biết là anh đã nói chia tay từ lâu, nhưng anh...không hề chia tay với em. Nếu không... anh giải thích như thế nào với những hành vi của mình sau khi anh nói chia tay? Chúng ta chẳng phải...vẫn make love đều đều sao?

Ha ha...rốt cuộc em là người Mỹ hay người Trung Quốc thế? Anh tưởng em đến Mỹ gần đây năm thì cái quan niệm cổ hủ ấy phải mất sạch rồi chứ, hóa ra em vẫn...

Tức điên!

Người Mỹ thì làm sao? Lẽ nào người Mỹ thì có thể vừa hẹn hò với A vừa lên giường với B hay sao? Nói cho anh biết, như thế gọi là cheating! Người Mỹ cũng vô cùng căm hận cheating!

Chúng ta như thế là make love sao? Chúng ta chẳng qua chỉ là mát xa một chút thôi. Ở Mỹ thì không có mát xa chắc? Em thử về nước mà xem, đâu chả có cửa hàng mát xa, chẳng nhẽ như vậy cũng gọi là make love?

Anh...anh...là đồ lừa đảo! Anh lấy danh nghĩa mát xa để lừa em make love với anh!

Em tự nghĩ lại mà xem, lần nào chẳng là em từ mát xa cấp một chuyển thành mát xa cấp ba. Anh đã sớm nói với em rồi, chúng ta là bạn, không nên có quan hệ, nhưng em có chịu nghe lời anh không? Chẳng nhẽ em hi vọng một thằng đàn ông lại chịu ngồi yên, chấp nhận mát xa cấp một trước mặt một cô gái đã cởi sạch không một mảnh vải che thân à?

Đúng vậy, tôi không nên trách anh. Anh đã sớm nói với tôi rằng chúng tôi là bạn bè, giữa bạn bè không nên có quan hệ tình dục. Anh là đàn ông, anh không thể yên phận chỉ mát xa cấp một trước mặt một cô gái đang khỏa thân.

Tất cả đều là lỗi của tôi.

Em không có hi vọng gì khác, chỉ hi vọng anh đừng bắt cả hai tay. Nếu như anh đang date với một cô gái khác, xin anh hãy nói thẳng ra với em, hãy để em quyết định có nên mát xa cho anh hay không.

Anh đồng ý với em!

16/9/07

He called me and told me he felt pain everywhere. He wanted me to do massage for him and promised to help me with the art of sword. I felt that's a good arrangement, so I went to his house.

(Anh gọi cho tôi và nói rằng anh đau nhức toàn thân, muốn nhờ tôi mát xa cho anh một lát. Anh nói để báo đáp tôi, anh sẽ dạy tôi múa kiếm. Tôi thấy chuyện này cũng không tồi, thế là liền đến nhà anh.)

But when I got upstairs, I saw a photo of him with a Chinese girl on his bookshelf. He has a big laugh on his face, but that girl looks solemn. I felt terrible and asked him who the girl is. He said she's the girlfriend he met in China.

(Nhưng khi tôi lên gác, tôi nhìn thấy một bức ảnh chụp chung giữa anh và một cô gái người Trung Quốc ở trên giá sách. Trong bức ảnh, anh cười rất tươi, nhưng cô gái có vẻ rất nghiêm túc. Trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu, liền hỏi anh ấy đó là ai. Anh nói cô ta là một người bạn gái anh quen khi ở trong nước.)

It seems that he has kept his promise. He kindly let me know that he's got a girlfriend. But what I can do? Can I resist his charm? Can I refuse his request of massaging? Does he really have a girlfriend? Can this relationship of his last long? Long distance love relation never rarely works out.

(Xem ra anh đã giữ lời hứa của mình, có bạn gái thì sẽ nói với tôi. Nhưng tôi có thể thế nào? Tôi có thể chống lại sức quyến rũ của anh không? Tôi có thể từ chối yêu cầu mát xa của anh không? Anh có bạn gái thật sao? Mỗi tình của anh lần này có thể duy trì được bao lâu? Những mối tình xa xôi thường rất ít thành công.)

*

* *

Mấy ngày sau, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại gọi cho anh, yêu cầu được mát xa cho anh. Tôi muốn để anh cảm nhận được rằng tôi quan tâm đến anh, yêu anh đến nhường nào, ngay cả khi bạn gái rồi tôi vẫn sẵn sàng mát xa cho anh, giúp anh cảm thấy dễ chịu. Lẽ nào như vậy không chứng minh được tình yêu tôi dành cho anh hay sao?

Không ai có thể từ chối tình yêu chân chính cả.

Anh đồng ý để tôi đến mát xa cho anh. Tôi lên gác, vừa bước vào thư phòng của anh đã nhìn thấy bức ảnh chụp chung của anh với bạn gái, rất to, cỡ 8x11. Trong ảnh anh đội mũ, cười rạng rỡ nhưng không giống như nụ cười yêu đương nam nữ.

Cô gái trong bức ảnh này trang điểm có vẻ hơi quê mùa, chải tóc đuôi ngựa, còn vắt cái “đuôi ngựa” về phía trước, trên đỉnh đầu còn tết một bím tóc nhỏ, bím tóc được buộc chung với cái đuôi ngựa kia. Cô gái đứng nghiêng người, ngực phải áp sát vào ngực trái của anh, hai tay ôm chặt lấy người anh, mặt rất buồn bĩnh như muốn nói: Sao, đừng thấy anh ấy già hơn tôi mà sợ, tôi rất thích anh ấy, rất thích ở bên cạnh anh ấy.

Tay trái của anh ôm chặt lấy vai của cô gái. Cô gái trong bức ảnh trông thấp hơn anh một cái đầu. Nếu như cô gái trong bức ảnh lần trước trông giống như một thiên kim tiểu thư thì trong bức ảnh này, cô ta chẳng khác gì một con nhóc người hầu.

Tôi tự hận bản thân mình, hận mình sao mà cao đến thế. Hóa ra anh thích những cô gái thấp hơn anh. Cũng khó trách, tính cách của anh rất đàn ông, rất có thể những cô gái thấp bé sẽ tạo cho anh cảm giác được bảo vệ.

Nhìn thấy bức ảnh thân mật này càng khiến áu trong người tôi sôi lên. Đi tiếp tôi lại nhìn thấy bức ảnh lần trước đã nhìn thấy, cảm giác như có một mũi tên đã đâm trúng vào tim.

Delayed reaction, mang theo trái tim bị trúng tên, tiếp tục mát xa cho anh. Thực sự không biết anh đang nói cái gì, chỉ cảm thấy quá ridiculous (hoang đường), làm cái gì vậy? Tại sao lại đi phục vụ cho gã đàn ông chẳng coi mày là cái gì như thế này?

Vội vàng bỏ lại người đàn ông đang khóa thân nằm mát xa ở trên giường, hoang mang tháo chạy, chạy như điên vào trong nhà vệ sinh, dựa vào sink (bồn nước), đứng im lìm trong bóng tối. Rất kì lạ, tâm trạng vô cùng bình thản, bình thản như vừa trải qua một cơn bão tố

Anh tìm đến rồi.

Đi đâu thế?

Tôi không đáp.

Em ở đâu thế?

Ở đây.

Anh tìm theo tiếng nói của tôi, nói: Sao lại đứng ở đây?

Anh bật đèn. Tôi nhìn anh. Anh cũng nhìn tôi. Anh đang khóa thân, nhưng rất thản nhiên.

Tôi cảm thấy xấu hổ vì hành động của mình. Là tôi đã chủ động yêu cầu được mát xa cho anh trong khi biết rất rõ là anh đã có bạn gái, đến đây rồi lại còn gây chuyện, vậy là sao?

Tôi: Nhìn thấy bức ảnh khiến em không chịu nổi!

Anh: Chẳng phải lần trước đến em đã nhìn thấy rồi sao?

Tôi: Bức lần trước không thân mật đến thế!

Anh (trầm ngâm, nghiêm nghị nhìn tôi).

Tôi: Em rất muốn nói chuyện với anh.

Anh: Ok! Em nói đi!

Tôi: Chúng ta xuống dưới nhà nói chuyện đi!

Anh (rất thản nhiên): Được thôi!

Xuống phòng khách, tôi ngồi ở một góc sofa, anh ngồi trên ghế sofa đơ

Tôi (xoay người lại nhìn anh van xin): Tại sao anh không thể cùng em? Tại sao cứ phải về nước để tìm bạn gái?

Anh: Chẳng phải anh đã nói rồi à?

Tôi: Nói cái gì?

Anh (nói rất nhỏ, dường như đang nói với chính mình): Anh sẽ không kết hôn với em. Nếu bắt anh phải kết hôn với em thì chỉ bằng anh trốn luôn vào rừng sâu cho xong!

Tôi: Tại sao?

Anh: Chúng ta thuộc về những nền văn hóa khác nhau....

Tôi: Chúng ta chẳng phải đều là người Trung Quốc sống tại Mỹ sao?

Anh: Lúc anh ra nước ngoài, anh đã rất chững chạc rồi, anh là một trăm phần trăm văn hóa Trung Quốc. Còn em ra nước ngoài khi mới 16 tuổi, em...về cơ bản là con gái Mỹ.

Tôi: Văn hóa khác nhau thì không thể yêu nhau sao?

Anh: Chẳng phải chúng ta đang nói đến chuyện kết hôn sao?

Tôi: Anh sẽ kết hôn với bạn gái anh chứ?

Anh: Anh nói rồi, anh sẽ không bao giờ kết hôn nữa.

Tôi: Vậy...vậy bức ảnh đó là thế nào?

Anh: Để cho bố mẹ anh xem thôi!

Năm 2005, giáo sư Từ và giáo sư Anna của đại học T xây dựng mối quan hệ yêu đương, duy trì được hơn một năm.

Năm 2006, giáo sư Từ có quan hệ yêu đương với em họ của Jack, kéo dài vài tháng.

Năm 2007, giáo sư Từ quen biết với cô Tưởng Phương ở trong nước, xây dựng mối quan hệ yêu đương.

Năm 2007, vào dịp lễ Tạ ơn, giáo sư Từ đã đính hôn với cô Tưởng Phương.

Giáo sư Từ cảnh cáo tôi: không được tiếp tục có quan hệ yêu đương với Triển Huy nữa, vì cậu ấy là người đã có gia đình, cô làm như vậy sẽ hurt (làm tổn thương) Triển Huy. Cậu ấy là bạn của tôi, tôi không

muốn trở mặt nhìn cô làm tổn thương bạn tôi.

Nhưng tôi với Triển Huy chỉ là bạn bè bình thường.

Tháng một năm 2008, giáo sư Từ mời cả lớp Thái cực quyền và bạn bè đồng nghiệp của anh đến nhà anh tụ tập. Mọi người đều nghĩ rằng đó là bữa tiệc chúc mừng sinh nhật hay một gì đó tương tự, nhưng trong buổi tiệc, đột nhiên anh tuyên bố đó chính là hôn lễ giữa anh và cô Tưởng Phương đến từ Trung Quốc.

Điều đó chứng tỏ, chiến dịch “chớp nhoáng” của giáo sư Từ đã rất thành công. Trong khi tôi còn chưa kịp tỉnh ngộ thì anh đã nhanh chóng đón vị hôn thê của mình đến Mỹ và lập tức cử hành hôn lễ.

Viết một bức thư cho anh.

From: Hạ Phiêu

To: Từ Đạt Vĩ.

Em đã từng yêu một người, anh ấy là loài hoa sen, đứng nhìn từ thấy “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”.

Em có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát từ đằng xa, từng bước bị cám dỗ bởi hương thơm ấy. Em lại gần, và rồi...chỉ nghe một tiếng “Tòm”, cả người đã rơi xuống dưới ao.

Người an toàn nhất lại chính là người có thể làm tổn thương người khác sâu sắc nhất, bởi vì chúng ta không đề phòng họ.

Thế gian hiểm ác, phải tự biết bảo vệ mình.

Cuộc đời này tốt nhất hãy chóng kết thúc.

Em thật là ngốc nghếch, đây là thời đại nào rồi mà vẫn còn nói đến chuyện tình cảm chân chính?

Khiến cho người khác nghe mà buồn cười...

Ở lại chỉ là người thừa, lại khiến cho người khác chê cười...

Chẳng bằng hãy đi thật xa, rồi lại tự mình cười nhạo chính mình.

Tốt nhất cuộc đời này hãy mong chóng chấm dứt.

Giờ em không còn giận nữa, nhưng vẫn còn rất đau lòng. Mỗi sáng thức dậy đều thấy lồng ngực đau tức. Lần này coi như anh đã điểm trúng tử huyệt của em rồi. Bao nhiêu năm nay em không nở từ bỏ, cũng không thể từ bỏ...

Em chẳng phải là nhân viên mát xa, càng không phải là cave chuyên nghiệp, không phải vì yêu anh thì liệu em có chịu giúp anh làm cái trò mát xa đó không? Còn cẩn thận giúp anh ngăn ấy thời gian? Một điều đơn giản như vậy mà anh cũng không chịu thừa nhận. Vẫn còn muốn chờ đợi cô ta đến, chúng ta vẫn có thể làm bạn bè. Sao có thể? Yêu cầu này quá cao! Tình yêu rất ích kỉ. Trong suốt chặng đường yêu anh, những đau khổ, quẫn quai mà em phải chịu đựng...anh không bao giờ tưởng tượng được.

Về chuyện tình cảm, em khuyên anh đừng chơi đùa nữa, phải biết trân trọng, phải biết giữ gìn, có như vậy mới bền lâu. Hãy thật lòng yêu một người phụ nữ, hãy dùng trái tim trải nghiệm những niềm vui, nỗi buồn của cô ấy.

Lần này anh đã làm em tổn thương sâu sắc. Tháng trước, lúc em tới nhà anh, anh còn không nói với em chuyện anh sắp kết hôn. Giờ nghĩ lại, có lẽ anh đã âm thầm sắp xếp chuyện hôn nhân của mình rồi, vậy nhưng vẫn thản nhiên hưởng thụ sự “phục vụ” của em, sau đó còn lạnh lùng nói: “Đây là chuyện của anh, anh không có thói quen bàn bạc chuyện riêng tư với người khác. Bốn năm trước anh đã nói trước với em rằng chúng ta không hợp rồi!”. Đúng vậy, anh từng bảo chúng ta không hợp nhau, nhưng tại sao anh vẫn tiếp tục để em mát xa? Khốn kiếp! Tôi là con người, có tình cảm, có trái tim, sao có thể để cho anh giày vò như vậy?

Hận. Cấm hận cái thế giới giả tạo này! Cấm hận những con người bị thế giới giả tạo này làm cho giả tạo!

32. Chương 50 (hết)

50.

Nemesis, nữ thần thù hận, xuất phát từ thần thoại cổ Hy Lạp, ý nghĩa là To give what is due (ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác). Nemesis là một goddess (nữ thần) được thượng đế tạo ra để trừng phạt những kẻ vì kiêu ngạo mà phạm phải luật trời.

Nemesis, nữ thần thù hận, nắm trong tay quyền lực tối cao, quyền sinh quyền sát, bà có thể trừng phạt con người trần tục nhưng con người chẳng thể nào trừng phạt được bà. Nữ thần không chịu sự ràng buộc của luật pháp, không chịu sự gò ép của đạo đức, không bị đe dọa bởi cái chết hay sự khiển trách.

Không phải là nữ thần thù hận thì có được trả thù không?

Có thể, nhưng phải trả giá.

Tự sát, là cách duy nhất để không phải chịu đựng sự trừng phạt của pháp luật sau khi đã trả thù.

Tạo ra một sự tự sát lãng mạn và gợi cảm, không cần đổ máu, không bị ô nhiễm bởi môi trường, sau khi chết không thè cái lưỡi dài ngoằng ra ngoài, không phải để lại bất kì hình tượng xấu xa nào. Có thể uống thuốc an thần, nhưng cần phải makesure (bảo đảm) rằng sẽ chết triệt để, nếu không sẽ bị người ta đưa vào bệnh viện rửa ruột, mà rửa ruột thì trông rất khó coi. Tốt nhất là uống thuốc kích dục, sau đó dùng sextoy (một dụng cụ để thủ dâm) tự sướng, nhiều lần lên đỉnh rồi chết vì sức cùng lực kiệt.

Di chúc nhất định phải viết, không được quá dài, quá dài sẽ làm người đọc mất đi hứng thú đọc. Không được quá ngắn, quá ngắn sẽ không thể hiện được sự phức tạp của tình cảm. Tôi phải viết ra tình yêu, nỗi nhớ nhung và ngưỡng mộ của mình dành cho anh ta suốt ba năm trời, phải để cho anh ta biết rằng tôi càng yêu anh hơn so với người vợ mà anh đã chọn, khiến cho anh ta đau đớn về sự ra đi của tôi, làm cho anh ta ân hận đến tận cuối đời.

Ý nghĩ tự sát cứ như một con bạch tuộc tám vòi bám chặt trong đầu tôi. Một giọng nói vang lên trong đầu: Tự sát đi! Dùng cái chết của mày để trừng phạt anh ta!

Tự sát có phải là một phương pháp trừng phạt có hiệu quả không? Cũng có thể đó chỉ là một phương pháp trốn tránh hiện thực đau khổ?

Tự sát có tác dụng gì không? Có, nếu như đối phương là một người theo chủ nghĩa nhân văn cao cả, là một Guilt culture biết áy náy. Nhưng quạ chiều thì không! Anh ta là một người Trung Quốc với Shame culture (nền văn hóa xấu hổ). Anh ta không biết áy náy, chỉ biết xấu hổ. Đối với anh ta mà nói, điều đáng sợ nhất trong cuộc đời chính là thân bại danh liệt, chỉ cần thể diện được bảo toàn thì nội tâm của anh ta sẽ chẳng bị khiển trách một chút nào hết.

Vậy thì khiến cho anh ta thân bại danh liệt đi!

How? (Bằng cách nào?)

Tổ cáo anh ta tội quấy rối tình dục?

Đây là một trong những phương pháp rất dễ dàng để phá hoại danh tiếng của một v, nếu như tôi là học sinh hoặc cấp dưới của anh ta.

Đáng tiếc là tôi không phải.

Anh ta cũng chưa bao giờ quấy rối tôi, anh ta chỉ lợi dụng tình cảm của tôi, khi tôi tìm đến cửa, anh ta chấp nhận sự mát xa của tôi, đồng thời không thể kìm chế trước một cô gái đã cởi sạch sành sanh, đang ngồi mát xa trước mặt anh ta, để rồi sau đó làm theo bản năng của một người đàn ông. Đúng vậy, anh ta rất khôn khéo. Mỗi lần tôi muốn rút khỏi vở kịch mát xa này, anh ta toàn có cách kéo tôi lại, khi thì những lời đường mật, lúc thì khổ nhục kế, hoặc cũng có thể là một yêu cầu trực tiếp.

Nhưng những lời đường mật có phạm pháp không? Khổ nhục kế có phạm pháp không? Yêu cầu mát xa có phạm pháp không?

Vậy thì nói hết những điều bí mật đó cho vợ của anh ta?

*

* *

Cảnh tượng diễn tập buổi tiết lộ bí mật:

- Cô Tường, cô có biết chồng mình là người như thế nào không? Anh ta trong khi đang có quan hệ yêu đương, thư đi tín lại, rồi ngay cả khi đính hôn với cô, anh ta vẫn ung dung hưởng thụ sự “phục vụ sex” của tôi.
- Cô là ai, tại sao cô lại sỉ nhục chồng tôi?
- Tôi không hề sỉ nhục anh ta. Tôi có thể để cô xem nhật kí của tôi, sau mỗi lần hẹn hò với anh ta, tôi đều viết nhật kí.
- Tôi không tin, chẳng nhẽ cô không thể tự bịa ra cái gọi là nhật kí ấy à?
- Tại sao tôi phải bịa ra nhật kí? Tôi còn có hòm thư điện tử làm bằng chứng, tôi đâu thể bịa đặt thời gian gửi và nhận thư
- Cái này có gì đâu, anh ấy đã nói với tôi rồi...
- Thế sao? Anh ta đã nói với cô rồi, thế mà cô vẫn...yêu anh ta sao?
- Đúng thế, tôi vẫn yêu anh ấy, tôi có thể tha thứ cho anh ấy. Lúc đó tôi ở trong nước, không thể lấp đầy được sự cô đơn trong anh. Trong khi đó cô ở bên anh ấy, lại là bản thân cô tình nguyện, tại sao anh ấy lại không thể tiếp nhận sự mát xa của cô?
- Đó không phải là mát xa thông thường, là mát xa...cấp ba đó. Mỗi lần mát xa đều kết thúc bằng việc anh ta...thỏa mãn về sex...cơ...
- Thế thì đã làm sao? Đó chỉ là sex, không phải là tình yêu. Anh ấy đã trao hết tình yêu của anh cho tôi rồi!
- Anh ta không trao tình yêu của mình cho cô, anh ta không trao tình yêu cho bất kì ai, anh ta chỉ yêu bản thân anh ta, yêu tiền đồ, yêu thể diện, yêu tất cả những gì của anh ta mà thôi. Nếu như anh ta yêu cô, sao anh ta còn cheat on you (ngoại tình)?
- Thưa cô Hạ, rốt cuộc cô muốn tôi thế nào? Tôi là một người có dung mạo bình thường, thân hình cao ráo, tôi còn có học thức cao, mặc dù không đến mức “diệt tuyệt sư thái”, nhưng đàn ông ở trong nước ai nhìn thấy tôi đều phải e dè, thế nên tôi đành phải phát triển ra nước ngoài. Tôi chờ đợi một cuộc hôn nhân lí tưởng đã hơn ba mươi năm rồi. Trong ba mươi năm nay, mặc dù tôi có rất nhiều bạn khác giới, nhưng tôi vẫn luôn giữ thân như ngọc, bởi vì tôi biết đàn ông Trung Quốc, cho dù có ở nước ngoài bao lâu thì tận trong thâm tâm vẫn mong muốn người đàn bà của mình là trinh tiết. Bọn họ có thể lăng nhăng với vô số đàn bà, nhưng họ tuyệt đối không yêu những người đàn bà mà họ lăng nhăng.
- Cô Tường, nghe những điều cô nói tôi thấy sáng mắt, sáng lòng, xin cô hãy tiếp tục!
- Cô Hạ, chúng ta đều là phụ nữ. Mặc dù cô lớn lên ở Mỹ nhưng cô nên hiểu tình hình Trung Quốc. Được anh ấy lựa chọn có lẽ sẽ có rất nhiều người ngưỡng mộ và đố kị với tôi! Giáo sư của đại học Mỹ, thầy giáo Thái cực quyền, có nhà lầu, xe hơi, lương cao ngất, là công dân M... Những cô gái trong nước có ai là không muốn được gả cho anh ấy chứ? Những người muốn chia rẽ chúng tôi nhiều không kể xiết. Tôi có thể chịu đựng đến ngày hôm nay, thuận lợi xuất ngoại... tất cả những đau đớn và xót xa mà tôi phải trải qua cô không hiểu được đâu. Giờ cô muốn tôi phải làm thế nào? Chia tay với anh ấy? Thu dọn hành lí về nước? Thế thì chi bằng bảo tôi chết rục ở đây còn hơn!
- Cô Tường, tôi rất hiểu cô, tôi sẽ không làm phiền hai người nữa! Chỉ có điều, hi vọng cô có thể thỏa mãn trí tò mò của tôi một chút được không? Khi anh ta nói rõ mọi chuyện với cô, anh ta đã bình luận như thế nào về tôi?
- Anh ấy nói... cô và anh ấy hoàn toàn thuộc về hai nền văn hóa khác nhau. Anh ấy hoàn toàn là một người Trung Quốc, còn cô nửa Trung nửa Mỹ. Anh có thể lên giường với cô, làm tình với cô, chấp nhận sự mát xa của cô, nhưng anh ấy không thể yêu cô, càng không thể lấy cô làm vợ. Vợ của anh ấy, bắt buộc phải là một người trong trắng, dịu dàng, ngoan ngoãn, là mẫu vợ hiền thảo, chồng xướng vợ nghe theo cơ.
- Nhưng anh ta... bản thân anh ta thì sao? Anh ta vốn dĩ không phải là một người Trung Quốc hoàn toàn, anh ta cũng đã bị Mỹ hóa rồi. Anh ta không chỉ... có một cô bạn gái, anh ta bắt cả hai tay...

- Đó là văn hóa Trung Quốc. Văn hóa giới tính Trung Quốc từ trước đến nay vẫn là tiêu chuẩn hai chiều, bản thân đàn ông có thể phóng đảng, nhưng đàn bà thì không. Cô ở Mỹ lâu quá rồi, có thể đã quên mất điểm này.

Tôi không quên điểm này, nhưng tôi cho rằng anh ta đã bị Mỹ hóa rồi.

Ít nhất thì anh ấy đã bị Mỹ hóa về phương diện chiều cao.

Hài hước! Bỏ phiếu cho cô Tưởng!

Một người bạn tham dự lễ cưới của giáo sư Từ đã miêu tả hôn lễ của anh ta như thế này:

He had called a number of people and told them to be at his house Monday night. There were a lot of cars, maybe more than for New Year's parties; most were Tai Ji people that I recognized, but some I later learned were from his university and other associations. Most people expected st of announcement, but only a few knew it concerned fiancée, let alone that there would be a wedding ceremony. I was half an hour late and the ceremony had begun when I arrived. To the sounds of recorded wedding music, they walked into the living room with a minister between them, a man I did not know but was reputed to be a relative of one of his friends. Everyone gathered around, of course, many in plete surprise. It was a fairly conventional Christian service, plete with prayers led by the minister.

(Anh ta đã mời một số người đến nhà anh ta vào thứ hai. Trước cửa có đỗ rất nhiều xe, có thể còn nhiều hơn cả trong bữa tiệc chúc mừng năm mới. Tôi nhận ra phần lớn trong số họ là những học viên ở lớp Thái cực quyền, còn có cả một số người mà sau này tôi mới biết đó là bạn bè trong trường đại học và hiệp hội của anh ta. Rất nhiều người cho rằng bọn họ sẽ tuyên bố trước nội dung của bữa tiệc, nhưng chỉ có một số ít người biết được bữa tiệc có liên quan đến vị hôn thê của anh ta, càng chẳng có ai ngờ nó lại là một hôn lễ. Tôi đến muộn mất nửa tiếng, lúc đến đó, hôn lễ đã bắt đầu rồi. Đàn loa đang phát ra bản nhạc đám cưới, một đôi cô dâu chú rể bước vào phòng khách, giữa họ là một mục sư mà tôi không quen, nghe nói là một người họ hàng nào đó của anh ta. Mọi người tập trung ở giữa phòng, rất nhiều người đều không ngờ rằng đây chính là hôn lễ của họ. Đó là một hôn lễ tương đối “Cơ Đốc giáo”, mục sư và mọi người lần lượt chúc phúc cho họ.)

I was reluctant to go at first because I was afraid that I could not be pletely joyous for them, knowing what I know about him and you, but I did OK. I would have expected parents of the bride and groom and other family members to be there, there will likely be a ceremony in China also. One of the strange things is that his bride is much taller and heavier than he is, maybe making two of him, but not really overweight, just big. The contrast was too large to ignore because I was one of the few people there that was taller than her. She seemed polite and friendly but still reserved, not saying a great deal. She is reasonably attractive, though certainly not to your degree. At first I wondered if she spoke English but I heard her speak very well, so she was probably just overwhelmed with so many new people.

(Ban đầu tôi không muốn đi, tôi biết chuyện của cô với anh ta, vì vậy tôi biết có đi cũng sẽ cảm thấy không vui. Nhưng cảm nhận của tôi về hôn lễ cũng không đến nỗi tồi. Tôi tưởng rằng gia đình hai bên sẽ tham dự hôn lễ, nhưng không thấy, rất có thể bọn họ còn tổ chức đám cưới ở bên Trung Quốc nữa. Có một chuyện khiến cho tôi vô cùng kinh ngạc, cô dâu còn cao, thậm chí còn to con hơn cả chú rể. Sự đối lập giữa hai người quá lớn, chẳng có ai là không để ý thấy, bởi vì trong đám người tham dự, những người cao hơn cô dâu như tôi chẳng có được mấy người. Cô dâu trông có vẻ rất thân thiện, lịch sự và nhanh nhẹn, nhưng rất ít nói. Dung mạo của cô ta cũng khá thu hút, nhưng không thể bằng c. Ban đầu tôi không biết cô ta có biết nói tiếng Anh không, nhưng về sau nghe thấy cô ta nói được tiếng Anh, nói cũng khá tốt, chính vì vậy, rất có thể sự ít nói của cô ta là do xung quanh toàn những người xa lạ, không biết phải làm gì.)

As Americans traditionally insist at any wedding, they kept wanting the couple to embrace, but that was clearly awkward for them, although I think she would have plied if Binsley was more relaxed with it. With time everyone will probably get to know her, but for now she is a polite stranger. I was favorably impressed that they did not let their size difference get in their way.

(Theo phong tục của người Mỹ thì những người tham dự hôn lễ sẽ lần lượt ôm cô dâu một cái. Cô dâu, chú rể tỏ ra khá ngần ngại. Thật ra tôi cảm thấy, nếu như chú rể thoải mái hơn một chút, cô dâu cũng sẽ phối hợp theo. Có thể một thời gian nữa, mọi người sẽ quen với cô dâu mới, nhưng hiện giờ, cô ta vẫn còn rất xa

lạ với chúng tôi. Sự khác biệt về chiều cao và cân nặng của cô dâu chú rể không làm ảnh hưởng đến quan hệ của họ, điều này đã gây ấn tượng mạnh cho tôi.)

Your name came up a couple of times with some wondering why you were not there, generally Tai Ji people.

(Trong hôn lễ, tên của cô được nhắc đến mấy lần liền, hỏi vì sao cô không tham dự hôn lễ, chủ yếu là mấy người trong lớp Thái cực quyền.)

Không hiểu sao đọc xong bức thư này, tôi bỗng cảm thấy thư thái.

HỒI KẾT

Giữa thu.

Dưới ánh tà dương, ô tô chậm rãi men theo con đường rợp bóng cây ven hồ. Mặt hồ phẳng lặng tỏa ra sức quyến rũ thần kì. Muốn một mình lặng lẽ đi vào tận trong lòng hồ, lắng tai nghe tiếng hai bàn tay vỗ nhẹ vào mặt nước, cảm nhận cảm giác mềm mại của lớp bùn đất dưới hồ, làn nước ấm áp xuyên qua hai chân, càng đi càng sâu, cuối cùng cũng ngập đến ngực, dịu dàng như một người tình mơn man bầu ngực căng tròn. Gọi cảm, mê mê, kích thích, ham muốn bùng lên.

Bốn năm trước, cũng trong một chiều giữa thu như thế này, Hạ Phiêu đã đi trên con đường rợp bóng cây này để đến nhà anh, lần đầu tiên gặp mặt anh.

Trong bốn năm, cô đã từng lái xe, đi men theo con đường này rất nhiều lần, đi hẹn hò với anh, đi mát xa cho anh.

Bốn năm sau, lần cuối cùng cô lái xe đi theo con đường rợp bóng cây ven hồ này, hồi tưởng về tình yêu mà cô đã mất.

Khô đàng lão thụ hôn nha.

Tiểu kiều lưu thủy nhân gia.

Đoạn trường nhân tại thiên nha.

Cuối cùng cô đã hiểu được ý vị của khổ thơ này.

Dừng xe. Nhấn chuông cửa. Không có người trả lời.

Có lẽ đây là ý trời.

Đang định ngồi vào xe thì nhìn thấy anh và vợ anh, đúng là cao hơn anh một cái đầu, bởi vì chuẩn bị sinh nở nên cái bụng rất to, cơ thể cũng béo ra mấy lần, da dễ xám xịt, không còn nhẵn bóng.

Anh ta có vẻ ngạc nhiên, đứng ngây người ở đó.

- Em tìm được công việc mới ở Seattle, chuẩn bị qua đó, trước khi đi qua chào anh một câu!
- À, ra là vậy! Chúc em lên đường bình an! Đây là... vợ của anh, Tưởng Phương...đây là Hạ Nhất Phiêu...là học sinh...học ở lớp Thái cực quyền...trước đây...
- Xin ch
- Xin chào!
- Cô Hạ có muốn vào trong nhà ngồi một lát không?
- Thôi không cần đâu, không còn sớm nữa,tôi phải về thôi!

Bước những bước chân thẳng lợi đi ra trước xe, ngồi vào trong xe, quay về, nhìn anh qua kính chiếu hậu. Đứng bên cạnh một người vợ cao to, anh ta giống hệt như một dwarf (chú lùn), đầu càng hói hơn, nhìn từ đằng trước cũng có thể trông thấy đỉnh đầu không có tóc của anh ta, cái bụng càng lồi ra hơn. Ánh mắt của anh ta rất tham lam, chắc là lâu lắm rồi không ngửi thấy mùi xác thối.

Về đến nhà, huyết sáo mừng thắng lợi, tưởng tượng ra bộ dạng ủ rũ của anh ta lúc này.

Chưa đầy một tiếng sau, chuông cửa reo vang,tôi mặc một chiếc váy ngủ hiệu Victoria Secret ra mở cửa.

Là anh ta. Mồ hôi nhễ nhại, mấy lọn tóc lơ thơ trước trán, da mặt vàng vọt, dáng vẻ như bị suy thận.

- Là anh à?
- Nghe nói em... chuẩn bị đi... anh đến...tiễn em!
- Ban này chẳng phải đã...tạm biệt rồi sao...
- Tại sao em muốn đi Seattle?
- Đã muốn đi khỏi nơi đây từ lâu rồi, chẳng khác gì một cái nhà đường lão bức bối, anh ở đây thì nghe còn hợp lí...
- Vợ anh...có thai rồi!
- Nhìn thấy rồi!
- Tối nào anh cũng ngủ không ngon giấc!
- Hơ?
- Bởi vì cô ấy ngủ không ngon, cứ xoay qua xoay lại...
- Ồ...
- Đạo này anh rất mệt, cái lưng đã từng bị thương cứ bị đau...
- Sao không bảo cô ấy mát xa cho anh?
- Cô ấy...không biết mát xa
- Anh dạy cho cô ấy, dạy rồi cô ấy có thể phục vụ anh mỗi ngày...
- Anh...anh không thích cô ấy mát xa... Anh thích em... mát xa cho anh...
- Tại sao?
- Tay nghề của em...rất tuyệt.... Em có thể mát xa cho anh một lần cuối... được không?
- Đừng quên anh giờ đã là người có vợ rồi đấy!
- Chuyện này không liên quan gì đến chuyện vợ con, chỉ là mát xa...
- Ok! Chỉ là mát xa!

Anh ta cởi bỏ quần áo, nằm sấp trên nền nhà, cô mát xa cho anh ta. Bắp chân vẫn thô như vậy, lưng vẫn rắn chắc như vậy, cái hông vẫn rất quyến rũ, cô vẫn cảm nhận được sức hấp dẫn của anh.

Anh xoay người lại, nằm ngửa:

- Mát xa cả phía trước nhé!

-

Anh dường như đã sẵn sàng, nhưng cô dường như không để ý, chuyên tâm mát xa các bộ phận khác. Anh thò tay ra, muốn chụp lấy ngực cô, cô nhảy tránh sang một bên, ném quần áo trả cho anh:

- Ok rồi, mát xa đã xong! Không thu phí, anh có thể đi được rồi!

Trên mặt anh ta hiện rõ bốn chữ “không thể tin được”. Thật sự kết thúc rồi sao?

Kết thúc thật rồi!

- Em...không muốn?
- Muốn, nhưng tôi cần sự hòa hợp cả thể xác và tâm hồn!
- Rồi cuộc em là người Mỹ hay người Trung Quốc?

Tôi chính là tôi. Vừa không phải là người Trung Quốc, cũng chẳng phải là người Mỹ. Cho dù tôi có từng làm tình với bao nhiêu người, cho dù mối quan hệ với những người đó kéo dài bao lâu, ít nhất tôi đã làm được một điều: tôi chỉ làm tình với người tôi yêu. Tôi cảm thấy tôi vẫn trong trắng hơn cả những người làm tình không phải vì tình yêu...

- Thật sự khó mà tin được, em lại có thể...từ chối anh...

- Trước đó tôi cũng không dám tin bản thân mình có thể làm như vậy!

- Giờ em không còn... yêu anh nữa rồi?

- No! Not any more! (Không, không một chút nào!)

Anh ta đi rồi, buồn bã ra đi!

Hoan hô! Cuối cùng tôi đã có thể chống lại sự cám dỗ của anh ta! Cuối cùng tôi đã có được sức mạnh từ chối anh ta rồi!

Mặc dù chỉ là trong giấc mơ.

Chính là bởi vì trong mơ mới đáng được hôn, bởi vì chỉ có trong mơ, một người mới có thể là chính bản thân mình.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mo-ve-phia-anh>